COLECȚIA

Iubiri de poveste

SABRINA JEFFRIES

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

O dragoste periculoasă

SABRINA JEFFRIES
O DRAGOSTE PERICULOASĂ

A dangerous love by Sabrina Jeffries

Editura Litera

Capitolul 1

Banul vorbeşte într-o limbă înţeleasă de toate naţiile.

Aphra Behn, dramaturg englez,
Corsarul, Partea a II-a, Actul 3

Londra, august 1815

— Voi fi plecat pentru două săptămâni sau mai mult.

Marsden Griffith Knighton privea din capul mesei mari cum entuziasmul previzibil fremăta printre angajaţii lui. Ultima oară când Griff părăsise cârma Knighton Trading pentru atât de mult timp îşi deschisese un birou în Calcutta care triplase profitul firmei – şi îi distrusese pe doi dintre competitorii săi.

Chiar şi Daniel Brennan, asistentul lui, de obicei un om neimpresionabil, îşi îndreptă spatele în scaun. Daniel lua destul de rar parte la aceste întâlniri, acum că se ocupa de interesele private ale lui Griff, dar Griff avea un motiv întemeiat pentru care îi ceruse să fie prezent.

— Îl lăsaţi pe domnul Brennan la conducere, ca de obicei, domnule? întrebă un tânăr neguţător.

— Nu. Va merge cu mine. Când Daniel îl privi cu gura căscată, Griff îşi reţinu un zâmbet. Daniel nu era foarte uşor de şocat, fiind alături de Knighton Trading din zilele când îşi câştiga primul profit din marfa de contrabandă. Domnul Harrison va prelua conducerea.

Neguţătorul mai în vârstă radie la auzul acestei preferinţe.

— Deci, încotro mergeţi acum, domnule Knighton? Franţa? India? Lăcomia îi licărea în ochi. China, poate?

Griff chicoti.

— În Warwickshire. Nu este o călătorie de afaceri. Am

familie acolo.

— F-familie? bâigui Harrison.

Griff îi putea ghici gândurile. „Dar e bastard. Cu excepţia bietei lui mame, cum ar putea avea altă familie care să îl recunoască?”

— Da. Familie, repetă Griff satisfăcut. Este o chestiune personală importantă. Se opri, apoi continuă pe acel ton ferm pe care angajaţii lui ştiau că nu trebuiau să îl pună la îndoială. Încă un lucru – niciunul dintre voi nu are voie să spună cuiva ceva despre asta, nici măcar mamei mele. Din ceea ce ştiţi voi, am plecat în Franţa sau China, aţi înţeles?

Un cor de asigurări urmă.

— Bun. Sunteţi liberi. Daniel, vreau să vorbesc cu tine.

Angajaţii lui plecară fără ezitare, ştiind prea bine că el nu îşi pierdea timpul cu pălăvrăgeli. În plus, se gândi Griff ironic, probabil că de-abia aşteptau să facă schimb de speculaţii pe tema veştii şocante că avea „familie”. În urmă cu ceva ani, asta l-ar fi înfuriat, dar purta stigmatul faptului că era bastard de atât de mult timp, încât nu îl mai afecta. Ce îl afecta era propriul portofel, dar acum intenţiona să se ocupe de asta.

De îndată ce biroul se goli, Daniel ridică o sprânceană blondă şi îşi aşeză trupul masiv pe scaunul scump aflat în faţa biroului lui Griff.

— O chestiune personală?

— Chiar este ceva personal de data asta, dacă îţi vine să crezi sau nu.

Erau apuse zilele în care el şi Daniel recurgeau la orice tertipuri, ilegale sau nu, ca să sigure succesul firmei Knighton Trading. Viitorul companiei se anunţa respectabil şi decent. Şi, cu destulă ironie, decenţa era adânc îngropată în trecutul lui Griff.

Griff se aşeză pe scaunul său din spatele biroului.

— Am fost invitat să-i fac o vizită unui văr îndepărtat –

contele de Swanlea. Este pe moarte, iar proprietatea lui, Swan Park, îmi revine mie.

Daniel părea de-a dreptul uimit.

— Dar cum poate să ţi-o lase ţie dacă tu eşti…

— Un bastard? Nu sunt. Cel puţin, nu în sensul legal.

Daniel se încruntă, dezamăgirea lui fiind evidentă. Faptul că erau amândoi bastarzi era singurul lucru pe care îl aveau în comun, din moment ce erau diferiţi ca asemănare, stil de viaţă şi educaţie. Daniel cel cu părul blond fusese crescut într-o casă de corecţie, apoi în banda unui contrabandist. Griff, cel zvelt şi brunet, fusese crescut şi educat ca un gentleman.

Griff se forţă să afişeze un zâmbet, apoi adăugă:

— Deşi legitimitatea mea nu este încă stabilită.

— Ori eşti bastard, ori nu mai eşti, mormăi Daniel.

— Nu sunt un bastard, deşi nu o pot dovedi. De aceea am acceptat invitaţia lui Swanlea.

Daniel miji ochii.

— Nu este Swanlea tipul pe care m-ai pus să îl investighez? Văduvul ale cărui fete, cele trei, sunt numite Neprihănitele Swanlea?

— El este. Griff îi întinse lui Daniel o scrisoare peste birou. Am primit-o săptămâna trecută. Scrisoarea a determinat investigaţia. Poate o vei găsi interesantă.

În timp ce Daniel citi scrisoarea neîndemânatic scrisă, Griff privi biroul. Lumina văratică a soarelui se strecura prin ferestrele care îl costaseră o avere în taxe. Dansa pe grinzile din marmură şi pe un covor Aubusson, după care dispărea sub scaunele din lemn de mahon. Acesta era al treilea lui birou în zece ani, fiecare din ce în ce mai bine situat şi mai bogat mobilat. Era în centrul oraşului, aproape de Banca Angliei, proclamându-şi sus şi tare succesul.

Totuşi, nu era suficient. Griff voia ca firma lui să rivalizeze chiar şi cu Compania Indiilor de Est. Datorită ofertei oportune a vărului său îndepărtat, era posibil ca în

curând asta să se întâmple.

Daniel termină de citit scrisoarea şi îl privi surprins pe Griff.

— Deci, dacă îndeplineşti condiţiile vărului tău, vei deveni următorul conte de Swanlea?

— Da. Îmi va da dovada legitimităţii de care am nevoie ca să îi moştenesc titlul şi pământurile, ceea ce presupun că este certificatul de căsătorie al părinţilor mei, care este de negăsit, în schimb, va trebui să mă însor cu una dintre fetele lui, ca ele să poată rămână la Swan Park.

Daniel miji din nou privirea.

— Nu crezi că este puţin suspect faptul că acest conte „a găsit întâmplător dovada prin actele familiei” după atâţia ani?

Griff pufni.

— Bineînţeles că este suspect.

Într-adevăr, îl bănuia pe cel de-al cincilea conte de fapte mult mai grave împotriva familiei lui. Dar doar un prost s-ar lăsa în voia resentimentelor trecute. Iar scopul lui depăşea orice vis de răzbunare.

— Nu-mi pasă cum a găsit dovada, continuă Griff. O vreau. Odată ce îmi voi câştiga legitimitatea, pot obţine o poziţie în acea delegaţie comercială spre China.

— Deci, chiar intenţionezi să te însori cu una dintre virginele astea?

— Să cedez şantajului lui? Niciodată! De aceea am nevoie ca tu să vii cu mine. Intenţionez să găsesc dovada acolo. Iar în timp ce eu cotrobăi prin Swan Park după ea, vreau ca tu să le distragi pe fiice. Distrează-le, curtează-le, fă orice este nevoie. Doar ţine-le departe din calea mea.

— Ţi-ai pierdut minţile? explodă Daniel. Să distrez trei fete de conte? Nici măcar nu ar sta de vorbă cu mine! Cum naiba aş putea să le distrag atenţia?

Griff zâmbi.

— Pretinzând că eşti eu, desigur.

— Eu? Ca fiind tu? Nici în ruptul capului! Angajaţii tăi ar lua-o razna la gândul că…

Daniel se opri când Griff ridică din sprâncene.

— Dumnezeule, tu vorbeşti serios!

— Foarte serios. Dacă merg acolo fiind eu însumi, va trebui să fiu disponibil. Dar ca mâna dreaptă a domnului Knighton, pot cotrobăi prin casă în voie. Dacă sunt prins, trebuie doar să inventez o scuză ca să nu fiu arestat. Nu îşi vor acuza vărul de hoţie, ca să rişte un scandal. Dacă te prind pe tine cotrobăind şi îţi află trecutul, contele te va spânzura doar ca să se răzbune pe mine.

Daniel miji ochii.

— Crezi că este aşa un ticălos?

Griff se gândi dacă să îi spună sau nu întregul adevăr, dar se abţinu. Codul moral al lui Daniel putea fi foarte imprevizibil. Era posibil să nu coopereze dacă îşi dădea seama cât de departe avea Griff de gând să meargă ca să îşi câştige legitimitatea.

— Da. Deci eu voi fi cel care cotrobăie prin Swan Park. Dar nu-ţi face griji – va fi uşor să schimbăm rolurile. Nu l-am întâlnit niciodată pe contele de Swanlea sau pe fiicele lui. Datorită rupturii dintre familiile noastre, ei nu ştiu cum arăt…

— Prostii! Am văzut portretul tatălui tău, arăţi exact ca el. Păr negru, ochi albaştri…

— Ceea ce mă face să arăt ca un irlandez – mai irlandez decât tine, oricum. Griff zâmbi şmechereşte. Daniel semăna mai mult cu mama lui englezoaică şi fusese crescut în Anglia, aşa că nu avea nicio trăsătură irlandeză. Mi s-a spus că contele nu se dă niciodată jos din pat, aşa că nu este nevoie să mă vadă. De ce n-ar crede că eşti domnul Knighton?

Daniel îl măsură din cap până-n picioare.

— Pentru că tu ai ţinuta unui gentleman. Iar eu a bastardului unui tâlhar irlandez.

— Tocmai de aceea te-ar trimite la închisoarea Newgate cu ocazia primului semn de trădare. Când Daniel se ridică pentru a se plimba în sus şi în joc prin încăpere, Griff îşi domoli tonul. Ca domnul Knighton, ai fi în elementul tău. Spre deosebire de mine, tu eşti un vrăjitor când vine vorba de femei.

— Poate când vine vorba de mărfuri de contrabandă, dar nu ştiu o iotă despre cum să farmeci doamnele. Întorcându-se spre birou, se sprijini cu pumnii de tăblia lui şi îl privi pe Griff. Eşti nebun, ştiai? N-o să meargă.

— Va merge. Knighton este o firmă de comerţ, aşa că se aşteaptă să vadă un bărbat necizelat. O să ignore greşelile de vorbire sau de comportament pentru că este bogat. În mare parte, poţi fi tu însuţi.

Daniel păru să mediteze asupra cuvintelor lui Griff.

Griff se folosi de acest avantaj.

— Vrei să ai propria firmă de investiţii într-o bună zi, nu-i aşa? Asta îţi va oferi pregătirea necesară pentru comportamentul social – va şterge de pe tine orice urmă de contrabandist. Griff zâmbi. Şi te voi plăti foarte bine pentru eforturi. O sută de lire în plus la salariu.

Banii îi atraseră atenţia lui Daniel.

— O sută de lire?

— Da. Pentru fondul ăla al tău. Griff se opri, apoi continuă: Nu o pot face fără tine. În plus, s-ar putea să îţi placă să petreci timp cu trei femei tinere.

— Trei scorpii urâte, mai probabil, altfel nu ar fi fete bătrâne. Zece ani de muncă grea şi loialitate faţă de tine, şi uite cum sunt răsplătit.

— Ce spui dacă ridic la o sută douăzeci de lire?

Daniel îl privi cu viclenie.

— O sută cincizeci.

— S-a făcut, spuse Griff, întinzându-i mâna.

După o uşoară ezitare, Daniel i-o strânse.

Griff râânji.

— Ţi-aş fi dat chiar şi două sute.

— Iar eu aş fi luat şi cincizeci, replică Daniel.

Trecându-i prin cap că opoziţia lui Daniel fusese calculată, Griff izbucni în râs.

— Ticălosule! Jur, eşti din cap până-n picioare fiul lui Danny Brennan cel Sălbatic!

Daniel se ridică.

— Iar tu eşti un ticălos, cu sau fără legitimitate.

— Nu o să te contrazic niciodată pe tema asta, prietene.

Dar înainte ca luna să se sfârşească, Griff avea să dovedească faptul că nu era parvenitul lipsit de scrupule, aşa cum îl credea toată lumea. Apoi, nimic nu avea să mai stea în calea firmei Knighton Trading.

*

Lady Rosalind Laverick, fiica mijlocie a contelui Swanlea, analiza cu atenţie cheltuielile domeniului Swan Park într-o încercare inutilă de a mai face economii, când unul dintre lachei intră în salon.

— Însoţitorul domnului Knighton tocmai a sosit, milady, spuse el. Bărbatul este aşteptat să ajungă aici în următoarea oră.

— Poftim? Dar *papa* cu siguranţă nu a… Observând privirea întrebătoare, Rosalind se încordă. Mulţumesc, John.

Aşteptă ca el să se plece, apoi dădu buzna în dormitorul tatălui ei. Când intră, fu încântată să le găsească acolo şi pe surorile ei. Cea mai mică, Julie, îl îngrijea pe *papa,* ca de obicei, în timp ce Helena, cea mai mare dintre ele, o picta într-o miniatură. Era o scenă liniştită de familie, una pe care Rosalind o preţuia nespus. Dar, ca să o păstreze, va fi nevoită să îl facă pe *papa* să se răzgândească în privinţa acelui plan nebunesc.

Bărbatul se ridică în capul oaselor în pat, pătura

acoperindu-i trupul fragil. Deşi nu fusese niciodată frumos, fusese cândva foarte impresionant, statura şi vocea lui tunătoare intimidând mulţi bărbaţi.

Încă avea acea privire pătrunzătoare şi bărbie rigidă care o făceau pe Rosalind să tremure când era copil. Dar corpul lui era acum o grămadă de muşchi ofiliţi şi oase fragile, captivi sub o piele care îi aluneca printre degete de fiecare dată când îi strângea mâna sau braţul. Simţea o strângere de inimă când îl vedea învins şi bolnav.

Totuşi, nu îndrăzni să lase aceste sentimente să stea în calea misiunii ei. Nu când era o chestiune atât de importantă.

— *Papa,* am fost informată că sosirea domnului Knighton este iminentă. Cum ai putut? zise ea, apropiindu-se de pat. Am crezut că ne-am înţeles...

— Ai fost de acord, Rosalind. Ţi-am spus că dacă una dintre voi, fetelor, este dispusă s-o facă, voi aranja întâlnirea. Şi Juliet este dispusă. Aşa că i-am scris omului şi l-am invitat aici.

Helena gemu, dar Juliet de-abia roşi şi plecă uşor capul.

— Of, Juliet, fată prostuţă! strigă Rosalind.

— Nu înţelegi – nu mă deranjează să mă mărit cu el! protestă Juliet de lângă patul lui *papa. Papa* crede că aşa este cel mai bine, iar eu îmi cunosc datoria de fiică.

— Să te măriţi fără dragoste? izbucni Rosalind, ignorând privirea îngâmfată a tatălui ei. Poate că tu crezi că este de datoria ta, cum spune bardul, să faci o plecăciune şi să spui „Tată, cum ţi-e voia”. Dar totuşi, pentru toate astea... măcar să fie un bărbat arătos, altminteri fă o altă plecăciune şi spune „Tată, cum mi-e voia”.

— Nu începe din nou să îmi reciţi greşit pasaje din Shakespeare, fata mea, interveni *papa.* De cele mai multe ori, Shakespeare este împotriva ta. Gândeşte-te la Desdemona. Dacă şi-ar fi îndeplinit datoria faţă de tatăl ei

şi l-ar fi refuzat pe Othello, nu ar fi murit.

— Ca de obicei, ratezi esenţialul piesei, răspunse Rosalind cu aprindere.

— O, Doamne. Helena se ridică amorţită. Atunci când voi doi îl târâţi pe Shakespeare în discuţie, nu o scoateţi la capăt. Luându-şi cutia cu acuarele într-o mână şi bastonul în cealaltă, porni şchiopătând spre uşă.

— Unde pleci? o întrebă Rosalind. Spera să aibă parte de sprijinul Helenei.

Helena se opri.

— Vreau să-mi duc lucrurile de aici înainte să ne sosească oaspeţii.

— Nu îţi pasă că *papa* plănuieşte să…

— Bineînţeles că îmi pasă. Dar, spre deosebire de tine, eu îmi dau seama că este inutil să te contrazici cu *papa.* Dacă nu te interesează să te căsătoreşti, abţine-te. Eu, cu siguranţă, nu am nicio intenţie să mă mărit cu domnul Knighton, chiar dacă ar lua o femeie cu… defectele mele. Totuşi, Juliet pare mai mult decât dispusă să se arunce în braţele lui, şi nu putem face prea multe în privinţa asta. Mai ales dacă nu are de gând să se opună singură.

Rosalind privi cu disperare cum eleganta ei soră mai mare iese şchiopătând din cameră. Dacă Juliet ar fi avut voinţa Helenei şi ar fi ştiut de ce sunt capabili bărbaţii… Rosalind oftă, întorcându-se spre tatăl şi spre sora ei mai mică. Dar Juliet era la fel de sfioasă ca rochiţele copilăreşti, roz şi alb, pe care insista să le poarte. Şi, aşa cum refuza să poarte culori mai dramatice – precum rochia de un roşu aprins a lui Rosalind –, refuza să nu îi dea ascultare lui *papa.*

— *Papa,* insistă ea, te porţi de parcă bărbatul ăsta este singura noastră speranţă. Dar una dintre noi încă se poate căsători, şi chiar din dragoste.

— Ai douăzeci şi trei de ani, iar Helena douăzeci şi

şase. Nu veţi găsi soţi acum, nu fără o zestre decentă. Poate că Helena este frumoasă, dar ologeala ei este o responsabilitate. Iar tu nu eşti genul de fată care să atragă un bărbat…

— Vrei să spui că nu sunt frumoasă. Cuvintele lui o răniră. Chiar când credea că se obişnuise cu insultele nepăsătoare ale lui *papa,* trecură din nou de bariera ei de apărare. Părul meu este la fel de ciufulit precum sârma ruginită şi sunt durdulie.

— Nu vorbeam despre aspectul tău, interveni *papa,* ci despre comportament. Poate dacă ai încerca să fii mai puţin…

— Directă? Citită? Deşteaptă? izbucni Rosalind.

— Eu mă gândeam la arogantă şi sălbatică, replică *papa.*

— Nu sunt arogantă! Când el ridică o sprânceană, Rosalind îşi dădu capul pe spate. Bine, poate puţin. Dar nu aş putea conduce proprietatea asta pentru tine dacă nu aş fi aşa. Of, cum ajunseseră la subiectul ăsta îngrozitor? În plus, continuă Rosalind, cum rămâne cu Juliet? Încă se mai poate mărita din dragoste dacă i se acordă puţin timp.

— Acceptă faptul, fata mea – nu mai este timp. Tuşea răvăşitoare a lui *papa* îi întări argumentul.

Rosalind evită subiectul dureros al bolii lui.

— Nu trebuie să ne măritäm, ştii asta. Ne-am putea câştiga singure traiul.

— Nu fi naivă. Când domnul Knighton te va evacua…

— Pot urca pe scenă, ca mama. După pufnetul tatălui ei, Rosalind continuă şi mai aprinsă: Poate că nu sunt frumoasă, dar sunt înaltă şi am o voce bună. Helena ar putea să îşi vândă picturile. Juliet ar putea să facă şi ea ceva. Actriţa aceea, prietenă de-a mamei, doamna Inchbald, ne-ar ajuta să ne găsim o locuinţă în Londra. Dacă ne-am calcula atent zestrea…

— Nu! interveni Juliet. Nu putem pleca din Swan Park!

Nu îl putem abandona!

— O, la naiba, de ce nu? strigă Rosalind, privind pereţii scorojiţi şi draperiile din mătase roase. Nu văd nimic care să merite sacrificiul dragii mele surori. Ce-a făcut grămada asta de pietre pentru noi, în afară de faptul că ne-a transformat în Neprihănitele Swanlea? Dacă trebuie să rămân fată mare, prefer să fiu una la oraş.

— Nu ai supravieţui oraşului, mormăi *papa.* Îţi aminteşti ce s-a întâmplat cu Helena. În plus, mama *voastră* a fost mult mai fericită ca soţie decât ca actriţă. O asemenea viaţă nu este pentru tine, nici pentru Juliet. Merită ceva mai bun.

— Da, dar o *căsătorie* din obligaţie nu este ceva mai bun, *papa.* Mai ales când bărbatul este, conform scrisorilor doamnei Inchbald, un ticălos. Ştii că a avut legături cu tâlhari şi chiar a vândut bunuri de contrabandă.

— Din necesitate, iar asta a fost în urmă cu mult timp. Acum este un om respectabil.

— Doamna Inchbald a mai spus că…

— Un moment, Rosalind, o întrerupse tatăl ei. O chemă pe Juliet lângă el şi îi şopti la ureche, iar fata încuviinţă din cap. Apoi *papa o* privi pe Rosalind. Dă-i cheile casei lui Juliet. Vreau să îmi aducă tonicul din cămară.

Era o scuză jalnică pentru a scăpa de Juliet, dar pe Rosalind nu o deranja prea mult. Dându-i setul de chei surorii sale, Rosalind bătu nerăbdătoare din picior până când fata ieşi din dormitor. Apoi se întoarse brusc spre tatăl ei, de-abia auzind sunetul uşii care se închidea.

— În plus, continuă ea, doamna Inchbald spune că domnul Knighton este un… copil din flori. Nu te îngrijorează lucrul ăsta?

Papa izbucni într-o criză de tuse alarmantă. Grăbindu-se să ajungă lângă el, îl bătu pe spate, aşa cum făcea întotdeauna Juliet. Aparent, Juliet o făcea mai blând totuşi, pentru că bărbatul o împinse de lângă el şi mormăi:

— Încetează! Nu sunt un covor nenorocit din care vrei să scoţi praful!

Mormăind în sinea ei, Rosalind se dădu înapoi. Om nerecunoscător! Iar ei se întrebau de unde învăţase ea să înjure! Ha! Cum îl suporta Juliet?

În timp ce el trase de câteva ori cu greu aer în piept, toată ranchiuna ei se stinse. Bietul *papa.* Probabil că îl înnebunea faptul că nu putea să se ridice din pat şi să dea ordine în stânga şi în dreapta. Pe ea cu siguranţă ar frustra-o. Se întoarse lângă pat, luă o pernă şi i-o aşeză la spate.

Papa se sprijini pe ea.

— Doamna Inchbald este prost informată. Bărbatul se scufundă sub pătură ca o ţestoasă retrăgându-se în carapacea ei. Cum ar putea Knighton să fie moştenitorul titlului şi al proprietăţilor mele dacă ar fi bastard?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu Rosalind încruntându-se.

— Vezi? bombăni el, chipul fiindu-i pe jumătate ascuns de aşternuturi. Asta este problema cu voi, femeile – nu gândiţi niciodată în ansamblu. De aceea femeile sunt atât de schimbătoare şi capricioase. Se lasă conduse de sentimente. Acum iubesc un bărbat, iar în secunda următoare…

Un zgomot de agitaţie din hol îi făcu pe amândoi să tresară. Servitorii strigau şi paşi tropăiau pe scări. Rosalind se grăbi să ajungă la fereastră, dar nu putea vedea aleea din faţă. Totuşi, sunetele copitelor şi huruitul roţilor anunţă sosirea unei trăsuri.

A vărului lor.

— Deşi mi-ar plăcea să stau şi să ascult vorbele tale înţelepte cu privire la sexul feminin, spuse ea sec, nu pot. Preţiosul tău domn Knighton este aici.

Se grăbi spre uşa dormitorului, dar când răsuci mânerul, uşa nu se deschise. Încercă din nou, fără succes, apoi îl privi încruntată, o bănuială oribilă trecându-i prin

minte.

— *Papa…* începu ea.

— Este încuiată. I-am spus lui Juliet să ne încuie aici.

Îi încuiase? Rosalind începu să fiarbă. Blestemată să fie firea supusă a fetei! Lovi uşa, dorindu-şi să fi fost fundul Julietei, apoi se întoarse spre tatăl ei.

— Ce speri să obţii cu asta, *papa?*

— Te cunosc, Rosalind. L-ai pune pe Knighton pe fugă înainte ca Juliet să aibă şansa să îl *cunoască.* Nici măcar focul din şemineu nu putea ascunde licărul machiavelic din ochii lui. Aşa că i-am spus să nu-ţi dea drumul de aici până când oaspetele nostru nu se retrage în camera lui, diseară.

— Dacă îţi închipui că asta îmi va schimba comportamentul faţă de acest bărbat…

— Nu contează. *Papa* se ridică, dând păturile la o parte ca şi cum ar fi fost Neptun ieşind din valuri. Dacă îl goneşti acum, voi aranja căsătoria prin scrisori. Dar după ce diseară va vedea frumuseţea şi blândeţea lui Juliet, va fi de acord, nu-ţi face griji.

La naiba! Dacă domnul Knighton pleca de la Swan Park crezând că Juliet era soţia potrivită, cum putea Rosalind să împiedice căsătoria? Nu avea de ales decât să îl lase să stea. Dar, cumva, avea să o convingă pe Juliet că bărbatul nu era potrivit pentru ea.

Rânjetul triumfător al lui *papa* se stinse când tusea reveni. Rosalind îl privi încruntată, refuzând să meargă lângă el. Cum era posibil să îţi fie milă de cineva şi, în acelaşi timp, să vrei să îl strângi de gât? Îl iubea pe *papa,* dar încăpăţânarea lui o înnebunea.

Tusea lui încetă.

— Încă un lucru, Rosalind. Am o sarcină pentru tine după ce Juliet te va lăsa să ieşi.

— Da? mormăi ea. Ce sarcină?

— În biroul meu este o cutie de fier încuiată. Vreau să o iei.

— Şi s-o aduc aici?

— Nu! Nu, mai bine ţine-o undeva unde să o poţi supraveghea mereu. În dulapul tău, poate. Sau la biroul tău de scris. Doar până pleacă vărul tău.

Bănuielile alergau prin mintea ei.

— De ce? Ce este în ea?

— Doar câteva hârtii pe care nu vreau ca el să le vadă. *Papa* îşi feri privirea.

— Ce fel de hârtii? vru ea să ştie.

— Doar fă cum spun eu! Şi nu spune o vorbă nimănui despre asta. Nici nu încerca să deschizi cutia. Altfel, am eu ac de cojocul tău.

— Dar, *papa...*

— Promite-mi că o vei ţine în siguranţă. Altfel îi spun Julietei să te lase încuiată aici până promiţi.

Rosalind pufni. De parcă i-ar fi putut face asta. Totuşi…

— Bine, promit. Când el se lăsă din nou epuizat pe perne, ea adăugă: Cred, totuşi, că dacă domnul Knighton este atât de nedemn de încredere încât să fii nevoit să-ţi ascunzi actele…

— Doar o măsură de precauţie. Nimic pentru care să-ţi baţi capul. Acum lasă-mă să dorm.

Rosalind scrâşni din dinţi. De ce trebuia *papa* să fie atât de încăpăţânat şi de secretos? Nu voia să îi spună adevărul, dar cu cât afla mai multe despre domnul Knighton, cu atât devenea mai alarmată. Ceva era putred în Danemarca, şi avea de-a face cu vărul ei.

Ei bine, avea să afle despre ce era vorba fără ajutorul lui *papa.* Stai să vezi!

Capitolul 2

O *adunătură de vizitatori mărunţi şi gură-spartă!*

O, Doamne! Sunt aşa de sătulă de solemnitatea acestor oameni pedanţi şi ceremonioşi!

Fanny Burney, romancieră engleză, jurnalistă şi adesea autoare de piese de teatru, *Jurnal*

„Deci acesta este Swan Park”, se gândi Griff cu mândrie nejustificată în timp ce trăsura lui gonea pe aleea mărginită de stejari maiestuoşi, trecând pe lângă un iaz însufleţit de lebede graţioase. Un aer rafinat de antichitate se agăţa precum iedera de zidurile din piatră ale conacului în stil iacobin, făcând să pară neînsemnat propriul lui castel impresionant. Poate că, după ce Swan Park devenea al lui, s-ar putea stabili aici. Da, asta l-ar convinge chiar şi pe cel mai recalcitrant membru al Parlamentului.

— Nu e de mirare că vrei atât de mult certificatul ăla, mormăi Daniel de lângă el.

Griff chicoti.

— Ar fi un adevărat câştig pentru proprietăţile mele, nu-i aşa?

Pe măsură ce casa se dezvăluia semeaţă înaintea lor, servitorii începură să curgă prin uşa de la intrare, formând un şir lung pe terasă. Două femei stăteau în fruntea lor.

— Spune-mi că acei doi îngeri nu sunt verişoarele tale neprihănite, bombăni Daniel.

Griff le studie prin geamul prăfuit al trăsurii.

— Ele trebuie să fie, deşi am auzit că sunt trei. Poate că a treia este bolnavă sau are grijă de tatăl lor.

Daniel se încruntă când trăsura se opri.

— La naiba, Griff, probabil că frumuseţile astea îşi petrec timpul alungând bărbaţii. Îşi vor da seama imediat că sunt un impostor!

— Sunt doar fete de la ţară. Te vei descurca bine. Griff privi cum femeia mai înaltă porni şchiopătând spre ei,

sprijinindu-se într-un baston rezistent. În numele lui Dumnezeu, cea cu părul negru este oloagă. Se va bucura că un bărbat îi dă atenţie.

— După ce că eşti nebun, mai eşti şi orb? şuieră Daniel. Oloagă sau nu, tot are aerul unei ducese afurisite. Va crede că este de zece ori mai bună ca mine.

Femeile aproape că ajunseră lângă trăsură. Griff deschise portiera, apoi şopti grăbit.

— Gândeşte-te la cele o sută cincizeci de lire.

Aruncând o privire încruntată peste umăr, Daniel coborî. Griff îl urmă, dorindu-şi să îl fi instruit mai bine pe Daniel cum să se poarte ca un om puternic şi bogat. De obicei, bărbatul avea destulă încredere de sine, dar aceste femei păreau să îi secătuiască mândria. Griff îl călcă intenţionat pe picior, iar Daniel îşi îndreptă spatele şi îşi încleştă maxilarul. Aşa era mai bine.

Păşind înainte, Daniel făcu o plecăciune prezentabilă înaintea femeii înalte.

— Domnul Knighton la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Bine aţi venit la Swan Park. Vocea ei era fermă şi cultivată. Eu sunt verişoara. Dumneavoastră, Helena. Sprijinindu-se cu o mână în baston, i-o întinse pe cealaltă lui Daniel.

Daniel ţinu mâna femeii prea mult, făcând-o să şi-o elibereze cu o expresie tulburată. Griff mormăi.

Gesticulând spre fata de lângă ea, Lady Helena adăugă pe un ton mai mândru:

— Ea este Juliet, sora mea mai mică.

Femeia minionă îl privi pe Daniel cu ochi mari.

— Ce faceţi?

— Sunt bine, mulţumesc, spuse Daniel cu un accent aristocratic destul de credibil, chiar dacă puţin aspru.

Urmă o tăcere stânjenită. Apoi Lady Helena privi spre Griff.

— Şi cine este prietenul dumneavoastră?

Daniel tresări.

— Mă scuzaţi – acesta este domnul… aa… Daniel Brennan.

Griff făcu o plecăciune.

— Este o plăcere desăvârşită să vă cunosc.

Când femeile se întoarseră spre adevăratul Daniel pentru o explicaţie, Griff scrâşni din dinţi. Era un inconvenient să joace rolul subordonatului, mai ales când Daniel stătea acolo ca un prost. Griff îl înghionti în picior cu bastonul.

— Domnul Brennan este ajutorul meu în afaceri, reuşi el să spună. Sper că nu vă deranjează că l-am adus cu mine, dar având atâtea chestiuni de discutat…

— Nu este niciun deranj, spuse Lady Helena.

În timp ce ea îl conducea spre casă, Daniel întrebă:

— Nu mai aveţi încă o soră?

În mod inexplicabil, femeia mai tânără se înroşi.

— Ba da, sora cea mijlocie. Eu… nu ştiu pe unde a plecat Rosalind, dar va veni la cină, sunt convinsă.

Lady Helena îi aruncă o privire întrebătoare surorii ei, iar Lady Juliet îi evită privirea. Foarte straniu, gândi Griff. De ce se ascundea cea de-a treia soră? Ştia de planul tatălui ei de a-l atrage într-o căsătorie? Ştiau toate?

Cel puţin nu erau nişte scorpii, ceea ce ar trebui să îl liniştească pe Daniel. Lady Helena era formală şi distantă, iar Lady Juliet era o domnişoară insipidă, dar niciuna nu părea dispusă să provoace probleme, slavă Domnului.

Când ajunseră la uşi, Lady Helena se opri ca să îi arate lui Daniel limitele proprietăţii. Lui Griff i se părea derutant să joace rolul lacheului lui Daniel. Când fusese acceptat ca student cu bursă la Eton, lui Griff nu îi plăcuse să fie ţinta condescendenţelor, şi nu îi plăcea deloc nici acum.

Intrară în casă, iar priveliştea îngrozitoare care îi

întâmpină îl lăsă pe Griff fără aer. Tatăl lui îi descrisese locul ca având un aer vechi de nobilime – arcade din marmură cu filoane şi tapiserii antice care atârnau pe pereţi eleganţi. Asta era un coşmar, un adevărat iad.

Roşul aprins era culoarea dominantă. Pereţii cu tapet roşu erau punctaţi de muluri negre, iar draperiile aurii aveau modele roşii. Lângă scări, o pagodă în miniatură stătea pe o masă neagră lăcuită. Într-adevăr, chinezăriile decorau întregul hol. Ca să nu mai vorbim de covorul oriental cu roşu şi albastru care *acoperea* podeaua maiestuoasei încăperi, acoperind ceea ce tatăl lui spusese că era din marmură italienească, foarte scumpă.

Observându-i privirea uimită, Lady Juliet îndrăzni să spună:

— Rosalind a redecorat recent holul. E în noul stil chinezesc.

— Credeam că este în stilul vechilor bordeluri, spuse Griff fără să gândească. În tăcerea apăsătoare care urmă, îşi dădu seama de ceea ce spusese, cui îi spusese şi, cel mai important, că o spusese cu un tupeu inimaginabil pentru un angajat.

Daniel îl privea parcă înveselit.

— Vă rog, iertaţi-l pe partenerul meu. Are prostul obicei de a spune verde în faţă ceea ce gândeşte.

Griff îşi reprimă un geamăt.

— R-Rosalind a spus că stilul chinezesc era destul de popular în L-Londra, se bâlbâi tânăra. Nu este adevărat?

Daniel îi aruncă o privire lui Griff, care încuviinţă uşor din cap.

— Stilul este la modă încă, le asigură Daniel pe doamne. Gusturile domnului Brennan sunt mai plictisitoare decât ale surorii dumneavoastră, atâta tot.

— Vă rog să îl informaţi pe partenerul dumneavoastră, spuse Lady Helena cu un glas rece, că sora mea Rosalind se ocupă de proprietate aproape singură în circumstanţe

dificile, aşa că are dreptul la câteva excentricităţi.

— Nu am vrut să insinuez altceva, milady, interveni Griff, decis să o îmbuneze pe femeie. Şi ca să schimbe subiectul înainte ca limba ei să taie pielea. Vorbind de excentricităţi, am observat că dumneavoastră şi surorile dumneavoastră purtaţi numele eroinelor lui Shakespeare. Rosalind. Helena. Juliet. A fost intenţionat?

— Sunteţi un iubitor al lui Shakespeare?

Griff decise că adevărul nu avea să facă niciun rău.

— De fapt, sunt. Mai ales al comediilor lui.

— Datorită vecinătăţii cu Stratford-upon-Avon, şi *papa* este pasionat. După cum probabil aţi ghicit, de aceea ne-am ales cu aceste nume. Se întoarse spre Daniel. Iar dumneavoastră? Vă place Shakespeare?

— Deloc. Griff este singurul care a fost atins de microbul Shakespeare.

— Griff? întrebă Lady Helena. Mă scuzaţi, dar cine este Griff?

La naiba, Daniel deja o dăduse în bară. Îi aruncă lui Griff o privire exasperată, dar acesta îşi dădu deodată seama că verişoarele lui nici nu îi ştiau probabil prenumele. Asta ar putea fi în avantajul lui.

— Griff este porecla mea, interveni el grăbit. Aşa îmi spun domnul Knighton şi angajaţii de la Knighton Trading.

— N-Numele dumneavoastră de botez este Daniel, nu-i aşa? se bâlbâi Lady Juliet.

Griff gândi repede.

— Da, dar mi se spune Griff de la grifon. Apoi adăugă, mai mult pentru Daniel: Ştiţi dumneavoastră – creatura mitică cu cap de vultur şi corp de leu, care păzeşte bogăţii şi aur.

— Aşa este, interveni Daniel, cu un licăr răutăcios în privire. E din cauză că este foarte zgârcit. Săptămâna trecută eu am vrut să plătesc un om cu două sute de lire pentru un serviciu, iar Griff crede că merită doar o sută

cincizeci. Nu este aşa, Griff?

Griff ridică din sprâncene.

— Da. Şi nu m-am răzgândit. Omul încă trebuie să demonstreze că poate să facă o muncă decentă.

— Mă aştept să te surprindă. Când Griff îi aruncă o privire de avertizare, Daniel se întoarse spre doamne. Când îl voi întâlni pe tatăl dumneavoastră – la cină? Sunt nerăbdător să vorbesc cu dumnealui.

Probabil mai nerăbdător să termine odată cu mascarada asta, gândi Griff. Dacă Daniel trecea testul, erau implicaţi pe termen nelimitat.

— O, nu, nu în seara asta! strigă Lady Juliet. Adică, *papa* este foarte bolnav, mai bine aţi aştepta până se va simţi mai bine. Poate mâine-dimineaţă.

— Dar, Juliet, sunt convinsă… începu sora ei.

— De dimineaţă, insistă Juliet. D-Domnilor, aţi dori nişte ceai?

Griff miji ochii în timp ce Lady Juliet îi conducea spre salon, vorbind grăbită. Lucrurile nu erau aşa cum păruseră la început – cele două ascundeau ceva, iar sora lor, care aparent conducea proprietatea, era probabil implicată. Nu conta. Secretele lor mărunte nu aveau să îl împiedice să îşi urmărească ţelul.

*

Rosalind stătea ca pe ace când auzi cheia răsucindu-se în broască.

Spre surprinderea ei, era Helena.

— Chiar eşti aici, spuse Helena, şocul citindu-se pe chipul ei la vederea lui Rosalind aşteptând nerăbdătoare de partea cealaltă a uşii.

Rosalind se strecură pe lângă ea şi ieşi din încăpere.

— Şşşt… *Papa* doarme şi nu vreau să îl trezesc. De îndată ce ajunse în hol, întrebă: Juliet te-a trimis să-mi dai

drumul?

— Da – nu putea face faţă mustrărilor tale. Dacă aş fi ştiut că erai aici, aş fi venit mai devreme. Este deja trecut de unsprezece. Helena închise uşa. Nu pot să cred că a făcut asta. *Papa* nu mă surprinde, dar Juliet…

— Ştiu. Stai doar să pun mâna pe copilul ăsta naiv. Unde este, apropo?

Helena îi aruncă o privire de avertizare.

— S-a dus la culcare, şi cred că ar trebui să aştepţi să te mai calmezi puţin.

Reticentă, Rosalind recunoscu înţelepciunea sfatului. În acel moment, era în stare să o strângă de gât pe sora ei.

— Presupun că domnul Knighton s-a instalat într-o cameră de oaspeţi?

Sora ei şchiopătă spre scările care duceau la al doilea etaj, spre dormitoarele lor.

— Da, s-a retras la culcare. Toată lumea s-a culcat, mai puţin noi.

Rosalind se încruntă, urmându-şi sora.

— Jur, dacă aş fi fost liberă, aş fi putut la fel de bine să îl alung din casă.

— Tocmai de aceea *papa* i-a cerut lui Juliet să te încuie în camera lui. Ai pierdut acum. Mai bine ai accepta.

— Bărbatul acela nu are nicio urmă de decenţă.

— Aşa spui tu, dar nu e atât de rău. S-ar putea chiar să îl placi.

— Mă îndoiesc. Urcând scările, Rosalind încetini pasul ca să se potrivească cu al surorii ei. Spune-mi mai multe. Vorbeşte ca un gentleman sau este un bădăran, aşa cum mă temeam? Seamănă cu *papa* la înfăţişare?

— Deloc. Este mai degrabă masiv şi blond, nu seamănă deloc cu portretul tatălui său pe care ni l-a arătat *papa.* Are părul blond, cu şuviţe castanii, şi lung, precum coama unui leu. Trăsăturile lui sunt atrăgătoare, dar… Helena se întrerupse, roşind. O să vezi şi tu de dimineaţă.

În capul scărilor, Rosalind o privi gânditoare pe sora ei. Helena nu avea niciodată ochi pentru vreun bărbat.

— Ei bine, dacă nu apar la micul dejun, vino şi dă-mi drumul din cămară sau de oriunde îi mai cere *papa* lui Juliet să mă încuie.

Helena zâmbi obosită.

— Foarte bine. Acum cred că mă voi retrage. Sunt foarte obosită. Mângâind-o pe Rosalind pe mână, adăugă: încearcă să nu te îngrijorezi.

— Voi încerca.

Când Helena intră în dormitorul ei, Rosalind se îndreptă spre propriul dormitor, din capătul coridorului, recunoscătoare să fie din nou în camera ei. Dar, în toiul nopţii, după ce camerista pe jumătate adormită o ajutase să se dezbrace, Rosalind încă stătea trează în pat.

Cum putea să nu se îngrijoreze? Primiseră un ticălos în casa lor, unul în care *papa* nici măcar nu avea încredere, altfel nu i-ar fi cerut să…

Cutia! La naiba, *papa* îi spusese să o mute în camera ei în acea seară!

Rosalind sări jos din pat şi îşi puse halatul. Din moment ce oaspetele lor deja se retrăsese, putea coborî la parter şi să ia cutia fără să ştie cineva. Luând lumânarea de lângă patul ei, ieşi grăbită în hol şi porni spre scări.

Ajunse la jumătatea scărilor când observă o lumină licărind sub uşa închisă a biroului lui *papa.* Rosalind se opri, simţind cum i se accelerează pulsul. Nimeni nu ar trebui să fie treaz la ora asta, nici măcar servitorii.

Trebuia să fie oaspetele lor. Se rătăcise? Sau căuta pe cineva? Se încruntă. Cutia. *Papa* avea dreptate să se îngrijoreze. Cum îndrăznea domnul Knighton să se strecoare şi să caute actele lui *papa?!* Avea să îl pună la punct, da!

Coborând grăbită scările, porni direct spre birou. Deschise uşor uşa, aruncă o privire înăuntru şi încremeni.

Lumânarea care lumina biroului tatălui ei îi dezvălui un bărbat ghemuit lângă el. Evident, nu era oaspetele lor blond, pentru că acesta avea părul negru ca al unui ţigan.

Un ţigan! Rosalind se dădu înapoi, inima luându-i-o la goană. Ţiganii năpădiseră de curând Warwickshire, dar niciodată Swan Park. Furia o învălui când auzi un sertar deschizându-se şi conţinutul fiindu-i răvăşit. Cum îndrăznea să cotrobăie prin biroul lui *papa!*

Îşi înfrână impulsul de a da buzna în birou. Nici măcar ea nu era atât de pripită. Dacă ar fi avut o armă, ceva cu care să îl ţină la distanţă în timp ce dădea alarma… Altfel, el ar putea să o ia la goană cu orice ar fi furat – poate chiar cu preţioasa cutie a lui *papa.*

Rosalind ridică lumânarea şi cercetă holul. Câteva tablouri, un scaun sau două şi o statuetă din bronz mult prea mică pentru a face pagube… Stai puţin! Poate scutul şi sabia prinse pe peretele opus? Grăbită, Rosalind puse lumânarea pe masă şi luă obiectele din suporturile lor. Sabia era mai grea decât se aşteptase, dar scutul solid din lemn de stejar, cu mânerele din piele, îi oferi o senzaţie de siguranţă.

Fără să îşi dea timp să se răzgândească, porni spre birou şi deschise uşa cu atâta putere, încât o izbi de perete. Fluturând sabia şi ridicând scutul, dădu buzna în încăpere şi strigă curajoasă:

— Mâinile sus, hoţule!

Când străinul cu părul negru se ridică de lângă birou, ea îşi dădu seama că interpretase greşit situaţia. Acesta nu era un ţigan. Ţiganii nu aveau pielea albă sau ochii de un albastru pătrunzător; nu purtau vestoane scumpe din satin sau pantaloni elegant croiţi.

Apoi, spre groaza ei, o urmă de zâmbet îmblânzi trăsăturile ascuţite ale bărbatului.

— Bună seara, doamnă, spuse el, schiţând o plecăciune. Trebuie să fii Lady Rosalind.

Capitolul 3

Cel care încearcă să îl recomande (pe Shakespeare) alegând citate va reuşi asemenea pedantului din Hierocle, care, atunci când şi-a oferit casa spre vânzare, purta o cărămidă în buzunar drept mostră.

Samuel Johnson, patron şi critic de teatru, *Prefaţă,* Piesele lui William Shakespeare

Griff se holbă fără pic de ruşine la amazoana care îi flutura sabia în faţă. Dumnezeule, aceasta era cea de-a treia soră? Această creatură uimitoare înarmată cu arme la fel de antice precum casa însăşi? Nu putea să fie altcineva – halatul ei groaznic din mătase chinezească portocalie putea să aparţină doar aceleiaşi femei care desfigurase holul de la intrarea în Swan Park.

Şi care părea pornită să îl desfigureze şi pe el.

Griff ridică o mână, ieşind din spatele biroului. Nu te puteai juca cu o sabie, mai ales când era mânuită de o femeie nebună.

— Eşti Lady Rosalind, nu-i aşa?

— Ai un avantaj, domnule. Aruncându-şi pe spate coama de păr roşcat care îi ajungea până aproape de talie, femeia ridică enorma sabie din oţel puţin mai *sus.* Îmi ştii *numele,* dar eu nu îl ştiu pe-al dumitale.

Poate nu nebună, dar cu siguranţă descreierată.

— Îmi cer scuze. Sunt partenerul de afaceri al lui Knighton. Daniel Brennan la dispoziţia dumitale, milady. Majoritatea oamenilor îmi spun Griff. O privi curios. Nu ţi-au spus surorile că l-am însoţit pe vărul dumitale? Când sabia tremură, iar confuzia se citi pe chipul ei, Griff îşi reprimă un

zâmbet. Presupun că nu. Rosalind se redresă rapid.

— N-au spus nimic despre vreun partener.

— Ah. El dădu din cap spre armele greoaie pentru care ea sfida gravitaţia ca să le controleze. Asta explică… intrarea dumitale. Mă întrebam dacă îţi întâmpini toţi oaspeţii cu expuneri teatrale ale armelor Swanlea.

Dacă el voia să o facă să se ruşineze, nu reuşise. Sabia ei nu ezită.

— Doar când îi găsesc pe oaspeţi cotrobăind prin biroul lui *papa.*

— O, asta. Slavă Domnului că schimbase locul cu Daniel. Nu ar fi vrut să vadă cum s-ar fi descurcat Daniel cu amazoana. Voiam să notez câteva lucruri, dar mi-am lăsat ustensilele de scris şi hârtia în oraş. Acesta părea un loc bun să găsesc altele.

Ea ridică semeaţă bărbia, ochii ei căprui sclipind de suspiciune.

— Lucrezi mereu atât de târziu?

— Sunt obişnuit cu orarul la oraş – acum este încă devreme pentru mine. Griff privi ceasul. Nici nu este încă miezul nopţii.

— Nu ştiam că oamenii de afaceri lucrează până târziu. Credeam că trebuie să fie la muncă dimineaţa devreme.

Deşteaptă femeie. Şi precaută.

— Şeful meu nu ţine cont de lucrurile astea. De obicei stăm până târziu să discutăm afaceri şi îmi permite să îmi fac orarul aşa cum doresc. Dar ai şti lucrurile astea dacă ai fi participat la cină alături de noi.

Rosalind se strâmbă.

— Am vrut să fiu acolo, dar *papa* a avut alte planuri.

Menţionarea ticălosului ei de tată îl făcu să se încordeze.

— Mereu te ţine lângă el atunci când aveţi oaspeţi?

O încruntătură marcă fruntea pistruiată acoperită de

bucle scurte.

— Eu pun întrebările aici, domnule Brennan. La urma urmei, dumneata eşti cel prins pe picior greşit. Ca să îşi întărească argumentul, împinse sabia în faţă cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi fost o umbrelă.

Dumnezeule, femeia era puternică – multe femei nici nu ar putea să ridice sabia aceea.

Sprijinindu-se de birou, el spuse:

— Pune ce întrebări doreşti. Deşi, acum că ne-am prezentat, ai putea să renunţi la armă. Doar dacă nu cumva te temi de un biet om de afaceri.

— Nu mă tem de nimeni. Rosalind rosti cuvintele fără să se laude, ca şi cum ar fi declarat un simplu fapt. O secundă mai târziu, coborî sabia şi se sprijini în mânerul ei ca într-un baston, analizându-l din cap până-n picioare. Credeam că eşti un hoţ ţigan.

— Nu, doar un irlandez, spuse Griff, amintindu-şi rolul. Deşi unii ar spune că este aproape la fel de rău.

— N-am absolut nimic împotriva irlandezilor, domnule Brennan. Cu excepţia momentelor când cotrobăie prin locuri private din casa mea.

Se aplecă uşor ca să pună jos scutul. Fără acel obstacol, lumânarea de pe masa din hol, din spatele ei, îşi aruncă lumina prin halatul ei subţire, evidenţiindu-i trupul în detalii uimitoare. Imaginea unor sâni mari şi rotunzi, a şoldurilor generoase şi a taliei elegante se întipări în creierul deodată distras al lui Griff. O altă parte din el, nu atât de distrasă, reacţionă instantaneu.

Apendicele acela enervant ştia ce vrea; aparent, în seara asta o voia pe regina războinică. Griff se foi incomodat. Evident, trecuse mult prea mult timp de când avusese o femeie. Altfel, de ce l-ar atrage aceasta? Lui îi plăceau doamnele liniştite şi elegante, cu gusturi fine şi limbaj stăpânit, nu amazoane obraznice, cu înclinaţii pentru mătasea subţire.

Când ea se îndreptă, fu nevoie de un efort suprem să îşi poată lua privirea de pe corpul ei şi să se concentreze la chipul ei. Nu că asta l-ar fi ajutat. Chipul ei îl interesa la fel de mult ca şi jocul erotic de umbre de pe trup. Luate separat, fiecare dintre trăsăturile ei păreau exagerate, ca şi cum Creatorul s-ar fi lăsat purtat de val cu înzestrările. Bărbia îi era puţin prea proeminentă, obrajii cam durdulii, sprâncenele puţin mai negre şi mai groase decât era la modă. Dar împreună, totuşi, chipul ei avea un farmec atrăgător, care îi amintea lui Griff de frumuseţile lui Tiţian. Într-adevăr, el avea un nud de-al lui Tiţian, al cărui chip semăna în mod uimitor cu al ei.

Mai ales buzele. Erau artă care prinsese viaţă. Simţi un impuls nebunesc de a gusta gura aceea erotică, o dorinţă pe care şi-o suprimă amintindu-şi care îi era scopul. Un flirt cu fiica duşmanului său cu siguranţă nu i-ar fi fost de ajutor.

— Dacă nu te deranjează întrebarea, spuse Griff într-o încercare inutilă de a-şi distrage gândurile de la nevoi primitive, ce-ai fi făcut dacă aş fi fost un hoţ?

Rosalind ridică din umeri.

— Te-aş fi ţinut aici şi aş fi strigat după ajutor.

Griff îşi stăpâni râsul.

— M-ai fi ţinut aici? La vederea sprâncenelor ei ridicate totuşi, se abţinu să dea glas gândurilor lui lipsite de consideraţie. Era şansa lui să obţină informaţii şi nu avea să le primească insultând-o. Înţeleg, spuse el. Probabil că biroul tatălui dumitale conţine multe comori nepreţuite dacă îţi faci atâtea griji pentru el.

Panica îi străfulgera scurt chipul lui Rosalind.

— Nu! Adică, nu asta e ideea! Nu vrea să fure nimeni de la *papa,* chiar dacă sunt doar acte pentru administrator.

Ce ciudat! Oare certificatul chiar era în birou? Nu îl văzuse aici, dar nu căuta de mult timp, înainte ca amazoana să dea buzna în cameră. Griff se îndepărtă de

masă.

— Totuşi, ţi-ai asumat un mare risc ca să protejezi conţinutul biroului, aşa că trebuie să aibă vreo valoare pentru cineva.

— Pari foarte interesat de biroul tatălui meu. Pot să sugerez să aştepţi ca *papa* să moară înainte să faci inventarul moştenirii şefului dumitale?

La naiba, fusese neglijent şi îi lăsase o impresie greşită.

— Asta nu are nicio legătură cu viitoarea moştenire a şefului meu. Pur şi simplu, mă întrebam dacă tatăl dumitale ştie că fata sa îşi riscă viaţa pentru… orice ar fi în biroul ăsta.

O expresie încăpăţânată se întipări pe chipul lui Rosalind.

— Nu-mi riscam viaţa. Eram înarmată.

De data aceasta, Griff nu îşi mai reprimă râsul.

— Lady Rosalind, dacă îţi închipui că ai fi reţinut un ţigan cu relicva aia de sabie mai mult de cinci secunde, eşti naivă. Nu m-ai fi reţinut nici pe mine dacă nu te-aş fi lăsat.

— M-ai *lăsat?* Femeia ridică din nou sabia şi o flutură în aer. Aşa crezi, nu-i aşa?

Cum putea Griff să reziste provocării? Deşi indignarea mândră îi umfla pieptul, era un piept mult prea adorabil ca să fie expus cruzimii unui hoţ adevărat pe care l-ar putea întâlni într-o zi. Femeii îi lipsea bunul-simţ – trebuie să înveţe nişte lecţii despre pericolele lumii.

Cu viteza pe care şi-o perfecţionase în vremurile când se înhăita cu hoţii, Griff se strecură pe sub sabie, în spatele ei, prinzând-o de mijloc cu o mână, iar cu cealaltă smulgându-i sabia din prinsoare. Apoi îi lipi lama de pielea caldă a gâtului şi îi repetă propriile cuvinte:

— Aşa cred. Griff îşi coborî glasul şi îşi aplecă uşor capul, buzele aproape atingându-i urechea. Niciodată să nu provoci un hoţ, milady, dacă nu eşti pregătită să-l învingi.

Mirosul apei de trandafiri din părul ei îi înceţoşă gândirea, ca să nu mai vorbim de atingerea abdomenului ei moale şi vibrant pe antebraţul lui şi de curba taliei sub palma sa. Îşi dori cu disperare să coboare mâna mai jos, să descopere secretele dintre coapsele ei şi să le mângâie până când ea tremura de plăcere, nu de frică.

Gândul îi înflăcără şi mai mult acea parte din el care nu ar fi trebuit să îşi arate capul desfrânat. Nu acum, nu cu una dintre fetele Swanlea.

Nerăbdător să îşi întărească argumentul şi să se elibereze de lângă corpul ei tentant, adăugă:

— Ar trebui să te îngrijoreze mai mult decât conţinutul biroului tatălui dumitale atunci când înfrunţi de una singură un bărbat, mai ales la cum eşti îmbrăcată. *Frumuseţea îl atrage mai mult pe hoţ decât aurul,* să ştii.

Ea trase aer în piept, apoi şopti:

— Cum vă place.

— Deci eşti de acord cu mine.

— Nu, idiotule, rosti ea printre dinţii încleştaţi. *Cum vă place,* piesa lui Shakespeare. Din ea ai citat.

El fu atât de uimit, încât coborî sabia. Atunci ea lovi, înfigându-şi cotul în coastele lui cu o forţă nefirească.

Urlând de durere, o eliberă.

— La dracu'!

Griff se chirci de durere, sabia alunecându-i din mână şi aterizând cu un bubuit pe covorul de pe podea. Un şir de cuvinte îi ieşi din gură, cuvinte pe care nu le-ar fi rostit în mod obişnuit îi prezenţa unei femei, mai ales a unei doamne. În numele lui Dumnezeu, vrăjitoarea ştia exact unde să lovească! Şi avea un braţ puternic.

În timp ce Griff îşi cuprinse abdomenul cu mâinile, ea ţâşni de lângă el şi luă din nou sabia, apoi merse precaută spre birou. Blazonul Swanlea de pe peretele din spatele ei parcă râdea de el.

— Din moment ce pari uşor familiarizat cu

Shakespeare, observă ea, mă vei înţelege când îţi voi spune că niciun bărbat, ţigan sau om de afaceri, nu îmi va lua comoara cinstei cu forţa.

El se îndreptă uşor.

— *Furtuna?* spuse el, convins că recunoaşte parafraza ei de undeva.

— *Cymbeline,* spuse ea cu o sprânceană ridicată. Dar a fost o încercare bună.

— Aşa a fost şi a dumitale, cu *Cum vă place.*

— A mea nu a fost o încercare. Ştiu *Cum vă place* aşa cum îmi ştiu propriul nume.

— Adevărat?

Din moment ce nu avea limba dulce a lui Daniel în preajma femeilor, de obicei se baza pe câteva complimente standard. Folosise acel citat cu multe femei, dar niciuna nu îi ghicise sursa. Şi când te gândeşti că ea îl ştia. Cât de neobişnuit. Desigur, orice femeie care folosea forţa ca să îşi protejeze „cinstea” era neobişnuită.

Frecându-şi coastele, Griff făcu un semn din cap spre sabie.

— Îţi dai seama că doar încercam să demonstrez ceva, nu să-ţi iau „comoara cinstei”.

— Dacă aşa spui dumneata, zise ea, îndreptând sabia spre el.

— Nu mă crezi?

Spre surprinderea lui, ea îşi plimbă privirea pe trupul lui cu detaşarea pe care bărbaţii o foloseau de obicei când studiau atributele fizice ale unei femei uşoare. Acest lucru îl slei de putere, deşi „sabia” lui nu avea asemenea mustrări de conştiinţă şi crescu sub privirea ei. Ce vulpe curajoasă. Complet diferită de fiicele de nobil pe care le întâlnise vreodată.

Apoi ea oftă adânc.

— Te cred. Un bărbat ca dumneata nu trebuie să încerce să descuie lacătul vreunei femei ca să îi ia comoara.

Pun pariu că poţi convinge orice femeie să-ţi dea cheia.

— Ce naiba înseamnă „un bărbat ca mine”?

— Un pierde-vară chipeş. Rosalind aruncă sabia. Un irlandez care citează din Shakespeare ca să-şi atingă scopurile. Bănuiesc că ştii exact cum să câştigi intrarea în iatacul oricărei femei.

— Dar nu al dumitale, nu se putu el abţine să nu spună. Se întrebă ce ar fi crezut ea dacă i-ar fi spus că de obicei reuşea să intre în iatacuri folosindu-se de cadouri şi de bani, şi nu de Shakespeare. Era o metodă mai eficientă, mai sigură.

Rosalind îşi feri privirea, şi pentru prima dată de când intrase în încăpere, păru vulnerabilă şi tânără.

— Nu. Nu sunt uşor de convins cu măguliri. Toate vorbele alea goale despre frumuseţea care provoacă hoţii… poate seduci alte femei cu cunoştinţele tale mărunte despre Shakespeare, dar nu pe mine. Eu recunosc un ipocrit când văd unul: genul de bărbat care memorează doar acele replici din literatură cu care poate amăgi femeile.

Erau cuvinte dure, deşi adevărate în parte. Surorile ei nu fuseseră atât de prudente în privinţa lui sau a lui Daniel. Îl intriga. Nu mai cunoscuse o femeie care să îl displacă pe loc, cel puţin nu de când devenise bogat.

— Ai o părere foarte proastă despre mine. Nu este drept, având în vedere că de-abia ne-am cunoscut.

— Eu cred că este drept dacă te gândeşti că te-am găsit cotrobăind prin biroul lui *papa.*

La naiba, nu putea să depăşească subiectul ăla?

— Pentru toc şi hârtie.

— Da, desigur. Ai găsit? Lady Rosalind se întoarse, iar marginile halatului ei din mătase se despărţiră, dezvăluindu-i pulpa înainte ca ea să ajungă în spatele biroului.

Acea porţiune de piele îi reaprinse dorinţa lui Griff,

făcându-l să uite dacă văzuse vreun toc sau hârtie în sertarele biroului.

— Nu. Dar începusem să caut tocmai când ai dat buzna aici cu sabia şi scutul.

Ignorându-i tonul sarcastic, ea se aplecă să deschidă un sertar, făcând sânii tentanţi aproape să se reverse din halat. Griff scrâşni din dinţi într-o încercare inutilă de a-şi reprima gândurile carnale. Femeia nu avea pic de modestie? Griff nu ar supravieţui nicio zi în casa asta dacă ea ar fi umblat de colo, colo expunându-şi farmecele generoase cu fiecare mişcare.

Când se ridică, ţinea în mână o coală de hârtie, pe care i-o întinse peste birou.

— Uite-ţi hârtia. Dacă te uiţi în sertarul biroului de scris din camera ta, vei găsi o pană şi cerneală. Toate camerele de oaspeţi sunt dotate cu instrumente de scris. Pot doar să presupun că ultimul nostru vizitator a terminat stocul de hârtie din camera dumitale.

Privirea ei provocatoare îi atrase admiraţia plină de ciudă. Înaintând spre birou, luă hârtia. Ar fi trebuit să meargă mai departe cu mascarada asta? Nu. Era foarte puţin probabil să funcţioneze cu amazoana asta inteligentă.

Griff aruncă hârtia pe birou.

— Văd că am fost prins în flagrant.

O urmă de zâmbet îi atinse buzele lui Rosalind.

— Doar un prost ar crede că un om de afaceri şi-ar uita instrumentele meseriei acasă. Iar eu nu sunt proastă, domnule Brennan.

— Am stabilit asta.

Când trecu o secundă, iar el nu mai spuse nimic, zâmbetul ei palid dispăru. Îşi sprijini mâinile de birou, aşa cum ar face-o un bărbat şi, fără să îşi dea seama, îi permise să tragă cu ochiul în decolteul ei.

— Ai de gând să-mi explici sau nu?

— Nu.

Mintea îi era mult prea distrasă de expunerea calităţilor ei ca să se gândească la o explicaţie plauzibilă. Va trebui să stea departe de femeia asta, altfel nu îşi va atinge niciodată scopul. Ar fi o distragere constantă.

Un ceas din apropiere bătu miezul nopţii, sunetul lui insistent speriindu-i pe amândoi. Când ceasul se opri, ea se îndreptă, iar el aproape că oftă uşurat. Sau cu regret – nu era sigur.

Ca să adauge şi o insultă la rană, Rosalind îşi împreună braţele peste tentaţiile ei gemene, ascunzând vederii chiar şi formele.

— *Cu glas de-aramă miezul nopţii sună,* iar eu sunt mai mult decât pregătită să mă retrag. Aşa că vrei să nu mai fii atât de sfios şi să îmi spui ce făceai în biroul lui *papa?*

„Sfios, pentru numele lui Dumnezeu?” Ea îl tachina cu frânturi de imagine din corpul ei, iar *el* era sfios? Construise un imperiu datorită reputaţiei că era formidabil. O femeie, să-i spună lui că este sfios! Cât de tare ar râde rivalii lui dacă ar auzi povestea asta la un pahar de coniac şi un trabuc…

Trabuc. Hmm.

— Căutam un trabuc.

— Un trabuc?

— Da. Trebuie să fumez înainte de culcare şi am rămas fără. Cum Knighton nu fumează, voiam să văd dacă tatăl tău are trabucuri în birou. Griff se opri, apoi continuă cu sarcasm: Nu sunt din fire un hoţ de ţigări, dar un bărbat devine disperat când nu fumează o zi întreagă. Şi nu m-am dat seama că tu patrulai pe holuri noaptea, înarmată. Spune-mi, mereu foloseşti sabia sau uneori apelezi şi la pistoale? Vreau să fiu pregătit, în caz că tragi în mine în vreuna dintre nopţi.

— Foarte amuzant. Iar dacă ai venit aici să cauţi trabucuri, de ce n-ai spus aşa de la început?

— Doar nu te aşteptai să îţi dezvălui toate viciile mele de la prima întâlnire?

— Te referi la altele pe lângă cele pe care deja le-ai dezvăluit?

— Exact. Nu avea rost să se contrazică acum cu această femeie arţăgoasă. În plus, voia să scape de ea ca să îşi poată relua căutarea.

Dar Rosalind nu părea prea grăbită să plece. Deschidea la întâmplare sertarele. Deodată, scoase o cutie din lemn şi i-o întinse.

— Poftim, domnule Brennan. Trabucurile tatălui meu. Nu te putem lăsa să umbli prin casă, fără să poţi dormi, când remediul insomniei dumitale ne este la îndemână. *Papa* nu a mai fumat de ani buni, aşa că nu se va supăra dacă te bucuri de ele.

Dumnezeule, îl crezuse! Griff luă cutia şi o deschise, simulând interes în conţinutul ei. Trabucurile păreau să fie de bună calitate. Ce păcat că el nu fumase niciodată.

Închise cutia şi o puse la subsuoară.

— Mulţumesc pentru generozitate.

— Nu vrei să fumezi unul acum?

— Aici?

— Desigur.

Era un truc? Sau femeia chiar nu îşi dădea seama ce îi cerea?

— Poate că sunt un simplu afacerist, dar ştiu care sunt regulile din înalta societate. N-aş fi niciodată atât de nepoliticos încât să fumez în prezenţa unei doamne.

— Ai noţiuni foarte stranii despre bună cuviinţă, domnule. Ţi se pare acceptabil să dai buzna în posesiunile private ale gazdei dumitale şi să ţii o sabie la gâtul fiicei sale, şi totuşi eziţi să fumezi în prezenţa ei.

În ciuda lui, Griff nu îşi putu reţine un zâmbet.

— Nu sunt singurul cu noţiuni stranii despre bună cuviinţă. Nu ai avut nicio problemă în a face paradă în halat

înaintea unui bărbat singur, în timpul nopţii. Ce-ar spune tatăl dumitale despre asta?

Pentru întâia oară în acea seară, amazoana roşi, culoarea obrajilor ei fiind în conflict cu portocaliul aprins al halatului.

— Da, bine, cred că cel mai bine ar fi să nu… discutăm acest incident cu el. Sau cu oricine altcineva, de fapt.

Ha! Slavă Domnului pentru regulile de fier ale decenţei. Totuşi, nu se putu abţine să nu o tachineze.

— De ce-ar trebui să păstrez tăcerea? N-am făcut nimic greşit. Căutam doar nişte trabucuri, ai uitat?

Panica licări în ochii ei adorabili.

— Ştii că povestea asta nu ne-ar face bine nici unuia din noi.

— Chiar nu înţeleg de ce *eu* ar trebui să mă ruşinez de ceva…

— La naiba, domnule Brennan, dacă îi spui…

— Foarte bine, presupun că pot să-ţi fac pe plac. N-ar fi trebuit să o chinuie astfel, mai ales când şi el prefera ca tatăl ei să nu afle despre acest mic incident. Iar din moment ce se pare că am ales să fac pe gentlemanul măcar o dată, voi pune capăt întâlnirii noastre neadecvate. Noapte bună, milady.

— Noapte bună, domnule Brennan. Ne vedem la micul dejun.

Cu o expresie încăpăţânată, Rosalind rămase locului, aşteptând. Ca el să plece, fără îndoială. Era evident că nu îşi asuma niciun risc. După plecarea lui, probabil că avea să verifice biroul ca nu cumva să lipsească ceva. Iar când Rosalind urma să plece şi ea din birou, avea să încuie uşa în urma ei. Griff nu putea să descopere nimic în seara aceea.

Dar urma să se întoarcă altădată, pentru că era evident că femeia ascundea ceva, iar el avea de gând să afle ce.

— Desigur. La micul dejun. Griff porni spre uşă, apoi se opri şi se întoarse spre ea, stăpânit de dorinţa nebună de a avea ultimul cuvânt. Apropo, replica dumitale despre „glasul de arama”, este din *Visul unei nopţi de vară.*

Când ea îl privi uimită, el adăugă:

— După cum vezi, nu memorez „doar acele replici din literatură cu care pot amăgi femeile”, cum spui dumneata. De fapt, îmi amintesc foarte bine restul fragmentului. Foarte blând, Griff cită: „Cu glas de-aramă miezul nopţii sună, e ora când stafiile se-adună. Iubiţi, la culcare! căci mă tem că toată vremea care o veghem în noaptea-aceasta, mâine o vom dormi”.

Când observă că termenul iubiţi provocă un alt val de roşeaţă în obrajii ei, un tremur de satisfacţie îi încălzi sângele. Da, amazoana putea fi înfrântă, la urma urmei, iar el descoperise şi cum să o facă.

— Deşi vremea petrecută împreună a fost… aaa… edificatoare, cu siguranţă ne-a prins miezul nopţii, Lady Rosalind. Aşa că poate doreşti să te asiguri că nu vei dormi mâine vremea pe care ai vegheat-o în noaptea asta şi să întârzii la micul dejun. Griff îi aruncă un zâmbet sfidător. Pentru că, dacă *eu* ajung primul, voi fi tentat să explic de ce ai întârziat. Şi am o bănuială că familia dumitale – în special tatăl – nu va fi foarte încântată.

Capitolul 4

La naiba! Toată viaţa mea am ajuns cu cinci minute mai târziu.

Hannah Cowley, dramaturg englez, *Stratagema lui Belle*

A doua zi de dimineaţă, după ce servitoarea termină

să o ajute să se îmbrace, Rosalind păşi agitată în camera ei, în aceeaşi stare de agitaţie care pusese stăpânire pe ea de când domnul Brennan ieşise din birou cu o seară în urmă.

Aproape că o ameninţase! El – un biet om de afaceri! El chiar credea că Rosalind avea să tremure de teamă că îi putea spune lui *papa* ceea ce se întâmplase? Dacă da, era un prost.

Rosalind pufni cu superioritate, luându-şi cel mai bun şal din dantelă, aruncându-şi-l peste umeri, apoi îndreptându-se spre uşă. Lasă-l pe ticălosul ăla să îi spună ce vrea lui *papa.* Ei nu îi păsa câtuşi de puţin. Pur şi simplu, avea să coboare la micul dejun şi să îşi vadă de treburile ei pentru restul zilei. Niciun irlandez cu trăsături de fluşturatic şi cu trupul bine format al unui lacheu vânjos nu o putea speria. Nu, în niciun caz.

Iar dacă el chiar vorbea cu *papa?* Atunci, avea să spună şi ea cum bărbatul cotrobăia prin birou, iar *papa* urma să o laude pentru osteneala ei.

Ei bine, asta dacă domnul Brennan nu menţiona ţinuta ei… subţiratică.

Încruntându-se, se opri lângă uşă, apoi se întoarse spre cameră. *Papa* nu avea să fie încântat, cu siguranţă. Blestematul domn Brennan avusese dreptate în acea privinţă.

Din nou simţi căldura şoaptei la urechea ei: „Niciodată să nu provoci un hoţ, milady, dacă nu eşti pregătită să-l învingi”.

La naiba! Era evident că domnul Brennan îşi dăduse seama că *papa* nu avea să treacă peste asta cu vederea, mai ales după ce auzea întreaga poveste – cum bărbatul insolent o lipise de corpul lui şi o imobilizase cu o mână plasată mult prea intim pe abdomenul ei, provocând cea mai stranie senzaţie în acea zonă. Cum căldura mâinii lui o arsese prin halatul şi cămaşa de noapte…

Căldura îi ardea acum obrajii, făcând-o să păşească şi

mai agitat prin încăpere. Ticălosul acela o făcuse chiar să roşească, în numele lui Dumnezeu! Era prea mult ca ea să poată suporta – reacţia asta absurdă faţă de el! Nu avea niciun sens. Oamenii de afaceri nu trebuiau să provoace asemenea sentimente într-o femeie.

Dar, pe de altă parte, tot ei ar fi trebuit să poarte ochelari şi să tuşească mult. Se presupunea că miros a praf, a cerneală şi a hârtie veche. Trebuiau să fie numai piele şi os, şi cu ochi bulbucaţi, precum omul de afaceri al lui *papa.*

Cu siguranţă, nu trebuiau să fie construiţi din oţel solid, să fie puternici şi zvelţi precum sabia strămoşului ei. Nu ar trebui să miroasă a mosc sau a piele, sau să aibă ochii atât de albaştri, încât până şi cu ochelari ar fi ameţitori.

Rosalind se aşează pe pat şi mângâie absentă damascul de un verde-jad, cu doar câteva nuanţe mai aprins decât dungile rochiei pe care o purta azi – preferata ei. Aerul îndrăzneţ al domnului Brennan şi capacitatea lui abilă de a o dezarma o puseseră pe gânduri. Oare putea să fie unul dintre partenerii de tâlhărie ai domnului Knighton, adus aici ca să evalueze bunurile moşiei înainte ca *papa* să moară? Da, asta trebuia să fie.

Totuşi, cât de ciudat că îl ştia pe Shakespeare. Părea puţin probabil ca un contrabandist să citească *Visul unei nopţi de vară.* Pe de altă parte, aşa cum scrisese Shakespeare, „chiar şi Diavolul poate cita din Scripturi pentru a-şi sluji ţelurile”, aşa că de ce Diavolul nu putea cita din Shakespeare?

Trebuia să ia în considerare şi modul în care se furişase – Rosalind nu prea crezuse povestea lui despre trabucuri. Dacă el chiar căuta actele private ale lui *papa?*

Alunecând la piciorul patului, Rosalind deschise cufărul din lemn ca să-l verifice. Slavă Domnului că domnul Brennan nu avusese timp să îl găsească noaptea trecută.

Studiindu-i lacătul greoi, curiozitatea ei crescu. Evident, conţinutul lui părea important atât pentru *papa,* cât şi pentru şeful domnului Brennan, care, fără îndoială, îl pusese să cotrobăie prin birou, în primul rând.

Ei bine, dacă găsirea cutiei era sarcina domnului Brennan, ea urma să îl împiedice să reuşească. Nu avea să îl scape din ochi, indiferent de consecinţe. Chiar dacă nu căuta cutia, nu putea să strice să îşi cunoască duşmanul. Domnul Brennan ar putea, fără să îşi dea seama, să îi ofere dovezi despre caracterul josnic al şefului său, pe care Rosalind să le poată folosi pentru a o convinge pe Juliet să îl sfideze pe *papa.* Cu siguranţă, *papa* nu ar forţa-o niciodată pe Juliet să se mărite dacă ea nu voia asta.

Rosalind închise cufărul. Da, acesta era planul ei – să dezvăluie secretele bărbaţilor şi să câştige lupta asta.

Cu determinare înnoită, se ridică şi porni spre uşă. Lasă-l pe domnul Brennan să spună ce vrea la micul dejun. Ea avea să pareze fiecare acuzaţie cu una proprie. El nu putea să o învingă – nu, sub nicio formă.

Ieşind grăbită din camera sa, aproape se lovi de Juliet, care mergea pe coridor. Când Juliet ridică privirea, deveni palidă.

— R-Rosalind?

— Bună dimineaţa, draga mea. Mergi la micul dejun?

— Da. Juliet o privi agitată. N-Nu eşti furioasă pe mine?

— Pentru ce? Rosalind făcu o pauză. A, da, pentru că m-ai încuiat în camera lui *papa.* Întâlnirea cu domnul Brennan îi ştersese acea amintire din minte.

— Îmi pare rău că am făcut-o, şopti Juliet, mângâind fusta rochiei sale din satin de culoarea lămâii cu degetele agitate. Eşti foarte supărată?

Cum putea să se înfurie pe ea când draga de Juliet părea atât de chinuită de remuşcări?

— Nu mai sunt supărată. Atunci ai crezut că faci lucrul

potrivit.

— Da! Chiar am crezut. Întorcându-se, Juliet ridică uşor rochia şi porni spre scări. Ştiu că trecutul domnului Knighton te îngrijorează, dar nu e ca şi cum ar fi fost el însuşi un tâlhar. Şi oricum, *papa* spune că asta a fost cu mult timp în urmă. Ar fi putut să fie lucruri mai rele – cum ar fi un beţivan sau un libertin, sau un prieten de-al groaznicului Lord Byron.

Rosalind îşi dădu ochii peste cap, dar Juliet avea un argument bun. Scrisorile doamnei Inchbald nu menţionaseră vreo trăsătură de caracter care să demonstreze că bărbatul ar fi un soţ rău. Totuşi…

— Nu-l vei critica pe domnul Knighton cu privire la trecutul lui, nu-i aşa? continuă Juliet.

— Serios, Juliet, nu aş fi niciodată nepoliticoasă faţă de un oaspete.

Nu destul de nepoliticoasă cât să-l facă să se plângă lui *papa,* în orice caz. Rosalind nu voia să mai fie încuiată în altă parte încă o seară.

Un zâmbet radios lumină trăsăturile surorii ei.

— Mă bucur atât de mult să te aud spunând asta. Nu-mi place când suntem certate. Este destul de supărător.

— Da, este, spuse Rosalind, şi vorbea serios.

După ce mama lor murise aducând-o pe lume pe Juliet, Rosalind şi Helena încercaseră din răsputeri să îi ţină locul. La şase şi respectiv nouă ani, o cocoloşiseră pe Juliet cu multă afecţiune, încă o făceau. Ea era preferata tuturor – şi pe bună dreptate. La şaptesprezece ani, avea o frumuseţe uimitoare şi un păr bogat, parcă făcut din aur. Toate trei surorile aveau ochii căprui, dar ai lui Juliet străluceau verzi precum smaraldul atunci când purta culoarea potrivită. Ai lui Rosalind aveau mai degrabă nuanţa monotonă a muşchiului care creştea pe copaci, indiferent de culoarea pe care o purta. Juliet era mult prea drăguţă pentru un ticălos dezgustător ca domnul Knighton.

— Deci, spuse Rosalind, apropiindu-se de scări, ce părere ai despre vărul nostru? La ce să mă aştept?

Plecându-şi capul, Juliet grăbi pasul.

— Este drăguţ. Foarte politicos.

Mijind ochii, Rosalind se grăbi să ţină pasul cu sora ei.

— Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Juliet ridică din umeri şi continuă să coboare grăbită scările.

— Deci nu l-ai plăcut. Aha! Poate că, la urma urmei, nu era nevoie să îi dezvăluie secretele domnului Knighton.

— Nu. A-Adică, da! Juliet cobora scările ca o Lady Macbeth somnambulă. Of, nu ştiu. Este în regulă, presupun.

Rosalind o prinse din urmă şi o opri, punându-i mâna pe umăr.

— Dar ceva în legătură cu el te nelinişteşte.

Când Juliet începu să protesteze, Rosalind îşi puse un deget pe buzele ei.

— Nu te preface cu mine, draga mea. Chipul tău este la fel de uşor de citit ca al unui copil.

Acesta nu fu cel mai potrivit lucru pe care să îl spună.

— Nu sunt un copil, îi replică Juliet jignită, şi nimic nu mă nelinişteşte. Pot să fac asta. Chiar pot.

Juliet vorbea de parcă încerca să se convingă pe sine. Rosalind oftă în timp ce fata continuă să coboare. Când devenise Juliet atât de hotărâtă să salveze Swan Park? Pentru o fată care obişnuia să plutească prin viaţă ca într-un vis, devenise brusc foarte hotărâtă să se transforme într-o martiră pentru cauza lui *papa.*

„Nu erai cu mult mai mare ca ea când ţi-ai asumat sarcina de a avea grijă de un tată invalid, o soră bolnavă şi o proprietate deloc prosperă. Da, bine, a fost ceva diferit”, îşi spuse Rosalind. „Nu am avut de ales.”

Probabil că Juliet simţea acelaşi lucru. Oftând, Rosalind o ajunse din nou din urmă pe sora ei, hotărându-se să nu mai spună nimic pentru moment. Poate că

lucrurile urmau să se rezolve de la sine. Poate că temerile lui Juliet aveau să o convingă să se abată de la acest drum dezastruos pe care alesese să îl urmeze.

Când ajunseră la parter, încetiniră pasul şi se îndreptară spre sufragerie. Un bărbat intră pe coridor din celălalt capăt, atât de înalt şi de solid încât bloca lumina care încerca să pătrundă prin fereastra arcuită din spatele lui. Când le zări, aşteptă lângă uşa sufrageriei.

— Creatura asta blagoslovită a crescut peste noapte? mormăi Juliet încet.

Rosalind răspunse în şoaptă:

— Acela este vărul nostru?

— Da, acela este domnul Knighton.

Rosalind îl studie pe bărbatul pe care deja îl catalogase ca fiind ticălosul din poveste. Nu arăta ca unul. Arăta ca un muncitor la câmp în hainele unui gentleman, jenat şi incomodat şi precaut în legătură cu spaţiul care îl înconjura. Valetul lui *papa,* împrumutat domnului Knighton pe parcursul vizitei, probabil că îi legase lavaliera prea strâns, pentru că bărbatul trăgea de ea atât de des, încât risca să îi desfacă nodul. Stingherealа lui evidentă avu straniul efect de a o face pe Rosalind să îl compătimească.

Totuşi, nu păru să aibă acelaşi efect asupra Julietei. Tânăra rămase temătoare în spatele lui Rosalind. Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul zâmbea, ceea ce îi transformă trăsăturile aspre în ceva aproape atrăgător. Deci, de ce o intimida pe Juliet?

Pe măsură ce se apropiară, iar Rosalind îşi dădu seama cât de masiv era, o bănuială îi trecu prin minte. Bărbatul era aproape uriaş. Iar Juliet era atât de micuţă…

— Nu trebuie să-ţi baţi capul cu el, ştii doar, şopti Rosalind. Dacă te sperie, atunci…

— Cineva trebuie să se mărite cu el, o întrerupse Juliet. Rosalind nu putu să nu observe că Juliet nu îşi nega teama. Tu şi Helena refuzaţi să o faceţi, aşa că sarcina îmi

rămâne mie.

— Draga mea…

— Destul! şuieră Juliet, deşi lacrimile îi licăreau în ochi. Nu-mi voi trăi viaţa ca o Neprihănită Swanlea, iar dacă nu mă mărit cu domnul Knighton şi suntem date afară din Swan Park, exact asta voi deveni!

Rosalind oftă. Tinerii puteau fi aşa tragedieni.

— Încă mai e timp să găseşti alt bărbat pentru tine.

— Chiar crezi asta, nu-i aşa? Helena şi-a ratat şansa din cauza beteşugului ei, iar tu din pricina responsabilităţilor şi pentru că *papa* nu vrea să ne ducă la Londra. Ei bine, eu nu o voi rata pe-a mea. Nu voi renunţa la singura mea şansă din cauza unor temeri prosteşti din pricina masivităţii domnului Knighton. Mă voi obişnui cu asta. Chiar o voi face.

Of, ce rost avea să se contrazică cu sora ei naivă când ea era atât de încăpăţânată? Dar, cumva, Rosalind avea să îndrepte totul. Îi datora lui Juliet să o vadă căsătorindu-se şi să fie fericită cu un bărbat pe care să şi-l aleagă singură, nu cu un taur care o îngrozea.

Domnul Knighton făcu o plecăciune când ajunseră lângă el, o acţiune care nu făcu decât să îi accentueze dimensiunea, pentru că, atunci când se ridică, era cu vreo treizeci de centimetri deasupra lui Juliet. Sora ei făcu rapid prezentările.

Bărbatul ignoră politicos nervozitatea fetei.

— Este o plăcere să te cunosc, verişoară, îi spuse el lui Rosalind. Surorile dumitale mi-au spus multe despre dumneata.

— Să nu crezi niciun cuvânt. Întinzând mâna, Rosalind îşi intră în rolul familiar de stăpână a casei. Nimeni nu poate exagera defectele unei persoane mai eficient decât o soră.

El îi strâns scurt mâna, apoi i-o eliberă.

— Atunci, sper că îmi vei acorda privilegiul de a-ţi

descoperi virtuţile pentru a putea să contrazic exagerările surorilor dumitale. Dacă, într-adevăr, au exagerat.

Combinate cu un zâmbet cuceritor, cuvintele lui fermecătoare aproape că o dezarmară. Aproape.

— Vai, domnule Knighton, sunt impresionată. Eşti mult mai talentat la linguşit decât asistentul dumitale.

O urmă de panică îi întunecă ochii cenuşii.

— L-ai întâlnit pe Griff?

Griff? A, da, ticălosul spusese că oamenii îi spuneau astfel.

— Da. Noaptea trecută. Fără să intre în detalii, Rosalind trase cu ochiul în sufrageria goală. Şi unde este domnul Brennan în dimineaţa asta? Încă în pat, presupun?

— Aa… da. Are obiceiul să respecte orarul de la oraş.

Exact ceea ce îi spusese şi domnul Brennan.

Oare domnul Knighton vorbise deja cu el şi aflase de atacul ei cu o seară în urmă?

Dacă da, o ascundea foarte bine, pentru că expresia lui arăta doar un dezinteres politicos.

— Sunt convins că ni se va alătura în curând. Vreţi să intrăm? Zâmbetul lui o incluse pe Juliet, care îl privea stăruitor, ca şi cum asta ar putea-o ajuta să scape de teama dimensiunilor lui.

— Desigur. Rosalind păşi între el şi Juliet şi luă braţul pe care el i-l oferi, iar sora ei răsuflă uşurată.

Totuşi, nu domnul Knighton pusese stăpânire pe gândurile ei în timp ce intrară în sufrageria scăldată de razele soarelui. Domnul Brennan dormise prea mult în dimineaţa asta – ha! Şi după toate ameninţările lui subtile despre dezvăluirea întâlnirii lor jenante. Cine era în avantaj *acum?*

Şi mai bine, asta avea să îi permită lui Rosalind să îl interogheze pe domnul Knighton fără intervenţiile domnului Brennan. Sau ale lui *papa.* Aşteptă până se aşezară toţi trei, domnul Knighton lângă ea, iar Juliet în faţa lui. În timp ce

servitorii aşezau pe masă farfurii şi platouri cu cârnaţi, omletă şi pâine, Rosalind luă ceainicul şi îşi începu ancheta.

— Presupun că firma dumitale este destul de mare, domnule Knighton?

— Da, foarte mare. Daniel se retrase uşor, permiţându-i să îi toarne ceai. Biroul din Londra al Knighton Trading are treizeci de angajaţi.

— Treizeci! Rosalind îşi turnă şi în propria cană, adăugând o porţie generoasă de frişcă. Mulţi, într-adevăr. Trebuie să ne povesteşti cum ai ajuns să conduci un birou atât de impresionant.

Îşi sorbi ceaiul, aşteptând replica lui, nerăbdătoare să vadă dacă bărbatul poate să răspundă fără să facă aluzie la începuturile necurate ale companiei sale.

— Este o poveste prea plictisitoare pentru tinere domniţe ca dumneavoastră. Bărbatul aruncă o privire spre uşă. Vorbind de tinere domniţe, unde este cealaltă soră a voastră în această dimineaţă?

Rosalind nu avea de gând să îi permită să schimbe subiectul.

— A, Helena este cu *papa.* Acum, despre fondarea companiei dumitale de comerţ…

— Îl pregăteşte pentru musafiri? o întrerupse el cu încăpăţânare. Asta înseamnă că vă voi cunoaşte tatăl după micul dejun?

Asta o opri pe Rosalind.

— Nu l-ai cunoscut încă pe *papa?* Se întoarse spre sora ei. Juliet, de ce nu l-a cunoscut domnul Knighton pe *papa?*

Juliet se înroşi.

— Pentru că *papa* nu s-a simţit bine aseară, ai uitat?

— Nu era mai rău decât de obicei cât am fost eu în… Lovitura lui Juliet pe sub masă veni în acelaşi timp cu memoria ei. *Auuuu, da.* Corect. *Papa* nu s-a simţit bine. Deja a doua oară, întâlnirea cu ticălosul ăla de asistent o

făcuse să uite de faptul că fusese încuiată în camera lui *papa.* Era destul de enervant că nemernicul avea un asemenea efect asupra ei.

Vizavi de ea, Juliet ridică uşor capacul de pe un platou şi mirosi.

— Domnule Knighton, îţi plac ouăle jumări? Sunt specialitatea bucătăresei noastre, trebuie să le încerci. Avem ouă de calitate superioară aici, la Swan Park.

Asta îi lansă într-o discuţie despre bucătăreasă şi talentele ei, ceea ce duse la o discuţie despre capacitatea bucătăriei, care îi conduse la o discuţie cu privire la cărbune şi de unde îl procurau. Rosalind acceptă schimbările de subiect, arzând de nerăbdare totuşi să se întoarcă la cel privind compania Knighton Trading. Între timp, se folosi de prilej pentru a-l observa pe domnul Knighton.

Nu era deloc aşa cum se aşteptase. Îi lipseau aroganţa şi siguranţa enervantă ale domnului Brennan cu privire la propriile păreri. Domnul Knighton părea la fel de agitat ca Juliet şi la fel de hotărât să fie prietenos. Era politicos şi încântător. Manierele lui la masă erau uşor necizelate – mânca foarte mult şi avea câteva probleme în a manevra tacâmurile –, dar, altfel, era destul de amabil, nici pe aproape de căpcăunul pe care şi-l imaginase ea.

Totuşi, nu avea de gând să se lase păcălită de amabilitatea lui aparentă. Aşteptă o pauză în conversaţie, apoi reluă discuţia de unde rămăsese. Doar că de data asta fu mai directă.

— Domnule Knighton, este adevărat că odată aţi vândut bunuri aduse în Anglia de contrabandişti?

— Rosalind! strigă Juliet. Ai promis…

— Doar fac conversaţie. Rosalind îşi fixă vărul cu o privire provocatoare. Nu te deranjează să vorbim despre asta, nu-i aşa? Se zvoneşte că v-aţi câştigat succesul în comerţ vânzând coniac franţuzesc şi mătăsuri aduse în mod

ilegal în timpul războiului, aşa că nu cred că vorbesc doar de dragul de a vorbi. Este adevărat, nu-i aşa?

Domnul Knighton părea să fi rămas fără cuvinte, iar Juliet bolborosea o scuză, când o voce tunătoare se auzi din pragul uşii.

— Ataci oaspeţii, ca de obicei, Lady Rosalind?

Rosalind întoarse capul, mormăind. Ar fi trebuit să ştie că sincronizarea proastă avea să fie unul dintre viciile ticălosului.

— Bună dimineaţa, domnule Brennan. Tocmai discutam despre originile companiei Knighton Trading.

— Am auzit. Calm şi prefăcut ca orice Iago[1], intră în salon. Mă bucur să văd că nu doar pe mine mă bănuieşti de activităţi criminale, ci şi pe şeful meu. Nu există suficientă dramă în viaţa dumitale, fără să creezi alta?

Râsul uşurat al lui Julietei răsună în aer.

— Ai descris-o cu exactitate, domnule Brennan! De unde ai ştiut că Rosalind este atât de dramatică?

— Mă tem că este un secret. Un zâmbet răutăcios i se întipări pe chip, luând loc chiar în faţa lui Rosalind. Făcu un gest către servitor să îi aducă mâncare, ca şi cum ar fi fost un lucru obişnuit pentru el, apoi continuă: Sora dumitale m-a implorat să nu discutăm despre prima noastră întâlnire, iar eu, ca un gentleman, trebuie să mă supun dorinţelor ei.

— Un gentleman n-ar face aluzia la ea, izbucni Rosalind. Şi nu te-am implorat. Nu-mi pasă ce le spui, atâta timp cât este adevărul. Dar ea se grăbi să îşi spună prima varianta sa de poveste: Te-ai bucurat de trabucuri după ce-ai trecut prin atâtea ca să le găseşti? Presupun că fumatul, mai degrabă decât alte expediţii în încăperile noastre private, te-au făcut să dormi atât de mult în dimineaţa asta.

Aparent, domnul Knighton îşi regăsi vocea:

— Griff nu…

---

1 Perfidul slujitor al lui Othello, din piesa de teatru cu acelaşi nume, de William Shakespeare (n.tr.)

— Doarme până târziu mereu, încheie domnul Brennan pentru el. Da, este adevărat. Dar ai dreptate, Lady Rosalind. După ce ai fost atât de amabilă să îmi dai trabucurile acelea când m-ai prins hoinărind prin casă… Se opri şi îi aruncă o privire şireată şefului său. M-am retras foarte târziu la culcare.

Domnul Knighton deschise gura din nou, dar apoi o închise. Cât de straniu că domnul Knighton îi permitea domnului Brennan să îl intimideze astfel.

Domnul Brennan se servi cu ouă jumări şi cârnaţi.

— În orice caz, sper că întârzierea mea nu a deranjat pe nimeni, îi aruncă un zâmbet mustrător. Mai ales pe dumneata, Lady Rosalind. Ştiu prea bine de ce eşti capabilă când îţi sare muştarul.

Rosalind nu avu nicio problemă să ridice mănuşa aruncată de el.

— Mi-ai dat un motiv suficient de bun ca să îmi sară ţandăra, nu crezi?

El se opri cu furculiţa în aer.

— Poate, dar trebuia să vii după mine cu o sabie?

Domnul Knighton aproape că se înecă cu sucul.

— O sabie?

— O, da, gazda noastră este o adevărată spadasină. M-a ţintuit cu sabia şi m-a ameninţat că îmi ia gâtul…

— N-am făcut aşa ceva! Acum cine este teatral? Rosalind îşi atacă ouăle din farfurie. În plus, a fost o greşeală. Am crezut că eşti un hoţ. La urma urmei, te-am găsit cotrobăind prin biroul lui *papa…*

— Căutând trabucuri. N-ai fi presupus altceva dacă nu ai avea o imaginaţie atât de bogată, milady.

— Chiar are! interveni Juliet. Rosalind vrea să devină actriţă, să ştiţi.

— N-aş fi ghicit niciodată, spuse el sec. Deşi asta explică tendinţa ei de „a da năvală acolo unde îngerilor le e

teamă să păşească”[2].

Când el continuă să mănânce ca şi cum nu ar fi insultat-o, Rosalind se înfurie.

— Domnule Brennan, mă faci proastă?

— Proastă? Griff se opri cu ceaşca de ceai fierbinte în aer. Nu. Deşi trebuie să recunoşti că atacul dumitale asupra mea a fost nesăbuit, mai ales având în vedere ce s-a întâmplat după aceea. Dacă aş fi fost într-adevăr un hoţ în loc de…

— Un ticălos? Un netrebnic?

— Rosalind, te rog, nu fi nepoliticoasă, o imploră Juliet cu obrajii rozalii, dar fu ignorată de toţi cei prezenţi la masă.

Rosalind se întoarse spre domnul Knighton.

— Ştiai că omul dumitale de afaceri nu are niciun pic de decenţă cavalerească?

— Te rog, povesteşte-mi. Domnul Knighton se lăsă pe speteaza scaunului, cu ochii licărindu-i. Dintr-un motiv anume, comentariul ei părea să îl amuze.

Nu şi pe domnul Brennan.

— Decenţă? Bărbatul puse ceaşca jos cu atâta forţă, încât ceaiul se vărsă pe faţa de masă. Ai cutezanţa să vorbeşti despre decenţă, doamnă? Nu mă poţi învinovăţi că nu ştiu cum să reacţionez când o femeie îmbrăcată ca o damă se repede la mine cu o sabie şi un scut! Mă îndoiesc că vreun bărbat ar avea „decenţă cavalerească” în aceste circumstanţe!

O *damă!* Acum o comisese! Rosalind se aplecă înainte, hotărâtă să îl înveţe minte.

— Destul cu obrăznicia asta, Griff, interveni domnul Knighton înainte ca ea să o facă.

Rosalind se retrase, calmându-se treptat, deşi se întreba de ce îi luase atât de mult bărbatului să îşi

---

2 Citat din *Alexander Pope:* „Proştii dau năvală acolo unde îngerilor le e teamă să păşească, (n.tr.)

stăpânească angajatul. Şi de ce acel angajat îşi privea acum şeful cu o expresie şocată şi iritată în acelaşi timp.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi seara trecută, continuă domnul Knighton, puţin agitat, dar nu voi tolera asemenea comportament nepoliticos la adresa verişoarelor mele.

— Poftim? Nu vei tole… Domnul Brennan se întrerupse brusc, parcă dându-şi seama de propria impertinenţă. Cu mişcarea precisă a unui bărbat luptându-se să îşi domolească temperamentul, îşi îndreptă ceaşca. Trecu un moment îndelungat până vorbi din nou, ochii arzându-i. Da, domnule, desigur. Nu ştiu la ce mă gândeam.

— Acum cere-i scuze lui Lady Rosalind.

Privirea lui îl străpunse pe domnul Knighton şi maxilarul i se încordă, dar rosti printre dinţii încleştaţi:

— Îmi cer scuze, Lady Rosalind. N-am vrut să vă jignesc.

Poate l-ar fi crezut dacă nu ar fi spus-o pe tonul acela la fel de nesincer precum lacrimile unui crocodil. Rosalind îl privi pe domnul Knighton, care deodată părea să încerce din răsputeri să nu izbucnească în râs.

Ce naiba i se părea amuzant în situaţia asta? Omul lui de afaceri îi privea pe amândoi cu ochi criminali. Domnul Knighton ar fi trebuit să aibă mai multă grijă cu privire la persoanele pe mâinile cărora îşi lasă afacerile.

Rosalind se luptă să se calmeze.

— Scuzele sunt acceptate, domnule Brennan. După seara trecută, m-am obişnuit cu modul dumitale de a vorbi şi sunt convinsă că vei recunoaşte că şi eu… am tendinţa să fiu sinceră.

Când domnul Brennan îşi întoarse ochii albaştri şi arzători spre ea, arăta de parcă ar fi depus un efort neobişnuit pentru a nu-i arunca o replică sarcastică. Apoi, începutul unui zâmbet i se aşternu pe buze, făcându-i stomacul să se încordeze într-un mod deloc familiar. Ea îl

plăcea mai mult când era furios. Când era furios, nu simţea această stranie legătură cu el, acest sentiment ameţitor că el o înţelegea mai bine decât o făcuse altcineva vreodată.

— Ei bine, în regulă atunci, interveni grăbită Juliet, pacificatoare ca întotdeauna. Îşi şterse buzele cu şervetul din damasc, apoi îl aşeză lângă farfurie cu o delicateţe tipic feminină. Dacă aţi terminat cu toţii micul dejun, putem merge în camera lui *papa.* Ne aşteaptă.

— Din pricină că am întârziat şi nu am terminat, spuse domnul Brennan pe un ton mult prea nepăsător, de ce nu mergeţi fără mine? Privirea i se îndreptă spre şeful său. Nu vei avea nevoie de mine, nu-i aşa?

— Nu, desigur că nu.

— Voi termina aici şi voi face o plimbare pe moşie. Dacă îmi acordaţi permisiunea.

În ciuda cuvintelor servile ale domnului Brennan, Rosalind nu putea scăpa de senzaţia că bărbatul dădea un ordin – şi părea foarte familiarizat cu asta. Într-adevăr, parteneriatul lor era foarte straniu. Desigur, dacă un bărbat aşa de… imprevizibil precum domnul Brennan ar fi lucrat pentru ea, ar fi tentată să accepte acest comportament de teamă ca el să nu o ucidă în somn dacă nu o face.

— Este o idee bună, spuse domnul Knighton. Nu vrem să îl copleşim pe lord cu prezenţa noastră. Voi merge cu doamnele, fără tine.

„Nicio şansă”, se gândi Rosalind. Nu avea să îi permită ticălosului să cotrobăie din nou după actele lui *papa.*

— De fapt, nici eu nu am vreun motiv să merg. *Papa* preferă grupuri mici de musafiri. Îi aruncă domnului Brennan un zâmbet luminos. Te voi însoţi, domnule. Vei avea nevoie de ajutor să nu te rătăceşti.

Griff o privi dezaprobator.

— Mă ierţi, Lady Rosalind, dar nu am avut o dădacă la vârsta de trei ani, aşa că sigur nu am nevoie de una acum.

Sunt perfect capabil să vizitez de unul singur o moşie.

— Sunt convinsă că aşa este – într-adevăr, ai demonstrat că eşti priceput la asta aseară, chiar într-o casă străină. Dar vei rata multe lucruri interesante de pe domeniul nostru dacă una dintre noi nu te însoţeşte. Nu, este necesar să te acompaniez.

Aruncându-i o privire îngrijorată, domnul Knighton se foi în scaunul care nu era prea potrivit ca să susţină un asemenea Goliat.

— Speram că voi beneficia de ajutorul dumitale, verişoară. Nu crezi că tatăl dumitale se va bucura dacă toate fiicele sale vor fi de faţă când ne vom cunoaşte pentru prima oară?

— Prostii! spuse ea cu voioşie. Va fi mai comod fără mine. Nici măcar nu va observa că lipsesc. Iar domnul Brennan ar trebui să aibă companie.

Domnul Brennan bătea cu degetele în masă, probabil pentru a nu şi le folosi ca să o strângă de gât.

— Din moment ce îţi place atât de mult Shakespeare, Lady Rosalind, îţi voi vorbi astfel încât să înţelegi. „Vă mulţumesc pentru companie; dar, cu bună credinţă, de când mă ştiu mi-a fost mai bine singur.”

— Din nou *Cum vă place.* „La fel şi mie”, cită ea la rândul ei. Oricum, din moment ce Swan Park este încă proprietatea lui *papa,* iar eu *încă* sunt cea care o conduce, trebuie să insist să te însoţesc ca ghid. La urma urmei, nu mi-ar plăcea să ţi se întâmple ceva ce-aş fi putut preveni.

— Cum rămâne cu reputaţia dumitale, milady? Nu ar trebui să te plimbi singură cu un bărbat.

Rosalind râse.

— La douăzeci şi trei de ani, nu prea mai am nevoie de însoţitoare, domnule. În plus, aici suntem în provincie. Nu avem reguli stricte, te asigur.

În ultimii ani, făcuse tot ce dorise, aşa că cine o putea opri? Cu siguranţă nu *papa,* în acele circumstanţe.

Pentru o clipă, domnul Brennan arătă de parcă ar fi vrut să se opună în continuare, apoi resemnarea păru să învingă dorinţa de a o contrazice.

— Foarte bine, cum doriţi. Deşi te avertizez că merg destul de repede şi o pot face pentru multe ore, fără odihnă.

— Excelent, la fel şi eu. Am stabilit, atunci. Rosalind se întoarse spre sora ei. Juliet, de ce nu mergeţi tu şi domnul Knighton? Eu voi aştepta ca domnul Brennan să îşi termine micul dejun, apoi vom porni în turul moşiei.

— Ca să fiu sincer, interveni domnul Knighton, trebuie să vorbesc cu Griff în particular. Dacă nu vă deranjează să ne aşteptaţi pe coridor…

— Desigur, nu ne deranjează, spuse Juliet, ridicându-se grăbită de pe scaun. Rosalind?

Rosalind se ridică, de asemenea, şi o urmă fără să scoată vreun cuvânt. Acum că învinsese, putea să fie destul de politicoasă cât să îi lase pe bărbaţi să comploteze puţin singuri. Dar complotul lor nu urma să ducă la nimic. Domnul Brennan nu avea să pună mâna pe actele lui *papa* sub supravegherea ei.

De îndată ce ajunseră în hol, Juliet se întoarse spre ea cu o expresie de admiraţie şi îngrijorare deopotrivă.

— Nu l-ai ameninţat pe domnul Brennan cu sabia, nu-i aşa?

— Ba da, cu siguranţă. Şi tu ai fi făcut-o dacă ai fi văzut ce făcea.

Juliet trase cu ochiul înapoi în încăpere, genele ei fâlfâind precum aripile unor păsări speriate.

— Eu nu. Mă sperie mai mult decât vărul nostru. Nu ştiu de unde găseşti curajul să vorbeşti cu el aşa cum o faci.

— Nimeni nu se naşte cu curaj, Juliet. Curajul îl dobândeşti după ce laşitatea nu ţi-a adus nimic bun. Îi strânse umărul surorii ei. Il vei dobândi şi tu când vei mai

creşte, ai încredere în mine.

Juliet scutură din cap.

— Nu voi fi niciodată la fel de curajoasă ca tine. Sau ca Helena, că tot veni vorba.

Deodată, lui Rosalind îi trecu prin minte că insistenţa ei de a sta lipită de domnul Brennan avea şi un alt rezultat nedorit.

— Nu te superi dacă te las singură cu domnul Knighton, nu-i aşa? Vei fi bine?

— Voi fi bine. Oricum, mergem direct în camera lui *papa.* Juliet o privi cu timiditate. Tu… aaa… pari foarte dornică să îl însoţeşti pe domnul Brennan.

— Nu dornică. Aruncă o privire în încăpere, întrebându-se ce îi spunea domnul Brennan domnului Knighton cu atâta înverşunare. Dar trebuie să fiu cu ochii pe el. Nu cred că pune ceva bun la cale. Când Juliet oftă, Rosalind adăugă: Nu îi spune lui *papa,* totuşi – nu până nu aflu sigur ce plănuieşte. Mă pot descurca singură cu el.

O, da, putea să descurce cu asistentul ăsta prefăcut. Chiar dacă însemna să stea lipită de el precum hârtia de muşte pentru tot restul vizitei lor.

Capitolul 5

Este sincer doar cel care nu este descoperit.

Susannah Centlivre,
dramaturg englez, *Artificiul*

— În numele lui Dumnezeu, de ce n-ai convins-o pe

femeie să nu meargă cu mine? şuieră Griff printre dinţii încleştaţi la Daniel, peste masă.

Daniel ridică din umeri.

— Am încercat, dar a insistat. Ai auzit-o.

— Nu-mi pasă. Trebuia să o împiedici. Eu nu mai pot, nu mai deţin controlul, ai uitat? Griff se încruntă. Se pare că da, din moment ce te-ai folosit de noul statut ca să mă cerţi în public.

— Nu te răţoi la mine! A fost ideea ta, nu a mea. Iar dacă tu nu o poţi controla pe afurisita de femeie, cum naiba te aştepţi să o fac eu?

— Cum naiba te aştepţi să cotrobăi prin casă cu ea pe urmele mele?

— Habar n-am. Daniel se aplecă înainte, vizibil îngrijorat. Să înţeleg că n-ai găsit dovada seara trecută.

— Nu. M-a prins înainte să termin de căutat în birou. Este ceva acolo care o îngrijorează, dar s-ar putea să nu fie ce caut eu. Nenorocita aia de hârtie ar putea fi oriunde. Când Daniel îi aruncă o privire care spunea „ţi-am zis eu”, Griff mormăi: O voi găsi până la urmă, nu-ţi face griji.

— Între timp, ce-ai de gând să faci în privinţa ei?

— Să fac? La naiba, nu ştiu. Privind spre hol, Griff observă cum Lady Rosalind şi sora ei îi priveau cu o curiozitate nu prea bine mascată. Se prefăcu interesat de cârnaţii care se răceau pe farfuria lui, împingându-i de colo, colo cu furculiţa. Din moment ce i-am trezit bănuieli aseară, mai bine aş încerca să o binedispun în dimineaţa asta.

— Crezi că şi-a dat seama ce pui la cale?

— Mă îndoiesc. Nu îşi putea imagina că ducele le-ar spune fiicelor lui adevărata poveste din spatele legăturii lui cu familia Knighton. Din puţinul pe care îl ştia Griff despre asta, ele ar fi îngrozite. Cred că este o femeie suspicioasă în general, continuă el. Şi simte un fel de responsabilitate faţă de proprietate.

— Poate ar trebui să încerci să o vrăjeşti. Măgulirile

îmblânzesc o femeie.

— Poate funcţionează pentru tine, dar ştii că eu nu mă pricep la asta, mai ales cu o femeie deşteaptă ca ea. Griff îşi mai turnă ceai, observând porţelanul scump din casa Swanlea. Cel puţin bărbatul avea gusturi mai bune decât fiica lui. În plus, am încercat aseară, continuă el. Ea s-a supărat, mi-a spus că sunt un pierde-vară, apoi m-a bombardat cu întrebări, că de ce eram în biroul tatălui ei.

— Nu este o uşuratică prostuţă, asta o ştiu sigur. N-am mai cunoscut o femeie ca ea – atât de pregătită să spună pe şleau ce gândeşte.

Era o afirmaţie modestă.

— Poate ar trebui să devin atât de insuportabil, încât se va sătura şi mă va lăsa singur.

— Asta înseamnă să te foloseşti de atuurile tale, corect.

Griff se strâmbă la el.

— Înseamnă să mă ridic la nivelul ei, măgarule. Este o lady – nu se poate ca modul ei preferat de petrecere a timpului să fie urmărirea asistentului unui om de afaceri.

— Nu sunt aşa sigur. O femeie care se repede la bărbat cu o sabie… Chiar a făcut asta?

— O, da. Mi-a îndesat şi un scut în faţă. Griff împunse un cârnat cu furculiţa şi muşcă de la un capăt, apoi mestecă gânditor. În tot timpul ăsta îmbrăcată doar cu cămaşa de noapte şi un halat. Jur că mătasea aia ieftină era atât de subţire încât puteai să vezi prin ea – nu i-aş fi plătit neguţătorului ăluia de Hung Choi niciun sfanţ pe ea.

— Hmm, devine din ce în mai interesant de fiecare dată când o spui. Când ai zis că era îmbrăcată ca o damă, am crezut că te referi la faptul că rochia ei era vulgară.

— Asta nici nu mai trebuie să o spun. Încuviinţă din cap în direcţia lui Lady Rosalind. Uită-te la ce poartă astăzi – îţi asasinează ochii.

Imprimeul ameţitor cu dungi de un galben aprins şi

verde rivaliza cu opera ei din holul de la intrare. Oare femeia avea vreo piesă vestimentară care să nu fie atât de viu colorată? Şi cum reuşea, totuşi, să fie atât de atrăgătoare purtând hainele alea?

Daniel îi aruncă o privire rapidă.

— Nu văd nimic în neregulă cu ea.

— Nu mă mir㠖.

Daniel se supără.

— Ai grijă, nu ai niciun motiv să mă insulţi. Fac ceea ce mi-ai cerut.

— Nu în totalitate. Încă o am pe cap pe Lady Amazoana. Trebuia să-ţi foloseşti farmecele şi să o vrăjeşti pe femeie ca să nu îmi stea în cale.

— Ce pot să fac dacă nu poate fi fermecată?

— Ei bine, atunci poate o pot speria dacă îmi va veni vreo idee cum să fac asta. Griff meditã un moment. Nu a fost tot timpul curajoasă noaptea trecută, de fapt. I-am închis gura când i-am pus sabia la gât. Griff aruncă pe masa furculiţa din argint. Gata, ştiu! Ai văzut cum a bătut în retragere când mi-am pierdut cumpătul în dimineaţa asta? Este foarte încrezută când respinge un gentleman, dar eu nu sunt un gentleman, nu-i aşa? Sunt *tu* – fiul unui tâlhar la drumul mare şi odinioară un contrabandist. Să îi facă hatârul tatălui ei e una; să ţină companie unui tip periculos ca mine este cu totul altceva, chiar şi pentru o amazoană.

Daniel încremeni.

— Nu-i vei spune asta, mă auzi? Dacă, din întâmplare, nenorocitul bătrân trăieşte, eu va trebui să mă descurc cu femeile astea după ce îl moşteneşti, ştii doar. În timp ce tu vei fi în Londra, conducând Knighton Trading, eu va trebui să le expediez undeva, la vreo căsuţă de la ţară. Nu are sens să îngreunezi lucrurile făcându-le să se teamă de mine. Mă vor uri destul şi aşa, fără să creadă că sunt un criminal nenorocit.

Reticenţa bruscă a lui Daniel faţă de propriul trecut îl

luă pe Griff prin surprindere. Deşi niciodată nu şi-l strigase în gura mare, nici nu se deranjase să îl ascundă. Într-adevăr, uneori se lăuda cu el dacă îl ajuta să câştige un avantaj în afaceri. Era evident că îi afecta orgoliul să joace rolul unui gentleman bogat.

— Nu vor crede că eşti un criminal. În plus, odată ce se va termina totul şi vor afla de farsă, nu vor crede nimic din tot ce-am spus în timpul ăsta.

— Chiar şi aşa, nu cred că ar trebui să le spui asta.

— Iar eu nu cred că tu ar trebui să mă cerţi în faţa tuturor, dar asta face parte din farsă, nu-i aşa? Deşi te-ai lăsat purtat de val. Griff îşi bău ceaiul călduţ, dorindu-şi să fi avut la îndemână ceva mai puternic. După prestaţia aia, ar trebui să-mi cer banii înapoi – te distrezi prea mult ca să mai fii şi plătit.

Un zâmbet reticent apăru pe buzele lui Daniel.

— Şi s-ar putea să merite să pierd banii. Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa când ţi-am spus să nu mai fii obraznic…

— Stai să se termine totul, mormăi Griff. Îţi eu arăt eu obrăznicie, câine ce eşti.

— Normal că-mi arăţi. Daniel râse. Dacă mai rămâne ceva din tine după ce *termină scorpia.*

— O voi învinge, vei vedea. Acum că am un plan. Se împinse cu scaunul de lângă masă şi se ridică. Aş putea la fel de bine să încep de-acum. Nu pare să intenţioneze să plece prea curând de lângă mine.

— În privinţa asta, chiar îmi pare rău. Daniel se ridică din scaun, devenind serios. Eu am partea mai bună; celelalte două surori sunt mult mai drăguţe şi mai liniştite, mai mult genul tău de femei.

— Da.

Deşi se presupune că un bărbat îşi poate schimba preferinţele, nu-i aşa? Griff alungă posibilitatea aceea cu o violenţă feroce. Atracţia asta ridicolă se născuse doar din faptul că o văzuse în halat. Câteva ore în compania ei

aveau să distrugă cu siguranţă orice fascinaţie provocată de dorinţa din seara trecută. Poate că era şi din cauză că ea i se băgase pe gât azi. Dacă începea să se gândească la ea astfel, Griff avea să se trezească regretând planurile lui pentru Swan Park şi tatăl lor.

— Urează-mi noroc la întâlnirea cu vărul tău, contele, murmură Daniel.

Griff se gândi la bătrânul beţivan complotând în camera lui.

— Mă bucur că te întâlneşti tu cu el şi nu eu.

În ciuda anilor petrecuţi reprimându-şi furia la adresa contelui, i se păru greu să o facă acum. Swan Park îi retrezise vechile resentimente. Griff se întrebă dacă ar putea măcar să se poarte civilizat dacă ar fi fost obligat să vorbească cu ticălosul.

Daniel îi aruncă o privire piezişă în timp ce mergeau spre uşă.

— Şi dacă întreabă de aranjamentul căsătoriei?

— Amână-l, eschivează-te. Spune-i că încă te gândeşti.

— Sper doar să îl pot convinge că sunt tu.

— Nu-ţi face griji – vorbeşte cu el cum ai vorbit cu mine la micul dejun şi va fi foarte credibil.

Daniel râse uşor.

— O să ţin minte asta. Şi nu o întoarce pe Lady Rosalind împotriva lui Daniel Brennan, altfel te fac să mă plăteşti mai mult pentru farsa asta, ascultă aici.

Griff nu răspunse. Avea să îi păstreze secretele lui Daniel dacă va putea, dar dacă se întâmpla să îi scape vreunul… Un fost contrabandist, fiului unui tâlhar la drumul mare, sigur ar pune-o pe fugă.

Ajunse în hol şi aproape că zâmbi când o văzu pe Lady Rosalind întorcându-se cu spatele la ei, de parcă nu i-ar fi spionat deloc în timpul conversaţiei lor. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie atât de incapabilă să fie

subtilă.

Îi oferi braţul.

— Mergem?

Încăpăţânată, Rosalind îl ignoră şi porni în josul holului cu toată demnitatea unei doamne adevărate. Era chiar o performanţă, dar el o văzuse în halat şi cămaşă de noapte – era la fel de demnă precum un vânzător de portocale la teatru.

— Pe aici, domnule Brennan, îl strigă ea. Sunt multe de văzut şi nu avem timp de pierdut.

Aruncându-i o privire precaută lui Daniel, o urmă. Cel puţin se putea bucura de privelişte, se gândi el, în timp ce privirea lui se plimba pe şoldurile ei generoase. Rochia acea dramatică se lipea prea îmbietor de formele ei voluptuoase pentru sănătatea psihică a unui bărbat. Femeia nu ştia că mersul ei nu era deloc sfios, ci seducător, rivalizându-l pe cel al unei curtezane.

Probabil. Era ca şi cum afurisita de femeie îşi încerca farmecele asupra lui. Ei bine, nu aveau să funcţioneze. El putea să reziste farmecelor oricărei femei – mai ales ale fiicei duşmanului său – dacă depunea un efort destul de mare să îşi controleze gândurile neînfrânate.

Acum, măcar de-ar putea fi în stare să-şi controleze mădularul neînfrânat…

*

Percival, contele de Swanlea, se întreba uneori cât de mult avea să mai îndure agonia vieţii. Nu putea să respire cum trebuia fără să fie cuprins de o criză de tuse. Muşchii îl dureau până la os şi putea simţi boala strecurându-se în plămânii lui şi în tot corpul, distrugându-i fibrele.

Cel mai mult îi era dor de Solange. Dacă nu ar fi fost fetele, ar fi renunţat de mult la luptă şi s-ar fi dus după iubita lui soţie în lumea de dincolo. Dar trebuia să îşi vadă

fetele în siguranţă, aranjate din punct de vedere material, înainte să moară, indiferent de durerile fizice pe care trebuia să le îndure, iar asta însemna să-i găsească uneia dintre ele un soţ bogat. De aceea îşi asumase riscul acesta cu Knighton, dintre toţi bărbaţii posibili. Era un risc mare să îl aducă aici, într-adevăr. Doar răsuflarea morţii, apropiindu-se din ce în ce mai mult în fiecare noapte, îl provoca să şi-l asume.

Privi spre Helena, care stătea la masa lui de scris, aplecată deasupra unei picturi, mângâlind câteva pătrate cu ivoriu. De unde obţinuse culoarea, el nu ştia, dar oricum nimeni nu-i mai spunea nimic acum, că era infirm.

Încă mai putea deduce câteva lucruri de unul singur. Ştia că Rosalind se înşela în privinţa lui Juliet. Fiica lui cea mică era nerăbdătoare să se mărite cu Knighton – îşi dădea seama de asta din felul modest în care ea îşi ascundea faţa de fiecare dată când era menţionată căsătoria. Şi mai ştia, oricât ar fi protestat Rosalind, că fiica lui mijlocie era supărată că Juliet era prima care urma să se mărite.

Dar oricare ar fi fost motivele protestelor ei, el avea să le ignore – pentru că dacă nu cădea la pace cu fiul duşmanului său, toate fiicele lui urmau să îşi piardă casa şi şansa la un viitor sigur.

Helena oftă uşor, enervându-l cu răbdarea ei nesfârşită.

— Va veni în curând? întrebă deodată Percival.

— Da, *papa.* Juliet îl aduce aici după micul dejun.

— Bine. Sunt nerăbdător să îl văd.

Uşa se deschise câteva momente mai târziu şi un bărbat se ivi în pragul uşii, stând în spatele lui Juliet, dominând-o cu statura lui uimitoare.

Fiul lui Leonard, solid ca un castel. După toţi anii aceştia, copilul faţă de care Percival greşise stătea înaintea lui. Sentimente vechi se retreziră în el – ură, furie… şi, mai apăsătoare decât oricare altul, vina. Cel puţin Leonard

procrease un fiu, pe când Percival nu fusese tatăl unuia. Dar asta nu îi domolea deloc vina.

— Bună dimineaţa, domnule Knighton, spuse Helena, aducându-l pe Percival înapoi dintre amintirile neplăcute. Fata se sprijini cu o mână de masă pentru a se putea ridica.

Era uimitoare – graţioasă şi rafinată, în ciuda beteşugului ei. Datora acele calităţi pregătirii lui Solange. Şi Percival îi era dator lui Solange pentru multe lucruri. Cel puţin îl bucura gândul că ea ar fi mândră să îl vadă acum cu fiul lui Leonard, îndreptând lucrurile pe cât de bine putea, fără să distrugă vieţile fetelor.

Gândul îl făcu să ezite.

— Intră, domnule, lasă-mă să te privesc.

În timp ce Juliet intră în încăpere în splendoarea ei tinerească şi inocentă, Knighton o urmă. Bărbatul părea să nu dea prea multă atenţie farmecelor ei, ceea ce îl îngrijora pe Percival.

Se ridică în şezut şi se sprijini de perne.

— Închide uşa, îi porunci Percival. Nu putem permite ca servitorii să îşi bage nasul în afacerile noastre, nu-i aşa?

Bărbatul masiv încuviinţă din cap şi se supuse ordinului lui Percival, dar de îndată ce uşa fu închisă, se apropie de pat cu o expresie prudentă.

— Vorbind de angajaţi, continuă Percival, Helena mi-a spus că l-ai adus la Swan Park şi pe omul tău de afaceri.

— Aşa este.

— Bine, bine. Spera ca motivul lui Knighton din spatele acestui fapt să fie grăbirea aranjamentului căsătoriei. Numele lui este Brinley sau ceva de genul?

— Brennan. Knighton i-o reteză de parcă ar fi fost jignit. Este Brennan.

— Un irlandez? Presupun că sunt şi ei utili la ceva. Percival gesticulă spre uşă. Ei bine, unde este bărbatul acesta? De ce nu este aici?

— Nu am vrut să înghesuim prea mulţi oameni în

cameră, *papa,* interveni Juliet. Domnul Brennan este cu Rosalind. Îi oferă un tur al moşiei.

Asta putea fi o evoluţie promiţătoare. Dacă Rosalind era ocupată cu asistentul, nu îl putea pune pe fugă pe Knighton cu tupeul şi limba ei ascuţită.

— Vino mai aproape, omule, îi ceru Percival. Ochii mei nu mai sunt aşa de buni ca odinioară. Lasă-mă să te privesc mai bine.

Bărbatul înaintă ca şi cum se pregătea să îşi întâlnească duşmanul. Era atât de înalt, încât atingea cu capul franjurii care atârnau de pe baldachinul patului, iar umerii lui laţi blocau lumina.

Percival îl privi cruciş.

— Nu semeni deloc cu tatăl tău.

— Semăn cu mama.

— Nici cu Georgina nu semeni prea mult.

Knighton păru confuz.

— Aţi cunoscut-o?

— Desigur. Nu ai ştiut asta? Adică, având în vedere…

Percival se întrerupse, aruncând o privire spre Helena. Fetele nu trebuiau să audă asta. În plus, trebuia să îşi dea mai întâi seama de cât de multe lucruri ştia Knighton. Era posibil, presupuse el, ca Leonard şi Georgina să îi fi spus destul de puţine. Cazul pe care Percival îl construise împotriva lui Leonard avusese loc când băiatul era doar un copil.

— În orice caz, continuă el, am cunoscut-o bine. Odinioară.

— Eu… aa… nu am auzit-o niciodată vorbind despre dumneavoastră. Knighton se bâlbâia de parcă s-ar fi aşteptat în orice clipă să fie contrazis.

Asta îl îndureră pe Percival, deşi ştia că o merita.

— Nu există niciun dubiu că are o părere proastă despre mine. Trase adânc aer în piept, ceea ce dezlănţui o criză de tuse. Juliet se grăbi să ajungă lângă el cu un vas şi

cu tinctura lui de tătănească, în timp ce Helena rămase deoparte, părând neajutorată.

Percival scuipă în lighenaş, apoi luă câteva guri de tinctură şi îşi drese glasul.

— Vezi cum mă cocoloşeşte fiica mea, Knighton. Nu aş recomanda o boală la plămâni nimănui, dar are recompensele sale. Luă mâna lui Juliet şi o mângâie. Draga mea fată este mereu lângă mine. Ea este mândria şi bucuria mea, o fată bună cu o inimă şi mai bună.

Fără niciun motiv pe care Percival să îl poată înţelege, Knighton îi aruncă o privire Helenei. Privi şi el apoi la fiica lui cea mare, dar, spre deosebire de faptul că stătea puţin mai încordată ca de obicei, arăta ca întotdeauna – rezervată, senină, o lady perfectă.

Ignorând straniul moment, îşi reîntoarse atenţia asupra lui Knighton.

— Şi ce crezi despre Swan Park? Presupun că tatăl tău ţi-a spus totul despre moşie când erai mic. Crezi că descrierea lui a fost una corectă?

— Nicio descriere n-ar putea fi corectă, domnule.

Era straniu cum pronunţia lui Knighton era uşor vulgară, dar Percival presupuse că asta era de aşteptat din partea unui bărbat care era de atât timp implicat în comerţ. Având în vedere ceea ce aflase el în ultimii ani despre copilăria lui…

Nu, nu avea să se gândească la asta. Îi îngreuna prea mult conştiinţa. Era mai bine să treacă direct la partea importantă a discuţiei.

— Ei bine, ne bucurăm să te avem aici. Îi aruncă o privire Helenei. Tu şi Juliet puteţi pleca acum, le spuse el. Aş vrea să vorbesc între patru ochi cu Knighton.

Juliet părăsi încăperea cu o viteză uimitoare, în timp ce Helena îşi strânse instrumentele de pictură.

Asta îi atrase atenţia lui Knighton.

— Pictezi, Lady Helena?

— Da, răspunse ea încet. Pictez miniaturi.

— Pictezi un portret de-al tatălui dumitale?

— Nu, doar retuşez o copie a unui portret de-al mamei.

— Face o treabă tare bună cu lucrurile mici, spuse Percival, mândru ca întotdeauna de talentul fiicei lui mai mari. Pentru o fată, adică. Trebuie să o rogi pe Juliet să-ţi arate câteva dintre miniaturile Helenei.

Aruncându-i o privire meditativă Helenei, Knighton încuviinţă din cap.

— O voi face.

— *Papa* este mult prea amabil, spuse sec Helena, trecând pe lângă Knighton şi îndreptându-se spre uşă. Nu sunt o artistă. Este doar ceva ce-mi place să fac pentru a mai trece timpul.

— Prostii, interveni Percival, zâmbindu-i lui Knighton. Sunt picturi foarte frumoase. Îşi pune toată energia în ele, din moment ce nu poate călări sau dansa, sau ceva de genul ăsta.

Ceva zăngăni pe podea, făcându-l pe Knighton să se întoarcă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii, îşi ceru Helena scuze pe un ton tulburat, părând palidă în timp ce privea ceva ce îi căzuse din cutie.

Dădu să plece – probabil pentru că ar fi fost prea greu pentru piciorul ei slăbit să se aplece şi să îl ridice –, dar Knighton se aplecă grăbit şi luă obiectul pentru ea.

I-l întinse.

— Nu ai pentru ce să te scuzi. Poftim.

Percival privi de-a dreptul uimit cum obrajii Helenei se înroşiră. Nu o mai văzuse pe fiica lui cea rezervată roşind de ani de zile. De ce o făcea acum?

Helena luă obiectul fără să îl privească în ochi.

— Mulţumesc, se bâlbâi ea, vorbind foarte diferit de modul rezervat în care o făcea de obicei. Apoi, fără să îşi ia

rămas-bun de la tatăl ei, ieşi şchiopătând din încăpere.

Când Knighton se întoarse spre Percival, expresia îi era rece şi distantă.

— Nu trebuie să îi reamintiţi despre asta. Sunt convins că sunt destule lucruri care îi reamintesc şi aşa.

Percival era confuz.

— Ce să-i reamintesc?

— Că nu poate „călări sau dansa, sau ceva de genul ăsta”.

— Pfui, nu te îngrijora pentru asta. Helena nu este un copil naiv ca să se lase afectată de asemenea observaţii.

— Nu cunoaşteţi foarte bine femeile, nu-i aşa, domnule? observă Knighton.

— Cred că îmi cunosc propria fiică. Dar nu asta voia să discute cu bărbatul care avea viitorul moşiei Swan Park în mâinile sale. Şi că tot vorbim de fiice, cum îţi place Juliet?

Ceva în expresia lui Knighton îl nelinişti, un licăr de dezgust sau chiar de furie. Apoi se stinse.

— Îmi place foarte mult. Până în acest moment.

— „Până în acest moment”? repetă Percival.

— De-abia am cunoscut-o. N-am avut timp să îmi formez o părere.

La naiba, bărbatul trăgea de timp. Percival se încruntă la Knighton.

— Dar înţelegi care este miza, nu-i aşa? înţelegi ce trebuie să faci ca să intri în posesia moştenirii.

Knighton se încordă.

— Da, ştiu. Dar nu aţi spus că trebuie să mă hotărăsc pe loc.

Un fior cutremură oasele bătrâne ale lui Percival.

— Ce hotărâre ai putea să iei? Singura cale în care vei primi dovada e să te căsătoreşti cu Juliet.

Nu era în întregime adevărat – Percival nu voia să moară cu păcatele pe conştiinţă. Dar trebuia să încerce mai întâi, pentru că nu voia nici să îşi lase fetele sărace.

— N-aţi spus că trebuie să fie Juliet, replică blând Knighton. În scrisoare spuneaţi că o pot alege pe oricare dintre ele.

Percival nu ar fi fost atât de uimit nici dacă Knighton i-ar fi spus că vrea să se însoare cu menajera.

— Este adevărat, dar nu cred… Ai prefera să te căsătoreşti cu Rosalind? Sau cu Helena?

Gândurile bărbatului erau imposibil de ghicit din expresia lui încremenită.

— Nu ştiu. Cum să-mi pot da seama până nu le cunosc mai bine? Gândul de a rămâne în iadul acesta mai mult timp îl făcu pe Percival să se cutremure, dar nu se afla în poziţia de a protesta. Totuşi, nu trebuia să îl lase pe celălalt să tărăgăneze prea mult alegerea. Nu avea mult timp.

— Foarte bine. Stai aici pentru o vreme ca să le cunoşti mai bine pe fiicele mele. Într-o săptămână sau două vom vorbi din nou despre asta.

Zâmbetul lui Knighton îl epuiză pe Percival.

— Mulţumesc, domnule. Vă promit că nu veţi regreta.

Capitolul 6

Nu vrei să vii în grădină? Mi-ar plăcea ca trandafirii mei să te vadă.

Richard Brinsley Sheridan, dramaturg
irlandez şi proprietar al Teatrului
Drury Lane, către o tânără lady

Bărbatul era şiret, trebuia să recunoască asta, se gândi Rosalind în timp ce păşea înaintea domnului Brennan în parc. Îi luase toată dimineaţa, dar în cele din urmă

Rosalind îşi dădu seama ce punea el la cale.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, zise el din spatele ei pe tonul lui enervant de fals. Intrăm în Pădurea Arden.

— Vorbeşti despre o altă parte a comitatului, spuse ea sec. Acesta este parcul nostru. Este bine cunoscut ca fiind cel mai frumos din Warwickshire.

Rosalind trase adânc în piept aerul cu miros de lemn şi îşi ţinu respiraţia, aşteptând cu nerăbdare răspunsul lui. Dacă teoria ei era corectă, el urma să expună defectele parcului, aşa cum făcuse cu celelalte părţi ale moşiei pe care i le arătase în restul dimineţii.

Ei bine, avea să îl facă în faţă mincinos dacă urma să se întâmple asta. Nimeni nu putea să spună ceva de rău despre parcul lor. *Papa* însuşi se ocupase de dezvoltarea parcului vreme de ani întregi.

Cu aerul unui bărbat care studia proprietatea în scopul cumpărării, domnul Brennan cercetă împrejurimile.

— Îşi justifică foarte bine statutul, spuse el.

Rosalind aproape se împiedică, surprinsă. Bărbatul chiar recunoştea că o parte din Swan Park se ridica la standardele lui înalte!

— Vrei să spui că nu „necesită îmbunătăţiri”? Aceasta fusese replica lui pentru fiecare cameră din conac.

Domnul Brennan ridică din sprâncene.

— Nu, nu cred că necesită.

— Cu siguranţă, nu-l poţi numi „un rug funerar pentru frunziş”, aşa cum ai spus despre seră, insistă ea.

— Foarte adevărat.

— Dar stai puţin, parcul este murdar – uitasem cât de importantă este curăţenia pentru dumneata. Trebuie să fie, dacă poţi spune că lăptăria noastră nu este igienică. Afirmaţia dumitale a fost destul de şocantă pentru administratorul lăptăriei, femeia pe care cu toţii am poreclit-o Doamna Mănuşi Albe.

Acea afirmaţie absurdă o făcu pe Rosalind să îşi dea seama de tertipul lui. Aparent, naivul bărbat intenţiona să o provoace să renunţe la compania lui dezagreabilă, lăsându-l liber să cutreiere singur moşia.

Buzele domnului Brennan zvâcniră.

— Ah, dar un parc se presupune că ar trebui să conţină o anumită cantitate de murdărie, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Rosalind o luă la dreapta pentru a evita să se împiedice de un copac căzut care bloca aleea. Oare el avea să considere copacul ca un potenţial pericol pentru căprioarele din parc şi pentru vânător deopotrivă? Curioasă, Rosalind se opri în loc şi se întoarse spre el, gesticulând cu mâna în jurul ei. Vrei să spui că nu vezi nimic în parcul nostru care ar putea să te nemulţumească? Nici un defect, niciun pericol, nicio dezamăgire?

— O, este un parc minunat, îţi garantez asta. Ochii lui licăriră. Dar nu cred că este înţelept ca pădurea să rămână atât de deasă aproape de casă, nu crezi?

Rosalind nu se putu abţine – izbucni în râs. Da, ulmii creşteau de-a lungul peluzei, iar stejarii amenințau să acopere în întregime cărarea, dar acesta fusese dintotdeauna unul dintre farmecele specifice ale parcului. Iar el ştia asta, ticălosul, deşi stătea acolo şi o privea cu o expresie inocentă.

— Îmi pare rău că îi găseşti defecte, spuse ea, deşi cred că parcul este pe placul căprioarelor. Par să prefere să aibă mulţi copaci în jur – probabil fiindcă vor să stea ascunse de vânători şi de câinii lor. Un impuls diabolic puse stăpânire pe ea. Dar s-ar putea să mă înşel, continuă Rosalind. Poate ar trebui să găsim câteva şi să le întrebăm?

Un zâmbet juca pe buzele domnului Brennan.

— Spun doar că pădurea atât de deasă aproape de casă ajută braconierii să se ascundă mai uşor. Ar putea să împuşte o căprioară sau să fure o potârniche şi să plece fără să ştie cineva.

— Braconieri. Hmm. Nu mă gândisem la asta. Dar uita că aici nu suntem în Londra. Devenind serioasă, Rosalind adăugă: Nici într-unul dintre oraşele de coastă, cu enclavele lor pentru contrabandişti. Nu avem braconieri pe aici, iar dacă s-ar întâmpla să apară vreunul, este bine-venit să ia o căprioară sau o potârniche.

— Adevărat? Zâmbetul lui Brennan pieri brusc. Nu erai atât de prietenoasă faţă de hoţi seara trecută, Lady Rosalind.

La naiba, bărbatul întorsese conversaţia împotriva ei la fel de uşor cum îi pusese sabia la gât cu o seară în urmă. Dar putea să facă şi ea acelaşi lucru, nu-i aşa? De ce să nu întoarcă discuţia spre secretele şefului său? Cele trei încercări anterioare ale sale fuseseră respinse, dar fuseseră, totodată, mai subtile. Iar subtilitatea nu fusese niciodată punctul ei forte.

Rosalind îşi înclină capul astfel încât boneta să îi ascundă expresia.

— După părerea mea, un bărbat care vânează ilegal o căprioară ca să îşi hrănească familia este foarte diferit de un hoţ. Primul e un biet suflet care se luptă să supravieţuiască; cel de-al doilea este motivat de lăcomie, aşadar îşi merită numele de criminal.

— Eşti mai precisă decât legea proprietăţii. Autorităţile nu fac asemenea distincţii clare. Legea numeşte hoţ sau criminal pe oricine ia ceva ce nu îi aparţine, indiferent de motivaţia acţiunilor sale.

Rosalind îi aruncă o privire aspră.

— Dumneata ar trebui să ştii, nu-i aşa?

— Ce vrea să însemne asta? Faci aluzie la presupunerile dumitale ridicole din seara trecută? Credeam că ne-am înţeles în privinţa asta.

— De fapt, mă refer la bărbatul pentru care lucrezi.

Ochii lui de un albastru aprins licăriră.

— Knighton, un hoţ? De ce? Pentru că va moşteni

Swan Park?

— Desigur că nu. Din pricina legăturilor lui cu hoţii.

— A, da, spuse el. Probabil că ai o viaţă foarte monotonă, Lady Rosalind, din moment ce subiectul tău preferat pare să fie populaţia infractoare.

Rosalind îl privi mergând lângă copacul căzut şi aşezându-se pe el. Oare presupunerea ei în legătură cu el era corectă? Oare de aceea îl deranja menţionarea „populaţiei infractoare”?

Totuşi, când bărbatul ridică privirea spre ea, nu părea deranjat. Nu, părea amuzat… nonşalant… Atrăgător, la naiba. Un asemenea bărbat nu trebuia lăsat liber lângă o femeie singură. Şi aşa i se păruse destul de dificil cu o seară în urmă să nu stăruie asupra perfecţiunii lui masculine în biroul slab luminat. În lumina zilei, era al naibii de imposibil.

Copacul trosni sub greutatea lui, forţându-l să îşi întindă picioarele şi să se lase uşor pe spate pentru echilibru. Privirea ei căzu exact pe locul undei haina lui se deschidea, dezvăluindu-i picioarele musculoase şi bine evidenţiate de pantaloni din caşmir, care dispăreau în cizmele lustruite din piele.

Cizme de călărie. Oare călărea bine? Urmau să fie nevoiţi să călărească pentru a ajunge la lanurile de grâu şi la fermele arendaşilor. Lui Rosalind îi trecu prin minte o imagine a lui călărind cel mai bun cal al tatălui său, coapsele lui musculoase strunind puternicul animal…

Rosalind aproape că salivă, dar se abţinu la timp. Doamne, Dumnezeule, trebuia să îşi domolească imaginaţia vrednică de plâns. Dar cine o putea învinui pentru asta când de ani buni nu fusese la Swan Park un bărbat cu asemenea… înzestrări? Nu ştia cum avea să supravieţuiască sosirii acestuia.

Dar trebuia să supravieţuiască. La urma urmei, nici măcar nu ştia dacă era căsătorit. Acel gând straniu de

deprimant o făcu să îşi îndrepte din nou privirea pe chipul lui.

— Ei bine? Domnul Knighton are legături cu contrabandiştii, nu-i aşa?

— Nu de care să ştiu eu. Chiar dacă ar avea, contrabandiştii nu sunt hoţi, milady. Ei îşi cumpără bunurile.

Rosalind îl privi pieziş.

— Da, dar fură taxele pe care le datorează guvernului odată ce aduc bunurile în ţară. Iar oamenii care vând bunurile sunt şi ei la fel de vinovaţi. Ca să nu mai spunem că n-ar fi trebuit să cumpere deloc bunuri franţuzeşti, din moment ce eram în război cu Franţa. Sunt convinsă că îţi dai seama de ce asta îi transformă în caractere dezgustătoare.

— Te asigur că angajatorul meu nu se asociază cu „caractere dezgustătoare”. Afacerea lui este în întregime legală.

— Acum, poate. Dar am auzit că nu a fost mereu aşa. O adunare de nori ascunse soarele şi împuţină lumina deja slabă din pădure. Nu îmi vei evita întrebările la fel de uşor ca în această dimineaţă, aşa că ai putea la fel de bine să-mi spui adevărul. Firma Knighton Trading a început ca piaţă de desfacere pentru bunurile de contrabandă? Şi nu schimba subiectul.

Acum nu mai putea confunda licărul amuzat din ochii lui.

— Nici n-aş visa să fac asta.

Totuşi, întoarse privirea spre potecă. Lumina slabă îi evidenţia riduri meditative pe fruntea bronzată. Rosalind îi urmări privirea spre locul unde o ciocănitoare dădea fără milă găuri într-un castan.

— Spune-mi, continuă el, crezi că pasărea aceea ucide copacul?

— Ai spus că nu vei schimba subiectul.

— Nu o fac. Fă-mi pe plac şi răspunde la întrebare.

— În regulă. Rosalind privi pentru o clipă ciocănitoarea. Mă îndoiesc că îl va ucide. Ciocănitorile dau bătăi de cap, dar nu sunt letale. Şi au nevoie de larve pentru a supravieţui.

— Exact. Am putea spune acelaşi lucru despre contrabandişti. Ceea ce fac ei creează probleme, dar nu este letal pentru societate, iar în cele mai multe cazuri o fac pentru a supravieţui.

— Domnul Knighton a făcut-o pentru a supravieţui? întrebă ea direct.

Privirea lui o întâlni pe a ei pentru un moment îndelungat. Apoi înjură în barbă.

— Da. Knighton Trading a luat fiinţă când vărul dumitale a cumpărat coniac franţuzesc de la un contrabandist şi l-a vândut unora dintre cunoştinţele lui de la şcoala Eton.

— Ştiam eu!

Maxilarul i se încordă.

— El şi mama lui au fost mult timp în pericol să fie trimişi la închisoare, din moment ce moartea tatălui său i-a lăsat îndatoraţi. Knighton a făcut orice a putut pentru a face rost de bani, dar a câştigat mai mult din vânzarea acelui coniac de contrabandă decât câştigase într-un an de slujbe mărunte. Sau aşa mi-a spus el, adăugă Griff, privind din nou în altă parte.

— Ei bine, mie îmi sună suspect. Dacă el şi mama lui aveau atât de puţini bani, cum au plătit pentru Eton?

Griff se încordă.

— Tatăl lui a fost cel care l-a înscris acolo. După moartea lui, mama lui Knighton a reuşit să îl ţină la Eton pentru câţiva ani cu o bursă socială, şi el muncea ca să-şi acopere cheltuielile, dar în cele din urmă şi asta a devenit imposibil, pentru că celelalte datorii erau prea mari.

— Aşa că a început să cumpere bunuri de la un

contrabandist şi să le vândă pentru profit. A făcut-o de mai mult de o singură dată, nu-i aşa? Nu cred că ridici o companie în urma unei singure vânzări.

Griff îşi frecă precaut nasul.

— Lady Rosalind, ţi-a spus cineva vreodată că ai o curiozitate enervantă?

— Aproape în fiecare zi. Rosalind îşi puse mâinile în şolduri. Deci? Am dreptate în legătură cu domnul Knighton?

— Vărul dumitale, evidenţie el, nu a avut posibilitatea să cumpere o afacere sau legăturile necesare pentru a găsi o altă cale de reuşită, aşa că da, a vândut bunuri de contrabandă. Proptindu-şi un picior pe o creangă a copacului, Griff o privi pătrunzător. Spune-mi, atunci când s-a ivit ocazia să vândă coniac băieţilor bogaţi de la şcoală ca să-şi întreţină mama şi să plătească datoriile tatălui, ar fi trebuit să refuze? Să-i spună mamei lui să intre la închisoare în timp ce el pleca din ţară ca să-şi caute norocul? Ce-ai fi făcut în locul lui, Lady Corectitudine?

Rosalind ştia prea bine cât de grea putea să fie viaţa când banii erau puţini, iar familia ei nici măcar nu fusese ameninţată cu închisoarea din pricina datoriilor. În plus, cuvintele lui corespundeau cu ceea ce îi spusese papa – că domnul Knighton se înhăitase cu contrabandişti din necesitate.

Totuşi, era straniu cât de afectat emoţional părea domnul Brennan de situaţia şefului său. Cu siguranţă, indica o legătură strânsă.

Rosalind pufni.

— Presupun că aş fi cedat tentaţiei temporar. Dar odată ce-aş fi găsit succesul, aş fi rupt legăturile cu infractorii, te asigur.

— Cât de nobilă eşti, spuse el sarcastic. Vărul dumitale nu a fost atât de nobil. El a cedat tentaţiei pentru câţiva ani. A descoperit că îi plăcea să-şi achite datoriile şi să aibă posibilitatea de a-şi dezvolta noua pasiune pentru

comerţ. Dar el a fost mult mai predispus la tentaţii decât dumneata, milady, din moment ce el nu s-a născut privilegiat.

Pe Rosalind o deranjară presupunerile lui.

— Poate că nu s-a născut privilegiat, domnule Brennan, dar s-a născut bărbat. Încearcă să fii femeie pentru cinci minute şi vei descoperi rapid că un bărbat de cel mai jos rang are mai multe privilegii decât orice femeie. Eu am privilegiul de a mi se spune că nu-mi pot controla proprii bani şi propria viaţă sau să-mi construiesc viitorul pe care mi-l doresc. Am privilegiul de a conduce de una singură o moşie, de a avea grijă de două surori şi de un tată, ştiind că nici măcar nu pot moşteni proprietatea pe care o îngrijesc. Mă pot lipsi de un asemenea „privilegiu”, te asigur.

Bărbatul părea să vrea să răspundă, dar Rosalind i-o luă înainte.

— În plus, nu este o chestiune de privilegiu – este o chestiune de corect şi greşit. Pari foarte înţelegător faţă de partizanii contrabandei. Presupun că ai experienţă directă cu ei?

Ochii lui licăriră.

— În afară de faptul că lucrez pentru angajatorul meu păcătos, vrei să spui?

— Exact. Mânuieşti foarte bine sabia pentru asistentul unui om de afaceri.

— Iar dumneata mânuieşti foarte bine sabia pentru fiica unui conte. Şi totuşi eu nu te-am acuzat de „experienţă directă” cu contrabandiştii.

— Desigur că nu. Ideea în sine este absurdă.

— De ce? Pentru că eşti femeie? Iar eu trebuie să fiu contrabandist sau infractor pentru că sunt irlandez şi mânuiesc bine o sabie? Şi femeile pot fi infractoare. Iar irlandezii care mânuiesc bine sabia pot fi oameni respectabili.

Rosalind se înroşi. Nu intenţionase ca speculaţiile ei să fie atât de evidente.

— N-am spus că eşti contrabandist.

— Nici nu era nevoie. Am devenit expert în a ghici ceea ce ticluieşte imaginaţia dumitale surescitată. Domnul Brennan se ridică de pe buştean, un licăr prefăcut luminându-i ochii. Dar întâmplarea face să ai dreptate – am fost contrabandist odată.

Rosalind primi afirmaţia în culmea bucuriei.

— De aceea te-a angajat vărul meu!

— Nu. Vărul dumitale m-a angajat pentru că i-am salvat viaţa când tovarăşii mei au încercat să-l ucidă.

Domnul Brennan îşi dădu pe spate pălăria şi un smoc de păr negru îi căzu pe frunte.

— A fost… impresionat de talentele mele speciale, şi i-au servit bine de-a lungul anilor. Nimeni nu a trăit ca să apuce să se plângă de ele, în orice caz.

Un fior o cuprinse pe Rosalind, apoi zări licărul din ochii lui.

— Acum mă tachinezi.

— Oare? Lăsând cuvintele suspendate în aer, Griff porni din nou pe potecă cu aroganţa unui bărbat sigur de propria putere.

Rosalind îl urmă, gândindu-se la această nouă strategie. Oare încerca în mod intenţionat să o sperie? Sau era o altă tactică menită să îl scape de compania ei? Alese a doua variantă, încercând să ignore uşurinţa cu care el îi ţinuse sabia la gât cu o seară în urmă. Mărind pasul, îl prinse din urmă şi, mergând alături de el, încercă să obţină mai multe informaţii.

— Ce te-a făcut să devii contrabandist?

Bărbatul zâmbi înainte să adopte o expresie serioasă.

— Ce hoţ se laudă cu isprăvile lui?

— *Comedia erorilor.* Foarte bine, chiar îl cunoşti pe Shakespeare. Totuşi, nu mă deranjează dacă te lauzi. După

cum ai spus, am o curiozitate enervantă. Dacă nu mi se face pe plac, sunt dispusă să te torturez cu întrebări până îmi va fi satisfăcută această curiozitate.

— Deja mă torturezi, mormăi el. Dar dacă insişti să afli toate detaliile neplăcute…

— Insist.

— Contrabanda a reprezentat o schimbare bine-venită de la casa de corecţie unde am locuit de la vârsta de şase ani până mi s-a oferit şansa, la nouă, să mă alătur unei bande de contrabandişti.

— Casă de corecţie!

— Pot să înţeleg cum te panichează trecutul meu dubios, spuse el.

— Nu! Mi se pare fascinant! Pari atât de… adică, nu aş fi ghicit niciodată…

— Că nu sunt un gentleman?

— O, asta ştiam deja, glumi ea. Dar am crezut că ai fost crescut ca unul şi pur şi simplu ignori educaţia primită.

— Măgulirea dumitale mă flatează. Griff mări pasul până ce Rosalind aproape fu nevoită să alerge Ca să rămână lângă el. Totuşi, dacă insolenţa mea te supără, nu este nevoie să rămâi în compania mea. Mă descurc şi singur de-acum. Sunt convins că ai lucruri mai bune de făcut decât să însoţeşti o persoană dezagreabilă pe moşia dumitale.

Era mult prea sigur pe el, crezând că ea avea să fie atât de naivă şi să îi cadă în plasă. Poate că nici nu fusese vreodată contrabandist. Şi nici nu trăise într-o casă de corecţie.

— O, nu mă deranjează, spuse ea veselă. Îmi place să mă plimb pe moşie, chiar şi cu un infractor periculos ca dumneata.

Continuară să meargă în tăcere, singurele sunete fiind cele ale paşilor lor prin frunzele căzute şi hărmălaia veveriţelor zburdalnice. Apoi lui Rosalind îi trecu prin cap că

putea profita de sinceritatea lui – dacă putea crede un cuvânt din ceea ce spunea el.

— Spune-mi, întrebă ea, cum ai ajuns într-o casă de corecţie?

Domnul Brennan ridică din umeri.

— Părinţii mei au murit, lăsându-mă să-mi port singur de grijă. Aşa că am şterpelit o portocală de la un vânzător de fructe şi am sfârşit acolo unde sfârşesc micii delincvenţi. Bărbatul mânuia cuvintele ca pe o armă. Nu mai este nevoie să spun că judecătorul a recunoscut în mine o potenţială ameninţare pentru societate atunci când m-a văzut.

Rosalind nu ezită; în orice caz, povestea lui o intrigă şi mai tare.

— Cum ţi-ai pierdut ambii părinţi în acelaşi timp? Din cauza varicelei? Sau s-au înecat accidental?

Griff pufni.

— Îţi vezi vreodată de treburile dumitale, Lady Rosalind?

— Nu când îmi este implicată familia. Când el îi aruncă o privire rece, Rosalind adăugă răutăcioasă: Locuieşti sub acoperişul nostru şi hoinăreşti pe aici destul de în voie, aşa că realizezi că este cinstit să mă ajuţi să determin potenţialul dumitale de a face necazuri. Nu pot permite ca o ameninţare reală să facă probleme la moşie.

— Atunci, ar trebui să te pregăteşti pentru probleme. Sunt mai josnic decât ţi-ai putea închipui. Sunt copilul din flori al lui Danny Brennan cel Sălbatic şi al fiicei hangiului care îi era complice. Făcu o pauză, parcă pentru a-i observa reacţia, apoi continuă: Au murit spânzuraţi.

Rosalind îl privi cu gura căscată. Fiul unui hoţ la drumul mare? Mincinosul nenorocit! Era imposibil să fie înrudit cu Danny Brennan cel *Sălbatic* – nu *era destul de bădăran sau* de nemilos ca să fie fiul mizerabilului irlandez care terorizase toţi călătorii din Essex, până fusese prins

într-o tavernă, lăudându-se cu isprăvile sale. Împreună cu nevasta lui.

Rosalind se cutremură. Danny Brennan cel Sălbatic fusese spânzurat împreună cu o femeie, o coincidenţă destul de neobişnuită. Iar domnul Brennan se prezentase ca fiind Daniel Brennan. Asta trebuia să fie mai mult decât o simplă coincidenţă.

— De aceea foloseşti o poreclă în locul numelui de botez? îl testă ea. Pentru că nu vrei ca oamenii să facă legătura între dumneata şi tatăl dumitale?

O expresie precaută îi umbri trăsăturile.

— Nu. Mi se spune Griff din pricina grifonului.

— A, da. Cât de straniu că domnul Knighton ar alege un contrabandist, fiul unui tâlhar, să îi administreze averea. În timp ce aluziile lui la propriile faptele sale trecute îi reveniră în minte, Rosalind adăugă: Deşi presupun că este adecvat să ţină un grifon la îndemână pentru a-i sfâşia duşmanii.

— Să sfâşii duşmanii nu a mai fost de mult timp printre sarcinile mele, replică el sec. Deşi observ că ţi-am ofensat simţurile delicate. Cu trecutul meu demn de dispreţ, evident sunt o companie nepotrivită pentru dumneata.

Bărbatul părea suspect de decis să se înjosească în ochii ei. Poate că inventase o asemenea poveste pentru că, fiind orfan, orice familie era mai bună decât niciuna.

Sau poate că era totul adevărat.

În orice caz, reuşi doar să îi sporească hotărârea de a sta cu ochii pe el. Şi deşi era teribil de ruşinată să recunoască, poveştile lui despre trecutul său de infractor o captivau totodată. Era mai degrabă melodramatic, nu-i aşa? Cerşetorul şi fiul de tâlhar erau o combinaţie bună, dacă era adevărat.

— Simţurile mele nu au fost deloc ofensate, spuse ea. În mod sigur, nimeni nu le-ar numi delicate. La urma urmei,

nu poţi schimba ceea ce au făcut părinţii dumitale, ci doar ce faci tu însuţi. Ai ales o cale mai bună când ţi s-a oferit şansa. Nu ai devenit un hoţ.

— Cu excepţia acelui mic flirt cu contrabanda, insistă el.

Rosalind îşi reţinu zâmbetul.

— Da, cu excepţia asta. Dar acum eşti un om respectabil.

— Respectabil. Dar nu un gentleman.

— Ceea ce înseamnă probabil acelaşi lucru. Deja ai gusturi mai speciale decât oricare alt gentleman pe care îl cunosc. Nu vreau să mă gândesc care ar fi părerea dumitale despre Swan Park dacă ai fi gândit-o din punctul de vedere al unui gentleman. Oricum consideri moşia neadecvată din toate punctele de vedere.

— Nu din toate punctele de vedere. Zâmbetul lui reticent îi îmblânzi maxilarul încordat şi gura necruţătoare. Are un parc foarte frumos pentru căprioare.

— Cu excepţia pomilor care cresc prea deşi.

— Exact. El se opri, paşii lui încetinind uşor. Deci nu te-am ofensat cu criticile mele?

Bărbatul părea să îşi facă atâtea speranţe, încât Rosalind aproape izbucni în râs.

— Nu. În ceea ce mă priveşte pe mine, dumneata şi angajatorul dumitale sunteţi liberi să transformaţi Swan Park în orice mod doriţi după ce eu şi surorile mele vom pleca.

Când el o privi cu atenţie, Rosalind îşi dădu seama de ceea ce tocmai dezvăluise. Doamne, Dumnezeule, nu ar fi trebuit să vorbească atât de pripit. *Papa* ar fi certat-o zdravăn dacă ar fi aflat că ea practic îi spusese domnului Brennan că nu se aştepta ca o căsătorie să aibă loc.

Dar *papa* refuzase să se gândească la sentimentele lor – aşa că ea ar putea să le prezinte cuiva care ar putea fi mai interesat. Între timp, putea evidenţia câteva fapte

dăunătoare care să îl facă pe angajatorul domnului Brennan să renunţe la ideea de a se procopsi cu o proprietate plină de datorii şi cu trei fete bătrâne cu zestre insuficientă. Da, poate că domnul Knighton ar trebui să audă că aranjamentul lui considerabil cu *papa* nu era, la urma urmei, atât de considerabil.

Şi cea mai bună cale de a-l informa pe domnul Knighton era să îl informeze pe asistentul său.

Capitolul 7

Prea bine bărbatul şi-l cunoaşte, şi când să tuni şi să huleşti te-apuci,
De ea te face să te-apropii doar printr-un semn uşor.

John Dryden, poet englez, critic,
dramaturg, traducere din *Persius, Satire*

Griff nu ştia ce să creadă despre comentariul lui Rosalind. După această dimineaţă, nu mai ştia deloc ce să creadă despre această femeie. Îi suportase criticile cu un calm surprinzător. Chiar răsese de el, ca şi cum i-ar fi ghicit tacticile.

Probabil că o făcuse. Cu fiecare clipă care trecuse, primise dovezi că era mult mai deşteaptă decât o crezuse el. Conducea foarte bine moşia, în ciuda metodelor ei excentrice. În mod sigur, el nu ar fi vopsit exteriorul lăptăriei într-un albastru ţipător ca să compenseze albul „monoton” din interior. Dar clădirea în sine era extrem de curată şi părea să aibă o productivitate superioară, judecând după brânza pe care îl obligase să o guste.

El nu ar fi angajat pe post de grăjdari trei actori ambulanţi de pe Stratford-upon-Avon, care, la prima vedere, păreau incapabili să facă altceva în afară să recite piesa *Cum vă place,* spre satisfacţia stăpânei. Dar făcuseră

o treabă decentă cu grajdurile, dacă te gândeai că bidiviul ei era folosit doar ca să o ducă pe ea şi pe surorile ei în plimbări pe moşie şi în Stratford.

Cu asemenea cunoştinţe legate de capacităţile ei, Griff nu îi putea ignora comentariul despre plecarea lor fără să ceară nicio explicaţie.

— Cum adică, „după ce eu şi surorile mele vom pleca”? Cu siguranţă, dacă una dintre voi se mărită cu angajatorul meu, aşa cum plănuieşte tatăl dumitale, veţi continua toate să locuiţi aici.

Rosalind păşi înaintea lui pe potecă.

— Doar pentru că *papa* ne-a oferit ca pe nişte vite la mezat nu înseamnă că mergem pur şi simplu la măcelar.

Griff o privi uimit.

— Vrei să spui că niciuna dintre voi nu doreşte să se mărite cu şeful meu?

— Exact asta spun.

La naiba! Nu doar că erau victime nevinovate ale planului de şantaj al tatălui lor, dar nici măcar nu erau nerăbdătoare să se mărite cu el. Cum naiba se putea întâmpla una ca asta?

— Ştii că veţi pierde Swan Park dacă una dintre voi nu se mărită cu Knighton.

— De ce mi-ar păsa? Este un inconvenient destul de mare să administrezi o moşie, ştiu bine. Mai ales una îngropată în datorii precum Swan Park.

— Sunt convins că este nevoie de multă muncă.

— Nu munca mă deranjează. Rosalind se încruntă de parcă ar fi jignit-o. Nu mă tem de muncă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Atunci, de ce… Griff se opri când imaginea ei mânuind sabia îi reveni în minte. Ah, da. Genul de muncă este cel care te deranjează. Prea monotonă, presupun.

Oftatul ei exagerat îi oferi răspunsul.

— Nu toată munca. Îmi place să supraveghez orice

construcţie nouă sau redecorare. Îmi place să dirijez personalul. Îmi place să organizez cine.

— Supravegheze, dirijare, organizare. Griff afişă un zâmbet superior. Îţi place să deţii controlul, nu-i aşa?

Rosalind ridică din umeri.

— Presupun că da. Dar celelalte sarcini sunt atât de plictisitoare. Urăsc să fac inventare cu administratorul nostru şi să pun capăt certurilor stupide cu arendaşii şi multe alte detalii plictisitoare. O fac pentru că sunt nevoită – pentru că nimeni altcineva nu vrea să o facă –, nu pentru că îmi place.

Griff se întrebă dacă era în întregime adevărat. Putea ignora „detaliile plictisitoare”; mulţi oameni o făceau. Dar el nu voia să îi dea acest argument. În schimb, făcu pe avocatul diavolului.

— În regulă, deci nu-ţi place să conduci moşia. Dar nu este nevoie să o abandonezi definitiv. Dacă Knighton se mărită cu una din surorile dumitale, el o va administra sau va plăti pe cineva să o facă. Puteţi doar să trăiţi toate aici şi să vă bucuraţi de viaţă.

— Nu vreau să trăiesc aici, indiferent de ce s-ar întâmpla, răspunse ea, surprinzându-l. De ce te poţi bucura în Stratford? Eu vreau să locuiesc în Londra.

Griff ar fi trebuit să îşi dea seama.

— Atunci, ar trebui să te măriţi dumneata cu Knighton şi să-l rogi să te ducă acolo.

În numele lui Dumnezeu, ce spunea el acolo? „Knighton” nu s-ar însura cu niciuna dintre ele, nici măcar cu ea, îşi reaminti el. Da, dacă lucrurile mergeau conform planului, întreaga familie avea să fie evacuată din Swan Park în câteva luni.

Gândul îi retrezi conştiinţa din morţi.

Rosalind se încruntă.

— Să mă mărit cu Knighton? Nu! N-aş face-o nici pentru toată bogăţia din Anglia!

Insulta îi retrimise conştiinţa în mormânt.

— Eşti puţin cam drastică, nu crezi? Femeia ar fi trebuit să se bucure că *cineva* ar vrea să se mărite cu ea, având în vedere vârsta şi metodele ei… stranii. Gândul unei căsătorii cu Knighton te dezgustă chiar atât de tare?

Rosalind clipi agitată la auzul tonului lui acid.

— Nu… da… adică, nu împotriva *lui* sunt, nu tocmai. Ar fi la fel cu orice bărbat pe care *papa* l-ar alege fără să se gândească la sentimentele mele. La urma urmei, nu mai suntem în Evul Mediu. Femeile ar trebui să fie libere să îşi aleagă propriii soţi, nu crezi?

Mândria lui rămase şifonată, deşi Griff fu de acord cu ea, în principiu.

— Şi presupun că vrei să fii liberă să alegi un soţ care nu şi-a construit afacerea din bunuri de contrabandă.

Griff se aşteptă ca ea să nege, dar Rosalind îl privi în ochi.

— Acum că ai spus asta… da. Cum aş putea să respect un om care a pus averea mai presus de orice principiu – mai presus de moralitate, lege şi onoare?

Griff porni înaintea ei ca să nu îi observe furia care punea stăpânire pe el. Ce ştia ea despre „avere mai presus de orice principiu”? Ea avea parcul şi servitorii ei şi probabil şi o zestre. Poate că nu era mare, dar mare era un termen relativ, nu-i aşa? În urmă cu mult timp, mare ar fi însemnat pentru el douăzeci de lire. Ea nu dusese niciodată o asemenea viaţă, putea să pună pariu.

Totuşi, cu cât Griff se gândea mai mult, cu atât răspunsul ei îl uimea. El era obişnuit cu femei care puneau „averea mai presus de orice principiu”, care ar fi dispuse să ignore trecutul lui îndoielnic dacă asta însemna să devină soţia sau chiar şi amanta bogatului domn Knighton. Şi totuşi, iată aici o femeie care considera banii lui un defect, o demonstraţie a caracterului său slab. Griff nu ştia dacă să îi admire idealurile sau să îi urască snobismul.

De parcă şi-ar fi dat seama că îl insultase, Rosalind îl prinse din urmă şi şopti:

— Nu este vorba doar de contrabandă, înţelege-mă. Eu cred că o femeie – oamenii – ar trebui să se căsătorească din dragoste.

Griff o privi. Ea îşi coborî privirea pe potecă, de parcă ar fi privit spre un viitor în care un bărbat s-ar putea îndrăgosti de ea. Era greu de crezut că amazoana avea idei romantice despre căsătorie. Interesate, da, poate chiar binevoitoare. Dar romantice? Extraordinar.

— Nu este acesta un punct neobişnuit de vedere pentru cineva cu statutul dumitale? întrebă el. Genul dumitale nu crede că este la fel de uşor să te îndrăgosteşti de un bărbat bogat ca şi de unul sărac?

— Nu ştiu ce crede „genul meu”, dar eu, personal, cred că nu este uşor să te îndrăgosteşti de nimeni, bogat sau sărac. Rosalind îi aruncă o privire piezişă. Dar dumneata ce crezi? Că un bărbat ar trebui să se însoare cu o soţie bogată dacă are ocazia? Sau poate că ai deja o soţie bogată în Londra.

— Nu, spuse el ferm. Nicio viitoare sau actuală soţie, bogată sau săracă. Am... alte chestiuni care acum mă preocupă mai mult decât căsătoria.

Chestiuni care ar putea face ca pentru Neprihănitele Swanlea să fie şi mai greu să se mărite. Griff încercă să ignore sentimentul de vină care îi încolţi în piept.

— Aşadar, nu ai de gând să te căsătoreşti deloc, pentru bani sau din dragoste?

— Nu pentru bani şi, cu siguranţă, nu din dragoste. Eu nu cred că un asemenea sentiment dubios există – nu l-am simţit niciodată. Oamenii confundă dorinţa cu dragostea, o greşeală periculoasă care îi face pe bărbaţi să se poarte ca nişte proşti, iar pe femei să aleagă soţi răi când... aaa... *impulsurile* lor îi împing spre dezastru.

Un avertisment de care el trebuia să îşi aducă aminte

să ţină cont în preajma lui Lady Rosalind – pentru că, dacă cineva putea împinge un bărbat spre dezastru, aceea era ea.

— Cât de cinic eşti! Din câte înţeleg, iubirea diferă mult de dorinţă.

— Dar nu ştii sigur? Nu ai fost niciodată îndrăgostită?

Privirea ei o întâlni pe a lui, apoi deveni precaută. Sclipirile aurii din ochii lui căprui captau lumina soarelui de pe frunzele stejarilor. El o privi la rândul lui, şi o tensiune stranie îi crescu în piept, observând cum obrajii i se înroşesc uşor.

Apoi Rosalind îşi îndreptă brusc privirea pe poteca dinaintea lor.

— Nu, nu cred.

Griff rezistă tentaţiei de a-i adresa următoarea întrebare logică – dacă simţise vreodată dorinţă – din moment ce orice răspuns putea să îi aprindă propriile „impulsuri”.

— Nu crezi că ţi-ai aminti dacă ai fi fost îndrăgostită?

Întrebarea o făcu să zâmbească.

— Da, presupun că mi-aş aminti.

Brusc, el îşi dori cu disperare să împiedice acel zâmbet rar să dispară.

— Atunci, obiecţia dumitale de a te mărita cu Knighton nu are nicio legătură cu vreun peţitor secret şi nepotrivit pe care îl ţii ascuns.

Rosalind izbucni în râs, un sunet diafan şi foarte plăcut la auz.

— Nu, într-adevăr.

— Dar surorile dumitale? întrebă el, amintindu-şi fără milă de scopul lui măreţ, care ar fi fost mai eficient servit dacă ar fi încercat să obţină informaţii şi nu flirtând cu Lady Rosalind. Ele au peţitori ascunşi pe undeva?

— Nu unii de care să ştiu eu. Rosalind mergea mult mai relaxată acum, ca şi cum faptul că îi dezvăluise

gândurile ei despre căsnicie o eliberaseră şi îi permiseseră să se simtă mai confortabil în compania lui. Dar nu verific constant parcul, continuă ea. Şi mai sunt şi grajdurile – unde sunt grăjdari foarte incompetenţi, din câte îmi amintesc că ai spus. Ar putea fi peţitori deghizaţi.

Fantastică femeie. Griff ştia foarte bine că nu trebuia să se lase păcălită de criticile lui.

— Da, cine ştie ce fugă pune la cale una dintre ele? Deci nici surorile dumitale nu doresc să se mărite cu Knighton?

Rosalind ezită înainte să răspundă.

— Juliet este greu de citit – spre deosebire de mine, ea vrea cu disperare să rămână aici. Iar *papa* face permanent presiuni asupra ei în privinţa asta. În ciuda acestui lucru totuşi, cred că în cele din urmă se va împotrivi.

Pentru numele lui Dumnezeu, surorile acestea erau foarte pretenţioase când venea vorba de soţi. Griff începea să înţeleagă de unde îşi căpătaseră porecla.

— Să înţeleg că îţi împărtăşeşte aversiunea faţă de comercianţii liber-profesionişti?

— Nu. Ca să fiu sinceră, nu cred că-i pasă de acest aspect. Doar că… ei bine… domnul Knighton pare să o înspăimânte.

— Să o înspăimânte? Dar Da… Knighton nu ar răni niciodată o femeie.

— Mă tem că logica nu intră în calculele lui Juliet. Are doar şaptesprezece ani, ştii doar.

Griff medită un moment.

— Da, pare timidă.

— Exact! Este foarte timidă şi micuţă, şi cred că dimensiunile lui o sperie.

Griff putea să creadă asta cu uşurinţă. Dimensiunile lui Daniel speriau jumătate din femeile pe care le cunoştea Griff – deşi le trecea teama când Daniel îşi folosea şarmul

irlandez asupra lor.

— Dar Lady Helena? Nu s-ar căsători cu şeful meu ca să se asigure că veţi rămâne în continuare la Swan Park?

Rosalind scuturǎ cu tristeţe din cap.

— Mă tem că experienţele Helenei cu peţitorii au fost nefericite. Un bărbat în special – un Lord Farnsworth – a vrut să se însoare cu ea pentru banii ei, în ciuda defectului ei. Au fost logodiţi, dar el a lăsat-o cu buza umflată când a descoperit că *papa* spunea adevărul în legătură cu zestrea ei mizerabilă.

— Asta este execrabil!

Rosalind îi susţinu părerea cu o privire aprobatoare.

— Nu-i aşa? Am încercat să îi spun Helenei că a fost doar un ticălos, dar ea a rămas cu îndoielile ei. Mai ales când câţiva bărbaţi au respins-o din pricina şchiopătatului ei. Este prea dezamăgită de bărbaţi ca să se gândească la o căsătorie cu domnul Knighton. Deşi ar vrea, poate, să locuiască aici, nu cred că s-ar căsători pentru asta.

— Şi deja am stabilit de ce dumneata nu te-ai căsători ca să salvezi moşia. În plus, vrei să devii actriţă, nu-i aşa?

— Într-adevăr, îmi doresc. Rosalind îşi dădu cu mândrie capul pe spate.

— Ai renunţa la toate astea ca să urci pe scenă? Lui Griff încă îi venea greu a crede.

— De ce nu, dacă asta este ceea ce îmi doresc?

— Pentru că nu cunoşti adevărata natură a ceea ce-ţi doreşti! izbucni el. Este o profesie degradantă. Actriţele lucrează până târziu în noapte pe bani puţini şi respect şi mai puţin. Sunt adesea acostate de bărbaţi care nu le consideră mai presus de nişte târfe şi nici măcar nu au luxul unui trai asigurat, pentru că pot fi aruncate de pe scenă după primul rol, fără să li se mai permită să se întoarcă.

— Deci, ai fost actriţă? îl întrebă ea sarcastic. Vorbeşti despre viaţa asta în aşa fel încât pot doar presupune că ai

trăit-o.

„Vrăjitoare obraznică!”

— Nu trebuie să o trăiesc pentru a şti cum este. Merg la teatru.

— Şi eu la fel. Şi totuşi impresia mea despre viaţa unei actriţe diferă mult de a dumitale. Mare minune!

— Dumneata mergi la teatru într-un oraş de provincie; nu este acelaşi lucru ca în Londra. Presupun că doreşti să urci pe scenă în Londra.

— Desigur. Rosalind ridică mândră bărbia. La fel ca mama.

Griff uitase că răposata contesă fusese actriţă. Asta explica de ce lui Lady Rosalind îi intrase în cap ideea stupidă de a deveni şi ea una.

— Apropo, continuă ea, mama nu a spus niciodată că ar fi o profesie degradantă. Cred că i-a fost destul de dragă.

— Este uşor să vorbeşti cu drag de ceva când nu te mai ocupi cu asta, mormăi el.

— Da? Dumneata îţi aminteşti cu drag de copilăria la casa de corecţie? Rosalind îi aruncă un zâmbet mieros.

Griff îl întâmpină cu o privire rece.

— Tocmai pentru că am fost tratat ca un paria din pricina trecutului şi a profesiei mele ştiu că nu ţi-ar plăcea teatrul. Ai fost crescută pentru ceva mai bun, fie că vrei să accepţi asta sau nu.

Dacă cineva ştia cum era să fii crescut pentru ceva mai bun şi să ţi se nege acest drept, el era acela. Knighton Trading luase fiinţă prin muncă grea, iar el îşi tăiase legăturile cu lumea hoţilor de îndată ce câştigase suficient succes cât să o administreze.

— Şi crezi că mi-ar fi mai bine dacă m-aş mărita cu şeful dumitale? întrebă ea cu viclenie.

— Desigur! O fiinţă inocentă ca dumneata să dea Swan Park pe bordelul din teatru? Este absurd, mai ales când poţi continua să trăieşti în situaţia asta plăcută prin

simplul fapt de a te mărita…

Griff tăcu. Vulpea şireată îl înnebunise de cap, nu mai ştia ce vorbeşte. În numele lui Dumnezeu, de ce încerca să o convingă? Nu voia ca ea să se mărite cu el!

— Ai dreptul la o opinie, spuse ea, dar asta nu schimbă ceea ce simţim eu şi surorile mele. Niciuna dintre noi nu vrea să se mărite cu şeful dumitale. A fost foarte generos din partea domnului Knighton să ia în considerare propunerea lui *papa,* dar nu ne vom răzgândi. Nici nu îl vom învinui dacă decide să caute o soţie acolo unde intenţiile lui sunt mai bine apreciate.

Griff o privi cu gura căscată. Femeia refuza o cerere în căsătorie care nici măcar nu fusese făcută! Desigur, Lady Rosalind nu îl refuzase practic pe el – îl refuzase pe Daniel. Totuşi, această realitate îi mângâie doar puţin mândria rănită.

Ieşiră brusc din pădure pe un deal care cobora spre livezile de dedesubt. Soarele izbutise să pătrundă printr-un grup de nori catifelaţi, făcând aerul mai cald, mai lipicios şi uşor înţepător din pricina mirosului de iarbă zdrobită.

Se opriră în vârful dealului pentru a privi întreaga proprietate Swan Park, dar Griff se simţea de parcă pământul îi fugea de sub picioare. Toate aşteptările lui de la această vizită se dovediseră a fi greşite. Surorile îşi doreau să rămâne fete bătrâne. Nu erau scorpii, erau mai degrabă amabile şi încântătoare. Şi erau mult prea nerăbdătoare să îi ofere moştenirea de bunăvoie.

Totuşi, un lucru nu se schimbase – el tot nu avea certificatul de căsătorie al părinţilor săi. Aşadar, deşi le-ar fi făcut bucuros pe plac doamnelor şi ar fi plecat, nu putea să o facă.

Se gândi să facă o înţelegere cu Lady Rosalind: ea putea să ia certificatul de la tatăl ei, iar el ar pleca, aşa cum îşi dorea ea. Dar Griff se temea că ea era prea inteligentă pentru a accepta un simplu târg. Ar întreba de ce voia

certificatul, cum ajunsese în posesia tatălui său, care era povestea lui. Iar odată ce i-ar fi aflat toate planurile…

Nu, nu era un risc pe care era dispus să şi-l asume. Aşa că, până reuşea să găsească ceea ce căuta, Griff – sau mai degrabă Daniel – trebuia să continue să mimeze un interes într-o alianţă, în ciuda a ceea ce gândea Rosalind şi ceea ce însuşi Griff îşi dorea.

— Înţeleg perfect ce spui.

Griff rămase privind pământul – *pământul lui* – cu mâinile împreunate la spate.

— Dar mă tem că nu-l vei convinge pe şeful meu. Pare să fie de acord cu planul tatălui vostru. Griff îi aruncă o privire lui Rosalind. Mă îndoiesc că va refuza doar din pricina afirmaţiilor dumitale.

— Poftim! strigă Rosalind, întorcându-se spre el. Vrei să spuneţi că el chiar *vrea* să se însoare cu una dintre noi? Dar de *ce?* Va moşteni Swan Park într-un fel sau altul, deci ce avantaj i-ar putea aduce căsătoria?

Domnul Brennan ridică din umeri.

— Prestigiu. Are bani – acum vrea ceva mai mult. Probabil o poziţie mai bună în societate. Sau poate s-a îndrăgostit de voi toate, în orice caz, nu poate lua o decizie cu privire la propunerea tatălui dumitale doar după o zi. Probabil va vrea să rămână aici cel puţin o săptămână.

Cu un pufnet plin de dezgust, Rosalind porni în josul dealului.

— Ei, asta este de-a dreptul minunat. Şeful dumitale afurisit îşi caută o soţie, iar tatăl meu naiv susţine ideea, aşa că nici măcar nu contează ceea ce vrem eu şi surorile mele.

— N-am spus asta, zise Griff, urmând-o, neputând să îşi ia privirea de pe fundul ei atrăgător.

— Bărbaţii! mormăi ea. Nu se învaţă minte niciodată! „Ce este căsătoria forţată dacă nu un iad?” Shakespeare a scris asta în timp ce era captivul propriei căsătorii

nefericite, şi totuşi cuvintele îi sunt ignorate.

Oare nu mai cita din nimeni altcineva decât din Shakespeare? Şi lui Griff îi plăcea dramaturgul, dar nu considera toate vorbele lui ca fiind atât de înţelepte. Ca să nu mai spunem că se folosise de citat doar pentru că se potrivea nevoilor ei, iar asta îl enerva pe Griff.

— Nimeni nu ştie dacă mariajul lui Shakespeare a fost nefericit sau nu.

— În numele lui Dumnezeu, şi-a lăsat soţia aici, pe Stratford-upon-Avon, vreme de treizeci de ani, în timp ce el şi-a urmărit propriile interese în Londra. Nu ştiu cum ţi se pare dumitale, dar mie nu mi se pare că asta ar fi o căsnicie fericită.

Rosalind se întoarse spre el, mijind ochii furioasă.

— Şi ce fel de bărbat caută să se însoare cu o femeie împotriva voinţei ei, oricum?

— Să înţeleg că nu mai vorbim de Shakespeare, observă Griff sec.

Pufnind, Rosalind porni din nou să coboare dealul.

— De ce naiba ne vrea vărul meu? Nu ştie că suntem Neprihănitele Swanlea? Nu ne măritǎm pentru bani sau stare – aşa că de ce nu-şi caută soţie în altă parte? Este destul de bogat şi moştenitorul unui conte pe deasupra.

— Într-adevăr, este. Griff nu îşi putu ascunde rânjetul, pentru că ea îl făcea pe Knighton – pe el – să pară un idiot. Şi era evident că nu ştia despre presupusa lui ilegitimitate.

Rosalind nu înţelegea ce era aşa de amuzant şi se încruntă la el.

— Dacă domnul Knighton crede că forţând pe una dintre noi să se mărite…

— În numele lui Dumnezeu, femeie, calmează-te. N-am spus că va forţa pe cineva să se mărite. Am spus doar că nu va pleca doar pentru că dumneata nu-l placi.

Un petic lipsit de iarbă de pe deal o făcu să înainteze mai greu, căci tocurile ghetelor i se cufundau în pământul

moale la fiecare pas, ceea ce părea să o înfurie şi mai tare.

— Aşadar, ne-am procopsit cu dumneata şi vărul meu pentru săptămâni bune, în timp ce el decide dacă vrea să se însoare cu una dintre noi.

— Dacă vei continua să ne tratezi cu această ospitalitate exuberantă, mă îndoiesc că vor fi săptămâni. Din partea mea, sper să fie mai puţin.

— Ia ascultă, domnule Brennan, nu ţi-am cerut eu să vii aici şi să-mi complici viaţa băgându-ţi nasul şi…

— „Băgându-mi nasul”? Griff se încordă. Deci ea încă bănuia că el pune ceva la cale. Nu putea permite una ca asta, altfel ea ar sta numai pe urmele lui. Ce naiba vrei să spui? întrebă el oarecum ironic. De ce mi-aş băga nasul? Ce-aş putea să caut?

Rosalind se încordă.

— Eu… habar nu am. Dar este evident că doreşti să scapi de mine dintr-un anume motiv.

Griff se gândi rapid la o scuză.

— Sunt doar prompt, te asigur. Şeful mă plăteşte să determin care sunt îmbunătăţirile de care va avea nevoie moşia după ce o va moşteni. Pot să-mi ating acest scop mai rapid fără o femeie care să stea după mine şi să-mi spună unde să merg şi ce să văd.

După cum sperase el, Rosalind se simţi ofensată.

— Voi, bărbaţii, sunteţi întotdeauna atât de încrezuţi. Se încruntă la el. Nu înţeleg de ce nu ţi-ar fi de folos să mă ai în preajmă.

Rosalind era atât de ocupată să îl mustre, încât nu văzu piatra care ieşea din pământ până când tocul nu i se prinse de ea, făcând-o să cadă în faţă. Instinctiv, Griff o prinse de braţ, răsucind-o în braţele lui, împiedicând-o să cadă şi să se rostogolească în josul dealului. Rosalind se prinse de umerii lui pentru a-şi recăpăta echilibrul.

Apoi încremeniră, prinşi într-o îmbrăţişare pe coasta dealului. Ea ridică privirea spre el, mijind ochii când îl văzu

atât de aproape. Prea aproape. Deşi Griff stătuse cu uşurinţă atât de aproape de ea cu o seară în urmă, atunci ea nu îl privise în ochi. Nu i se permisese să se bucure de imaginea obrajilor ei sărutaţi de soare, nici a genelor cafenii, nici a buzelor perfecte care se despărţeau uşor cu fiecare suflare, aşa cum s-ar despărţi sub sărutul lui.

La naiba, nu ar trebui să se gândească să o sărute. Dacă o săruta, cu siguranţă ar face ceva şi mai prostesc.

Nu s-ar opri la sărut.

Îşi ordonă în sinea lui să îi dea drumul din braţe, dar propriile mâini îl ignorau. Degetele lui deja îi mângâiau coastele, urcând mai sus, tânjind să fie mai îndrăzneţe, să atingă ce era de neatins. Iar acum şi buzele lui tânjeau să se revolte. Voiau să îi sărute pleoapele fragile, bărbia obraznică şi gura îmbietoare.

Era vina ei, felul în care îl privea acum, de parcă l-ar fi dorit şi ea, la rândul ei. Şi buzele acelea uşor întredeschise. Blestemate să fie pentru că îl provocau să le sărute. El nu fusese niciodată omul care să refuze o provocare.

Griff îşi coborî uşor capul, dar borul pălăriei sale se lovi de cel al bonetei lui Rosalind, impactul readucând-o cu picioarele pe pământ. Cu un „Oh” panicat, dădu drumul umerilor lui, apoi se eliberă din îmbrăţişare.

— Eşti bine? se auzi el întrebând-o în timp ce ea se retrase din braţele lui.

Dar *el* era bine? Va mai fi vreodată bine? Mădularul lui tare îi spunea că nu.

Aproape împiedicându-se, Rosalind se întoarse cu spatele la el, apoi porni grăbită în josul dealului, cu paşi mai iuţi decât înainte.

— Stai mai uşor, o preveni el, pornind în urma ei. Altfel, poţi să-ţi scrânteşti glezna pe panta asta.

— Asta cu siguranţă ţi-ar conveni, nu-i aşa?

— Ce naiba vrei să spui?

— Că ai scăpa de compania mea.

Rosalind mări pasul, aproape fugind. Deşi el devenea din ce în ce mai panicat, era evident că ea nu avea nicio grijă, pentru că arunca vorbe peste umăr aşa cum un jucător de whist împărţea cărţile.

— Urăsc să te dezamăgesc, domnule Brennan, dar nu-ţi ofer nicio scuză ca să poţi scăpa de mine. Ai putea la fel de bine să te împaci cu gândul – nu voi pleca de lângă dumneata orice ai face.

— O faci chiar acum, bombăni el şi o prinse de braţ pentru a o încetini, dar Rosalind şi-l retrase imediat.

Ridicându-şi rochia la o înălţime indecentă, goni în josul dealului. Era un miracol că nu se rostogoli până jos.

Ce o apucase? De ce fugea de el ca o femeie posedată?

Apoi Griff îşi dădu seama. Rosalind fugea de acelaşi lucru care îl bântuise pe el cu câteva secunde în urmă, când privise chipul acela uimitor. Pasiune. Nu o putea confunda. Atracţia evidentă dintre ei o alunga departe de el.

Asta era! Se înşelase cu o seară în urmă – nu sabia care o ameninţa o agitase, ci mâinile lui pe trupul ei, corpul lui lângă al ei. Poate că ea se prefăcea imună la acest gen de lucruri, dar el recunoscuse licărul de dorinţă din privirea ei, cu câteva clipe în urmă. Rosalind nu era imună, iar asta o speria de moarte.

Griff zâmbi larg, încetinind pasul. Măcar descoperise cea mai ascunsă teamă a amazoanei lui. Aşadar, se temea de pasiune, nu-i aşa, mai ales venind de la un bărbat al cărui caracter îl dispreţuia? Foarte bine, atunci pasiune avea să îi dea. Avea să o pună pe fugă pentru totdeauna.

O voce enervantă din capul lui râdea de scopurile sale, spunându-i că nu aveau nicio legătură cu alungarea lui Rosalind, ci cu dorinţa lui de a pune mâna pe ea. Griff o ignoră. În plus, merita puţină distracţie din partea ei după ce îl chinuise toată dimineaţa.

Gândul a ceea ce avea de gând îl făcu să mărească pasul când se apropie de baza dealului şi de aleea cu copaci scunzi. Griff o găsi aşteptându-l printre ei. Aici, rochia ei nu mai părea de prost gust, ci o rază de soare printre frunzele de un verde aprins şi globurile violet şi cărnoase care atârnau deasupra capului ei. Aici, Rosalind avea un farmec natural care îi tăie respiraţia şi îi încinse vintrele.

Da, Griff merita să îi simtă gustul – măcar puţin. Cât să o pună pe fugă şi să îşi înăbuşe dorinţa absurdă.

— Aceasta este livada noastră cu pruni, spuse Rosalind când el se apropie de ea. Mi-am zis că ţi-ar plăcea să o vezi dacă tot suntem aici. Mai avem şi o livadă cu meri şi cireşi pe moşie, dar prunele noastre sunt minunate, nu crezi?

În acel moment, lui Griff nu îi păsa de prune, de mere sau de cireşe. Dar intră în jocul ei ca să o facă să mai lase garda jos, întrucât părea să fie gata să fugă dacă el mai făcea un pas spre ea.

Problema era că Rosalind nu avea să ajungă departe, cel puţin nu suficient de departe. Aşa că va trebui să o sperie atât de tare, încât să nu-i mai caute deloc compania. Griff ridică privirea spre crengile încărcate de fructe ale copacilor.

— Nu-mi plac prunele, spuse el cu sinceritate.

Ea scoase un râset frustrat.

— Oare de ce nu mă surprinde?

El o privi şi o idee îi trecu prin cap.

— Prunele sunt acre, iar mie nu-mi plac fructele acre. Când pun ceva în gură, vreau să fie cărnos, dulce şi suculent.

Griff îşi lăsă privirea să se plimbe pe acele părţi din corpul ei care se potriveau descrierii, apoi fu încântat când sânii ei se ridicară şi coborâră rapid. Rosalind îi înţelese vorbele şi fu speriată de ele. Chiar roşi uşor înainte să

meargă lângă un prun.

Planul funcţiona. Rosalind era la fel de sperioasă precum acele căprioare care caută adăpost în pădurile dese din Swan Park.

— Prunele acestea nu sunt acre. Ea îi evita cu precauţie privirea. Dumneata te gândeşti la prunele goldane, care sunt folosite la plăcinte. Scoţându-şi o mănuşă şi punând-o într-un buzunar, Rosalind se întinse şi luă o prună. Spre surprinderea lui, se întoarse spre el şi i-o întinse. Poftim, gustă, îl provocă ea.

Nici măcar Eva, dezgolită în grădina Edenului, nu ar fi arătat atât de tentant precum Rosalind cu o mână dezgolită, oferindu-i un fruct copt. Ce mai punea femeia la cale acum?

O dorinţă arzătoare de a afla puse stăpânire pe el. Griff păşi mai aproape şi îşi scoase propriile mănuşi. Ţinându-le într-o mână, o întinse pe cealaltă spre fruct.

În loc să o ia, totuşi, îi prinse încheietura mâinii şi o ridică spre gura lui. Buzele i se deschiseră, luând-o prin surprindere, iar ochii ei deveniră de o nuanţă delicată de verde-auriu în timp ce îl priveau muşcând din prună, dar Rosalind nu se retrase, nici nu aruncă pruna spre el.

Nu, îşi fixă privirea pe gura lui. Ca şi cum ea însăşi ar fi gustat pruna, îşi umezi buza de jos cu vârful rozaliu al limbii, făcându-i mădularul să tresară de dorinţă. Când el înghiţi, o făcu şi ea, iar mişcarea gâtului ei fin îl fascină.

La naiba, se gândi el, readucându-şi privirea pe chipul ei, nu aşa trebuiau să se întâmple lucrurile. Ea ar trebui să îl plesnească, să se înfurie, să fugă. Totuşi, stătea acolo încremenită, cu buzele întredeschise şi ochii larg deschişi.

Avea nevoie de mai multă încurajare, atâta tot. Cu o îndrăzneală intenţionată, îi linse sucul lipicios al prunei de pe mână.

— Ai dreptate, murmură el. Nu este deloc acră. Linse sucul de pe încheietura ei, triumful gonind prin el când îi

simţi pulsul accelerând sub limba lui. Este dulce... delicioasă.

Griff aşteptă ca ea să o ia la goană, dar ea rămase nemişcată în timp ce el îi lingea sucul de pe mână. Strânsoarea lui se înteţi când se gândi că ar vrea să traseze cu limba o dâră pe sub rochia ei şi pe tot corpul bine făcut, pe care şi-l expusese cu inconştienţă cu o seară în urmă.

Când Rosalind îşi drese glasul, Griff ştiu din instinct că avea să protesteze. Înainte să apuce să spună ceva, Griff îi întoarse mâna spre propria gură şi o îndemnă:

— Poftim, ia şi dumneata. Ştiu că îţi este la fel de foame ca şi mie.

Genele ei negre coborâră cu o modestie necaracteristică, transmiţându-i faptul că înţelesese la ce fel de foame se referise. Totuşi, i se supuse în mod curios, luând pruna între dinţii ei frumoşi şi muşcând o bucăţică. Un singur strop de suc i se prelinse pe bărbie, iar Griff se aplecă pentru a-l prinde pe limba sa.

Era un lucru scandalos, dar nu la fel de scandalos precum ceea ce plănuia mai departe. Îşi ridică gura atât cât era necesar pentru a-i întâlni buzele, şi o sărută.

Fu un sărut blând, dulce. Deşi Griff îşi dorea să fie mai pasional, scopul lui era să o înspăimânte, nu să o facă să îl acuze de hărţuire.

Din nefericire, când se retrase din sărut şi făcu un pas în spate, ea nu îl plesni, nici nu fugi sau nu protestă. În schimb, îl privi cu ochii mari, plini de uimire, scăpând pruna din mână.

— Ai... talent la... sărutat, nu-i aşa?

La naiba. Evident, planul avea să necesite mai mult efort decât anticipase el. Îşi lăsă mănuşile să cadă, îşi strecură braţul pe talia ei, apoi o trase lângă el.

— La ce te aşteptai? Ai spus că nu sunt un gentleman.

De data asta nu mai avu nicio reţinere, predându-se dorinţei arzătoare aprinse de întâlnirea din seara trecută.

Pierdut printre mirosul de prune şi soare, Griff îi devoră buzele la fel cum ar fi vrut să îi devoreze şi trupul.

Spre surprinderea lui, ea îl sărută înapoi. Pentru Dumnezeu, îl sărută înapoi cu un entuziasm de neimaginat pentru o femeie de rangul ei şi cu experienţa sa limitată. Atât de moale, atât de tentantă... cum putea să îi reziste? Pălăria îi căzu când o apropie şi mai mult de el, plimbându-şi limba peste buzele ei virgine până când se deschiseră şi îi permiseră să intre în adâncurile catifelate ale gurii ei. Rosalind se încordă uşor la atingerea intimă a limbilor lor, apoi deveni moale în braţele lui, făcându-l să jubileze.

Era încântat de modul în care ea parcă cerea mai mult, cum îşi puse braţele pe după gâtul lui, lăsând şalul să îi cadă de pe umeri, îl făcu pe Griff să îşi plimbe limba mai adânc, mai pasional, aproape pierzându-şi controlul.

„Este o nebunie”, se gândi el. Dar era mai puţin nebunesc decât să nu o atingă, să nu o sărute. Dacă nu îi simţea măcar puţin gustul, cu siguranţă avea să cedeze până la sfârşitul săptămânii, să o arunce peste umăr şi să o ducă în pat, aşa cum Petruchio făcuse cu scorpia lui.

Era oricum în pericol să o facă. Simţea nevoia să îşi umple mâinile cu sânii ei voluptuoşi, să îi sfâşie rochia şi să îi exploreze toate secretele, până când ţipetele ei de plăcere aveau să răsune în întreaga livadă. Doar virginitatea ei îl împiedica să o întindă pe pământ, să îi ridice fusta şi să se aşeze între acele coapse albe şi fine.

Dacă ea nu înceta să mai ofteze atât de seducător totuşi, conştiinţa lui avea să fie învinsă de dorinţă. Deja se folosise de toată voinţa de care era capabil ca să nu îi cuprindă şoldurile şi să o tragă mai aproape de mădularul lui tare.

— O, domnule Brennan... gemu ea.

— Griff, spuse el aproape sălbatic. Spune-mi Griff, dulce Rosalind.

Ce naiba făcea? Îşi pierduse minţile? Ar trebui să o

alunge, să o sperie, ca să poată căuta în voie certificatul.

Dar se răzvrăti la acel gând, mai ales acum când ea îi presăra săruturi uşoare pe maxilar şi pe gât. Era la fel de pasională precum se aşteptase el. Mirosindu-i părul parfumat cu apă de trandafir, Griff nu făcu nicio mişcare să pună capăt delirului.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum ar fi putut să o facă când tot ce îşi dorea era un alt sărut? Totuşi, se temea că după ce acel sărut avea să se sfârşească, urma să mai vrea unul... şi încă unul, şi mereu încă unul, până când avea să explodeze de dorinţă.

Trebuia să pună capăt nebuniei. În curând.

Tot ce mai voia erau câteva clipe – apoi avea să o îndepărteze de el şi să se întoarcă la adevăratul scop al venirii sale aici, adevăratul scop din spatele sărutului.

Doar câteva clipe de rai...

Capitolul 8

Poate spiritul din mormânt sau diavolul din iad
Să fie mai odios şi mai perfid decât omul –
Decât omul infam?

Joamia Bailie, dramaturg scoţian, *Orra*

„De ce trebuia să fie atât de bun la asta?” se gândi Rosalind în timp ce întâmpina săruturile delicioase ale lui Griff. Gura lui era fermă şi misterioasă, gura unui bărbat care gustase probabil toate tainele întunericului. Se mişca brutal pe a ei, prea insistentă să îl poată refuza.

Nu că ar fi intenţionat să îl refuze. Acum că o purtase atât de departe, Rosalind nu se mai putea întoarce. Asta se întâmpla când erai blestemat cu o slăbiciune pentru

plăcerea carnală – pentru tarte cu mere condimentate cu scorţişoară care ţi se topeau pe limbă, pentru mătăsuri care îţi mângâie pielea, pentru băi fierbinţi care îţi alină corpul… iar acum pentru un bărbat viril şi chipeş care o săruta cu pasiune. Cum îşi putea refuza această plăcere delicioasă şi efemeră?

Părea perfect natural să permită limbii lui fierbinţi să pătrundă în gura ei şi să o mângâie cu mişcări de catifea. Părea perfect natural să îi permită lui Griff să îi dezlege boneta şi să i-o dea jos e a să o poată săruta mai bine.

Ştiuse că în cele din urmă el avea să ceară recompensă pentru că ea îşi băgase nasul în trecutul lui; dar nu ştiuse că avea să fie atât de excitantă şi de fierbinte…

Şi de periculoasă. Nu ar trebui să facă asta. O, nu.

— Griff, eu…

— Şşşt, minunată Rosalind…

Încă un sărut, încă un sărut arzător o secă de putere – dar de data aceasta el îşi lipi corpul de al ei, împingându-şi coapsele într-ale sale.

Ceva tare din buzunarul lui o împungea în stomac. Un pistol? se gândi ea speriată, apoi se retrase rapid de lângă el, temându-se că s-ar putea descărca. Un fior o străbătu. Cu siguranţă el era genul de bărbat care purta o armă periculoasă.

— Ce este aia? Rosalind îşi coborî privirea pe pantalonii lui.

— Ce să fie ce?

El se aplecă să o sărute din nou, dar ea îşi dădu capul pe spate înainte să o poată face.

— Ai… ai ceva în buzunare.

— Ceva în… Griff se opri cu un geamăt, privind-o cu ochi de un albastru ca cerul. Dacă nu cumva foloseşti un eufemism de provincie pentru excitaţia masculină, nu este nimic în buzunarele mele.

Excitaţie masculină? Rosalind se holbă la el, parcă neînţelegând, apoi îşi dădu seama la ce se referea Griff. Apoi roşi până în vârful unghiilor.

— A. Ştiu ce fac caii şi vacile… adică, i-am văzut, dar… nu credeam că oamenii… adică bărbaţii…

— Da, bărbaţii au. Şi fac, când sunt excitaţi. Iar tu m-ai excitat al naibii de tare, scumpa mea.

Rosalind îşi îngropă chipul arzând în lavaliera lui.

— Probabil că mă crezi o neroadă.

— Nu acesta a fost cuvântul care mi-a trecut prin minte, nu. Chicotind, îi muşcă uşor lobul urechii, apoi îl mângâie cu limba. Virgină, poate. Seducătoare, cu siguranţă. Dar nu neroadă.

Rosalind tremură în timp ce gura lui se juca cu urechea ei. Nu ştiuse că limbile pot fi folosite într-un mod atât de încântător pentru a seduce. Sau că urechile puteau fi atât de sensibile. Mirosul lavalierei lui se îmbină cu al sudorii şi producea un miros care era în întregime masculin şi surprinzător de seducător.

Griff o strânse în braţe, amintindu-i cât de puternic era. Noaptea trecută o surprinsese, dar acum – Rosalind ştia cum devenise atât de puternic – mai întâi la casa de corecţie, apoi navigând prin apele agitate ale Canalului Mânecii.

Aceste detalii ar fi trebuit să o facă să se ferească de el, să accepte că nu era bărbatul potrivit pentru ea. Totuşi, trecutul lui fascinant o intriga şi adâncea fiorul, pentru Rosalind devenind aproape imposibil să îl alunge de lângă ea.

Aparent, el simţea altceva, pentru că se retrase şi spuse:

— N-ar trebui să facem asta, Rosalind.

Era adevărat, dar lui Rosalind îi era ciudă că el o putea îndepărta atât de uşor, când ea nu putea suporta să îi dea drumul. Din impuls, se ridică pe vârful picioarelor şi îl

sărută. Griff încremeni, apoi, spre satisfacţia ei, gemu şi începu să o sărute la fel de pasional ca înainte.

De data asta, ea fu cea care se retrase, lăsându-i timp să respire.

— Ce spuneai? îl tachină ea.

Privirea lui coborî pe buzele ei.

— Spuneam că… eu… Griff scutură din cap, parcă vrând să îşi limpezească gândurile. Spuneam că trebuie să ne oprim.

Ce păcat că avea dreptate.

— Trebuie? Nu, nu răspunde. Ştiu că trebuie. Cu părere de rău, Rosalind îşi desprinse mâinile de pe gâtul lui şi le lăsă să cadă pe lângă corp. Deodată, grozăvia acţiunilor ei o izbi. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Acelaşi lucru care m-a apucat şi pe mine. Griff se aplecă să îi ridice boneta, apoi i-o întinse. În timp ce ea şi-o aranjă pe cap, el continuă: De aceea ar trebui… să nu mai petrecem timp împreună singuri. Eşti o tentaţie prea mare pentru mine.

O presimţire se cuibări în stomacul ei.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Chipul îi deveni de nepătruns. Nu ar trebui sa mai avem aceste întâlniri solitare. Este mai bine să stăm departe unul de altul de acum înainte.

Asta crezuse şi ea că spusese. Doar că nu vorbea serios, nu-i aşa? Un val revoltător de dezgust faţă de ea însăşi o năpădi. Fusese o proastă. Crezuse că el chiar era atras de ea, că simţea aceleaşi dorinţe iraţionale ca ale sale.

Dar nu era aşa, desigur. Fusese doar o altă încercare de a o speria şi de a o alunga. Ruşinea şi trădarea ardeau în pieptul ei, devenind din ce în ce mai greu să respire. Dumnezeule, nimic din toate astea nu fusese serios! Blestemat să fie!

Se întoarse şi merse să stea lângă un prun. Cum

putuse să se lase cu atâta naivitate păcălită de cel mai vechi truc bărbătesc – seducţia? Nu doar să se lase păcălită, ci să îl întâmpine cu încântare, chiar să se bucure de el! Vai, se purtase ca o… *damă!*

Câtă ruşine! Până acum ar fi trebuit să ştie că dacă nu îşi înfrâna apetitul pentru plăcerile lumeşti asta nu avea să îi aducă nimic bun. Dar de data asta, desfătarea ei nu avea să aibă drept rezultat doar starea de greaţă din cauza excesului de dulciuri. De data asta suferise pierderea demnităţii şi a respectului de sine.

Îşi îndreptă umerii. Nu, demnitatea era un lucru pe care îl putea salva. Deşi ardea de nerăbdare să îl facă de ocară pentru trădarea lui, trebuia să se abţină, altfel urma să îi dezvăluie cât de uşor o ispitise. Nenorocitul avea să se bucure de triumful lui, care însemna convingerea fetei prostuţe de conte că un bărbat cu înfăţişarea şi talentul lui în artele senzuale s-ar bucura cu adevărat să sărute o fată bătrână.

Rosalind îl auzi scuturându-şi pălăria şi ochii i se umplură în mod inexplicabil de lacrimi. Îşi aplecă uşor capul pentru a le ascunde. Blestemat să fie! Nu avea să plângă! Doar fetele prostuţe şi îndrăgostite plâng, iar ea nu avea de gând să îl lase să o vadă purtându-se astfel. Dar voia să îl facă să îşi recunoască trucul. O, da. Cel puţin va avea satisfacţia asta.

Adoptând masca unei femei cochete cât de bine putu, îl privi din nou şi zâmbi. Nu era deloc diferit de vreun alt rol pe care l-ar putea juca o actriţă adevărată. Acum, dacă ar putea să îşi convingă corpul să nu mai tremure…

— Dumnezeule, sunt atât de naivă, spuse ea pe un ton amăgitor, care nu i se păru deloc natural. Credeam că ne… aaa… distram bine.

Cuvinte mai dure tânjeau să fie rostite, dar Rosalind le suprimă fără milă. Existau metode mai bune de a înţepa un bărbat.

— Ar fi trebuit să ştiu că doar testezi un alt truc de-al dumitale. Serios, domnule Brennan, n-ar trebui să fii atât de evident când îţi întinzi capcanele.

Griff încremeni, strângând pălăria în mână.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre sărutul dumitale, desigur. A fost la fel de priceput precum mă aşteptam.

Într-adevăr, îi depăşise orice aşteptare.

— Dar presupun că ai intenţionat să mă pui pe fugă cu talentul acesta. Ştii dumneata, să sperii o virgină şi genul ăsta de lucruri.

— Nu fi absurdă. Dar privirea lui brusc precaută îi strigă în gura mare vina.

Blestemat să fie!

— Ce păcat că nu m-am comportat aşa cum ai dorit. Rosalind sesiză tristeţea care i se strecura în glas şi o alungă. Nu m-am purtat ca o lady şi nu te-am plesnit, nici nu te-am alungat de lângă mine. Asta doreai, nu-i aşa?

Îşi dorea să-l fi plesnit după primul sărut. Acum era prea târziu să îşi retragă fapta ruşinoasă şi uşuratică. Era prea târziu să pretindă că nu fusese atrasă de fiorii sărutului. Nu era prea târziu, totuşi, să pretindă că era imună la trădarea lui.

El o privea în tăcere, un muşchi zvâcnindu-i în falcă. Ea îl blestemă pentru că arăta mai bine ca niciodată cu privirea aceea precaută şi vârtejul de păr negru de pe tâmpla lui stângă.

— Presupun că reacţia mea entuziasmată te-a luat prin surprindere. Rosalind se sprijini nepăsătoare de trunchiul unui copac. Dacă mi-ai fi spus ce fel de efect doreai, te-aş fi încântat cu o prestaţie uimitoare. Pot juca rolul doamnei perfecte dacă doresc, să ştii. Rosalind oftă. Dar vai, nu am făcut-o, obligându-te astfel să îţi schimbi planul.

Punându-şi pălăria pe cap, Griff se apropie de ea.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Doamne, aproape că părea să aibă remuşcări. Dar asta era imposibil. Domnul Brennan nu ar fi capabil de remuşcări – nu bărbatul care probabil inventase o întreagă poveste de viaţă doar ca să o alunge de lângă el.

— Ştii perfect despre ce vorbesc, izbucni ea. După răspunsul meu, ai decis să faci pe plac fetei din provincie, corect? Las-o să se distreze puţin, apoi spune-i că a fost prea mult pentru un biet bărbat ca dumneata? Presupun că ai crezut că o fată bătrână, care rar primeşte asemenea atenţii, ar face orice după un sărut ca acesta.

Rosalind se abţinu să mai spună ceva ca să nu dezvăluie prea multe. Îi luă o secundă ca să continue:

— Dar eu nu sunt o proastă şi recunosc un truc neruşinat când îl văd.

Ochii lui de un albastru ca gheaţa îi dădură fiori.

— Aşadar, crezi că m-ai deconspirat.

— Ştiu că am făcut-o.

Rosalind simţi cum i se strânge inima. La ce se aştepta? Ca el să nege? Observase un lucru la Griff – atunci când era prins în flagrant, recunoştea fapta. Dar o mică parte din ea sperase să se fi înşelat.

— Bine, poate a fost un truc, o strategie, la început, dar după ce ne-am sărutat… Griff îşi feri privirea, apoi continuă cu asprime: Nu sunt tocmai escrocul talentat drept care mă iei. Faptul că eşti o tentaţie nu a fost o minciună.

— Desigur că a fost…

— Nu. El se întinse spre ea, dar ea îi dădu mâna la o parte. Nu, nu a fost. Jur.

Rosalind îi cercetă chipul, fără să mai spere să afle vreodată adevărul. El avea această… abilitate teribilă de a face ca afirmaţiile lui să sune plauzibil.

— Nu te cred. Rosalind reuşi să rostească cuvintele prin gâtul încleştat de lacrimi nevărsate.

Furia i se citea în ochi domnului Brennan.

— Nici măcar eu nu pot mima o erecţie, iubito. Crede-mă, nu sunt un actor atât de bun.

Rosalind îşi reţinu zâmbetul trist.

— O, dar te înşeli. Ţi-ai jucat rolul foarte bine.

Griff o privi din nou cu precauţie.

— Şi ce rol ar fi acesta?

— Ştii ce rol. Sau roluri. Cele pe care le-ai încercat în hotărârea ta de a scăpa de compania mea. Ai încercat să îţi conturezi o imagine dezagreabilă şi te-ai prefăcut că eşti fiul unui hoţ şi…

— Chiar sunt fiul unui hoţ şi contrabandist… Griff se opri. Acuză-mă că joc orice rol vrei. Dar nu şi pe cel de iubit.

Cuvântul *iubit* o izbi cu o forţă brutală. Într-adevăr, existaseră momente în timpul săruturilor lor în care ea se gândise la el ca la un iubit. Naivă, naivă fată.

— O să recunosc, spuse ea cu voce tremurândă, că ai jucat acest rol mai convingător decât celelalte, dar nu destul de convingător cât să mă păcăleşti.

Rosalind se îndepărtă de copac şi dădu să treacă pe lângă Griff, dar el o prinse de umeri pentru a o opri.

— Ne faci amândurora un deserviciu dacă crezi că acela a fost un rol. Am vorbit serios cu fiecare cuvânt rostit, iar săruturile acelea nu au fost false. Privirea îi căzu pe buzele ei, apoi îşi coborî glasul. Mă tentezi… „pentru că tentaţia te urmează pretutindeni”.

— Eşti atât de disperat să mă îndepărtezi de tine încât apelezi la sonete? glumi Rosalind ca să ascundă tumultul pe care îl pricinuise în pieptul ei.

— Disperat să te fac să mă crezi, da.

Furioasă pe abilitatea lui de a-i spune ceea ce voia să audă – şi pentru că îi făcea inima să bată ca a unei şcolăriţe naive –, Rosalind se smuci din prinsoarea lui şi se eliberă. Nu avea de gând să cadă din nou în plasa tacticilor lui. De acum înainte, jura să nu mai creadă în bărbaţi prefăcuţi şi

în săruturile lor. Sau cel puţin în săruturile acestui bărbat prefăcut.

Fu nevoie de toată voinţa ca să îşi menţină glasul amuzat şi calm, când tot ce îşi dorea era să se suie în pat şi să plângă.

— Ei bine, dacă te tentez, atunci ai face bine să te obişnuieşti cu asta. Pentru că, indiferent de ce trucuri vei încerca, nu te voi slăbi nicio clipă. Pe parcursul vizitei dumitale, intenţionez să-ţi fiu un însoţitor intim.

Când el ridică din sprâncene din pricina cuvintelor alese de ea, Rosalind nu se putu abţine şi roşi uşor.

— Va trebui să înveţi să trăieşti cu *dorinţele* dumitale, dacă într-adevăr au existat, adăugă ea grăbită.

— Dar dumneata şi dorinţele dumitale? N-am fost singurul căruia i-au plăcut săruturile acelea, Rosalind.

— Lady Rosalind, spuse ea, bucuroasă că se putea folosi de bunele maniere. Desigur că mi-au plăcut. Eşti foarte priceput, domnule Brennan…

— Griff, o corectă el furios.

— Domnule Brennan. Dar nu mi-au plăcut destul cât să vreau să le repet.

— Mincinoaso! Şi eu te tentez pe tine. Recunoaşte!

— Chiar deloc. Ridicându-şi şalul, şi-l aruncă peste umeri într-un mod exagerat, punând în pericol credibilitatea rolului său. Aşa că ai putea la fel de bine să uiţi de ideea tentaţiei ca mijloc să mă alungi. Acum sunt imună la săruturile dumitale.

Rosalind spera că fusese crezută. Pentru că se temea că, în ciuda felului în care o înşelase şi manipulase, nu era deloc imună. Nu la el.

Capitolul 9

Cei doi prieteni ai tăi, Prudenţa şi Meditaţia,
Am fost informat, s-au aventurat să îţi facă o vizită;
Iar pentru asta te felicit din suflet,
Pentru că nimic nu poate fi o bucurie mai mare pentru inimă decât întoarcerea unor prieteni absenţi, după o lungă şi dureroasă călătorie.

Charlotte Charke, actriţă britanică, *O poveste despre viaţa doamnei Charlotte Charke*

Printre sporovăielile lui Lady Juliet, încercările lui Daniel de a fi şarmant şi tăcerea rezervată a lui Lady Helena, Griff stătea şi o privea pe Rosalind mâncând cu poftă din şunca rece şi brânza cheddar din farfuria ei. Fidelă propriilor cuvinte, nu trădă niciun semn că ar fi afectată de săruturile lor, încă de când plecaseră din livadă. În drum spre casă, conversaţia lor fusese vioaie şi antrenantă şi, deşi ea ocolise discuţia privind activităţile lor, nu păruse să o facă în mod intenţionat.

Cât despre el, fusese prea furios – şi excitat – ca să facă mai mult decât să mormăie răspunsuri la comentariile ei. Ajunseseră acasă şi îi găsiseră pe ceilalţi aşteptându-i pe terasă, unde fusese servit prânzul.

Acum Rosalind mânca sub mângâierea soarelui blând, adoptând un aer la fel de senin precum al surorii ei mai mari. Iar el adoptase un aer care era complet opusul. Poate că ea era imună la tentaţie, dar el nu era. El încă nu îşi domolise mădularul dornic, iar când reuşea să îl liniştească măcar puţin, o singură privire în direcţia ei îl făcea să se trezească din nou.

Cum putea Rosalind să stea atât de calmă, conversând şi glumind ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei? Lui nu îi păsa deloc de conversaţiile inocente ale însoţitorilor lor şi în mod sigur nu avea poftă de băutură sau mâncare.

Cu excepţia vinului pe care îl desfăcuse accidental în livadă. *Cel numit Lady Rosalind.*

Într-adevăr, era un vin rar – şampanie, când el se aşteptase la oţet –, iar acum voia mai mult. Dar nu putea avea. Ea era un fruct din podgoriile Swanlea, pentru numele lui Dumnezeu! îşi pierduse minţile de se gândea la ea în felul acesta?

Da. Pentru că gândul de a-i sorbi licoarea specială îl tortura.

Dar nu şi pe ea, aparent. Naivitatea ei de virgină şi privirea arzătoare dispăruseră. Nu minţise când spusese că putea juca rolul unei lady atunci când voia. Asta era aerul ei detaşat – un rol? Sau chiar nu îi mai păsa deloc de săruturi?

Dacă era un rol, îl juca bine, stând acolo atât de serioasă şi de simandicoasă, ca şi cum untul nu s-ar topi şi în gura ei. La naiba, el ar face untul să se topească în gura ei, chiar de i-ar fi luat toată ziua. Cum îndrăznea să nu acorde importanţă săruturilor lor, când pe el îl distrăseseră de la adevăratul său scop?

— Nu mănânci, domnule Brennan, observă Juliet. Nu îţi place mâncarea?

Griff îşi privi farfuria plină.

— Nu mâncarea este problema. Încercă să surprindă privirea lui Rosalind, dar ea era ocupată să-şi bea vinul. Griff miji ochii. De fapt, eu şi sora dumitale am mâncat o prună în livadă, întrucât ne era foarte foame.

— Vrei să spui prune, interveni Juliet, chicotind. Cu siguranţă, nu aţi împărţit una.

Griff ezită destul de mult cât să o facă pe Rosalind să îl privească, citindu-i panica în ochi. Dar ea înţelesese greşit intenţia lui – Griff nu voia să o deconspire, voia doar să o facă să îl bage în seamă.

— Nu, desigur că nu, minţi el. Dar a fost un răsfăţ prostesc, din moment ce ne-a distrus apetitul pentru altceva.

Ştia că Rosalind îl înţelese, deşi nu o arăta. În schimb, ea se aplecă înainte şi mai tăie o bucată din carnea din farfurie.

— Vorbeşte în numele dumitale. Ridică bucata de carne şi se opri cu furculiţa în aer. Apetitul meu este intact, cel puţin pentru mâncare sănătoasă precum aceasta.

— Vrei să spui că prunele nu sunt sănătoase?

Griff simţi privirile tuturor aţintite asupra lui, dar le ignoră. Lasă-i să creadă ce vor. Voia să o facă să recunoască faptul că nu doar el fusese afectat de săruturi.

— O, sunt foarte bune, dar pot fi greţoase. După cum ai observat, e nevoie de o singură prună ca să ţi se facă rău.

— M-ai înţeles greşit. Pruna nu mi-a făcut greaţă. Griff coborî în mod intenţionat glasul. În orice caz, m-a făcut să vreau mai multe… prune.

Sperase să o facă să roşească, dar tot ce căpătă fu o privire de gheaţă.

— Mai devreme în această dimineaţă, ai spus că nu îţi plac prunele. Eşti o persoană tare schimbătoare, domnule Brennan.

— Deloc. După ce m-ai convins să gust una, am descoperit că un fruct de calitate superioară te poate face să îţi schimbi preferinţele.

— Vai, domnule Brennan, interveni Juliet înainte ca Rosalind să poată răspunde, dumneata şi Rosalind aţi avut o dimineaţă tare plictisitoare dacă aţi vorbit doar despre fructe. Fata căscă într-un mod drăgălaş.

— Plictisitoare este ultimul adjectiv pe care l-aş folosi ca să o descriu. Griff îşi menţinu privirea asupra lui Rosalind. Avea de gând să o facă să se simtă stânjenită, chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care îl făcea. Am discutat şi alte subiecte. Shakespeare, de exemplu – unul dintre sonete. Am avut o discuţie interesantă despre tentaţie, nu-i aşa, Lady Rosalind?

Ea nu avu nicio reacţie, deşi o privire fugară în jurul lor îi dezvălui lui Griff că cel puţin doi dintre meseni erau acum foarte interesaţi de conversaţie. Daniel îi privea cu ochii mijiţi, iar Lady Helena se oprise din a picta miniatura de care se apucase după ce îşi terminase prânzul.

Totuşi, Rosalind rămase impasibilă.

— Eşti convins că era un sonet? Eu îmi amintesc că am vorbit despre Shakespeare, dar credeam că a fost *Comedia erorilor.* Toată discuţia aceea despre hoţi, îţi aminteşti? Când am discutat despre copilăria dumitale în casa de corecţie? Şi despre legăturile fascinante de familie?

„La naiba!” Evident, îşi alesese bine armele. Daniel se încordă pe scaun, încruntându-se la Griff.

Parcă ştiind câte probleme provocase, Rosalind zâmbi. Apoi se aplecă spre sora ei mai mică, fără să îşi ia privirea de la Griff.

— Are un trecut foarte neobişnuit, Juliet. Tatăl lui a fost un hoţ la drumul mare, pentru numele lui Dumnezeu – Danny Brennan cel Sălbatic. Îţi vine să crezi?

Griff gemu. Daniel avea să îl ucidă.

— Nu se poate! exclamă Juliet, privindu-l pe Griff de parcă s-ar fi transformat brusc într-un şarpe în mijlocul lor. Apoi observă privirea calculată a surorii ei şi chicoti nervos. O, Rosalind, mă tachinezi din nou, nu-i aşa? Eşti de groază uneori.

— Nu, vorbesc foarte serios. Domnul Brennan mi-a dat toate detaliile. Nu-i aşa, domnule Brennan?

Griff ridică paharul de vin şi luă o gură zdravănă, apoi privi în adâncimile lui roşiatice ca să evite contactul vizual cu Daniel.

Rosalind continuă să bată cuie în coşciugul său.

— Domnul Brennan spune că a fost contrabandist odată – un om cu o reputaţie foarte proastă. Trebuie să ai grijă cu el, Juliet. M-a avertizat toată dimineaţa cu privire la caracterul său periculos.

Griff agită vinul din pahar, încercând să se abţină să sară peste masă şi să o stranguleze pe femeia slobodă la limbă.

Un sunet veni dinspre Daniel, ceva între un mormăit şi înjurătură.

— Cu siguranţă aţi avut un tur interesant al moşiei.

— O, într-adevăr. Domnul Brennan a avut grijă să îşi păteze numele cu fiecare oră care trecea. Rosalind îi aruncă o privire lui Daniel. Dacă nu cumva, desigur, îmi spunea poveşti. M-a minţit?

Griff se încordă când Daniel se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe încolo şi-ncoace pe terasă, asemenea unui urs în cuşcă. La naiba, ar face bine să susţină povestea. Dacă Daniel îl făcea să pară un mincinos în faţa ei, avea să îl izgonească în următorul comitat!

Daniel se opri şi îl fixă pe Griff cu o privire care aproape că îl arse.

— Păi, să vezi, milady…

— Knighton, îl întrerupse Griff, punând paharul cu vin pe masă, îl mai ştii pe tipul ăla despre care credeai că ar trebui plătit cu două sute de lire? încep să fiu de acord că este o sumă corectă. Sau chiar două sute cincizeci. Ce părere ai?

— Nu schimbaţi subiectul, spuse Rosalind, apoi îl privi rugătoare pe Daniel. Domnule Knighton? Domnul Brennan m-a minţit în legătură cu familia lui?

Daniel privi frustrat de la ea la Griff. În cele din urmă, spre uşurarea lui Griff, bărbatul oftă şi se aşeză înapoi pe scaun.

— Contează? Dacă spun că minte, nu mă vei crede. Vei crede doar că acopăr prostiile – şi limba slobodă – a asistentului meu, nu-i aşa? Mai ales când cuvintele lui au un efect negativ asupra reputaţiei mele.

Comentariile lui Daniel părură să o surprindă.

— Nu înţeleg cum ar putea să te afecteze. Nu eşti

responsabil pentru păcatele părinţilor domnului Brennan, dacă într-adevăr au existat. Nu l-ai cunoscut când era în casa de corecţie. Iar din câte mi-a spus despre cum v-aţi cunoscut, poţi fi absolvit de vină pentru că ai angajat un om care ţi-a salvat viaţa, chiar dacă era – sau pretinde că era – un contrabandist.

Privirea lui Daniel se întoarse asupra lui Griff, acum mai domoală.

— I-ai spus asta? Despre cum ne am cunoscut?

Griff încuviinţă. Rosalind părea confuză acum.

— Vrei să spui că este totul… adevărat? Tot ce-a spus?

Precaut, Daniel se lăsă pe spătarul scaunului.

— Da, totul este adevărat. Dar, crede-mă, este un trecut îndepărtat, iar domnul Brennan nu ar…

— Nu mă înţelege greşit, domnule Knighton, interveni ea, o re- muşcare stranie îmblânzindu-i chipul. Eu – eu nu te acuzam de nimic, nici nu insinuam că ai greşit când l-ai angajat sau că l-ai adus aici, sau…

— Atunci, *ce* făceai, Rosalind? întrebă Lady Helena după ce fusese atât de tăcută întreaga după-amiază. Un rid încruntat şi dezaprobator îi brăzda fruntea. Mie mi se pare că ai încercat să stingereşti pe cineva – dacă nu pe domnul Knighton, atunci pe domnul Brennan. Ai face bine să îţi aminteşti că amândoi sunt oaspeţii noştri, indiferent ce simţi tu în legătură cu asta. De data asta ai depăşit limitele, şi o ştii.

Griff se delectă cu disconfortul evident al lui Rosalind. Începuse să creadă că obrăznicătura nu avea pic de ruşine faţă de nimic.

— M-ai înţeles greşit, Helena, răspunse Rosalind. Am presupus că domnul Brennan a minţit, altfel nu aş fi adus subiectul în discuţie. A tot spus minciuni ca să… mă tachineze şi am crezut că aceasta era încă una dintre ele. Într-adevăr, sunt surprinsă să aud că m-am înşelat.

Rosalind vorbi cu o asemenea demnitate, încât Griff se simţi ca un ticălos pentru că se bucurase de momentul ei de stinghereală. În mod ironic, el minţise – cel puţin în privinţa sa. Ea fusese destul de isteaţă cât să îşi dea seama de asta.

Daniel, celălalt mincinos, îi luă apărarea.

— Nu este vina lui Lady Rosalind, îi spuse el Helenei. Cunoscându-l pe Griff, sunt convins că a făcut el ceva ca să o irite pe sora dumitale. În ultima vreme a avut prostul obicei de a speria tinere domniţe cu poveşti despre afacerile lui din trecut. Se pare că sora dumitale nu se sperie atât de uşor. Îi aruncă lui Griff o privire de avertizare. Vezi ce problemă ai provocat pentru nimic, omule? Cum le-ai supărat pe verişoarele mele? Nu vor mai vrea să aibă de-a face cu mine acum că asistentul meu s-a dovedit a avea o reputaţie atât de proastă.

— Nu este adevărat! protestă nu foarte convingătoare Juliet.

Griff se ridică brusc şi îşi puse pălăria pe cap. Se săturase de şarada asta. Dacă mai stătea aici încă o clipă, era în stare să deconspire tot planul cu limba lui ascuţită.

— Sunt convins că vei linişti tu apele, Knighton. La asta te pricepi cel mai bine, nu-i aşa? Între timp, eu am treabă de făcut, aşa că voi pleca şi vă voi scuti de prezenţa mea enervantă pentru câteva ore.

Rosalind sări în picioare, intenţionând, evident, să îşi respecte ameninţările de a-l urmări pretutindeni.

— Dar mai sunt locuri pe care trebuie să ţi le arăt.

Griff nu avea chef de un alt tur de-al ei.

— Arată-i vărului dumitale încântătorul Swan Park dacă doreşti, Lady Rosalind, dar pe mine te rog să mă excluzi.

Când el porni grăbit spre casă, auzi tocurile afurisitei de femei pe urmele sale.

— Dacă vei lucra în bibliotecă, spuse ea poruncitor în

urma lui, îţi voi ţine companie…

— Nu! Griff se opri şi se întoarse spre ea. Era ultimul lucru de care avea nevoie – bănuitoarea Rosalind stând pe un scaun, privind peste umărul lui, tentându-l inconştient să încerce să îi schimbe hotărârea de a nu ceda avansurilor lui.

O idee genială îi veni dintr-odată. Coborî glasul astfel încât doar ea să îl audă.

— Nu voi lucra în bibliotecă, ci în camera mea – stând în patul meu.

Îşi lăsă privirea să coboare pe corpul ei cu o insolenţă evidentă, oprindu-se în mod intenţionat în locul unde şalul îi ascundea pe jumătatea sânii voluptuoşi.

— Dacă doreşti să-mi ţii companie acolo, aş fi mai mult decât fericit să accept, spuse el, privindu-i din nou chipul. Cred că este destul loc pentru amândoi în patul meu. Trebuie doar să spui şi vom urca împreună în dormitor.

Spre satisfacţia lui, pielea începu să i se înroşească în jurul sânilor, roşeaţa urcându-i rapid pe gât şi în obraji.

— Ştii foarte bine că nu aş face un asemenea lucru! rosti ea printre dinţii încleştaţi.

— Ce păcat. În acest moment, nu mă pot gândi la nimic mai satisfăcător decât să-ţi închid gura – şi până acum am descoperit o singură metodă eficientă de-a face asta. Cred că eşti de acord că are… plăcerile ei. Pentru amândoi.

Rosalind tremura din cap până-n picioare, dar ochii ei erau aprinşi de furie.

— Mai bine mor decât să te las să mă săruţi din nou, ticăloşiile!

Măi, măi – în sfârşit obţinuse o reacţie de la ea. Evident că nu era imună la săruturile lui.

— „Domniţa protestează prea mult, cred eu”, cită el de-a dreptul încântat. Iar dacă vei continua să mă

urmăreşti ca un câine de vânătoare, m-aş putea hotărî să-ţi demonstrez că îţi plac săruturile mele. Doar că de data asta nu mă voi opri la sărut.

Ignorându-i furia, Griff se răsuci pe călcâie şi intră în casă fără să privească înapoi. Las-o să fiarbă puţin. El ştia adevărul acum – nu era impasibilă, iar săruturile o puteau îndepărta. Şi până când ea avea să înceteze să îl mai urmărească peste tot, el avea să insiste să o sărute… peste tot.

Griff privi spre apartamentele contelui, din aripa estică. Poate că Rosalind îl scosese din minţi pe el, dar fără îndoială îl *scosese* din minţi şi mai tare pe tatăl ei, prin refuzul ei nonşalant de a salva Swan Park prin căsătorie. Un zâmbet amar i se aşternu pe chip. Cât de ironic că duşmanul lui era nevoit să se bazeze pe fiicele sale pentru a salva moşia. Griff spera ca acest fapt să-i stea în gât boşorogului.

Înaintă pe hol spre aripa vestică, urcă primele două rânduri de scări şi aproape ajunse în camera lui de la al doilea etaj când auzi paşi în urma sa. Cu siguranţă, după toate ameninţările lui, Rosalind nu avea să insiste să îl urmeze. Înverşunat, se întoarse. Dar nu Rosalind era cea care se apropia.

Era Daniel. Iar uriaşul nu era bucuros.

Oftând, Griff îl aşteptă. Pe măsură ce bărbatul se apropie şi începu să vorbească, Griff îşi duse degetul la buze, apoi gesticulă spre uşa dormitorului său.

De îndată ce intrară înăuntru, Griff închise uşa.

— Daniel, eu…

— Nu încerca să-ţi ceri scuze, izbucni Daniel. Aveam motive bune să-ţi cer să-ţi ţii gura, dar ţie nu ţi-a păsat. Te-ai purtat aşa cum o faci mereu, fără să te gândeşti şi la altcineva în afară de tine şi de firma ta nenorocită. Ei bine, te suport de cele mai multe ori, dar astăzi… Tăcu, scuturând din cap. N-ar fi trebuit să le spui, şi o ştii bine. Nu

eşti circunspect.

— Circumspect, îl corectă Griff din instinct.

Privirea rece a lui Daniel îl avertiză.

— Şi nu-mi spune cum să vorbesc. O fac corect de cele mai multe ori, după cum ştii. Ai greşit, Griff. Măcar o dată, ai bunul-simţ să recunoşti.

— Nu cred că am greşit, spuse Griff.

— Asta pentru că *tu* nu trebuie să trăieşti cu reputaţia mea – eu, da. La naiba, eu voi fi cel care va avea de-a face cu ele, cel care va încerca să le convingă că nu am avut intenţii rele. Nici măcar dându-mă drept tine nu sunt plăcut. Pe fata cea mică o sperii în cea mai mare parte a timpului, iar cea mare poate că e frumoasă, dar… Daniel pufni. Este o doamnă adevărată, aşa că mă dispreţuia dinainte să le spui tu toate prostiile alea. Femeie arogantă şi afurisită, îmi vine s-o pun pe genunchi. Şi să-i trag o bătaie la fund. Dacă nu plecăm de-aici, sunt în stare să o fac într-o zi. Daniel întinse mâinile, ca şi cum ar fi strâns ceva în pumni, apoi adăugă: Fundul ei face un bărbat să vrea să…

Tăcu când Griff izbucni în râs, apoi spuse:

— Da, poate înnebuni de cap un bărbat. Este aproape la fel de rea ca Lady Rosalind. Şi ce naiba se presupune că ar trebui să fac eu cu *ea?*

— De Lady Rosalind pot să mă ocup eu, îl asigură Griff.

— Am văzut cât de bine te ocupi de ea. Pe ce vrei să punem pariu că diavoliţa stă dincolo de uşă şi te aşteaptă?

— Nu ar îndrăzni, rosti el printre dinţii încleştaţi.

— Crezi că nu? Daniel merse lângă uşă şi puse mâna pe clanţă. Pe cinci lire că este afară, te aşteaptă.

— Cinci lire să fie, spuse Griff, mergând lângă uşă.

Daniel o deschise pentru el, iar Griff ieşi pe coridor. Apoi oftă adânc. Stând în hol, erau Rosalind şi un lacheu.

Femeia porni grăbită spre el.

— Tocmai veneam să-ţi spun – l-am rugat pe John să

fie însoţitorul dumitale: să-ţi arate moşia, să te ajute cu registrele lui *papa* şi alte lucruri de genul ăsta. Tonul ei deveni acid. Din moment ce ai spus clar că prezenţa mea te-ar conduce spre un comportament… nepotrivit, m-am gândit să-ţi aduc pe altcineva care să-ţi fie de ajutor.

Pe toţi… Blestemată femeie, nu renunţa niciodată?

— Lady Rosalind, mormăi el, nu am *nevoie* de ajutorul nimănui.

Expresia ei era suspect de nevinovată.

— Dar ai spus că evaluezi proprietatea pentru şeful dumitale. Cred că ai nevoie de tot ajutorul pe care îl poţi primi, având în vedere timpul scurt pe care este posibil să-l petreceţi aici.

Griff îl auzi pe Daniel râzând înfundat din spatele uşii. La naiba! Se crezuse atât de inteligent folosindu-se de ameninţările săruturilor, dar asta doar o provocase să găsească o altă cale de a-l tortura. Aproape că bănuia că ea ştia ce căuta el, numai că nu îşi putea închipui că tatăl ei îi spusese adevărul.

Acum îl încolţise, şi ea ştia asta. Dacă Griff insista să scape de lacheu, ea şi-ar fi dat seama că minţise în legătură cu motivele pentru care el „cotrobăia” prin casă, aşa cum spusese Rosalind. Apoi l-ar urmări din nou, ceea ce ar crea probleme mult mai periculoase. Dar un lacheu ar putea fi mai puţin bănuitor în legătură cu motivele lui şi chiar l-ar putea ajuta, fără să îşi dea seama.

Iar un lacheu nu l-ar ţine ca pe jar.

— Foarte bine, spuse Griff, când îmi voi termina treaba aici, voi căuta ajutorul lacheului dumitale.

— Te va aştepta, răspunse Rosalind, ridicând cu mândrie bărbia.

Vrăjitoarea se gândise la tot.

— Atâta timp cât e el şi nu dumneata. Pentru că, dacă vei continua să mă urmăreşti, îţi promit că-mi voi respecta ameninţările.

Faptul că Rosalind roşi îi confirmă că înţelesese. Cu o oarecare satisfacţie, Griff se întoarse în camera lui.

— Cele mai uşor câştigate cinci lire, spuse Daniel, zâmbind cu superioritate.

— Taci, dacă nu cumva ai vreo idee despre cum aş putea să scap de scorpia aia.

Scorpia aia atrăgătoare, a cărei înclinaţie pentru ceartă – şi farmece feminine – rivaliza cu talentul zeiţei războiului, Atena. Şi care deja îl pusese pe jar, dorindu-şi să o sărute din nou.

Daniel pufni.

— Femeiuşca ar fi trebuit să lucreze pentru tine la începuturi. Dumnezeu ştie câte-ai fi putut face dacă era în slujba ta.

Nu prea multe, se gândi Griff nervos. Ar fi fost prea ocupat, încercând să o seducă. Într-o săptămână i-ar fi oferit pe tavă Knighton Trading doar pentru a se culca cu ea.

— Dacă îţi faci griji pentru lacheul ăla, continuă Daniel, de ce nu foloseşti scările servitorilor?

— Ce vrei să spui?

— Pe acolo. Daniel arătă spre o porţiune de perete. Vezi panoul ăla, cel ornat, din spatele biroului? Este o uşă ce duce spre scara servitorilor.

Griff deja pornise într-acolo.

— Eşti sigur?

Daniel îl urmă.

— M-am speriat de moarte de dimineaţă, când am auzit un ciocănit în perete. Era valetul. A spus că toţi servitorii vin şi pleacă pe scările alea. Şi pe cele din aripa estică.

Griff auzise de acele scări, dar nu văzuse niciodată una. Dar, pe de altă parte, el rar vizita moşii precum aceasta. După ce mută biroul, fu uşor să găsească mânerul uşii deghizat într-un element ornamental. Dar când încercă

să deschidă uşa, nu se mişcă.

— Este vopsită pe deasupra, spuse el.

— Nu cred că primesc prea mulţi oaspeţi. Camera ta este singura de la acest etaj care este folosită în prezent. Probabil că servitorii nici nu urcă aici.

Griff îşi scoase briceagul, apoi tăie cu el conturul uşii până o deblocă. Se deschise într-un pasaj pustiu şi umed, împânzit cu pânze de păianjen. Griff le îndepărtă cu mâna, apoi păşi pe casa scării şi privi în jos. Piese de mobilier erau înghesuite la capătul ei. Aparent, casa scării era folosită acum pentru depozitare. De aceea servitorii care intraseră în camera lui folosiseră uşa principală.

Dar Griff putea să se strecoare pe lângă mobilă. Dacă era precaut şi evita servitorii, putea veni şi pleca după bunul lui plac. Tot ce trebuia să facă era să pretindă că lucrează în camera lui câteva ore pe zi. Dacă petrecea restul timpului cu lacheul lui Rosalind, poate că ea nu va bănui ce făcea. Şi putea căuta şi în timpul nopţii.

Se întoarse rânjind în cameră.

— Excelent – Rosalind nu va bănui nimic.

— Rosalind? Îi spui pe nume acum? Daniel scutură dezgustat din cap. De ce nu te culci odată cu afurisita asta de femeie, ca să scapi de ea?

Griff se încordă.

— Să mă culc cu ea?

— Ştii că vrei.

Era atât de evident?

— Este absurd. Îndepărtându-se de prietenul său mult prea perspicace, Griff merse în capătul celălalt al încăperii şi îşi scoase haina, pregătindu-se pentru vizita pe scara servitorilor. După cum ai spus înainte, nu este genul meu de femeie.

— Atunci, probabil că ar trebui să-ţi ţii mâinile departe de ea în privat.

Griff încremeni.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Am văzut cum arăta când v-aţi întors din „tur”. Era răvăşită, avea buzele roşii şi boneta îi stătea strâmb. Mie mi s-a părut că un bărbat s-a cam bucurat de farmecele ei.

— Bine, poate că am sărutat-o, spuse Griff, trăgând de nodul lavalierei. Mă enerva, aşa că i-am închis gura. Asta a fost tot.

— De-aia te-ai încruntat la ea tot timpul la masă? Aproape că te puteam auzi gândind cum îţi doreşti să o întinzi pe jos şi să-i depărtezi picioarele chiar acolo.

— Nu vorbi aşa despre ea! se răsti Griff la Daniel. Nu este una dintre târfele tale ordinare, pentru numele lui Dumnezeu!

Prea târziu, îşi dădu seama cât de uşor căzuse în capcana lui Daniel, care îl privea cu sprâncenele ridicate.

— Nu, nu este, spuse el blând. Este genul de femeie cu care un bărbat se însoară – genul cu care *tu* ar trebui să te însori.

Griff alungă fascinanta idee înainte să prindă rădăcini în mintea lui.

— Să mă însor cu Lady Rosalind iese din discuţie.

— Nu înţeleg de ce. O vrei, nu-i aşa?

Griff se gândi să mintă, dar Daniel îl cunoştea prea bine.

— Da. Oricât de nebunesc ar părea, o vreau, dar doar în sensul fizic. Şi-mi doresc mai mult documentul care îmi dovedeşte legitimitatea.

— De ce să nu le ai pe amândouă? Soţia pe care o doreşti – fiica unui conte, pentru numele lui Dumnezeu – şi hârtiile care te fac moştenitorul unei moşii şi al unui titlu nobiliar.

— Nu este atât de simplu.

— De ce nu? Daniel îşi coborî glasul. Pentru că mândria ta nu vrea să îl lase pe tatăl lor să câştige? Dacă aş putea avea o femeie ca asta doar călcându-mi pe

orgoliu, aş renunţa la el într-o clipită. Femeile de genul lui Lady Rosalind îmi sunt interzise şi vor fi întotdeauna. Nu ştii cât de norocos eşti.

Determinarea din glasul lui Daniel îl surprinse. Nu se gândise niciodată că Daniel ar avea visuri sau speranţe, ori dezamăgiri. Irlandezul fusese întotdeauna pregătit cu o glumă sau cu o poveste amuzantă, fără să dea vreodată de înţeles că ar vrea mai mult decât avea. Griff fusese mereu atât de concentrat pe propriile planuri, încât nu se gândise vreodată şi la ce ar putea avea Daniel în plan – în afară de scopul de a câştiga destui bani cât să îşi deschidă propria firmă. Dar Griff înţelegea acel scop. Fusese şi al lui.

Încercă o altă strategie.

— Pari să trăieşti cu impresia că Rosalind s-ar mărita cu mine dacă i-aş cere-o. Mi-a spus răspicat că nu ar face-o, nici măcar pentru a salva Swan Park. Aparent, niciuna dintre fiice nu este de acord cu planul tatălui lor, iar Rosalind cel mai puţin. Se pare că nu prea îi place caracterul meu.

— Vrei să spui, caracterul *meu,* din moment ce ea crede că sunt tu.

— Caracterele *noastre.* Îl dispreţuieşte pe domnul Brennan din pricina trecutului lui de contrabandist, meserie pe care o consideră egală cu hoţia. Şi îl urăşte pe domnul Knighton pentru că a folosit ceea ce ea consideră mijloace necurate pentru a-şi câştiga averea. Nu aş scoate-o la capăt cu ea sub niciun chip.

— Prostii. Dacă ai curta-o, s-ar mărita cu tine. Am observat şi cum te priveşte ea. Te vrea. Nu ţi-ar fi greu să te culci cu ea, iar apoi s-ar mărita cu tine de bunăvoie. Nicio femeie nu vrea să rămână singură.

Griff gemu, gândindu-se la imaginile erotice pe care Daniel i le băgase în cap. Într-adevăr, nu ar fi fost nevoie de mult efort să se culce cu ea. O dorea atât de mult, încât aproape că nu se mai putea gândi la altceva.

— Doar căsătoreşte-te cu ea, continuă Daniel, ia actele şi termină odată cu asta ca să putem pleca acasă. M-am săturat de farsa asta nenorocită. Nu mai vreau să iau parte la ea.

La naiba, îl forţa să îi explice totul. Din nefericire, explicaţia nu avea să îi pice bine lui Daniel – mai ales dacă le simpatiza pe surorile Swanlea aşa de mult pe cât părea. Dar era limpede că dacă Griff nu îi oferea o explicaţie, avea să piardă oricum ajutorul lui Daniel, în curând.

Blestemând, Griff se întoarse şi merse lângă fereastră. Privi moşia care avea să fie a sa, şi chiar mai curând decât îşi dădea seama Daniel.

— Dacă mă însor cu Lady Rosalind, spuse el încet, dovada lui Swanlea nu îmi va fi de mare folos.

— De ce?

— Pentru că nu este dovada că sunt *moştenitorul* contelui de Swanlea. Griff se întoarse foarte serios spre Daniel. Este dovada că *eu* sunt contele de Swanlea, cel legitim.

Daniel rămase cu gura căscată.

— Despre ce naiba vorbeşti? Nu poţi fi contele, doar dacă nu cumva tatăl tău… Daniel tăcu, privindu-l şocat pe Griff.

— A fost contele. Sau moştenitorul ipotetic. Griff izbucni într-un râset amar. De ce crezi că tata a adunat atâtea datorii când eram mic? Pentru că era mână spartă? Nu. Trebuia să moştenească titlul şi Swan Park de la al patrulea conte de Swanlea, predecesorul contelui actual. Tata se aştepta să îşi plătească datoriile cu acea moştenire. Dar a murit înaintea celui de al patrulea conte, iar când acesta a murit, titlul şi proprietatea au mers la următorul la rând după tatăl meu. Iar cu mult înainte de asta, se stabilise că nu eu eram următorul la rând.

— Pentru că se credea că eşti un bastard?

— Nu se credea – era dovedit legal. La scurt timp

după ce m-am născut, tatăl lui Rosalind a mers la judecător ca să demonstreze că părinţii mei nu fuseseră căsătoriţi. A făcut-o intenţionat, ca să se asigure că nu eu voi fi moştenitorul. Fără vreo dovadă a căsătoriei, a fost destul de uşor să îl convingă pe cel de-al patrulea conte – şi apoi pe judecători, când tata a făcut contestaţie – că părinţii mei mă concepuseră în păcat.

Părând uimit, Daniel se aşeză pe scaunul de lângă birou.

— Să dea naiba. La naiba. Îl privi pe Griff. Şi crezi că aşa a obţinut moşul dovada căsătoriei lor? A furat-o ca să îşi atingă scopurile?

Încruntându-se, Griff se sprijini de pervaz.

— Nu ştiu sigur. Swanlea i-a vizitat pe părinţii mei la scurt timp după ce locul unde părinţii mei şi-au înregistrat căsătoria, la Gretna Green, a ars. La câteva luni după vizita lui, tata a mers să ia certificatul de căsătorie din birou şi a descoperit că lipseşte. Probabil că lipsea din ziua vizitei lui Swanlea. Bănuiesc că a zărit ocazia de a scăpa de mine şi a profitat de ea.

— Ticălosul! Cum a putut să îi trateze aşa pe părinţii tăi? Tatăl tău era vărul lui, pentru numele lui Dumnezeu! Şi din câte mi-a spus el, am înţeles că au fost prieteni odată.

— Poate că i-a fost prieten tatălui meu odată, spuse încordat Griff, dar nu i-a fost niciodată prieten mamei. Mă îndoiesc că s-ar fi înhăitat cu fiica umilă a unui director de teatru din Stratford. Contele de dinaintea lui a urât uniunea tatălui meu cu ea – asta a provocat fuga lor şi mai târziu l-a făcut pe conte să îl creadă pe Swanlea cu privire la ilegitimitatea mea.

Încruntându-se, Daniel se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe birou.

— Atunci, este foarte straniu. Swanlea mi-a spus de dimineaţă că a cunoscut-o pe mama ta. I-a spus chiar pe nume.

— Poftim? Griff presupusese întotdeauna că mama lui nu îl cunoscuse personal pe conte.

— În plus, continuă Daniel, şi Swanlea s-a însurat cu o actriţă, aşa că nu cred că era atât de dur cu oamenii teatrului, cum crezi tu.

Griff alungă sentimentul deloc confortabil din stomacul său. Nu conta că Swanlea îi cunoscuse mama; asta nu îl făcea mai puţin ticălos. Nici nu schimba planurile lui Griff.

— În orice caz, spuse Griff pe un ton concluziv, orice ar fi fost odată pentru părinţii mei, a sfârşit prin a fi duşmanul lor. De aceea vrea ca eu să mă însor cu una dintre fiicele lui înainte să îmi dea dovada: crede că dacă pun mâna pe ea fără alte obligaţii, nimic nu mă va împiedica să îi iau titlul şi să îi alung familia de pe proprietatea pe care a furat-o.

Daniel miji privirea.

— Înţeleg. Şi asta e intenţia ta?

Griff îl privi cu superioritate.

— Într-o singură privinţă. Când voi găsi acel certificat, am de gând să îl las pe Swanlea fără titlul care îmi aparţine mie. Cât mai curând posibil.

Pe chipul lui Daniel se citea dezaprobarea.

— Nu ţi-e teamă de ce ar putea crede societatea? La ce bun un titlu nenorocit dacă cei a căror influenţă o cauţi vor avea o părere proastă despre cum l-ai obţinut?

— Societatea nu va avea o părere proastă despre mine, te asigur, între a apăra un uzurpator şi un moştenitor nedreptăţit la titlu, societatea va ţine partea moştenitorului nedreptăţit de fiecare dată. Nu-i place ca regulile să fie încălcate.

— Şi cum rămâne cu surorile Swanlea?

Surorile Swanlea. Rosalind. Griff simţi gâtul încordându-i-se.

— Ce e cu ele?

— Dacă îi iei lui Swanlea titlul şi proprietatea, ele îi vor împărtăşi ruşinea. Şi sărăcia.

Un junghi de vinovăţie îl făcu pe Griff să tresară.

— Nu intenţionez asta, niciodată n-am intenţionat asta. Nu am nicio problemă cu surorile. Mai ales acum că le cunoscuse. Bătu darabana în pervazul ferestrei. Mă voi asigura să nu le lipsească nimic, le voi da zestre ca să îşi poată găsi soţi, continuă Griff.

— Dar chiar dacă le asiguri traiul, vieţile lor vor fi distruse, pătate de scandal. Poate că nici măcar banii nu le vor cumpăra soţi.

— Oricum nu-şi doresc soţi, izbucni Griff. După spusele lui Rosalind, ele au ales să rămână fete bătrâne.

— Doar nu crezi asta.

Cred că o femeie – oamenii – ar trebui să se căsătorească din dragoste. Griff scutură din cap, alungând cuvintele visătoare ale lui Rosalind.

— Oricum, niciodată nu au avut mari speranţe la căsătorie, iar banii mei doar vor îmbunătăţi acele speranţe.

— Dar de ce nu vrei doar să găseşti certificatul de căsătorie şi să aştepţi până moare bătrânul? Nu poate dura atât de mult. Apoi, poţi rezolva în tăcerile chestiunile legale, vei moşteni titlul şi proprietatea şi toată lumea va accepta că nu eşti deloc un bastard. Atunci nici nu va mai trebui să-ţi faci griji pentru surori. Sunt convins că tatăl lor le-a lăsat ceva.

— Nu pot să aştept până moare – ar putea dura ani întregi. Am văzut destui oameni care se presupunea că sunt pe patul de moarte şi au ajuns să trăiască mai mult decât copiii lor.

Daniel ridică tonul, aproape furios:

— Deci ar putea dura ani – de ce-ţi pasă? De când sunt un titlu sau o proprietate atât de importante pentru tine? Ai toţi banii de care ai nevoie, iar Knighton Trading o duce bine.

Griff se înfurie. Deşi se aşteptase la reacţia lui Daniel, nu se aşteptase să îl deranjeze atât de tare.

— Nu înţelegi, rosti el printre dinţi. De îndată ce voi deveni conte de Swanlea, mi se va permite să intru în Camera Lorzilor. Voi ajunge în postura perfectă pentru a intra în acea delegaţie spre China. Iar asta trebuie făcut înainte ca anul să se încheie, altfel îmi pierd şansa.

Daniel îl privi pe Griff de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Deci despre asta este vorba – preţioasa ta delegaţie şi Knighton Trading.

Blestemat să fie Daniel pentru ipocrizia lui.

— Da, Knighton Trading – compania care te-a adus unde eşti, sau ai uitat? Fără compania mea, nu ai avea un statut. Nici ceilalţi o sută de oameni sau mai mulţi din subordinea mea. N-ai avea o mică avere în fondul ăla al tău, nicio şansă să-ţi deschizi propria afacere. Poţi să-mi renegi cât vrei metodele, dar fără ele, unde ai fi?

Daniel ridică mândru bărbia.

— Nu ţi-am criticat niciodată metodele până acum. Nu a fost nevoie. Dar, pe de altă parte, niciodată nu ţi-ai pus în cap să distrugi vieţile a patru oameni de dragul companiei tale.

Înjurând, Griff plecă de lângă fereastră.

— Nenorocitul ăla mi-a distrus familia de dragul acestei moşii. Cel puţin, eu intenţionez să am grijă de familia lui; e mai mult decât a făcut el vreodată pentru mine. Mergea furios în faţa biroului. Ştii cum îi spuneau mamei la Eton, când credeau că nu îi aud? *Târfa lui Knighton.* Eu eram „bastardul lui Knighton”, iar ea era „târfa lui Knighton”. Părinţii mei s-au căsătorit din nou după scandal, dar asta nu a schimbat părerea opiniei publice despre ea. Sau despre mine. La urma urmei, am fost declarat un bastard la tribunal, înaintea lui Dumnezeu şi a tuturor.

Oprindu-se lângă birou, lovi cu pumnii în el şi îl privi încruntat pe Daniel.

— După ce a murit tata, crezi că Swanlea a venit să îşi ofere ajutorul? Nu. Griff încercă să învingă durerea care îi încleşta gâtul, durere despre care jurase că nu avea să îl afecteze vreodată. Acum vrea să mă însor cu fiica lui pentru dovada care este de drept a mea. *Tu* ce ai face? Te-ai căsători cu ea? Ai face lucrurile mai uşoare pentru el? Asta crezi că ar trebui să fac?

— Nu înţeleg cum lucrurile ar fi mai uşoare pentru el dacă te-ai însura cu fiica lui. Asta nu te-ar împiedica să îi iei titlul. Ştiu că vrei răzbunare, dar…

— Aici nu este vorba despre răzbunare!

Daniel îl privi acuzator.

— Nu este?

— Nu! Griff începu să păşească agitat. Totul este despre delegaţia aia. Dacă mă însor cu Rosalind, crezi că va sta liniştită deoparte în timp ce eu îi umilesc tatăl în public? În timp ce fac ca surorilor ei să le fie şi mai greu să se mărite? Nu Rosalind. Se va opune până la ultima suflare. Cum am spus mai devreme, dacă mă însor cu ea, certificatul de căsătorie al părinţilor mei devine inutil pentru mine. N-aş putea să-mi văd de treabă fără să-mi transform soţia în duşman. Îl privi foarte serios pe Daniel. Nu, voi avea certificatul acela fără fiică, exact aşa cum am plănuit. Iar tu îţi vei primi cele două sute cincizeci de lire.

Ca un arc întins, Daniel ţâşni în picioare.

— Nu mai vreau banii tăi. Lucrurile erau diferite când credeam că vrei doar să-ţi dovedeşti legitimitatea. Nu te-am învinuit pentru asta sau pentru faptul că nu voiai să te însori pentru a o obţine. Un om are dreptul să-şi revendice proprietatea fără să fie nevoit să se însoare. Dar asta… Daniel tăcu, pufnind dezgustat.

— Refuzi să continui cu mascarada? izbucni Griff, încleştându-şi pumnii.

— Ţi-am spus că o fac şi mă ţin de cuvânt, dar pentru o săptămână, nu mai mult. Asta ar trebui să-ţi dea destul timp să găseşti afurisitul de document. Daniel porni spre uşă, apoi se opri şi îl privi pe Griff cu o expresie stranie şi neliniştită. Dar va fi ultima mea săptămână în slujba ta, mă auzi? Poate că Swanlea este un ticălos, iar acum că l-am cunoscut, pot să spun cu siguranţă că este un dobitoc, dar este bătrân şi pe moarte, şi pare să vrea un singur lucru – să asigure viitorul fiicelor sale. Nu pot să spun că-l învinovăţesc pentru asta. Cu privirea rece şi întunecată, Daniel puse mâna pe clanţa uşii. Tu, pe de altă parte, eşti dispus să le distrugi viitorul doar pentru ambiţia ta. Ei bine, sunt câteva lucruri pe care nici măcar bastardul unui hoţ nu le poate tolera.

Cuvintele acestea îl bântuiră ore întregi pe Griff după ce Daniel plecă.

Capitolul 10

Mintea se obişnuieşte singură, chiar şi cu cele mai indecente fapte, dacă se întâmplă frecvent.

Fanny Burney, romancieră, jurnalistă şi adesea autoare de piese de teatru, *Evelina*

Griff punea ceva la cale, Rosalind ştia asta. Dar nu îşi putea da seama ce. În afară de o tensiune stranie între el şi şeful său, ea nu observase nimic care să îi trădeze intenţiile.

Rapoartele lacheului ei nu îi dezvăluiseră nimic, iar ei îi era din ce în ce mai greu să se apropie de el. De fiecare dată când încerca, chiar şi în prezenţa celorlalţi, el îi şoptea cele mai scandaloase lucruri atunci când nu îi auzea

nimeni. Aluziile la prune abundau – bărbatul nu avea deloc imaginaţie. Nici Juliet nu o ajuta prea mult, interpretând greşit cuvintele lui Griff din acea zi, de pe terasă, şi acum insista să aibă prune la fiecare masă. Prune pe care el le mânca doar ca să o tachineze pe ea.

În dimineaţa aceasta, Rosalind insistase să călărească împreună cu el şi cu domnul Knighton, când John avea treabă în altă parte. Griff i-o plătise cu vârf şi îndesat, mai ales după ce descoperise că ea nu călărea într-o parte pe şa. Fiecare comentariu despre călărie părea să însemne ceva indecent. Iar el îi arătase cât de bine putea să controleze un cal, pentru că, în timp ce se plimbaseră călare, el îşi lipise piciorul de al ei de câteva ori cu o asemenea precizie, încât caii nu se atinseseră deloc sau nu se speriaseră.

Dar cel mai rău fusese când o ajutase să descalece. O ţinuse de talie mai mult decât era necesar şi îi spusese şoptit că faptul că o văzuse călărind cu picioarele desfăcute „îi umpluse buzunarele”. Lui Rosalind îi luă o secundă să priceapă aluzia. Spre ruşinea ei, nu doar obrajii i se încălziră. De parcă ar fi simţit căldura ce se cuibărea jos, în abdomenul ei, bărbatul răsese cu poftă. Ticălos obraznic!

Acum, ea stătea lângă masa de biliard din capătul estic al galeriei lungi de la primul etaj, care se întindea între cele două aripi. Griff juca împotriva lui Juliet, în timp ce domnul Knighton stătea într-un fotoliu şi o încuraja. Rosalind aproape că se hotărâse să îi părăsească, nedorind să mai atragă asupra ei vreo manevră şireată de-a lui Griff, dar apoi îşi dădu seama că astfel el avea să îşi îndeplinească scopul de a o ţine la distanţă. Mândria ei nu putea să îi permită nici cel mai mic succes în acest sens.

Masa era veche, cumpărată de *papa* înainte ca ea să se nască. El şi mama ei obişnuiau să joace biliard – Rosalind îşi amintea asta, o amintire vagă şi dulce de când era o fetiţă. *Papa* râdea şi o tachina pe mama, în timp ce Helena

îi ruga să o lase şi pe ea să joace şi protesta că avea aproape nouă ani, destul de mare cât să poată juca biliard.

După moartea mamei, *papa* încetase să o mai folosească.

Rosalind putea doar să presupună că îi trezea amintiri dureroase. Dar cele trei fete jucaseră toate biliard. Ce altceva puteau să facă în lunile lungi de iarnă, când până şi cărţile deveneau plictisitoare şi nu aveau cu cine să vorbească sau să îşi petreacă timpul? Din nefericire, după boala Helenei, ea pretinsese că nu mai putea să joace, dar Juliet şi Rosalind încă jucau des. Juliet nu era atât de pricepută, dar Rosalind era destul de bună la joc, deşi nu avusese nicio şansă în această după-amiază să îşi dovedească talentul.

Din nefericire, era un chin să îl privească pe Griff jucând – abilitatea cu care mânuia tacul, încordarea muşchilor când se apleca peste masă atunci când îi venea rândul, râsetul lui jos şi triumfător atunci când câştiga. Îi agita prea tare imaginaţia. În loc să strângă tacul, în mintea ei, bărbatul îi strângea talia, şi în loc să se aplece peste masă, se apleca peste corpul ei, să o mângâie şi să o sărute. Iar râsetul lui jos şi triumfător deveni un geamăt plin de dorinţă, în timp ce cobora…

„Doamne, Dumnezeule”, îşi spuse Rosalind, roşind. De ce nu putea împiedica aceste fantezii scandaloase să i se deruleze constant în minte? Dar ştia de ce. Toate contradicţiile din trecutul lui şi modul în care vorbea şi se comporta o fascinau. Într-o clipă era un gentleman, în următoarea, un ticălos. O fascina faptul că nu putea să îl citească ca pe o carte deschisă.

Ei bine, cel puţin nu se mai plimba pe furiş prin casă. Poate că îşi imaginase ea totul. Oare chiar căuta ţigări în noaptea în care se cunoscuseră? Şi în ziua următoare, poate că mândria lui chiar fusese atinsă când ea insistase să rămână cu el, provocându-l astfel să încerce toate acele

tactici pentru a scăpa de ea?

Era posibil, dar părea puţin probabil. Totuşi, de ce nu protesta mai aprig în privinţa restricţiilor ei? Deşi dispărea în camera lui în fiecare după-amiază ca să lucreze, John stătea tot timpul lângă uşa lui. Un alt servitor îi lua locul noaptea. Rosalind i-ar fi bănuit că adormeau la posturile lor, doar că îi verificase de câteva ori, chiar şi târziu în noapte, şi îi găsise mereu treji şi vigilenţi.

Probabil că acesta era planul lui Griff, să o facă să se relaxeze şi să coboare garda, pentru ca mai apoi el să se poată furişa din nou prin casă. Ei bine, ea nu avea de gând să devină mai puţin atentă până în ziua în care el avea să plece de la Swan Park.

Dar pe măsură ce amiaza trecea, Rosalind simţi că o ia somnul. Nu reuşise să doarmă prea bine cu o seară în urmă, imaginându-şi sunete venind din pereţi când niciun servitor nu mai umbla pe holuri. Tocmai se gândea să meargă în camera ei şi să tragă un pui de somn când o bilă intră în buzunar cu un *poc* brusc, iar Juliet scoase un ţipăt deloc caracteristic.

— Am câştigat! Am câştigat! strigă Juliet, fluturând bucuroasă tacul în aer, cu un aer copilăresc. Te-am învins în sfârşit, domnule Brennan, recunoaşte! Şi după doar trei jocuri!

— Într-adevăr, m-ai învins.

Tonul lui Griff era indulgent, blând. Deodată, lui Rosalind îi trecu prin cap că bărbatul jucase prost tura asta fără vreun motiv aparent. Când se întoarse cu spatele la Juliet şi schimbă o privire cu domnul Knighton, Rosalind îşi dădu seama că o lăsase pe Juliet să câştige.

Această realizare îi învălui inima într-o căldură blândă. Fapta lui reuşise să distrugă timiditatea dureroasă a Julietei, ceea ce domnul Knighton nu reuşise să facă, iar Rosalind se trezi că îi este recunoscătoare pentru asta. În ultimele trei zile, Juliet fusese mai tot timpul agitată – fie

tăcută mereu, fie răspunzând doar când era întrebată. Se simţea mult mai confortabil cu Griff decât cu domnul Knighton, dar motivul era evident: Juliet nu îşi făcea griji că trebuia să se mărite cu *el.*

Rosalind oftă. Din nefericire, din ceea ce putea vedea ea, timiditatea lui Juliet nu o făcuse totuşi să se răzgândească. În plus, deja trăgea cu ochiul spre domnul Knighton, să vadă dacă nu cumva comportamentul ei nedemn de o lady îl supărase.

Brusc, Griff apăru înaintea lui Rosalind, blocându-i vederea şi întinzând un tac spre ea.

— Acum că sora dumitale m-a zdrobit, Lady Rosalind, m-am gândit că ţi-ar plăcea să ai şansa să faci la fel.

Provocarea evidentă din privirea lui o făcu să accepte invitaţia. Foarte bine – era timpul să îi reamintească de abilitatea ei de a-l supune. Zâmbind, Rosalind se ridică şi luă tacul din mâna lui.

— Nu mă pot gândi la ceva care să-mi facă mai multă plăcere decât să te zdrobesc, domnule Brennan.

— Asta este „Lady Disdain[3]" a mea. Ochii îi străluciră când cită din *Mult zgomot pentru nimic.* „Cuvintele îi sunt pumnale."

— Îmi dau toată silinţa. Rosalind trecu pe lângă el şi merse în capătul mesei, scoţându-şi mănuşile. Dar probabil că pumnalele mele trebuie ascuţite, din moment ce ceri mai mult de fiecare dată şi încă nu te-am văzut sângerând.

Griff aranjă bilele pe masă.

— Mă bucur că te limitezi la cuvinte şi nu eşti pricepută la scrimă. După cât de bine mânuieşti o sabie, m-aş putea trezi fără bărbăţie. Griff gesticulă amplu spre masă, indicând că ea ar trebui să lovească prima.

Rosalind rânji.

— Într-adevăr, o idee tentantă. Dar mă voi mulţumi învingându-te la biliard. Până la câte puncte vrei să jucăm?

---

3 În limba engleză, în original, *disdain* - dispreţ (n.tr.)

— Cincizeci pare un număr echitabil.

— Cincizeci să fie. Zâmbind, lovi de câteva ori, băgând două bile roşii în buzunar. Ar fi nimerit încă o dată dacă masa nu ar fi fost atât de denivelată, făcând bila să se oprească la un centimetru de gaură.

Domnul Knighton fluieră şi se ridică de pe scaun, privind masa de biliard.

— Dumnezeule, milady, unde ai învăţat să joci biliard?

Rosalind se îndepărtă de masă.

— M-a învăţat unul dintre lachei. Se întoarse spre Griff, care stătea rezemat de perete cu braţele încrucişate şi privirea uimit. Patru puncte, spuse ea. Este rândul dumitale, domnule.

Griff merse la masă, îşi aranjă bila, apoi lovi scurt.

— Lacheii dumitale au o gamă variată de sarcini. Griff scoase bila roşie şi o poziţionă din nou, apoi reuşi o lovitură impresionantă. Predau lecţii de biliard şi fac pe asistenţii personali ai oaspeţilor rătăciţi. Mă întreb unde mai găsesc timp să fie servitori.

Rosalind tresări când el băgă bila în gaură.

— După cum vei descoperi în curând, toţi servitorii noştri sunt destul de versatili. Dacă nu lacheii ar îndeplini sarcina asta, ar fi altcineva – majordomul, birjarul…

— Doamna casei? o întrerupse el.

Rosalind ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă este nevoie.

Bila roşie intrase în buzunarul de lângă ea, aşa că o scoase pentru el. Când se aplecă peste masă ca să i-o dea, ochii lui nu căzură pe mâna ei, ci mai jos. De-abia atunci, Rosalind îşi dădu seama că şalul i se dezlegase şi lăsa la vedere prea mult din sâni.

Cu o înjurătură nerostită, dădu să se retragă, dar mâna lui o prinse rapid pe a ei, iar pentru o secundă nu se putu mişca.

Rosalind îi aruncă o privire rugătoare vărului ei, dar

domnul Knighton şi Juliet porniseră în josul galeriei pentru a admira portretele strămoşilor Swanlea. Erau adânciţi în conversaţie, cu spatele la masă. Niciunul din ei nu observă mâna lui Griff ţinând-o pe a ei.

Mâna lui fină şi caldă era atât de mare încât o acoperea în întregime pe a ei, dar nu atât de mare cât să trădeze un caracter brutal. Degetele lui le mângâiară pe ale ei, amintindu-i de modul în care aceleaşi degetele iscusite îşi croiseră drum pe trupul ei când stătuseră pe dealul scăldat de soare.

O dulce dorinţă i se învolbură din nou în stomac. Nu, se gândi ea cu furie, nu avea să permită ca el să îi facă asta! O făcea doar ca să o provoace.

Totuşi, când Rosalind încercă să îşi retragă mâna, el i-o ţinu captivă pentru încă un moment.

— Oricât de mult mi-ar plăcea ca doamna casei să fie asistenta mea, şopti el, nu vreau să o reţin de la alte treburi, mai urgente.

— Atunci, dumneata şi şeful dumitale ar trebui să vă întoarceţi în Londra, unde vă este locul, spuse ea cu asprime.

— De ce? Vă deranjăm? Privirea lui coruptă coborî din nou pe sânii ei pe jumătate expuşi. Sau îţi e teamă că vă vom descoperi… secretele?

În ciuda dorinţei ei de a nu se întâmpla asta, chipul i se înroşi. Griff rânji, apoi luă bila şi îi eliberă mâna. Vrând să îi îndese bila în gura aia obraznică şi să i-o închidă odată pentru totdeauna, Rosalind se retrase repede şi îşi aranjă din nou şalul. Biliardul oferea multe posibilităţi de expunere a corpului feminin. Ea putea măcar să acopere acele părţi la care Griff tot insista să se holbeze.

Când termină cu şalul, ridică privirea spre el şi îl văzu rânjind. Lasă-l să rânjească. Era mai bine decât să se holbeze. Sau să facă observaţii răutăcioase – pe care ea le găsea deranjant de incitante.

Griff reuşi trei lovituri impecabile, retrezindu-i interesul pentru joc. Rosalind fu nevoită să recunoască faptul că talentul lui Griff era impresionant. Intuise corect mai devreme – îi permisese lui Juliet să câştige. Dar când avea să îi vină din nou rândul, Rosalind voia să îi arate că nu toate Neprihănitele Swanlea era nepricepute cu un tac în mână.

Şansa ei veni câteva lovituri mai târziu, în timp ce se abţinu de la un căscat somnoros. Griff veni pe partea ei de masă şi îşi analiză următoarea lovitură cu multă seriozitate. Din locul ei, Rosalind îşi putu da seama că avea să rateze, întrucât masa nu era perfect poziţionată. În acel moment, Griff avea deja şapte puncte avans.

El se trase înapoi în timp ce Rosalind îşi pregăti cu mare grijă lovitura, pentru că el lăsase bila într-o poziţie dificilă. După ce ea se aplecă de câteva ori ca să privească îndeaproape tacul, buzunarul şi bila, Griff şopti în spatele ei:

— Dacă o faci intenţionat, ca să mă tachinezi, reuşeşti.

Ea îl privi confuză, descoperindu-i privirea pe fundul ei şi pe fusta uşor ridicată. Rosalind se încruntă.

— Dacă nu-ţi place să fii tachinat, domnule Brennan, ar trebui să îţi ţii ochii pe joc, acolo unde ar trebui să fie.

Fără să se mişte vreun centimetru, Rosalind îşi întoarse atenţia asupra mesei, deşi era greu să nu îşi imagineze privirea lui însetată pe fundul ei.

Bărbatul râse.

— Cine a spus că nu-mi place să fiu tachinat?

Scrâşnind din dinţi, Rosalind lovi bila. Şi rată, desigur. Asta primea pentru că îl lăsase pe afurisit să o distragă.

Se îndreptă furioasă şi se întoarse, doar pentru a-l găsi atât de aproape de ea încât pantalonii îi atingeau rochia.

— Scuză-mă, domnule Brennan, spuse ea, dar el nu

se mişcă.

Griff aruncă o privire rapidă spre Knighton şi Juliet, care erau încă în capătul celălalt al coridorului. Juliet îi explica istoria fiecărui conte, iar domnul Knighton părea să suporte foarte răbdător fiecare explicaţie. Din nefericire, nici el nu era deloc atent la asistentul său.

Care acum se apropie şi mai mult, obrăznicia jucând în ochii lui.

— Ar trebui să punem un mic pariu pe acest joc.

— Ce fel de pariu?

Rosalind încercă să facă un pas înapoi, dar masa o împiedica. Bărbatul era prea aproape de ea pentru a mai putea gândi limpede, prea aproape pentru a-şi mai aminti altceva în afară de ceea ce se întâmplase ultima oară când stătuse aproape de ea. Pulsul ei începu să o ia razna.

— Dacă eu câştig, şopti el, îţi iei câinele de pază înapoi.

Rosalind îşi înăbuşi un geamăt. Ar fi trebuit să ştie că Griff avea să revină în cele din urmă la acel subiect. Ridicând bărbia, întrebă:

— Şi dacă eu câştig?

— Nu vei câştiga. Când ea îl privi încruntată, el zâmbi. Foarte bine, continuă Griff. Dacă vei câştiga, eu voi… Se gândi un moment. Voi aranja o audiţie pentru tine la Richard Sheridan.

Rosalind făcu ochii mari.

— Acel Richard Sheridan? Proprietarul teatrului Drury Lane? Bărbatul care a scris *School for Scandal?*

Afurisitul rânji, ştiind că aruncase bine momeala.

— El însuşi.

Părea mult prea sigur pe sine, iar Rosalind îl privi cu mult scepticism.

— Îl cunoşti destul de bine cât să aranjezi o audiţie?

— Să spunem doar că eu şi Sheridan împărtăşim o pasiune pentru coniacul franţuzesc, cu care ne mai

desfătăm ocazional.

— Cum ar putea un asistent să ajungă să cunoască un personaj faimos precum Sheridan?

Întrebarea păru să îl prindă cu garda jos. Apoi Griff ridică din umeri.

— Şeful meu este un susţinător al teatrului şi are o mică investiţie în Drury Lane. Griff dădu din cap în direcţia domnului Knighton. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe el.

Rosalind privi spre vărul ei, care era încă absorbit de pălăvrăgeala surorii ei. Domnul Knighton investise în Drury Lane? Imposibil! La cina de seara trecută, ignorantul nici măcar nu ştiuse cine era John Dryden sau Christopher Marlowe, sau chiar Homer, în ciudat educaţiei primite la Eton. Da, ea începuse să se îndoiască că el primise vreo educaţie. Era destul de puţin probabil să iubească teatrul.

Parcă dându-şi seama de motivele neîncrederii ei, Griff adăugă:

— De fapt, eu am insistat asupra investiţiei, din moment ce îi aducea – şi mie – o lojă privată la Drury Lane.

Asta avea mai mult sens. Oricare ar fi fost defectele lui, Griff părea să aibă un interes sincer în ale teatrului.

— Deci? insistă el. Accepţi pariul?

Rosalind încă ezita.

— Doar dacă îmi răspunzi la o întrebare.

— În regulă.

— De ce eşti atât de nerăbdător să scapi de lacheul meu? Este aici doar ca să te ajute.

— N-am nevoie de ajutor. În orice caz, sunt obişnuit să merg oriunde doresc, când doresc, fără companie. Ai încercat să citeşti documente cu un servitor la un metru distanţă, încercând să nu te deranjeze? Este al naibii de enervant.

Când punea problema aşa, Rosalind putea înţelege de ce i se părea enervant. În plus, avea de gând să câştige jocul. Iar posibilitatea de a da o probă pentru Sheridan –

Richard Sheridan – era irezistibilă.

— Foarte bine. Accept pariul.

— Rosalind! strigă sora ei. Ea şi domnul Knighton se întorceau la masă. Despre ce şuşotiţi acolo? Credeam că jucaţi biliard.

Griff se îndepărtă de Rosalind cu un zâmbet strengar.

— Jucăm, milady, jucăm, spuse el, luând tacul de pe masă. Ne pregătim să luăm jocul foarte în serios.

Rosalind se gândiseră că deja îl luau în serios, dar în curând îi dovedi că se înşelase. Când el reluă jocul, nu mai flirtă, nu mai făcu aluzii care să o tachineze, nu se abătu de la scopul său. Într-adevăr, câştigă douăzeci de puncte în plus, după care o alunecare a tacului îi distruse lovitura.

Rosalind îşi ocupă locul, nemaifiind sigură de victorie. Ar fi trebuit să îi propună să înceapă de la zero pentru pariu. Acum el avea douăzeci şi şapte de puncte avans – distanţă greu de recuperat. Dacă avea să piardă, Rosalind va fi nevoită să petreacă mai mult timp în prezenţa lui, ceea ce nu ar fi deloc înţelept – ca să nu mai spunem că ar pierde audiţia pentru Sheridan.

Concentrându-se asupra scopului ei, reuşi o serie de lovituri bune. Nu era la fel de pricepută ca el la carambol, aşa că nu riscă, deşi îi permitea să îşi mărească scorul mai repede. Oricum, deja îi depăşise scorul cu patru puncte, când rată o lovitură.

Ea şi Juliet oftară în acelaşi timp.

— Rândul meu. Griff radia când scoase bila din buzunar şi o aranjă.

Apoi începu să joace cu aerul unui adevărat profesionist. Rosalind ar fi trebuit să ştie că un fost traficant era expert la biliard. Fără îndoială, aşa se distra împreună cu tovarăşii lui infractori.

Când scorul depăşi patruzeci, Rosalind se încordă. Griff ţinti, iar ea se aplecă peste masă, în capătul opus, pentru a privi lovitura. În fracţiunea de secundă în care el

trase tacul înapoi şi lovi, privirea i se mută de pe masă la ea. Rată lovitura şi înjură.

Încruntându-se, ocoli masa, apoi se opri lângă ea şi şopti:

— Devii disperată, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui? şopti ea.

— Oricât de mult m-aş bucura de orice privire asupra… farmecelor dumitale, nu cred că este drept să mi le arunci în faţă atunci când mă pregătesc să lovesc.

Rosalind coborî privirea şi roşi când văzu că şalul i se desfăcuse din nou.

— N-am observat, spuse ea cu sinceritate, legându-l din nou.

— Desigur că nu.

Ticălosul nu o credea! Rosalind ezită pentru un moment, apoi îşi scoase cu un gest sfidător şalul şi îl aruncă pe un scaun. Dacă ticălosul insista să îi atribuie asemenea strategii, putea la fel de bine să îi dea motive.

Din acel moment, îşi dădu silinţa să îl distragă de fiecare dată când venea rândul lui. Nu era atât de dificil. Aparent, când unui bărbat i se oferea să aleagă între a se concentra pe tacul lui şi a se holba la sânii unei femei, alegea mereu să se holbeze. Previzibilitatea lui era aproape comică.

Spre ghinionul ei, lui Griff nu îi luă mult să găsească un mod eficient de a se răzbuna. De fiecare dată când *ea* lovea, trecea suficient de aproape pe lângă ea şi îi şoptea comentarii scandaloase, obţinând mereu câte o reacţie din partea ei – de obicei, o lovitură ratată.

În curând deveni evident că abandonaseră jocul serios de biliard în favoarea unui „biliard obraznic”.

Juliet nu părea să bage de seamă ceea ce se petrecea. Când auzea comentariile, părea că nu le înţelege, iar holbatul era ceva de care nu se lăsa deranjată, în inocenţa ei. Deşi domnul Knighton nu era la fel de ignorant,

alese, în mod straniu, să nu spună nimic. Rosalind îl observă, totuşi, de câteva ori privindu-i cu o expresie inexplicabil de amuzantă.

Jocul tărăgănă, din momentul ce niciunul din ei nu progresa prea mult când le venea rândul – un punct aici, un punct acolo, apoi o lovitură ratată. Totuşi, scorul era egal la patruzeci şi nouă când Helena se apropie de ei.

— Ce se petrece? întrebă ea, şchiopătând spre un fotoliu şi luând loc.

— Domnul Brennan şi Rosalind joacă biliard, spuse Juliet voioasă, şi amândoi mai au nevoie doar de un punct pentru a câştiga. Dar joacă foarte prost, chiar mai prost decât mine. Amândoi au ratat ultimele trei lovituri. Vom sta aici toată ziua, dacă vor continua aşa.

Helena privi curioasă masa de biliard, apoi pe Rosalind. Observându-i decolteul, afişă o expresie dezaprobatoare.

— Nu e de mirare că Rosalind are probleme. Probabil că îi este frig fără şal, şi cu siguranţă asta îi afectează precizia.

Rosalind blestemă în barbă.

— Sunt foarte bine, nu îmi este frig.

— Nu, o întrerupse Griff, Lady Helena are dreptate. Merse lângă scaunul unde îşi aruncase şalul, îl luă şi i-l duse lui Rosalind. Poftim, milady. Cu un zâmbet dezgustător, i-l puse pe umeri. Asta ar trebui să-ţi fie de ajutor, continuă el.

— Mulţumesc, răspunse ea printre dinţii încleştaţi.

Stai doar să o prindă pe Helena singură.

Cel puţin era rândul ei să lovească şi nu al lui, şi cu siguranţă afurisitul nu ar îndrăzni să facă vreun comentariu indecent cu Helena în preajmă. Rosalind ţinti cu atenţie bila roşie dinaintea ei. Tot ce trebuia să facă era să o lovească. Atâta tot.

Dar mâinile îi erau lipicioase, iar tacul îi aluneca de parcă ar fi fost un ţipar. Nu putea să dea greş acum. Nu

trebuia! Pentru că, dacă rata lovitura asta, cu siguranţă el avea să o reuşească pe a lui. Iar şansa ei la Sheridan s-ar duce pe apa sâmbetei.

Ţinti, lovi, apoi privi bucuroasă cum bila o lovi pe cea roşie, trimiţând-o graţios spre buzunar. Dar încetini treptat. Nu, nu din nou – nu i se putea întâmpla de două ori! Nu putea să aibă atâta ghinion! Nu acum!

Dar avu. Bila se legănă pe marginea buzunarului, apoi se retrase cu jumătate de centimetru într-o poziţie din care nici măcar un începător nu putea rata.

Spre surprinderea ei, Griff nici măcar nu zâmbi când lovi. Dar de îndată ce bila roşie dispăru în buzunarul mesei cu o bubuitură care răsună în mintea lui Rosalind, bărbatul rânji şi se întoarse spre sora ei mai mică.

— Gata, Lady Juliet. Se pare că nu vom sta aici toată ziua, la urma urmei.

Rosalind îl privi ocolind masa, apoi veni lângă ea şi îi întinse mâna. Ea voia să rupă tacul pe el, dar avea maniere mai rafinate de atât. Bosumflată, întinse mâna, aşteptând o strângere scurtă.

Ar fi trebuit să ştie mai bine. Cu privirea prădătoare a unui uliu, Griff se aplecă şi îi sărută mâna. Buzele îi era calde şi moi pe piele şi zăboviră acolo pentru o eternitate, dar când se ridică, Rosalind ştiu că fuseseră doar câteva secunde.

— Ne potrivim, trebuie să recunoşti. Griff îi eliberă mâna.

— Presupun că da, spuse ea îmbufnată.

Expresia lui făcea aluzie la alte înţelesuri pentru *ne potrivim,* dar Rosalind alese să le ignore şi să se. Concentreze, în schimb, pe pierderea audiţiei. Era mai sigur decât să se gândească la buzele lui pe mâna ei.

Griff aşteptă până când vărul ei o întrebă pe Lady Juliet dacă mai vrea să joace un joc, apoi se apropie de ea şi şopti:

— Merg în camera mea să mai lucrez puţin. Când voi termina, mă aştept ca lacheul dumitale să fi dispărut.

Rosalind uitase că, pierzând partea ei de pariu, el o câştigase pe a lui. Acum va trebui să găsească o altă cale de a-l supraveghea sau să mute cutia unde să nu o poată găsi. Dacă, într-adevăr, asta căuta.

Rosalind înghiţi în sec, apoi încuviinţă din cap. Cu un ultim zâmbet triumfător, Griff porni de-a lungul coridorului, spre scările vestice, care duceau la al doilea etaj, unde era camera lui.

Teribil de dezamăgită de pierdere, Rosalind se întoarse şi o auzi pe Juliet spunându-i domnului Knighton că nu mai vrea să joace biliard.

Bărbatul se întoarse spre Helena.

— Dar dumneata, milady? Joci?

— Nu, fu răspunsul ei rece.

Când observă că el păru ofensat de răspunsul ei scurt, Rosalind începu să îi explice:

— Helena spune că piciorul o împiedică, că este greu să îşi ţină echilibrul pe un picior şi să lovească.

Era o prostie, desigur, dar ea nu aflase încă dacă Helena chiar credea asta sau doar se folosea de scuză ca să păstreze distanţa faţă de oameni, aşa cum făcea cu alte ocazii.

— Dar înainte să se îmbolnăvească, mă învingea destul de des, adăugă Rosalind.

Helena se încruntă la ea, dar Rosalind era de părere că mereu este bine să fii sincer. În plus, ea chiar îl plăcea pe vărul ei, chiar dacă era puţin necizelat şi convieţuise la un moment dat cu contrabandişti. Lui Rosalind îi părea rău să o vadă tratându-l cu atâta răceală, deşi Helena fusese rezervată faţă de toţi bărbaţii în ultima vreme.

Domnul Knighton nu îşi luase ochii de pe sora ei mai mare în timp ce Rosalind vorbise. Acum bărbatul mersese în tăcere lângă peretele îndepărtat. Ridicând un fotoliu, îl

aduse lângă masa de biliard şi îl aşează astfel încât un braţ să fie paralel cu marginea, cu aproape jumătate de metru între masă şi fotoliu.

O privi pe Helena.

— Nu ai putea sta pe braţul fotoliului? Atunci nu ai mai avea nevoie de picioare ca să joci.

Un val roşiatic urcă pe gâtul Helenei.

— Nu este o idee foarte practică, domnule Knighton. Fotoliul ar trebui să fie mutat pentru fiecare lovitură.

Punându-şi mâinile pe spătarul fotoliului, bărbatul ridică din umeri.

— De aceea ar trebui să joci biliard cu un uriaş ca mine, milady. Am ridicat lucruri mai grele de o mie de ori. Dacă nu pot muta un fleac precum acesta, atunci nu mă pot numi bărbat.

Rosalind simţi cum i se topeşte inima. Dar Helena nu păru deloc impresionată.

— Braţul fotoliului nu-mi va susţine greutatea.

— Ba da, o va face. Domnul Knighton se lăsă pe braţul fotoliului ca să îi demonstreze. Apoi merse lângă Helena, care încă îl privea cu precauţie. Bărbatul întinse mâna. În orice caz, continuă el, nu vei şti până nu vei încerca. Şi promit să te prind dacă se rupe.

Helena se uită un moment îndelungat la mâna lui. Rosalind citi dorinţa pe chipul ei. Trecuseră mulţi ani de când Helena nu mai jucase biliard, şi mult mai mulţi ani de când un bărbat nu o mai tratase atât de politicos.

— Haide, Helena, o îndemnă Rosalind. Eu şi domnul Brennan nu i-am dat şi domnului Knighton şansa să joace, iar dacă Juliet nu vrea să joace, iar eu sunt prea obosită, doar tu ai mai rămas disponibilă.

Helena dădu ochii peste cap, dar recunoscu faptul că era încolţită. Încruntându-se, îşi puse mâna într-a lui şi îi permise să o ajute să se ridice. Şchiopătând spre fotoliu, mormăi:

— Dacă se răstoarnă cu mine, domnule Knighton, te voi face responsabil pe dumneata.

El doar zâmbi drept răspuns, apoi. O ajută să se aşeze pe braţul fotoliului.

După ce începură jocul, Juliet o trase pe Rosalind deoparte, unde să nu poată fi auzită.

— Uită-te la el, şopti ea. Este atât de amabil cu Helena.

Rosalind privi cum domnul Knighton se grăbi să aranjeze bilele.

— Da, este un bărbat cumsecade, cred.

— Ce păcat că ea nu îl place deloc, spuse tristă Juliet. În dimineaţa asta l-a numit bădăran şi a spus că nu s-ar mărita niciodată cu un asemenea om.

— Ştii ce părere proastă are Helena despre bărbaţi. Ar găsi orice scuză pentru a-i refuza.

— Ei bine, în cazul lui are mai mult decât o scuză, mă tem. Crede că a venit doar pentru avere. Crede că vrea să se însoare cu fiica unui conte ca să îl înveţe cum să se poarte în societate. Aşa că nu există nicio şansă ca ea să se căsătorească cu el – mândria Helenei nu ar permite asta. Iar tu ai pus ochii pe asistentul ăla…

— Nu-i adevărat!

Juliet scutură din cap.

— Poţi să negi cât vrei, dar îmi dau seama că-l placi.

— Nici măcar. Rosalind era atât de intrigată de el, de fascinată, de tentată. Dar să îl *placă?* Era un cuvânt prea anost pentru ceea ce o făcea să simtă.

— Deci, dacă niciuna din voi nu vrea să se mărite cu domnul Knighton, am mai rămas eu, spuse Juliet cu o resemnare tristă în glas.

— Scumpa mea, nu trebuie să gândeşti aşa. Niciuna dintre noi nu trebuie să se mărite cu el. Ţi-am spus, putem…

— … părăsi Swan Park pentru totdeauna. Nu vreau să

fac asta.

— Nu înţeleg de ce nu, izbucni Rosalind.

Buza de jos a lui Juliet tremură.

— Nu înţelegi. Nu ai înţeles niciodată.

Tonul plângăreţ al lui Juliet o făcu pe Rosalind să se oprească.

— Atunci, de ce nu îmi explici?

Soarele amiezii intră prin ferestrele galeriei, făcând părul auriu al lui Juliet să strălucească, la fel şi lacrimile apărute brusc din ochii fetei. Rosalind simţi că i se frânge inima. Luă mâna surorii sale într-a ei.

— O, Juliet, te rog să îmi spui ce te-a determinat să accepţi să te măriţi împotriva voinţei tale.

— Trebuie să mă mărit cu domnul Knighton! Trebuie! Juliet plecă uşor capul, câteva bucle căzându-i pe frunte. Este numai vina mea că vom pierde Swan Park, aşa că trebuie să împiedic asta.

— Cum ar putea să fie vina ta?

— Pentru că… dacă mama n-ar fi murit la naşterea mea, *papa* ar fi putut să aibă şi un fiu. Lacrimile i se prelinseră pe obrajii ei angelici. Şi astfel proprietatea n-ar mai fi fost în pericol.

Deci, *asta* era sursa încăpăţânării lui Juliet. Cu o tristeţe fără margini, Rosalind îşi îmbrăţişă strâns sora.

— O, draga mea, nici măcar nu te gândi la asta. Nu este vina ta că femeile mor la naştere. Iar *papa* ar fi putut să aibă mai mulţi copii dacă s-ar fi recăsătorit. Dar n-a făcut-o. Cum te poţi învinovăţi pe tine pentru asta?

— P-pentru că *papa* d-dă vina pe mine, şopti ea printre lacrimi.

Iubirea protectoare pentru sora ei o făcu să o strângă şi mai tare la piept.

— Vrei să spui că *papa* ţi-a spus că este datoria ta să te măriţi cu domnul Knighton pentru că…

— Nu, normal că nu! Juliet îşi şterse lacrimile. *Papa* nu

ar spune niciodată asta. Dar ştiu că mă învinovăţeşte pe mine. O văd în privirea lui şi o simt în glasul lui de fiecare dată când vorbeşte de mama, când vorbeşte despre căsătoria mea pentru a salva Swan Park. Nu este nevoie să o spună – ştiu ce simte.

Rosalind se simţi neajutorată în faţa unei asemenea neînţelegeri tinereşti. Poate că tatăl lor era încăpăţânat uneori, dar îşi iubea copiii în felul lui.

— Sunt convinsă că nu dă vina pe tine, iubito. Niciuna din noi, nici măcar *papa.*

Juliet se retrase din îmbrăţişare, mai multe lacrimi curgându-i pe obraji.

— Ştiam că nu vei înţelege.

— Dar înţeleg! Cred doar că…

— … sunt o fată prostuţă care îşi imaginează lucruri. Ei bine, nu-mi imaginez asta, indiferent de ce ai spune ca să îmi alini sentimentele. Vă voi demonstra tuturor că pot să-mi fac şi eu datoria faţă de familie, aşa cum ai făcut-o tu, având grijă de Swan Park. De aceea mă voi mărita cu domnul Knighton, deşi nu… îl iubesc!

Iar cu acest discurs pasional, se întoarse şi coborî în fugă scările spre aripa vestică.

— Juliet! strigă Rosalind, alergând până în capătul scărilor şi privind în jos, dar sora ei aproape că ajunsese jos. Oricum, nu avea rost să încerce să o convingă când era în starea asta.

Rosalind scutură din cap, întorcându-se în galerie. La naiba cu tot. Determinarea lui Juliet de a „salva” familia era înrădăcinată mai adânc decât crezuse Rosalind. Ea şi Helena probabil că o cocoloşiseră prea mult, făcând-o să simtă că nu putea face nimic ca să fie de ajutor. Acum aveau să plătească cu vârf şi îndesat pentru asta.

Se aşeză pe un scaun din apropiere, cu mintea răvăşită. Of, cum avea să rezolve problema asta? Juliet nu avea să fie liniştită până când nu salvau Swan Park, şi era

evident că pentru ea însemna că trebuia să se mărite cu domnul Knighton. Doar dacă Rosalind se putea gândi la o cale prin care să împiedice asta până să fie prea târziu. Din câte ştia ea, domnul Knighton nu o ceruse pe niciuna dintre ele – *papa* le-ar fi spus –, dar situaţia nu putea continua astfel la nesfârşit. La urma urmei, domnul Knighton avea o afacere în Londra.

Rosalind avea nevoie de o întârziere, ceva care să îi dea timp să se gândească la un plan care să fie pe placul tuturor. *Papa* le anunţase din scurt, iar ea nu avusese timp să se gândească la toate opţiunile.

Problema era că nu avea control asupra situaţiei, nu exista nicio cale de a prezice când putea avea loc logodna, cât avea să dureze sau ce putea fi făcut. Singura cale de a obţine controlul era să fie de acord să se mărite ea însăşi cu bărbatul.

Inima lui Rosalind începu să o ia la goană. Da, asta ar merge! Dacă era de acord să se mărite ea însăşi cu domnul Knighton, putea juca rolul logodnicei mofturoase: să insiste că are nevoie de timp pentru a plănui nunta, să facă tot felul de lucruri care să îl facă să se răzgândească cu privire la căsătoria cu una dintre ele…

Rosalind se încruntă. Acel plan avea o singură problemă: el nu s-ar însura niciodată cu ea. Voia o femeie ca Juliet – soţia perfectă, acceptabilă din punct de vedere social.

Oftând, se ridică de pe scaun. Oare ar putea găsi o cale de a-l îndrepta în acea direcţie? Va trebui să se gândească la asta, pentru că era cel mai bun plan al ei până în acel moment. Rosalind căscă. În primul rând, trebuia să tragă un pui de somn. Întotdeauna gândea mai bine după ce dormea. Sau poate că avea să găsească vreo soluţie în vis.

Când ajunse la jumătatea coridorului, îmi aminti că îi promisese lui Griff că avea să îl ia pe John de lângă uşa lui.

La naiba!

Conform ceasului, trecuse doar o jumătate de oră, aşa că avea destul timp. De obicei, el petrecea mai bine de două ore muncind în camera lui, după-amiaza. Totuşi, voia să rezolve acum chestiunea. Apoi putea să doarmă şi să îşi gândească mai departe planul.

Se întoarse la scările vestice şi urcă la etajul doi. John stătea în hol, lângă uşa lui Griff, ca întotdeauna, dar se ridică din scaun când ea se apropie.

— Domnul Brennan este de ceva timp în camera sa, milady, raportă el.

Rosalind ascultă la uşă, dar nu auzi nimic. Oftă.

— Poţi pleca. Iar de-acum încolo te poţi întoarce la îndatoririle tale obişnuite.

John încuviinţă din cap, prea bine pregătit pentru a pune la îndoială mofturile stăpânei casei. Şi Rosalind dădu să plece, dar se opri, cuprinsă de curiozitate, ca întotdeauna. Ce făcea Griff acolo în fiecare zi? Rar îl vedea discutând despre afaceri cu domnul Knighton, deci cum se făcea că avea atâta treabă?

Îşi lipi urechea de uşă pentru un minut. O tăcere ostentativă fu tot ce auzi. Desigur, să scrii scrisori şi să citeşti nu erau activităţi zgomotoase. Dar s-ar auzi măcar scaunul scârţâind din când în când sau ceva de genul acesta. Lat el nu putea scrie scrisori tot timpul, nu-i aşa? L-ar durea mâna.

Rosalind miji ochii. Dacă stătea să se gândească mai bine, el nu trimitea prea multe scrisori. Hmm. Cât de straniu. Ce făcea înăuntru?

Cu o dârzenie bruscă, Rosalind bătu în uşă. Niciun răspuns. Bătu din nou, de data asta mai nerăbdătoare. Din nou tăcere.

Suspiciunea i se strecură în piept şi îi încreţi fruntea. Oare trecuse de lacheul ei? Exista o singură cale de a afla. Rosalind încercă uşa, dar era încuiată. La naiba.

Hotărâtă să îi descopere secretul, Rosalind scoase setul de chei, apoi le încercă pe toate, până o găsi pe cea care descuie uşa. Începu să răsucească mânerul uşii, dar ezită. Ar fi groaznic dacă el ar dormi, iar ea ar da buzna peste el.

Dar putea oricând să pretindă doar că venise să îi spună că lacheul se întorsese la treburile lui, nu-i aşa? Simţindu-se sigură de acel argument, deschise uşa şi intră.

Camera era pustie – de-a dreptul pustie. Rosalind rămase cu mâinile în şolduri şi înjură. Fără îndoială, John coborâse la bucătărie sau la baie mai devreme, iar Griff plecase în lipsa lui.

Privind încăperea, observa că haina lui Griff era aruncată peste un scaun, iar vesta şi lavaliera erau atârnate în cuier. Îşi schimbase hainele înainte să plece? Dar de ce? Şi de ce doar acele articole de vestimentaţie? Nu, era mai probabil să fie în cămaşă, oriunde ar fi fost. Totuşi, nu îi stătea deloc în fire una ca asta bine-îmbrăcatului domn Brennan.

Apoi altceva îi atrase atenţia. Biroul fusese mutat de lângă perete. Rosalind se apropie. În panoul din spatele lui se zăreau crăpături... Deodată, Rosalind ştiu cum plecase Griff din încăpere.

Prin uşa servitorilor, uşa sigilată a servitorilor. Blestemat să fie! Era de aşteptat ca Griff să descopere uşa pe care niciunul dintre ei nu o folosise vreodată.

Rosalind deschise uşa, privi în casa scării şi zări piesele de mobilier care blocau treptele. I se spusese că acele scări nu erau sigure, de aceea nu le folosea nimeni. Evident, exageraseră, pentru că Griff le folosise.

Ei bine, gândi ea, probabil că era foarte mândru de el. În tot acest timp se strecura afară din camera lui de fiecare dată când voia şi cât voia, iar ea nici măcar nu ştiuse. Şi mai făcuse şi mare tam-tam cu pariul acela!

Cu cât Rosalind se gândea mai mult la asta, cu cât se

înfuria mai tare. Deci el voia să umble prin casă în voie, nu-i aşa? Să se strecoare în camerele celorlalţi, căutând Dumnezeu ştie ce. Era un şobolan. Rosalind îşi dorea să ştie exact ce punea la cale, pentru că altfel ar putea şti şi în ce direcţie să îşi îndrepte propriile planuri.

Frustrată, se întoarse la masa lui de scris. Câteva hârtii erau împrăştiate pe ea. Oare vreuna dintre ele aparţinea familiei ei? Apropiindu-se de masă, privi confuză hârtiile, apoi îşi dădu seama că majoritatea aveau legătură cu Knighton Trading.

Un rânjet sinistru i se întipări pe chip. Dacă Griff insista să îşi bage nasul unde nu îi fierbea oala, poate că şi ea ar trebui să facă la fel. Cine ştie? Ar putea fi chiar norocoasă să găsească ceva care să dezvăluie adevăratele intenţii ale şefului său. Atunci ar putea merge la *papa* şi să îi spună bănuielile ei, iar el va trebui să o asculte.

Aruncă o privire către uşa închisă care dădea către scara servitorilor şi ezită. Nu ar fi vrut ca el să o găsească singură în camera lui, după ameninţările pe care i le aruncase.

Totuşi, trecuse puţin timp de când îl văzuse ultima oară, iar el stătea întotdeauna cel puţin două sau trei ore. Cu siguranţă, Rosalind avea timp să facă nişte cercetări proprii înainte ca el să se întoarcă. Simţindu-se delicios de rea, se aşeză pe scaunul lui şi ridică un teanc de hârtii. Avea să stea doar câteva minute, atâta tot. Destul cât să afle ce punea bărbatul la cale.

Capitolul 11

Fericirea, chiar şi de durează o clipă, tot fericire este.

Joanna Baillie, dramaturg scoţian, *Farul*

Griff urcă cu greu pe scara servitorilor, epuizat şi înfometat. Probabil că era aproape ora cinei. De obicei, nu căuta atât de mult, dar dacă Rosalind se ţinuse de cuvânt şi lacheul dispăruse, cine avea să observe? Ea nu putea sta atât de mult să aştepte la uşa lui. Iar dacă o făcea, aşa îi trebuia, să aştepte mult şi bine.

Ca de obicei, nu găsise nimic. Erau multe documente – dăduse chiar şi peste Biblia familiei, cu lista de căsătorii, naşteri şi decese –, dar căsătoria părinţilor lui nu fusese nicăieri înregistrată. Şi nu găsise nici urmă de certificatul lor de căsătorie.

La naiba! Probabil că afurisitul de conte avea vreun seif ascuns pe undeva, poate în camera lui. Acolo trebuia să caute Griff – dar bătrânul ticălos nu se dădea niciodată jos din pat. Iar Daniel îi mai dăduse lui Griff doar trei zile.

Daniel, ticălosul ipocrit. Nu se mai certaseră niciodată înainte, nu ca acum. Cu mâneca, îşi şterse sudoarea de pe fruntea încruntată, pătând materialul de funingine. Privi pata în lumina palidă de pe casa scării. Cu mult timp în urmă, nu şi-ar fi murdărit cămăşile cu atâta uşurinţă. Fiecare cămaşă îl costa mai mult decât îşi putea permite. Acum le putea murdări în voie, chiar să le arunce dacă voia.

„De când un titlu sau o moşie sunt atât de importante pentru tine? Ai toţi banii de care ai nevoie, iar Knighton Trading o duce bine.”

Îşi încleştă pumnul. Daniel nu avea să înţeleagă niciodată. Nu era vorba despre bani. El voia ca Knighton Trading să devină o companie puternică, demnă de respect. În mintea lui limitată, Daniel nu reuşea să vadă imaginea de ansamblu – oamenii pe care Griff urma să îi angajeze, comerţul care avea să se dezvolte. Cum îndrăznea să spună că Griff se gândea doar la răzbunare, că urmărea doar o ambiţie meschină? Daniel se înşela, iar el îşi dăduse seama la timp.

Griff se căţără cu grijă peste scaunele rupte şi talmeş-balmeşul de pe scări. În prima călătorie pe scări, când îşi prinsese piciorul între trepte, descoperise de ce servitorii nu foloseau niciodată această rută. Acum era mult mai atent.

Cel puţin acum nu mai era nevoit să o facă prea des, nu şi dacă Rosalind îşi lua paznicul înapoi. Griff spera doar ca asta să nu însemne că ea avea să insiste din nou să stea în preajma lui – acela era un război pe care Griff îl putea pierde rapid.

Toate tacticile lui de a o alunga reuşiseră doar să îl excite. Când erau împreună, izbucnea un veritabil festin de aluzii senzuale. Primul fel de mâncare – întrebările ei mistuitoare. Al doilea – răspunsurile lui condimentate. Al treilea – îmbujorările ei delicate. Apoi toate se repetau până când el sfârşea prin a o dori ca desert.

Ceea ce începuse ca o metodă de a o îndepărta devenise un periculos joc erotic, unul care se putea încheia doar cu ea în patul lui.

Griff scutură din cap, alungând acel gând. Era imposibil, desigur. Să seducă o virgină era inacceptabil. Nu avea nicio intenţie să se însoare cu ea, iar ea, cu siguranţă, nu dorea să se mărite cu el. Atunci el de ce insista să se gândească la asta?

Pentru că femeia era „originală” în fiecare sens al cuvântului. Bogăţia nu o impresiona; măgulirile nu o influenţau. Le dădea ordine tuturor din casă, şi totuşi servitorii vorbeau cu drag despre ea, iar lacheii ei nu ezitau să o ridice în slăvi. Cele mai stranii planuri îi reuşeau adesea, în ciuda manierei hazardate în care le executa. Lui Griff ajunsese să îi placă preferinţa ei scandaloasă pentru rochiile strălucitoare. Culorile vii i se potriveau de minune.

Ce îi menţinea dorinţa vie, totuşi, era amintirea sărutului ei – modul în care se cufundase în el, nerăbdarea fiindu-i temperată doar de inocenţă, iar pasiunea de uimire. Cum putea un asemenea entuziasm pur să nu trezească

instinctele primitive ale unui bărbat?

La naiba, după acel joc seducător de biliard, Griff nu ştia dacă ar supravieţui unei alte zile fără să o arunce peste umăr, ca o bestie sălbatică, şi să o ducă în bârlogul lui.

Ajunse în camera lui şi intră grăbit, spunându-şi în sinea lui că de-abia aştepta să intre din nou în dormitorul luminos şi să scape de întunericul de pe scară. Dar, adevărul era că de-abia aştepta să se pregătească pentru următoarea rundă cu Rosalind.

Deja închisese uşa în urma lui când o zări. Obiectul obsesiei lui ridicole stătea pe scaun, cu capul pe masa lui de scris. Se opri şocat, întrebându-se dacă intensitatea dorinţei lui o chemase la el. Dar nu, dacă ar fi fost un vis, ea ar fi fost deja goală. În schimb, purta rochia de un verde-smarald ţipător, pe care el îşi închipuise că i-o sfâşie cu dinţii în timpul jocului de biliard.

Dorinţa arzătoare se transformă rapid în furie când îşi dădu seama că ea se strecurase în camera lui. Descuiase uşa şi intrase fără ştirea şi permisiunea lui. Pentru numele lui Dumnezeu, regina războinică nu ţinea cont de nimic?

Zări hârtiile pe care le ţinea în mâini, iar sângele îi bubui în urechi. Oare ce lăsase la întâmplare pe birou? Era ceva acolo ce putea să îi trădeze minciunile? Mergând lângă birou, privi hârtiile care ieşeau de sub mâna ei.

Nu erau nimic important, doar facturi. Fără îndoială, acesta era şi motivul pentru care Rosalind se plictisise şi adormise. Dar oare mai făcuse asta înainte – să vină aici în timp ce el era plecat, poate chiar în timpul zilei, când el era plecat cu lacheul ei?

Nu conta – nu avea să se întâmple din nou. Una era să îl tachineze şi să îl urmărească, alta să îi invadeze intimitatea. Griff refuza să tolereze un asemenea comportament. Îşi apropie mâna de umărul ei, vrând să o trezească, apoi zări bucata de cuarţ pe care o folosea ca să ţină hârtiile în loc.

Cu un rânjet răutăcios, o luă şi o cântări în palmă. Da, era tocmai bună. Mergând lângă un capăt al biroului, se aplecă şi dădu drumul rocii cât de aproape putu de capul ei, fără să o lovească. Roca lovi lemnul de stejar cu un clinchet asurzitor.

Rosalind se ridică imediat, ochii fiindu-i aprinşi de confuzie, obrazul roşu şi cu urmele degetelor ei pe el.

În secunda în care ea îl văzu, Griff se aplecă înainte, bătând cu pumnii în birou şi mugi:

— Ce naiba crezi că faci aici?

Teancul de hârtii îi alunecă din mână, căzând pe podea asemenea unor pene.

— Păi… eu…

— Nu ai niciun drept să intri fără permisiune în camera mea încuiată, şi ştii asta!

Pentru o clipă, ea doar îl privi cu gura căscată, tulburarea fiindu-i evidentă în răsuflarea sacadată. Apoi Rosalind aruncă o privire biroului îndepărtat de perete şi miji ochii.

— Ai tupeul să mă acuzi pe mine? În câte camere încuiate ai intrat *dumneata* fără permisiunea *mea?* Răspunde-mi!

— În câte am dorit. GrifF înăbuşi orice urmă a conştiinţei. Fiecare cameră din casa aceasta îi aparţinea lui, în principiu, ceea ce însemna că avea dreptul să cotrobăie prin ele. Nu e ca şi cum am avut de ales. Tu mi-ai refuzat dreptul la intimitate, aşa că mi l-am rezervat singur.

— Ai renunţat la dreptul la intimitate în momentul în care ai început să cotrobăi prin casa mea!

Furia explodă în creierul lui. Înşfăcând-o de braţe, o ridică de pe scaun.

— Iar tu ai renunţat la dreptul la politeţe când ai intrat în camera mea! Acum ieşi afară!

Griff îi dădu drumul, iar ea făcu un pas împleticit înapoi, evident şocată de modul dur în care o tratase. Dar,

ca de obicei, amazoana lui rămase neînduplecată. Îndreptându-şi umerii, se încruntă la el.

— Nu plec până nu-mi spui ce pui la cale. Ai trecut prin multe ca să te asiguri că poţi umbla nestingherit prin casă. Vreau să ştiu de ce. Ce cauţi?

— Un loc în care să nu fiu hărţuit de femei băgăcioase!

Rosalind pufni.

— Nu mă voi lăsa intimidată de furia dumitale. Vreau să ştiu adevărul şi neruşinarea dumitale nu mă va împiedica să-l aflu.

El se încruntă la vulpiţă, rămânând momentan fără cuvinte. Apoi, mirosul apei de trandafir îi ademeni simţurile, iar Griff deveni conştient de corpul ei, stingându-i toată furia.

Rosalind era în dormitorul lui. Singură. Cu el.

O devoră din priviri. Şalul ei zăcea undeva pe podea, lăsând dezgolite cele două semilune cărnoase care se iveau din corsetul verde. Asemenea unor petale de crin plutind pe o mare agitată, se ridicau şi coborau în ritmul nebunesc al respiraţiei ei furioase.

El le privi fermecat, apoi îşi ridică privirea spre bărbia ei tremurândă şi pe buzele ei cărnoase, întredeschise.

Acele buze afurisite care nu eşuau niciodată în a-i provoca o erecţie.

— Dacă neruşinarea mea nu te va învăţa să-ţi vezi de treburile tale, spuse el, ştiu ce o va face.

Apucând-o de umeri, îşi plecă uşor capul, dar înainte să o poată sărută, Rosalind şopti „să nu îndrăzneşti!” pe un ton aproape rugător. Îl făcu să ezite, asta până când ea adăugă:

— Să nu îndrăzneşti să mă săruţi, Griff Brennan!

Auzind-o combinându-i numele cu al lui Daniel fu picătura care umplu paharul.

— Nu poţi să spui că nu te-am avertizat, spuse el.

Apoi îşi lipi cu putere gura de a ei.

Se aşteptase ca zeiţa lui războinică să opună rezistenţă, dar îl uimi prin imobilitatea ei perfectă. Poate că somnul îi domolise mijloacele de apărare. Sau poate că şi ea fusese la fel de excitată ca şi el din minutul în care o văzuse în halat, mânuind o sabie.

Griff nu ştia; nu îi păsa. Cea mai ispititoare femeie care făcuse sângele unui bărbat să clocotească era în braţele lui, în dormitorul lui. Iar el o dorea. Blesteme, cum o dorea!

Îşi forţă limba să treacă de bariera buzelor ei, căpătând permisiunea să intre după un moment de efort. Cu un geamăt de satisfacţie, puse asediu pe gura ei. Şi ce gură minunată – moale, caldă şi îmbietoare, având gust de scorţişoară, de la acele tarte cu mere pe care părea să le adore. Putea să se hrănească cu aroma ei toată ziua şi să nu se sature niciodată.

Dar, oricât de nechibzuit ar fi, Griff avea nevoie de mai mult decât un sărut de data asta. De mult mai mult.

Rosalind putea simţi diferenţa în el, presiunea şi determinarea. Blestemat să fie, voia doar să o distragă de la aflarea adevărului. Atunci, ea de ce îi permitea?

Pentru că el o făcea atât de bine. Mâinile lui ferme îi ţinură capul nemişcat pentru o serie de săruturi înfometate, care îi făcură pulsul să o ia razna. Degetele lui se plimbau nestingherite prin părul ei, scoţându-i din el acele deja slăbite de somnul neplănuit. Părul îi căzu pe spate asemenea unui steag al păcii.

Asta o sperie de moarte. În numele lui Dumnezeu, ce făcea? Trebuia să se gândească la surorile ei şi la cutia lui *papa.*

Cu un imens efort de voinţă, Rosalind îşi dezlipi buzele de ale lui.

— Nu te voi lăsa să faci asta. Nu te voi… lăsa să mă distragi.

— De ce nu? mormăi el, acoperindu-i obrajii cu sărutări. Dumnezeu mi-e martor că tu mă distragi de câteva zile.

Rosalind se îndepărtă de el.

— Nu mă minţi! Rosalind nu putea suporta ca el să se prefacă din nou şi să o rănească, aşa cum o făcuse ultima oară când o sărutase.

Privirea lui o studie confuză.

— Să te mint? În legătură cu ce?

Concentrându-se pe cămaşa murdară care era dovadă a activităţilor lui necinstite, Rosalind trase aer în piept.

— Poate mă crezi prea… proastă ca să îmi dau seama de ceea ce-mi lipseşte, dar îmi cunosc lipsurile. Ştiu că nu am frumuseţea şi silueta necesare ca să stârnesc… nevoile unui bărbat, şi că faci asta doar ca să-mi distragi atenţia de la planurile dumitale ascunse. Este imposibil să mă consideri…

— Minunată? Seducătoare? Ispititoare? Apucând-o de umeri, parcă pentru a o scutura şi a o trezi la realitate, Griff râse. În tot timpul ăsta, eu am luat-o razna încercând să nu te sărut, iar tu ai crezut că… Privirea lui o răvăşea, în ochii lui citindu-se o dorinţă arzătoare. Crede-mă, Rosalind, nu-ţi lipseşte nimic. Cu excepţia bunului-simţ de a sta departe din calea unui bărbat care îşi petrece nopţile tânjind după tine.

Rosalind aproape că uită să respire. Adevărul dorinţei lui i se citea pe chip – în maxilarul lui ferm, în ochii bântuiţi… în buzele care coborau din nou pe ale ei. Rosalind gemu, lăsându-se din nou în voia sărutului său, încântată să ştie că o dorea pe *ea.*

Şi mai rău, ea îl dorea pe el. Până acum îi rezistase doar amintindu-şi că el folosea seducţia pentru a o îndepărta. Dar dacă Griff voia cu adevărat să o seducă, atunci Rosalind era pierdută – pentru că, Dumnezeu ştia, şi ea îşi dorea asta.

Din felul în care o săruta, şi el îşi dăduse seama de asta. Îi distrugea barierele de parcă erau de paie, împrăştiindu-le ca pe o comoară uitată sub ghearele grifonului.

Fu nevoie de toată voinţa ei să se desprindă din sărut şi să îl implore:

— Ştiu că nu eşti întotdeauna ticălosul care pretinzi că eşti, Griff, şopti ea cu disperare. Te rog… te rog, nu face pe ticălosul acum. Măcar o dată, joacă rolul gentlemanului.

Rosalind ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Nu pe gentleman îl vrei. Griff îi sărută urechea, venerând-o cu gura lui, apoi cu limba. Fiorii o străbătură în valuri ameţitoare. Şi de ce să nu joc rolul ticălosului când tu te joci de-a depravata?

Blestemat să fie pentru că îi cunoştea atât de bine viciile secrete. Mâinile ei deja îi contraziceai propriile proteste prin faptul că deja se împreunaseră în jurul taliei lui. Pieptul lui Griff era aproape dezgolit, doar cămaşa subţire acoperindu-l. Rosalind îi putea simţi coastele prin material, îi simţea muşchii încordându-se şi vibrând sub atingerea degetelor ei curioase. Intimitatea faptului că îl atingea în voie o copleşi.

Mâinile lui coborâră pe braţele ei, apoi pe talie, aducând-o aproape de pantalonii lui în care se ghicea excitare:

— Mă ispiteşti din nou, îi şopti el la ureche.

— Atunci, dă-mi drumul.

— Tu prima. Griff aşează sărutări fierbinţi pe linia maxilarului ei. Îţi dau drumul dacă îmi dai şi tu.

Rosalind nu putea. Voia, chiar voia. Mângâierile lui Griff îi înceţoşaseră mintea atunci când avea nevoie să gândească limpede. Dar nu putea să îi dea drumul.

Înfierbântată, încercă o altă tactică.

— Dacă nu încetezi, eu… te spun lui *papa.* Sunase ca o ameninţare ridicolă, copilărească, iar Rosalind regretă

cuvintele de îndată ce le rosti.

Mai ales când el râse în urechea ei.

— Mi-ar plăcea să aud *acea* conversaţie. Griff o muşcă uşor de lobul urechii, apoi o imită cu o voce joasă: „Domnul Brennan m-a sărutat când am intrat în camera lui încuiată şi am adormit lângă patul lui”. Răsuflarea lui îi încălzi urechea. Ai putea la fel de bine să-i spui că ai venit la mine de bunăvoie, continuă el.

— Dar nu am făcut asta! protestă Rosalind, încercând să îşi îndepărteze capul de el. Şi, cu siguranţă, nu am vrut să adorm!

Griff îi însemnă gâtul cu un sărut arzător.

— Presupun că nu ai „vrut” nici să umbli în halat în noaptea în care ne-am cunoscut şi nici să mă laşi să te sărut în livadă. Conducând-o cu spatele spre pat, mormăi din nou la urechea ei: Fetiţele care se joacă cu focul n-ar trebui să meargă plângând la *papa* atunci când se ard.

Luând-o prin surprindere, o aruncă pe pat şi îi acoperi repede trupul cu al său, potrivindu-se între picioarele ei. Greutatea lui şi poziţia intimă ar fi trebuit să o sperie; în schimb, sentimentul care o încerca era indecent de delicios.

— Nu sunt o fetiţă, şopti ea cu îndârjire.

Privirea de uliu a grifonului trasă o urmă lacomă de pe gâtul pe sânii ei, care se ridicau şi coborau mai rapid sub privirea lui fierbinte, aproape revărsându-se din rochie.

— Nu, spuse el în şoaptă, cu siguranţă nu eşti o fetiţă. Griff ridică o mână şi îi cuprinse sânul prin rochie, frământându-l atât de tare, încât Rosalind icni. Dar m-ai ispitit şi m-ai tachinat zile întregi, dulceaţă, iar acum este timpul să primesc răsplata.

Fiori de plăcere dansau pe spinarea ei. Cum putea un grifon să îşi primească răsplata? se întrebă Rosalind, tremurând de plăcere. Dar ştia. O, da, ştia.

Pentru că buzele lui îşi luau acum revanşa dintr-ale ei, cutreierând fiecare milimetru fără milă. Limba lui pornise în

recunoaşterea gurii ei. Iar mâna lui se strecurase pe spatele ei, studiindu-i şnururile rochiei, care se dovediră ruşinos de uşor de dezlegat.

Rosalind se rupse din sărut când el îi trase rochia de pe umeri, coborând apoi pe sânii ei.

— Griff, nu poţi…

— Evident, pot, spuse el răguşit. Îi coborî rochia în talie, apoi căută şnururile cămăşuţei ei.

Făcând ochii mari, Rosalind îl prinse de încheietura mâinii.

— Ai de gând să mă distrugi?

Privirea lui o fixă pe a ei, sălbatică, doritoare… insistentă.

— Nu. Doar să-mi satisfac nişte pofte. Şi pe ale tale. Spre marea ei surprindere, Griff se aplecă şi îi dezlegă şnurul cămăşuţei cu dinţii. Un rânjet desfrânat i se aşternu pe chip când mai multă piele ieşi la iveală. Lasă-mă să te privesc, spuse el. Lasă-mă să văd ce-ţi lipseşte, draga mea. Îşi eliberă încheietura din mâna ei şi îi trase în jos cămăşuţa, dezgolind un sân plin, sorbindu-l cu privirea lui întunecată şi flămândă.

Respiraţia i se acceleră, apoi deveni sacadată.

— „De la est până la vest”, cită el şoptit, „o bijuterie ca Rosalind nu găsesc”.

— Eşti un ticălos dacă foloseşti Shakespeare împotriva mea, protestă ea, deşi complimentul său dezgustător îi făcuse plăcere.

Iar căldura privirii lui admirative îi ardea pielea dezgolită. Doamne, Dumnezeule, acesta era mai mult decât o joacă simplă cu focul – era o joacă cu praf de puşcă, cu pistoale, cu tunuri.

Asta era problema – pericolul făcea totul mai palpitant.

Apoi Griff îşi plecă neruşinat capul spre sânul ei dezgolit.

— Griff, ce crezi că faci? şopti ea speriată.

— Gust din soiul meu preferat de prună, spuse el, apoi închise gura în jurul sfârcului rozaliu.

Rosalind nu mai fusese niciodată atât de şocată. Dar şocul lăsă locul excitării odată cu prima mişcare a limbii lui. Suspine înfundate ieşiră din gâtul ei când el începu să sugă şi să îi mângâie sânul. Înrobită, Rosalind închise ochii ca să savureze minunata plăcere fierbinte. O, raiul… acesta era raiul… îi răvăşea corpul pe interior. Degetele lui se strecurară în cămaşa ei ca să îi mângâie celălalt sfârc, iar Rosalind aproape că leşină din pricina plăcerii pure care o inundă.

Când ea scoase un sunet jos din gât, Griff se opri şi îi şopti:

— M-ai convins în legătură cu dulceaţa prunelor, Rosalind. M-ai convertit pe vecie.

Îi ciupi uşor celălalt sfârc, iar ea deschise ochii, uimită de clocotul pe care îl provocase în stomacul ei. El o privea cu o expresie de superioritate.

— Crezi că ar trebui să mai gust una? Ochii lui licăriră în timp ce îi sărută sânul şi coborî uşor spre celălalt. Ţi-ar plăcea?

— Da, oh, da. Cuvintele ieşiră din gura ei înainte să le poată opri.

Cu o foame sălbatică, el sărută şi supse celălalt sân, iar Rosalind îşi arcui spatele, parcă cerând mai mult, ascunzându-i chipul între sânii ei, în timp ce el îi mângâia cu mişcări din ce în ce mai fierbinţi. Părul lui era ca de satin în mâinile ei, un deliciu la atingere. Dar ea voia să mângâie alte lucruri, să atingă alte părţi din el, iar în curând se trezi frământându-i mânecile cămăşii, de parcă ar fi putut să le rupă doar cu simpla atingere.

Râzând, Griff se ridică uşor.

— Voiai altceva, milady?

Tăcută, cu faţa arzându-i, Rosalind îi descheie nasturii

cămăşii. Zâmbetul lui pieri brusc, înlocuit de o dorinţă sălbatică. Începu să respire sacadat, apoi se ridică uşor de pe ea, sprijinindu-se în mâini, pentru a-i permite accesul.

Când ea descheie ultimul nasture, Griff se ridică în genunchi cât să îşi scoată cămaşa şi să o arunce pe podea. Braţele lui erau mai groase decât îşi imaginase ea, umerii mai laţi, dar acestea fură singurele lucruri pe care Rosalind putu să le observe înainte ca el să se coboare din nou peste ea, precum creatura pe jumătate vultur, pe jumătate leu care era. Ea începu să îşi plimbe cu nerăbdare mâinile peste pielea caldă şi catifelată şi peste muşchii virili care tresăreau sub atingerea ei.

Gura lui pe sânii ei, totuşi, o făcu în curând insensibilă la orice, dar nu şi la dorinţa stranie de a-şi lipi pelvisul de al lui. Când o făcu, Griff gemu şi se împinse între coapsele ei, făcând-o să geamă de plăcere.

— Dacă o ţii tot aşa, vulpiţa mea ispititoare, mormăi el între sânii ei, nu voi răspunde pentru faptele mele.

Vulpiţă ispititoare, deci? Un instinct obraznic o făcu să se arcuiască din nou spre el, parcă doar pentru a vedea cum avea să reacţioneze. Griff îşi dezlipi gura de pe sânii ei, apoi urcă spre chipul ei, privind-o intens. Fără să îşi ia privirea de pe ea, se întinse lângă Rosalind, pe pat. Ea nu-şi putu abţine un oftat de dezamăgire, dar nu dură mult, pentru că mâna lui îi prinse rochia şi i-o trase în sus.

— G-Griff? se bâlbâi ea.

— Fetiţele care se joacă cu focul… şopti el cu o voce groasă.

Apoi gura lui o acoperi din nou pe a ei. Acest sărut fu ostentativ de carnal, încărcat de flăcări înăbuşite şi de promisiuni periculoase. Rosalind simţi cum rochia îi este ridicată deasupra coapselor. Apoi mâna lui se închise peste locul cuprins de o durere plăcută dintre ele, trezind în pântecele ei nevoi sălbatice. Pentru o clipă, tot ce făcu Griff fu să o preseze cu podul palmei, făcând-o să se

zvârcolească sub mâna care nu părea să o satisfacă îndeajuns.

Apoi ceva se strecură în interiorul ei.

Rosalind îşi eliberă gura.

— Ce fa… îşi pierdu cuvintele, simţind degetul lui pătrunzând-o adânc, într-o mişcare care îi smulse un geamăt. Ooo… Griff… asta este… Doamne, este…

— Indescriptibil, judecând după incapacitatea ta ciudată de a vorbi.

El o sorbea din priviri, ticălosul, iar ea nu putea să invoce nicio urmă de furie.

— Indescriptibil, da. O, fă-o din nou.

— Vrăjitoare ce eşti, şopti el, chicotind, apoi o făcu din nou.

Şi din nou. Şi din nou, până când o pătrunse cu două degete, mângâind-o, făcând-o să se împingă în palma lui fierbinte, vrând mai mult.

— Îţi place, nu-i aşa? Vocea lui era încordată şi guturală acum, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească. Îţi place, amazoana mea desfrânată?

Lui Rosalind îi plăcea, se desfăta cu bogăţia de senzaţii. Dacă asta o transforma într-o desfrânată, atunci o desfrânată era. Cel puţin acum înţelegea ce se întâmplase între lăptăreasă şi grăjdar, pe care îi găsise râzând în hambar, ea având bluza descheiată şi rochia ridicată în jurul coapselor. Deşi Rosalind fugise ruşinată, pentru multe zile după aceea se gândise la femeie ca la o desfrânată.

Acum ştia cât de uşor era să fii o desfrânată. Şi cât de delicios. Mişcările degetelor lui deveniră mai rapide, aruncând-o parcă într-o pădure ascunsă, unde bestii sălbatice devorau virgine aşa cum o devora el. Dar ea îşi dorea ca Griff să o devoreze… o, da… se simţea de parcă ar fi alergat prin pădure în întâmpinarea bestiilor… mai repede şi mai repede, în timp ce el o pătrundea mai adânc… iar şi iar…

Explozia veni ca un fulger, încleştându-i coapsele, smulgându-i un ţipăt jos, ruşinat, în timp ce îşi arcui corpul sub atingerea lui.

În cele din urmă, se prăbuşi din nou în pat, pe jumătate mulţumită, pe jumătate nefericită, deşi corpul lui încă zăcea greoi lângă al ei, iar degetele sale încă zăboveau înăuntrul ei. Trecu o secundă, timp în care singurul sunet din încăpere era respiraţia lui accelerată şi suspinele ei. Apoi Griff îşi retrase mâna dintre picioarele lui Rosalind şi şi-o şterse pe pantaloni.

Deodată, Rosalind se simţi ruşinată şi stingheră. Încercând să îşi ascundă chipul de el, îşi afundă faţa în cuvertură, dar nu reuşi să scape de Griff nici acolo, întrucât simţi mirosul lui, de mosc, bărbătesc.

— Rosalind… la naiba, Rosalind… murmură el, aplecându-se şi presărând sărutări fierbinţi pe gâtul şi pe obrajii ei. Barba lui o zgâria, intensificând plăcerea şi dulceaţa săruturilor sale. Apoi respiraţia lui îi încălzi urechea. Atinge-mă şi tu pe mine, şopti el. Vreau să îţi simt mâinile pe corpul meu. Te rog… doar puţin…

Rosalind îl privi uimită. Să îl atingă? în tot timpul ăsta, Griff nu îi ceruse să facă nimic, nici măcar nu spusese *te rog.* Dar durerea dorinţei arzătoare îi înăspri trăsăturile în timp ce o privea.

Griff îi luă mâna şi i-o duse la umflătura din pantalonii lui.

— Atinge-mă, iubito, altfel voi înnebuni.

Rosalind încuviinţă supusă, copleşită de dorinţa de a-l satisface, aşa cum el îi oferise plăcere. Când ea strânse degetele în jurul umflăturii acoperite de materialul pantalonilor, el tresări sub degetele ei.

Gemând, el îşi împinse pelvisul în mâna ei.

— Da, draga mea Rosalind… Aşa, dar… mai tare…

Ea zâmbi cu o satisfacţie feminină, strângându-i şi mai tare mădularul. Gemând din nou, se împinse şi mai tare

în mâna ei, apoi îşi strecură însetat limba în gura ei.

Rosalind îşi frecă mâna de umflătura încordată din pantalonii lui, accentuând presiunea în timp ce el îi mângâia sânii şi presăra sărutări fierbinţi pe obrajii şi pe fruntea ei. Curiozitatea ei cu privire la acea parte din el se intensifică atât de tare, încât ajunse să blesteme stratul de caşmir care îi despărţea mâna de pielea lui. Mai bine, dacă el putea să îi ridice ei fusta… Rosalind începu să îi descheie nasturii pantalonilor.

Griff încremeni şi îi opri mâna.

— Nu, iubito. Deja te doresc mai tare decât pot îndura. Dorinţa arzătoare i se citea pe chip. Iar dacă îmi scoţi penisul afară din pantaloni, jur că nu mă mai abţin, fie că eşti virgină sau nu.

Pentru o clipă, Rosalind îl privi uimită, cuvântul *penis* răsunându-i în urechi. Apoi, realiză însemnătatea întregii propoziţii;, ; i îşi dădu seama de ceea ce făcea. Ce tocmai făcuse.

— Doamne Dumnezeule, şopti ea îngrozită. Îşi luă grăbită mâna de pe el. Doamne Dumnezeule, o, Doamne… repetă ea în timp ce se dădu jos din pat.

Înnebunită să se acopere, îşi ridică partea din faţă a rochiei, dar nu voia să stea pentru că el i-o dezlegase. Încercă în zadar să îşi ducă mâinile la spate ca să ajungă la nasturi, simţindu-se umilită.

Griff sări din pat, înjurând.

— Calmează-te; o să o rupi!

— Blestemat să fii! şopti ea când el veni în spatele ei şi începu să îi încheie nasturii.

Cât de umilitor să fie nevoită să accepte ajutorul lui. Şi de ce trebuia să fie atât de priceput la încheiat nasturi? Putea însemna un singur lucru.

— Probabil că faci asta tot timpul, spuse ea cu o gelozie iraţională, pentru toate femeile tale…

— *Toate* femeile mele? spuse el furios. Vorbeşti de

parcă aş avea un nenorocit de harem.

— Din câte ştiu eu, ai! Lui Rosalind îi trecu prin cap că de-abia îl cunoştea. Ar putea avea chiar o amantă. Sau două, sau trei… Probabil că mai avusese virgine înainte, şi chiar mai drăguţe decât ea. Simţi cum inima i se strânge odată cu acel gând îngrozitor. Trebuie să fii mândru de tine că m-ai sedus şi m-ai făcut să mă port ca o desfrânată, nu o dată, ci de două ori! strigă ea.

Cum putuse să fie atât de nesăbuită?

— Te-am sedus? Griff se întoarse spre ea, frustrarea înăsprindu-i trăsăturile şi făcându-l să se încrunte. Nu da vina pe mine pentru asta! Te-am avertizat în legătură cu ce s-ar putea întâmpla. Nu te-am pus eu să vii aici! Am încercat să te dau afară din cameră!

Era adevărat, blestemat să fie! Ea adusese asta asupra ei. Chiar şi acum, cu mâinile lui cuprinzându-i umerii şi pieptul lui gol la doar câţiva centimetri distanţă, ferm şi masculin şi acoperit de păr, tot ce îşi dorea Rosalind era să o sărute din nou, să o ducă înapoi în pat.

Îşi acoperi faţa cu mâinile. Doamne, Dumnezeule, chiar era o desfrânată.

— Ai dreptate. Rosalind se îndepărtă de Griff. Este doar vina mea, în întregime.

— N-am spus în întregime…

— Asta nu se poate repeta, mă auzi? Nu trebuie! Pe tine nu te interesează căsătoria, iar eu…

— Vrei să fii actriţă, încheie el rece. Da, ştiu. Te-ai făcut destul de bine înţeleasă înainte.

Rosalind ridică privirea spre el. Actriţă? Dumnezeule, visul acela părea atât de îndepărtat de harababura asta nenorocită. Iar ea nu se putu abţine să nu observe că Griff nu îşi negase lipsa de interes în privinţa căsătoriei.

Cunoscându-i trecutul, ar fi fost surprinsă dacă el ar fi avut mustrări de conştiinţă pentru ceea ce făcuseră. Cu siguranţă, nu era genul de bărbat care să se însoare cu o

femeie care, practic, se arunca în braţele lui de fiecare dată când o săruta.

Nu că ar fi vrut ca bestia să se însoare cu ea. Nu! Ultimul lucru de care avea nevoie era un afacerist mărunt şi obraznic, cu un trecut dubios, care să îi dea ordine.

Totuşi, dacă el şi şeful lui mai zăboveau mult pe aici, Rosalind nu ştia cum avea să îi reziste. Nu excelase niciodată la spiritul de sacrificiu. Dacă el continua cu aceste... blestemate tactici dulci de seducţie, Griff fie avea să îi fure virtutea, fie să o lase însărcinată, fie amândouă. Era un lucru să fie fată bătrână şi un cu totul altul să fie o fată bătrână însărcinată.

Rosalind trebuia să pună capăt acestei nebunii. Trebuia să facă de-acum ceva ca să se ferească din calea lui Griff – şi a şefului său – înainte de a-i ceda în totalitate şi înainte ca Juliet să se mărite cu domnul Knighton. Îi trecea prin cap un singur lucru, un plan care ar putea funcţiona.

Aplecându-se să îşi ridice şalul căzut, Rosalind se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? strigă el în urma ei. Trebuie să discutăm despre asta.

— Ce-ar fi de discutat? Suntem de acord că nu ar trebui să se repete, iar eu intenţionez să iau măsuri ca să mă asigur că nu se va mai întâmpla.

— Să iei măsuri? La ce naiba te referi?

Rosalind ezită când ajunse la uşă.

— Am fost naivă şi egoistă. Am crezut că pot să împiedic asta.

— Ce să împiedici?

— Toată situaţia. Prezenţa voastră aici. Căsătoria lui Juliet cu domnul Knighton. Dar am încercat, şi nu pot. Şi cu cât aştept mai mult, cu atât există mai multe şanse... „Să îţi cedez.” Rosalind trase adânc aer în piept. Există o singură cale de a pune capăt situaţiei. Helena nu vrea să se mărite cu el, iar eu refuz să o las pe Juliet să o facă, aşa că

mai rămâne una singură dintre noi să se ofere spre căsătorie.

Rosalind se forţă să îi întâlnească din nou privirea, să rostească cuvintele care îi puteau aduce protecţia temporară.

— Eu.

Capitolul 12

Nimeni nu se poate făli cu cinstea până nu este pus la încercare.

Susannah Centlivre, dramaturg englez,
Iubiţii zăpăciţi

Griff se holbă la Rosalind, de-a dreptul uimit. Atena lui stătea acolo, cu părul curgându-i pe umeri şi buzele încă roşii, şi vorbea despre căsătoria cu un alt bărbat? Cu Daniel, pe care îl credea vărul ei?

Probabil că o înţelesese greşit.

— Evident, mi-ai zdruncinat minţile. Aş putea să jur că tocmai ai spus că vrei să te oferi spre căsătorie lui Knighton.

Rosalind înghiţi în sec, fixând podeaua cu privirea.

— Exact asta am spus.

Gândul că ea plănuia să se căsătorească cu un alt bărbat după intimităţile pe care tocmai le împărtăşiseră îl înfurie la culme, o furie iraţională, imprevizibilă şi incontrolabilă.

— Peste… cadavrul… meu, pronunţă el clar şi răspicat.

Rosalind ridică brusc ochii din podea şi, pentru un moment îndelungat, îl privi rămasă fără cuvinte. Apoi

încăpăţânarea licări în ochii ei şi porni din nou spre uşă. Griff o apucă de braţ, forţând-o să îl privească.

— Dă-mi drumul! strigă ea. Oricum, nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta!

— De ce naiba nu? Aproape că m-ai lăsat să te am! Asta îmi dă tot dreptul să am un cuvânt de spus! Rosalind deschise gura ca să răspundă, dar el continuă: Nu încerca să mă convingi că nu ai fost afectată de „activităţile" noastre. De data asta, eu ştiu mai bine. Îţi interzic să te măriţi cu el, când e evident că mă vrei pe mine!

— Îmi interzici? Bastard arogant – tu nu ai nicio treabă cu situaţia asta!

Cuvântul *bastard* răsună în încăpere, trimiţând un fior rece pe spinarea lui, care evocă toate batjocurile de la Eton. O furie de gheaţă îi îngheţă sângele în timp ce o lipi cu spatele de uşă şi îşi puse mâinile lângă umerii ei, pentru a o bloca.

— Nu părea să te deranjeze aroganţa sau ticăloşenia mea acum câteva minute, când degetele mele erau în tine.

Pentru o clipă, Rosalind doar îl privi cu gura căscată, doi bujori trandafirii răsărind în obrajii ei. Apoi îl plesni, impactul mâinii ei pe obrazul lui răsunând în încăpere.

— C-Cum îndrăzneşti? izbucni ea. E-Eşti cel mai bădăran bărbat pe care l-am cunoscut vreodată!

— Nici pe jumătate la fel de bădăran precum Knighton, crede-mă, strigă Griff, gândindu-se la vizitele frecvente ale lui Daniel la prostituatele londoneze. Şi nici pe tine nu te întrec, iubito, tu care pleci din patul unui bărbat ca să te arunci în al altuia.

Griff ar fi putut la fel de bine să o lovească înapoi, întrucât durerea stinse licărul din ochii ei şi Rosalind se albi la faţă. Cu un scâncet înăbuşit, care ar fi topit şi piatra, se rezemă de uşă, întorcând capul pentru a-şi odihni obrazul de lemnul de stejar.

— Asta nu ar trebui să te surprindă. Doar ştii deja că

sunt o desfrânată.

Lacrimile tremurau pe genele ei, inundând conştiinţa lui Griff cu vinovăţie şi dizolvându-i furia. La naiba, o făcuse să plângă. Dispreţul de sine îl cuprinse şi se îndepărtă de uşă. Ce fel de monstru devenise?

Era uşor de răspuns: genul gelos.

Era gelos. Pe el însuşi, pentru numele lui Dumnezeu! Nu fusese gelos în viaţa lui, iar asta era mai mult decât ridicol. Dacă ea voia să se mărite cu „Knighton”, acela era *el.* Dacă, printr-o întâmplare, ea chiar îl voia pe Daniel – lucru de care se îndoia –, Daniel nu s-ar însura cu ea, oricum. Deci, de ce să o tortureze?

— La naiba, Rosalind, nu am vrut… Griff îşi frecă obrazul peste care îl lovise ea; încă îl ustura. Ar fi trebuit să ştie că amazoana lui avea să dea tot ce avea mai bun. Nu că el nu o meritase. N-ar fi trebuit să spun asta, continuă Griff. Ştiu că nu eşti o femeie uşoară.

Tăcerea ei îndelungată îl făcu să îşi întoarcă privirea spre ea. Rosalind privea dincolo de el acum, lacrimile curgându-i pe obraji şi umerii tremurându-i, efortul ei de a şi le stăpâni fiind zadarnic.

Ceva se sfâşie înăuntrul lui.

— Nu eşti o desfrânată. Nu este vina ta că am profitat de atracţia dintre noi.

— Dar este… vina mea că… te-am lăsat. Rosalind suspina acum, luptându-se să vorbească. De aceea trebuie… să pun capăt situaţiei.

Griff nu ştia ce era mai rău – suspinele ei care îi sfâşiau sufletul sau determinarea ei de a sta departe de el. Forţându-se să rămână calm de data asta, se apropie de ea.

— Cum să pui capăt? Măritându-te cu Knighton?

— Ai vrea să… mă mărit cu tine în schimb? Rosalind gemu, apoi adăugă grăbită: Nu, uită că am spus asta.

Griff încremeni. *Putea* să se însoare cu ea, nu-i aşa?

Până acum fusese convins că ea nici nu s-ar gândi la el – sau mai degrabă la Brennan – ca la un potenţial soţ. Dar dacă ea l-ar lua drept Brennan, gândindu-se că nu avea niciun avantaj din acea căsătorie, atunci cu siguranţă l-ar accepta şi ca Knighton.

La naiba, la ce se gândea? Cu siguranţă, Rosalind nu la asta se referise.

— Credeam că vrei să te căsătoreşti din dragoste, spuse el blând, studiindu-i chipul, încercând să citească un semn despre adevăratele ei sentimente.

Ştergându-şi lacrimile, Rosalind îşi plecă privirea, concentrându-se asupra şalului pe care îl frământa în mâini.

— Da, desigur. Nu m-aş putea căsători cu tine.

Cuvintele ei îi înţepară mândria, o reacţie pe care Griff încercă să o ignore. Rosalind ridică privirea plânsă spre el.

— În plus, tu nu vrei să te căsătoreşti, nu-i aşa? Ai spus-o în parc. Ai spus că alte chestiuni te preocupă mai mult decât căsătoria.

Alte chestiuni. Brusc, amintirea îl readuse cu picioarele pe pământ. Nu îi venea să creadă că fusese atât de prins de discuţia aceasta, încât uitase care era situaţia lui. Dacă se însura cu Rosalind, era nevoit să îşi dezvăluie identitatea şi ceea ce voia… totul.

Griff îi privi chipul, atât de ezitant, de răbdător… de ispititor. Posibilitatea de a se însura cu ea îl tortura. Rosalind ar fi a *lui,* fiecare centimetru fascinant, încântător şi minunat din ea. Şi tot ce trebuia el să facă pentru a o avea, exceptând faptul că trebuia să o convingă să se mărite cu „ticălosul” de Knighton, era…

Să renunţe la planurile lui pentru China.

Griff oftă. Ea nu i-ar înţelege scopul şi nu l-ar accepta, nu Rosalind, cu moralitatea ei măreaţă. Delegaţie sau nu, ea nu s-ar mărita cu ea dacă ar şti că Griff plănuia să îi lase tatăl fără titlul nobiliar. Aşadar, să se însoare cu ea ar însemna să renunţe la titlu.

Ar însemna să îl lase pe Swanlea să câştige. *Mândria nu te lasă să îl laşi pe tatăl lor să câştige... Ştiu că vrei răzbunare...* Griff îşi alungă necruţător din minte cuvintele lui Daniel. Nu era vorba despre mândrie sau răzbunare. Era despre afaceri, atâta tot. O afacere foarte mare şi foarte importantă, cu sute de angajaţi care depindeau de el.

Înjurând în barbă, Griff începu să păşească agitat prin încăpere. Era o nebunie chiar şi să se gândească să se însoare cu ea, când miza era atât de mare. Pentru Dumnezeu, ea însăşi spusese că nu voia să se mărite cu el. Ce bărbat în toate minţile s-ar gândi să aleagă o femeie în defavoarea posibilităţii de a-şi extinde afacerea?

„Daniel ar face-o”, se gândi el. *Femeile de genul lui Lady Rosalind îmi sunt interzise şi vor fi întotdeauna. Nu ştii cât de norocos eşti.*

Griff se încordă. Daniel se înşela. Griff ştia exact cât de norocos era – să aibă o companie în continuă creştere, pe cale să devină o putere importantă în lumea comerţului. Spre deosebire de asistentul lui sentimental, Griff putea aprecia acel avantaj.

Aşadar, să se căsătorească cu ea – să îi spună adevărul – ieşea din discuţie. Din nefericire, totuşi, Rosalind nu avea să îi facă lui această ofertă prostească, ci lui Daniel, iar Griff nu avea să permită să se ajungă acolo. Dacă ea i se oferea drept soţie lui „Knighton”, Daniel trebuia să refuze. Swanlea urma să îi ceară lui Daniel să se însoare cu una din celelalte două fete, iar când el nu avea să accepte, aveau să fie amândoi daţi afară de pe moşie. Asta urma să pună capăt căutărilor lui Griff.

Trebuia să o facă să se răzgândească. O privi, observând din nou cu un fior de vinovăţie cum Rosalind încerca să îşi împiedice lacrimile să curgă. Femeie afurisită – nu putea să facă nimic delicat? Văzând-o atât de vulnerabilă, se simţi parcă străpuns direct în inimă. Încercă să ignore acel sentiment.

— Ai spus că nu te-ai căsători cu mine, aşa că de ce te-ai căsători cu Knighton? Nici pe el nu-l iubeşti, nu-i aşa?

Când Rosalind scuturã din cap că nu, Griff nu se putu abţine să nu adauge:

— Aşa că te-ai decis s-o faci din interes. Averea lui te-a convins.

— Nu! Cum poţi să crezi asta?!

Nu credea asta, nu chiar. Deşi se obişnuise cu femeile interesate în ultimii ani, ea nu îi lăsase impresia aceasta. Dar el îşi dorea să fi fost una dintre acele femei. I-ar fi fost mult mai uşor să se ţină de planul lui dacă Rosalind ar fi fost o lipitoare lacomă.

— Atunci, de ce? întrebă el încet. Din câte îmi amintesc, ai jurat să *nu* te măriţi doar pentru a salva Swan Park.

Rosalind trase aer în piept, tremurând.

— Din păcate, Juliet nu are asemenea mustrări de conştiinţă. Nu mi-am dat seama până astăzi ce părere încrâncenată are despre situaţie.

— Atunci las-o pe ea să se mărite cu el, dacă asta vrea!

Pentru că Lady Juliet era genul care aştepta până când Daniel avea să o ceară, ceea ce Griff nu avea să permită vreodată.

— Dar nu vrea – asta este problema. Ea are pur şi simplu… determinarea asta nebunească de a se asigura că nu ne pierdem casa.

— El trebuie să o ceară mai întâi, iar din câte ştiu eu, nu a făcut-o. „Nici nu o va face.”

Rosalind ridică privirea.

— Atunci, propunerea mea îl va ajuta să se decidă. Este tot ce-mi doresc – să se decidă o dată.

— Chiar dacă asta înseamnă să te măriţi tu cu Knighton? întrebă el cu glas răguşit.

Rosalind îi evită privirea.

— Da.

Griff se luptă din răsputeri să îşi păstreze cumpătul.

— Şi dacă el refuză?

— Nu o va face, doar dacă se decide să nu se însoare cu *niciuna* dintre noi. Intenţionez să îi fac o propunere foarte bună. Nu va primi una mai bună de la surorile mele, aşa că dacă nu o va accepta pe a mea, ar putea la fel de bine să plece.

Blestemata! îi punea pe el şi pe Daniel într-o situaţie complicată. Şi ce naiba voia să spună printr-o „propunere foarte bună”?

— Dacă faci asta, o avertiză el, încercând cu un ultim efort să o împiedice să îl forţeze pe Daniel să facă o alegere, îi voi spune lui Knighton despre intimităţile noastre. Nu va dori o soţie care s-a încurcat cu asistentul lui.

Rosalind îşi întoarse brusc privirea spre el, ochii licărind ca o grămadă de aur sfărâmat şi sticlă verde.

— Spune-i, dacă doreşti. Deşi nu cred că va dori un asistent care s-a jucat cu respectabila lui verişoară.

Griff oftă. Aşadar, ea se aştepta ca Daniel să îl concedieze sau un lucru absurd ca acesta. El nu putea câştiga.

Rosalind îşi îndreptă umerii.

— În plus, asemenea… intimităţi nu se vor repeta, indiferent care va fi decizia lui, aşa că nu prea contează.

În mod absurd, acea afirmaţie îl înfurie.

— Nu te poţi oferi să te măriţi cu el, mormăi Griff.

— De ce nu? Până acum nu mi-ai dat niciun motiv convingător să nu o fac.

Rosalind îşi lăsă capul pe spate. Dumnezeule, niciodată nu arătase mai seducătoare ca acum. Cu părul despletit şi răvăşit, cu obrajii şi buzele roşii şi mâinile în şolduri, arăta exact ca o regină războinică pregătită de luptă. O regină războinică senzuală şi ispititoare.

La naiba cu ea! Fără să o avertizeze, Griff păşi înainte şi îi imobiliză capul cu mâinile, sărutând-o cu putere, împins de un amestec de dorinţă şi, da, de gelozie. Deşi ea încercă să se elibereze, el refuză să cedeze până când ea nu deschise buzele şi îl primi înăuntru. Apoi o sărută cu sete şi disperare. Rosalind deveni captivă între corpul lui înfierbântat şi uşă. Cu un scâncet de dorinţă, se lipi de el şi îi cuprinse mijlocul cu braţele. Asta nu făcu decât să îl înfierbânte şi mai mult.

În câteva secunde, mâinile lui ajunseră din nou în corsetul ei, frământându-i pielea moale, mângâindu-i sfârcul dulce, cedând din nou nebuniei. Conştient de nimic altceva în afară de pofta lui frenetică, Griff îşi împinse mădularul erect între coapsele ei.

Rosalind se încordă. Apoi îl împinse cu putere de lângă ea. Cu privirea unui animal rănit, începu să îşi *aranjeze rochia.*

— Voiai un motiv convingător? izbucni el. Respiraţia îi era sacadată, Griff luptându-se să îşi recapete controlul. Asta ar trebui să fie destul de *convingător* pentru tine.

Rosalind îşi puse şalul peste umeri şi îl strânse la piept.

— Este. Este un motiv convingător pentru care ar trebui să mă mărit cu el, şopti ea. Pentru că dacă mai continuăm aşa, tu te vei folosi de dorinţa mea ca să mă transformi într-o t-târfă.

— Rosalind… începu Griff, dar înainte să mai spună ceva, ea deschise uşa şi alergă pe hol. Griff porni după ea. La naiba, femeie, întoarce-te…

Se opri brusc, dându-şi seama că nu purta cămaşă, haină sau jiletcă. Deşi coridorul era pustiu, nu putea alerga astfel după ea – dacă nu voia ca toată casa să ştie ce făcuseră ei.

Un şir de înjurături îi scăpară din gură în timp ce o privi coborând în fugă scările. Cu siguranţă, nu avea de

gând să îl caute pe Daniel acum. Pentru numele lui Dumnezeu…

Întorcându-se în cameră, îşi puse hainele, blestemând nasturii interminabili care sfidau toate încercările lui de a se grăbi. Trebuia să o oprească. Trebuia să vorbească cu Daniel şi să ia o decizie despre cum să gestioneze situaţia, înainte ca Rosalind să ajungă la el.

Trebuia să o împiedice să distrugă totul.

*

Rosalind coborî grăbită scările, ştergându-şi lacrimile cu fiecare pas. Ticălosul! Griff era furios că ea *avea să se* mărite cu şeful lui, dar nu se gândea să o ia el însuşi de soţie. Nu, el voia doar să se distreze cu ea, să îi răpească virtutea şi respectul de sine.

Iar Griff ştia că putea să o facă prin simpla mângâiere a corpului ei cu mâinile sale iscusite.

Ajunse la primul etaj, dar nici nu se opri să privească în urmă. Griff putea fi în spatele ei. Părea decis să o împiedice, deşi Rosalind nu înţelegea de ce. Se purta ca un soţ gelos, doar că nu era soţul ei şi nici nu plănuia să fie vreodată. Chiar şi aşa, îi putea face probleme dacă ajungea la domnul Knighton înainte ca ea să îi poată face propunerea. Rosalind trebuia să ajungă prima la el.

Merse cu paşi repezi de-a lungul galeriei, spre masa de biliard. Spre marea ei uşurare, domnul Knighton încă juca biliard cu Helena, deşi probabil că trecuseră cel puţin două ore de când îi văzuse ultima oară. Confuză, Rosalind observă că renunţaseră la fotoliu. Helena se sprijinea cu tot corpul de masă şi se balansa pe piciorul sănătos, ţintind.

Rosalind auzi bila lovind lemnul mesei şi răsunând în jurul lor, apoi o văzu pe Helena ridicând privirea spre domnul Knighton şi zâmbind ironic.

Juliet avea dreptate – ce păcat că Helena nu voia să

se mărite cu el. Era un bărbat atât de fermecător. Dar Rosalind nu şi-o putea imagina pe eleganta Helena cu dezmăţatul domn Knighton.

Amândoi o zăriră pe Rosalind apropiindu-se. Când Helena ridică din sprâncene, Rosalind îşi dădu seama că probabil semăna cu una dintre vrăjitoarele lui Macbeth, cu părul vâlvoi, căzându-i pe umeri şi rochia dezordonată. Dar nu îi dădu surorii ei ocazia să îi facă vreo observaţie.

— Domnule Knighton, urăsc să te deranjez, dar trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi. Este o chestiune importantă.

Teama îi înăspri bărbatului trăsăturile când privirea lui o analiză din cap până-n picioare.

— Păi… desigur, Lady Rosalind, dacă aşa doreşti. Îi aruncă Helenei o privire confuză, iar ea, drept răspuns, ridică din umeri.

Sunetul unei uşi închizându-se cu putere la etaj îi acceleră pulsul lui Rosalind. Griff, blestematul.

— Putem vorbi jos, în biroul lui *papa,* spuse ea grăbită, gesticulând spre scări. Pe aici.

— Nu poate aştepta până când termin jocul cu sora dumitale? protestă domnul Knighton. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute…

— Nu! Rosalind observă schimbul lor de priviri şi îşi domoli tonul. Nu, trebuie să discutăm acum.

— Prea bine, dacă insişti. Knighton îi oferi braţul, iar ea îl luă, încercând să ignore tropotul inconfundabil care se apropia de trepte la etajul de deasupra lor.

Slavă Domnului, ajunseră la scara dinspre aripa de est înainte ca Griff să apară în aria lor vizuală dinspre cea de vest. Totuşi, îl conduse grăbită pe domnul Knighton în biroul tatălui ei.

— Despre ce este vorba? întrebă domnul Knighton.

Rosalind închise uşa şi îşi căută cheile, dar probabil că îi căzuseră din rochie când era în camera lui Griff, în patul

lui…

La naiba, gândi ea, obrajii încălzindu-i-se. Ei bine, poate că Helena nu avea să îi spună lui Griff încotro o luaseră sau poate că el nu avea să o întrebe. Poate că el nici nu avea să o urmărească. Putea doar să spere.

Înghiţind în sec, se întoarse spre vărul ei masiv. Knighton se oprise înaintea biroului lui *papa,* asemenea unui boxer aşteptând o luptă, cu o expresie precaută. Acum că venise momentul, Rosalind simţi cum panica i se strecoară în inimă. Blestemat să fie Griff pentru că o forţase să facă asta înainte să îşi pună toate planurile la punct.

Şi *papa,* pentru că făcuse ca toate astea să fie necesare, în primul rând. Cât de potrivit că trebuia să se întâmple în biroul lui, unde prezenţa lui zăbovea în fiecare obiect – cărţile cu coperte din piele, scaunul lui masiv, blazonul Swanlea de pe perete. Ei bine, Rosalind avea să îi îndeplinească dorinţa lui *papa* pentru moment, dar doar pentru a câştiga timp să îi submineze planurile. Totuşi, cum convingea o femeie un bărbat bogat să se însoare cu ea, când tot ce avea era o zestre măruntă şi nicio calitate rafinată? Ce putea ea să îi ofere şi să îl atragă?

Ceva trebuia să o facă. Rosalind trebuia să facă propunerea cât mai atrăgătoare, pentru ca el să o accepte. Altfel, Juliet şi *papa* aveau să meargă mai departe cu planurile lor, iar ea încă va trebui să se confrunte cu Griff.

— Lady Rosalind? o îndemnă Knighton. Dacă preferi să vorbim mai târziu…

— Am o propunere pentru dumneata, spuse ea brusc.

Knighton o examină cu ochii lui verzi.

— Ce fel de propunere?

„Gândeşte, la naiba!”

— Ştiu că *papa* vrea ca dumneata să te însori cu una dintre noi. Şi înţeleg că te gândeşti la această posibilitate.

El păru uimit.

— Hm., ei bine… Da, presupun că mă gândesc.

— Te-ai… Rosalind tăcu când paşi răsunară în hol, îndreptându-se spre birou. Se apropie grăbită de domnul Knighton şi coborî glasul. Te-ai decis cu privire la acest subiect?

Domnul Knighton îşi aranjă agitat lavaliera.

— Lady Rosalind, asta este… puţin cam straniu, nu-i aşa? Nu pot exact…

— Pentru că dacă nu te-ai decis, mi-ar plăcea să-ţi sugerez să mă alegi pe mine.

Culoarea se scurse din obrajii lui.

— Să te aleg pe dumneata?

— De soţie, la naiba! Rosalind se strădui să îşi păstreze cumpătul, apoi adăugă mai calm: Vreau să mă căsătoresc cu dumneata. Fusese pe cât de directă poate să fie o femeie nerăbdătoare să ducă un bărbat cu forţa la biserică. În plus, cred că îţi pot sugera condiţii care te vor face să doreşti să te căsătoreşti cu mine.

De îndată ce se va gândi la ele, ceea ce ar face bine să se întâmple chiar acum, altfel era pierdută.

Uşa din spatele ei se deschise brusc şi cu atâta putere, încât se izbi de perete, făcându-i să tresară. La naiba, nu putea Griff să fi aşteptat câteva minute înainte să dea buzna peste ei? Şi ce naiba plănuia – să dezvăluie tot ce se întâmplase între ei doi?

Rosalind scrâşni din dinţi. Nu şi dacă ea îl putea împiedica.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Knighton, vorbi răspicat Griff din spatele ei. Acum!

Domnul Knighton deschise gura, dar nu spuse nimic. Privirea lui uimită se plimbă între Griff şi Rosalind. Îl privi întrebător şi confuz pe asistentul său. Apoi o privi şi pe ea la fel de confuz, în cele din urmă, un zâmbet straniu, ca al unui bufon amuzat de propriile glume, i se aşternu pe chip. Se sprijini de biroul tatălui ei şi puse o mână pe suprafaţa de stejar.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu tine, Griff. Alătură-te nouă. Aveam o discuţie fascinantă – una pe care cred că o vei găsi interesantă.

Rosalind se înroşi până în vârful degetelor. Nu era nevoie să privească în spatele ei ca să îl simtă pe Griff aruncând scântei, ca un rug în flăcări.

— Trebuie să vorbesc cu tine acum, repetă Griff, evidenţiind fiecare cuvânt. Singuri.

Domnul Knighton ridică din sprâncene.

— Poate să aştepte, spuse Daniel, gesticulând spre un scaun, lângă Rosalind. Vino şi ia loc. S-ar putea să am nevoie de sfatul tău în această chestiune cu Lady Rosalind.

Urmă o pauză lungă, apoi o înjurătură în barbă, după care Griff intră în birou şi închise uşa. Ocoli scaunul şi merse în schimb la fereastră, lângă rafturile cu cărţi.

— N-Nu este nevoie de domnul Brennan aici, protestă Rosalind. Această chestiune nu îl priveşte.

— Totul îl priveşte pe asistentul meu, răspunse domnul Knighton. Nu iau nicio decizie fără sfaturile lui. Aşadar, dacă doreşti atenţia mea, va trebui să vorbeşti în prezenţa lui.

Mormăind, Rosalind riscă şi aruncă o privire în direcţia lui Griff, pe care o regretă instantaneu. Bărbatul stătea rezemat de pervaz, cu braţele încrucişate peste jiletca încheiată strâmb şi vestonul care avea nevoie disperată să fie călcat. Şuviţe rebele de păr negru i se răsfirau pe fruntea încruntată, şi nu purta lavalieră.

Dar cel mai rău era modul în care o privea. Dacă privirile puteau dezbrăca o persoană, privirea lui îi sfâşiase deja rochia, parcă pentru a-i aminti că el o cunoştea pe adevărata Rosalind şi nu voia să îi permită să prezinte una falsă şefului său.

Ei bine, ea nu avea nicio intenţie să prezinte o Rosalind falsă. Intenţiona să fie sinceră cu vărul ei… în ceea ce alegea să îi spună, adică.

Prezenţa bântuitoare a lui Griff îi reînnoi decizia, aşa că Rosalind se întoarse spre domnul Knighton, observând că o privea cu o expresie poznaşă. Deşi amuzamentul lui aparent o nelinişti, ea refuză să se lase intimidată.

— Continuă, Lady Rosalind, spuse el. Cred că spuneai că vrei să te măriţi cu mine?

— Da, spuse ea, strângând şalul în mână. Exact.

Înjurătura lui Griff acoperi bătăile agitate ale inimii ei. Domnul Knighton păru să îl ignore.

— Ai spus ceva despre nişte condiţii.

Rosalind îşi recăpătă controlul.

— Da. După cum am spus, cred că vei fi de acord cu condiţiile pe care sunt pregătită să ţi le prezint dacă te căsătoreşti cu mine.

— Care ar fi aceste condiţii? întrebă brusc Griff din locul său de lângă fereastră. Când ea se încruntă spre el, Griff adăugă cu răceală: Domnul Knighton mă plăteşte să analizez fiecare contract pe care îl ia în considerare.

Rosalind privi spre domnul Knighton, căutându-i parcă ajutorul, dar el doar ridică din umeri.

— Griff are dreptate. Nu am semnat niciun contract fără ca el să îl studieze mai întâi. Obrajii bărbatului tremurară, de parcă s-ar fi străduit să rămână serios. Totuşi, eu iau deciziile finale, continuă Knighton. Aşa că te rog să-mi spui condiţiile.

— Foarte bine. Rosalind răsuci colţurile şalului, încercând să nu se gândească la Griff ca la un grifon care păzea comoara stăpânului său. În primul rând, ştiu că ai o afacere în Londra. Dacă te căsătoreşti cu mine, nu mă aştept să-ţi baţi capul cu Swan Park. Voi continua să am eu grijă de moşie, dacă doreşti.

— Ce sacrificiu nobil, spuse acid Griff, din moment ce urăşti să administrezi locul ăsta.

— Taci din gură, omule, îi porunci domnul Knighton. Las-o să vorbească. Apoi vărul ei îi aruncă un zâmbet

fermecător. Continuă.

Rosalind înghiţi în sec. Era mult mai dificil decât se aşteptase ea, de parcă îşi expunea bunurile la târg. Cele mai rele bunuri, din nefericire.

— Spre deosebire de alte femei cu care te-ai putea căsători, eu nu m-aş aştepta la o sumă mare de bani de cheltuială, nici nu ţi-aş face cereri exorbitante pentru rochii şi alte accesorii. Asemenea lucruri nu contează pentru mine, oricum. Locuiesc în provincie, nu aş avea nevoie de ele.

Buza de sus a domnul Knighton tresări a râs.

— Şi dacă eu aş vrea să locuieşti cu mine în oraş?

— Asta ar fi alegerea dumitale, desigur. Rosalind ridică mândră bărbia. Dar în acest caz, ţi-aş cere să mă îmbraci conform statutului şi poziţiei mele sociale.

— Ar putea fi costisitor, replică el sec.

— Ai lua deciziile potrivite în această chestiune. Eu aş accepta alegerile dumitale fără să mă plâng. Un pufnet venit dinspre Griff o făcu să se încordeze. Da, nu aş fi nici pe departe atât de costisitoare ca alte femei. Nici măcar ca surorile mele, pentru că amândouă preferă rochiile şi bijuteriile scumpe.

Bine, exagerase, dar nici nu era departe de adevăr.

Domnul Knighton îşi frecă gânditor bărbia.

— Acest aspect ar putea atrage majoritatea bărbaţilor, dar eu sunt suficient de bogat şi de darnic, încât pot să satisfac nevoile unei femei risipitoare.

Rosalind făcu ochii mari. Dacă nu îi păsa de bani, atunci ce voia? Ce altceva ar fi vrut un bărbat şi nu ar fi putut obţine de la o soţie obişnuită? Majoritatea bărbaţilor îşi doreau soţii frumoase – ea o ştia –, dar ea nu putea să facă nimic în privinţa asta. Dacă ar fi crezut că îl putea ispiti cu corpul ei… dar asta nu ar funcţiona niciodată, chiar dacă Rosalind s-ar fi coborât la acel nivel. În plus, bărbaţii ca el aveau amante şi…

Da, desigur. Asta îşi doreau bărbaţii – libertatea de a se purta după bunul-plac, cu soţie sau fără.

— Aş fi cea mai avantajoasă soţie în mai multe privinţe, pe lângă cea financiară, domnule. Indiferent unde ai alege să locuiesc, ai fi liber să-ţi trăieşti viaţa aşa cum doreşti. Nu mă aştept să renunţi la… activităţile de burlac după ce ne căsătorim.

Ochii lui Knighton licăriră. Bărbaţii erau atât de previzibili.

— Activităţi de burlac? La ce te referi mai exact, milady?

Doar nu se aştepta ca ea să îi răspundă.

— Păi… poţi… poţi petrece toată noaptea… în oraş, dacă asta doreşti.

— Te referi la club sau la jocuri de noroc? Nu mă împac prea bine cu cazinourile sau cluburile, iar un om nu devine aşa de bogat ca mine riscându-şi banii la jocuri de cărţi.

Blestematul voia să o facă să îi răspundă pe şleau.

— Da, dar… bine, nu m-aş supăra nici dacă… Rosalind roşi. Dacă dumneata şi altă femeie…

Doamne, Dumnezeule, cum putea să o spună într-un mod delicat?

— Cred, domnule, interveni Griff pe un ton rece ca gheaţa, că Lady Rosalind îţi dă permisiunea să preacurveşti oricând, oriunde şi cu oricine doreşti.

Obrajii lui Rosalind se încinseră atât de tare, încât probabil că lumina încăperea ca un candelabru. Dar dispreţul evident al lui Griff îi întări decizia. Ce drept avea el să o judece? Cel puţin *ea* nu avea să „preacurvească”, aşa cum el făcuse probabil de multe ori. Şi cum încercase să facă cu ea în acea după-amiază, blestematul.

Rosalind îl privi cu îndârjire pe domnul Knighton, care părea de-a dreptul surprins.

— Deşi asistentul dumitale a spus-o atât de direct, are

dreptate. Exact asta îţi ofer. Dacă ne vom căsători, nu voi protesta dacă vei avea o amantă sau vei vizita… anumite doamne. Tonul ei deveni cinic. Cred că pot spune cu siguranţă că puţine femei – inclusiv surorile mele – ar fi atât de *înţelegătoare.*

— Foarte adevărat, Lady Rosalind. Griff plecă de lângă fereastră şi veni lângă birou, unde domnul Knighton îi privea tăcut. Aş spune chiar că *nicio* femeie nu ar fi atât de înţelegătoare. Doar dacă, desigur, nu cumva are propriile planurile pentru „distracţie”. Poate un amant secret?

Rosalind nu avea niciun dubiu la cine se referea el, pentru că o răscoli cu o privire înfierbântată, menită să îi amintească cât de uşor cedase avansurilor lui mai devreme în acea zi.

— Griff! interveni domnul Knighton. Nu o vei jigni…

— Este în regulă, vere, îl întrerupse ea, pulsul luându-i-o la goană. Mi-ar plăcea să răspund insinuării domnului Brennan. „înainte ca nenorocitul să distrugă totul.”

Îl ţintui pe Griff cu o privire rece, deşi genunchii începuseră să îi tremure.

— Sunt atât de înţelegătoare cu şeful dumitale pentru că îmi dau seama de circumstanţele speciale în care ne aflăm. Nu are multe beneficii dacă se căsătoreşte cu mine, pe când eu am mult de câştigat. Din moment ce toleranţa este tot ce am de oferit, aş fi o proastă să îmi periclitez poziţia cu legături extraconjugale necugetate, nu crezi?

Griff continuă să o privească încruntat, ea adăugă:

— Şi nu sunt proastă, oricum. Nici târfă.

Domnul Knighton trase adânc aer în piept, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva exagerase. Dar Rosalind nu regreta că fusese sinceră când Griff era atât de iraţional.

Griff păşi mai aproape şi spuse tăios:

— Aparent, Lady Rosalind, am înţeles greşit definiţia dumitale pentru târfă. Este cineva care se vinde pentru bani, nu-i aşa?

Cuvintele răsunară în încăpere, atât de violente încât o lăsară fără aer. Rosalind crezuse că Griff îi înţelesese motivele, dar era evident că nu o făcuse. Nu îşi putu stăpâni lacrimile. Se revărsară pe obrajii ei, în timp ce expresia lui Griff se preschimbă rapid de la furie la groază.

Doar mâna domnului Knighton pe braţul ei o împiedică să se prăbuşească la podea. Doar cuvintele lui îi salvară mândria.

— Dar înţelegem cu toţii definiţia cuvântului *bastard,* nu-i aşa? Îi aruncă o privire încruntată şi acuzatoare lui Griff. După părerea mea, ţi se potriveşte al naibii de bine.

Griff păru vizibil afectat, parcă nevenindu-i să-şi creadă propriile cuvinte.

— Rosalind, eu… Pentru Dumnezeu, n-am vrut… Te rog, iartă-mă. La naiba, nu ştiu ce m-a apucat.

— Nu ştii? izbucni domnul Knighton. Mie mi se pare că este destul de limpede. Grija ta pentru bunurile şi reputaţia mea te-a făcut să uiţi că trebuie să fii un gentleman. Bărbatul înteţi strânsoarea pe braţul lui Rosalind. Dar nu trebuie să exagerezi cu grijile. Vezi tu, cred că oferta lui Lady Rosalind este logică, chiar atrăgătoare. O voi accepta.

Privirea şocată a lui Rosalind îl fixă pe vărul ei în acelaşi timp în care Griff gemu. Domnul Knighton vorbea serios? Rosalind chiar îşi câştigase poziţia?

Masivul bărbat o privea acum cu aceeaşi grijă blândă pe care i-o arătase întotdeauna lui Juliet şi, pentru o clipă, o cuprinse vinovăţia. El acţiona presupunând că ea urma să îşi onoreze o promisiune pe care nu avea de gând să şi-o onoreze vreodată.

Apoi, el o surprinse făcându-i cu ochiul. În mod absurd, asta îi oferi lui Rosalind certitudinea de care avea nevoie. Era evident că el avea un as în mânecă, deşi ea nu îşi putea da seama ce anume. Sau de ce voia să îi accepte propunerea când asistentul lui o făcuse, practic, târfă.

Rosalind îi aruncă o privire fugară lui Griff, întrebându-

se dacă el văzuse acel gest. Judecând după expresia lui şocată, presupuse că nu. Bărbatul deschise gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou. Dar singurul lucru pe care îl rosti fu un „de ce?” sugrumat.

— Lady Rosalind mi-a făcut o ofertă pe care nu o pot refuza, îi explică domnul Knighton. O soţie înţelegătoare, care va conduce moşia pentru mine? Ce bărbat nu ar vrea să aibă tortul şi să îl şi mănânce?

— Dar nu poţi… Nu ai face-o… începu Griff.

— De ce nu? Tatăl ei m-a invitat aici exact din acest motiv. Recunosc că am crezut că sora ei mai mică era mai interesată, dar, după cum spune Lady Rosalind, Lady Juliet probabil că nu ar fi atât de înţelegătoare.

— Este absurd, şi o ştii prea bine, spuse Griff.

— Nu mi se pare absurd. Domnul Knighton îl privi pe Griff cu un licăr de satisfacţie în ochi. Te poţi gândi la vreun motiv pentru care *nu* ar trebui să mă însor cu Lady Rosalind? Cu excepţia nemulţumirii tale cu privire la firea ei înţelegătoare?

Domnul Knighton părea să arunce acel cuvânt, *înţelegătoare,* foarte uşor. Iar de fiecare dată când îl rostea, Griff se încorda şi mai tare.

Cum Griff nu răspunse, domnul Knighton insistă:

— Nu ai altceva de spus cu privire la subiect sau ţi-a mâncat pisica limba? Jur că arăţi de parcă o întreagă delegaţie de pisici ţi-a mâncat limba.

La auzul cuvântului *delegaţie,* ochii lui Griff licăriră.

— Mă gândesc doar că Lady Rosalind habar n-are în ce se bagă.

— Atunci, poate ar trebui să-i spui tu, zise calm domnul Knighton.

„Poate unul din ei ar trebui să îmi spună”, se gândi Rosalind. Schimbul de replici dintre cei doi bărbaţi o uimi. Ambii rosteau cuvinte pe care ea le înţelegea, dar aveau alte înţelesuri. Poate că Griff avea dreptate – ea chiar nu

ştia în ce se bagă.

Sau în ce s-ar băga dacă avea de gând să ducă propunerea până la capăt. Îşi duse mâna la tâmpla fierbinte. Situaţia devenise mult prea confuză.

— Ei bine, Griff? insistă domnul Knighton. Ai ceva să-i spui lui Lady Rosalind ca să o convingi să nu se mărite cu mine?

Rosalind se uită la Griff, dar el refuză să o privească. În schimb, privirea lui era fixată pe şeful său, aprinsă de o furie atât de sălbatică, încât o făcu să îşi ţină respiraţia. În cele din urmă, el spuse:

— Nu. Nimic. Dacă vrea să se căsătorească cu tine, iar tu vrei să te însori cu ea, atunci continuaţi. Eu intenţionez să continui ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ce afirmaţie stranie. Dar ceea ce o uimi cel mai mult pe Rosalind fu dispreţul cu care o rostise. Era dispreţ pentru ea? Sau pentru şeful lui?

Proaspătul ei logodnic o privi zâmbitor.

— Atunci, am stabilit. Voi merge la tatăl dumitale după cină şi îi voi cere mâna dumitale. Mâine vom discuta aranjamentul.

O nouă idee îi veni brusc.

— După aceea, ştiu că vei dori să te întorci la Londra ca să te ocupi de afacerea dumitale, împreună cu domnul Brennan. Sunt convinsă că te-am reţinut destul de mult deja. Eu voi rămâne aici şi voi face pregătirile pentru nuntă, desigur.

Domnul Knighton privi uimit. Cel mai straniu licăr în ochii săi cenuşii o făcu pe Rosalind să se întrebe dacă nu cumva se dăduse de gol, iar el îi ghicise planurile. În spatele lui, îl auzi pe Griff mormăind ceva ininteligibil în barbă.

Apoi *logodnicul* ei zâmbi.

— Nu fi ridicolă, milady. Afacerile pot să aştepte. Vreau să iau parte la toate pregătirile de nuntă. Nici nu mă

gândesc să te las să te ocupi singură de asta, mai ales atât de curând după logodna noastră.

Blestemat să fie. Ei bine, meritase să încerce, dar Rosalind nu avea de gând să renunţe. Într-un fel sau altul, ea intenţiona să amâne nunta destul de mult cât să aranjeze situaţia în favoarea ei şi a surorilor sale.

— Nu-ţi face griji pentru Knighton Trading, continuă cu blândeţe domnul Knighton. Eu şi Griff am plănuit încă de la început să stăm aici cel puţin o săptămână, şi a trecut doar jumătate. Nu-i aşa? întrebă el, aruncându-i o privire lui Griff.

Griff arăta de parcă se lupta pentru viaţa lui, dar reuşi să vorbească, destul de sugrumat:

— Da, domnule.

Domnul Knighton se întoarse spre ea cu un zâmbet şi mai larg.

— Acum, de ce nu mergi să începi planificarea pentru nuntă? Şi nu-ţi face griji pentru cheltuieli. Nu mă deranjează să plătesc pentru tot, dacă este nevoie. Ochii lui licăreau cu voioşie. Am destui bani, să ştii. Poţi să-l întrebi pe Griff.

Rosalind nu îndrăzni să îl privească pe Griff, darămite să îl întrebe ceva. Dar era teribil de nerăbdătoare să scape de privirile lui acuzatoare.

— Foarte bine, îi spuse ea domnului Knighton. Ne vedem la cină.

— Cu siguranţă, milady. Spre surprinderea ei, domnul Knighton puse blând mâna pe spatele ei şi o conduse la uşă. Pe mai târziu.

De-abia după ce ieşi din birou şi ajunse în camera ei, Rosalind îşi permise să cedeze. Spera să poată întârzia această nuntă la nesfârşit… sau măcar până când găsea o cale să scape de acest coşmar. Pentru că, dacă nu putea, s-ar putea trezi într-un mare bucluc.

Capitolul 13

Gelozia, Viermele bătrân care muşcă.

Aphra Behn, dramaturg englez,
Ocazia potrivită

— Asta a fost cea mai bună scenă de gelozie pe care am văzut-o vreodată, remarcă Daniel după ce închise uşa şi se asigură că Rosalind nu-l mai poate auzi. De-a dreptul înălţătoare, de fapt.

Rânji. Merita să-l vezi pe Griff – pe jumătate îmbrăcat şi furios precum un cal de luptă înţepat de o viespe. Daniel abia se abţinea să nu-i râdă în faţă. Ticălosul şi egoistul de Griff merita din plin să-şi vadă planurile distruse. Spera ca neprihănita cea agresivă, Rosalind, să îl bage pe Griff prematur în mormânt, cu felul ei de-a se purta.

— Nu sunt gelos! rosti Griff printre dinţi. Sunt doar îngrozit de faptul că – la dracu', cum îndrăzneşti să accepţi propunerea aia a ei, când ştii că minţi în privinţa identităţii tale?!

— Eu? Pur şi simplu duc mai departe minciunile *tale.* Ţi-am oferit ocazia de a-i spune totul, dar nu ai folosit-o.

— N-aş putea face asta!

— Nici nu credeam. Dacă ai spune adevărul, surorile Swanlea şi-ar da seama că au ţinut la sân un şarpe veninos în tot acest timp. Daniel ridică dintr-o sprânceană. Deşi, judecând după felul în care arătaţi acum, părerea mea este că domniţa a strâns la piept şarpele tău veninos toată după-amiaza. Sau poate că ţi-ai vârât şarpele chiar înăuntrul ei. Probabil că fetişcana n-a fost foarte satisfăcută, dacă a ajuns alergând la mine.

Dându-şi haina jos, Griff păşi furios şi cu îndârjire către el.

— Nemernic blestemat ce eşti, o să-ţi rup gura dacă mai vorbeşti aşa despre ea…

— Încearcă.

Daniel îşi scoase haina şi jiletca şi rămase ferm pe poziţie cu pumnii pregătiţi. Nu exista chip să-l facă cineva pe Griff să înţeleagă până ce nu-şi vărsa nervii. Şi-apoi, Daniel era şi el pus pe bătaie. Se săturase de tacticile viclene ale lui Griff.

— Hai, pocneşte-mă. Merită să vedem cui îi va acorda atenţie Lady Rosalind când vom apărea la cină cu mutrele lovite. Ca să nu mai spun de părerea pe care o va avea tatăl ei când îi voi cere mâna astă-seară.

Griff se opri, însă rămase în poziţie de luptă, atât de mânios încât avu nevoie de toate eforturile de care era în stare pentru a se controla să nu-i scoată inima lui Daniel din piept cu mâinile goale.

— Dar sunt convins că te vei gândi tu la vreo minciună pe care să i-o îndrugi, îl luă peste picior Daniel, din moment ce eşti al dracului de priceput la născociri. N-ai vrea să dezvălui adevăratul motiv pentru care te-ai bătut cu mine – că eşti atât de gelos că nu suporţi gândul că Lady Rosalind m-ar putea atinge, darămite să propună să se mărite cu mine. Şi că eşti un ticălos aşa de tâmpit că nu te-ai însura tu însuţi cu ea, continuă cu voce joasă.

Prima lovitură a lui Griff fu atât de rapidă încât, deşi se aştepta, Daniel aproape că nu reuşi să se ferească. Cu un urlet, Griff se aruncă asupra lui Daniel, astfel că amândoi se trântiră pe podea. După aceea se rostogoliră pe covorul luxos, lovindu-se cu pumnii. Griff îl pocni tare pe Daniel, lovindu-l în falcă pe neaşteptate, iar drept răspuns, Daniel îl lovi tare cu pumnul pe Griff în stomac.

Mârâitul de durere al lui Griff îi făcu nespusă plăcere. Dumnezeule, parcă nimic nu-i mai produsese atâta plăcere

de multă vreme, din vremea în care îşi astâmpărau pasiunea din tinereţe cu o încăierare sănătoasă la cârciumă. Nimic nu poate băga minţile în cap unui bărbat ca o bătaie sănătoasă cu pumnii, iar dacă exista cineva care avea nevoie de aşa ceva, acela era Griff.

Se potriveau numai bine: Daniel era înalt, pe când Griff era iute şi azvârlea mai multe lovituri. Încă de timpuriu, Daniel devenise foarte rezistent la luptă, aşa încât îndura cu uşurinţă, mai ales fiind atât de mătăhălos.

După alţi câţiva pumni, Daniel îşi dădu seama că Griff avea un mare avantaj care întrecea cu mult dibăcia lui: gelozia pe care o simţea. Furia îl făcea să-l lovească pe Daniel precum un fierar însetat de sânge care-şi loveşte nicovala, mult timp după ce cheful de luptă al lui Daniel dispăruse şi nu făcea decât să se apere.

Înainte ca Griff să-şi fi potolit furia suficient cât Daniel să scape din strânsoare, Daniel începuse să se blesteme singur fiindcă era prea prost. Devenise prea bătrân pentru aşa ceva, se gândea pe măsură ce se clătina sub furia lui Griff. Data viitoare când urma să trebuiască să-l înveţe minte pe ticălos, avea să-l lovească în cap cu o cărămidă, pentru numele lui Dumnezeu, ca să isprăvească mai repede.

Se rostogoliră în direcţii opuse unul faţă de celălalt, respirând greoi în timp ce se priveau. Cu multă satisfacţie, Daniel observă sângele şiroind din buza spartă a lui Griff, precum şi vânătaia mare care se formase pe obrazul lui. Daniel îşi îndreptă spatele, după care scoase un geamăt şi chiar şi muşchii lui îndureraţi se opuseră acestei mişcări.

Frământându-şi umărul lovit, aruncă o privire prin cameră. Nu era o privelişte plăcută. Cărţi împrăştiate peste tot, covorul pătat ici şi colo de sânge şi de sudoare, scaunele aruncate şi plăcuţa cu blazonul familiei Swanlea înclinată într-o parte. Se încruntă la Griff, după care tresări pentru că şi asta îl duru.

— Se pare că ai mai multe cheltuieli de depus în contul tău cu bătrânul conte. Asta şi cheltuielile de nuntă te vor costa profitul pe o zi întreagă la Knighton Trading.

— Foarte amuzant, mormăi Griff în vreme ce-şi ştergea sângele de pe faţă cu manşeta cămăşii sale murdare. Ştii doar că nu va fi nicio cheltuială de nuntă, irlandez zevzec ce eşti.

Daniel chicoti. Ştia că enervarea lui Griff se potolea când îşi tempera înjurăturile. Acesta se împletici până la un scaun şi se lăsă greu să cadă pe el.

— De ce dracu' i-ai zis că te vei însura cu ea? Pentru numele lui Dumnezeu, unde ţi-a fost capul?

Daniel stătea în picioare şi se legăna, preferând deocamdată să nu-şi întindă muşchii aşezându-se.

— M-am gândit că nu prea am de ales. Ce era să fac? Să o refuz? Avea să se ducă la taică-său, iar el să-mi ceară să aleg alta în loc. N-ai găsit blestematul ăla de document, nu?

Drept răspuns, Griff mormăi.

— Şi-apoi, n-am făcut decât ceea ce mi-ai zis să fac. Fă-le curte, mi-ai zis. Distrează-le şi zăpăceşte-le, ai zis. Îmi amintesc prea bine. Fă orice trebuie să faci ca să nu-mi stea în cale. Ei bine, să mă ofer să mă însor cu ea rezolvă toate problemele astea.

— Da, dar are să creadă că ai vorbit serios. Uitându-se urât la Daniel, Griff se dădu în spate, cu capul de scaun. După aceea gemu şi se aplecă din nou înainte, frecând locul în care îl lovise cu putere Daniel mai devreme. N-ai mai auzit de promisiuni încălcate, Daniel? Domnul Knighton s-a oferit să se însoare cu ea, dar tu nu eşti domnul Knighton. Vom fi jupuiţi de vii la tribunal.

— Eşti aşa un dobitoc, ştiai? Ultimul lucru pentru care-şi va face Swanlea griji după ce plecăm este că şi-a încălcat cineva promisiunea. Va fi prea preocupat să-şi apere titlul şi proprietatea de tine, ca să nu mai spun că va încerca să

rămână în viaţă suficient cât să-şi instaleze fetele într-o casă ieftină din Stratford.

Umbra rapidă de vinovăţie de pe chipul lui Griff îi oferi lui Daniel o mare satisfacţie. Poate că idiotul avea totuşi o conştiinţă, îngropată undeva dedesubtul ambiţiei sale. În mod delicat, Daniel se îndreptă către un scaun răsturnat şi îl aşeză la loc, după care se aşeză în scaunul rigid.

— Şi-apoi, continuă el, n-o văd pe Lady Rosalind încercând să se răzbune pe un bărbat pentru că şi-a încălcat promisiunea, nu? Cu siguranţă nu pe un bărbat pe care-l displace atât de mult, încât l-ar trimite în fiecare noapte la amanta şi târfele lui. Nu, vrea căsătoria numai ca Swan Park să poată rămâne în familie, iar din moment ce nu poate face nici asta, odată ce vei găsi acele documente, va fi cel mai probabil uşurată că nu trebuie să se mărite cu mine sau cu tine. Se lăsă din nou pe spate în scaun. Mai ales din moment ce adevăratul domn Knighton a numit-o târfă în faţă.

Tresărind, Griff se cufundă în scaun.

— A fost o prostie să spun asta.

— Aşa zic şi eu. Ai noroc că nu avea un cuţit în mână, altfel n-ai mai avea niciun şarpe veninos acum.

Griff clătină din cap.

— Aş fi putut face faţă unui atac fizic; ceea ce a făcut ea a fost mai rău. Şi-aşa nu suport să văd o femeie plângând, dar femeia asta groaznică… Obosit, îşi frecă faţa cu mâinile. Niciodată nu plânge graţios – o, nu. Amazoana nu varsă lacrimi discrete şi nu se smiorcăie delicat. Când se decide să plângă, o face din toată inima.

— Înseamnă că ai mai văzut-o plângând înainte, făcu Daniel o observaţie vicleană.

Griff înţepeni.

— Ce te face să spui asta? Crezi că în general fac femeile să plângă?

— Tu ai spus „niciodată nu plânge graţios”. Ceea ce

înseamnă că ai văzut-o plângând de mai multe ori.

Privind în jur, Griff ridică din umeri.

— Şi ce dacă am văzut-o? Se pare că am un anume… talent de a o face pe Rosalind să plângă.

— Cel mai probabil asta nu te va ajuta să o cucereşti.

— Să o cuceresc? pufni Griff. Cu siguranţă nu crezi că…

— Ba da. Este limpede ca bună ziua că o doreşti şi nu doar în pat.

— E absurd ce spui, mormăi Griff..

Daniel ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Un bărbat nu jigneşte o femeie atât de rău decât dacă există ceva puternic care îl animă. N-o urăşti, asta este clar. Şi felul în care lăsai gelozia să te domine…

— Nu mai spune că era vorba de gelozie, pentru numele lui Dumnezeu! Am vrut doar să evit ca ea să te pună într-o situaţie dificilă.

— Da, grija ta pentru mine era evidentă la fiecare pas, remarcă sarcastic Daniel.

Griff se încruntă la el.

— Cum puteam să fiu gelos pe mine însumi? Ştii, cu mine trebuia să se mărite. S-a întâmplat ca tu să porţi numele meu la momentul respectiv.

— Poate. Sau poate că nu i-a plăcut că tu îi făceai avansuri şi a decis să se protejeze unindu-şi destinul cu un tip mai mare şi mai arătos. Când Griff se ridică în scaun cu o privire din nou furioasă, Daniel pufni într-un râs zgomotos. Uită-te la tine, prostule. Te-a legat de mâini şi de picioare.

Griff se lăsă din nou pe spate în scaun.

— Dacă-i aşa, e vorba de dorinţă. Nu m-am mai culcat cu o femeie de ceva vreme, ea e disponibilă şi e… interesantă. Asta-i tot.

— Eşti un mare mincinos, asta eşti.

— Asta e problema cu voi, irlandezii. Sunteţi prea sentimentali când vine vorba de femei. Luaţi simpla dorinţă drept un sentiment mai puternic.

Daniel îşi reprimă un zâmbet. Dacă Griff nu-şi dădea seama ce simţea pentru această femeie, Daniel cu siguranţă n-avea să-l convingă. Deşi i-ar fi plăcut să-l vadă cum se agită din cauza asta.

— Deci nu te-ai culcat cu ea încă.

După o scurtă ezitare, Griff spuse:

— Nu. Dar nu fiindcă n-am vrut, adăugă el. Doar nu seduc fete virgine.

— E bine de ştiut că ai limite, spuse rece Daniel.

Încruntându-se, Griff se ridică din scaun.

— Cel puţin n-o amăgesc, făcând-o să creadă că intenţionez să mă însor cu ea. Nici nu-i fac promisiuni false. Asta era ideea ta.

Daniel se întrebă dacă ar trebui să-i spună lui Griff despre bănuiala lui – că Lady Rosalind nu plănuia să se mărite cu nimeni. Nerăbdarea femeii de a-l trimite înapoi la Londra *fusese* mult prea evidentă.

— Este ciudat felul în care Lady Rosalind s-a răzgândit în această privinţă, observă Daniel.

— Credeam că ţi-a spus că nu voia să se mărite ca să salveze Swan Park.

— Da, dar asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

Griff îşi trecu mâna prin părul deja răvăşit.

— La dracu', nu ştiu. Astăzi a zis ceva despre… faptul că şi-a dat seama cât de serioasă este Juliet. Se căsătoreşte cu tine pentru a o salva pe Juliet, nelăsând-o să se mărite cu tine. Din câte se pare, este convinsă că domnul Knighton se va căsători cu una dintre ele, aşa că ar prefera să se însoare cu ea, mai degrabă decât cu sora ei.

— De ce?

— N-am idee. Femeia aceea nu gândeşte ca nimeni

altcineva de pe acest pământ. Zice că n-o va lăsa pe Juliet să se mărite cu tine… cu mine… cu Knighton. Poate că într-adevăr vrea să salveze moşia şi toate celelalte pretenţii ale sale erau numai făcături. Cu siguranţă că nu m-aş fi aşteptat ca ea să-ţi ofere ce ţi-a oferit astăzi.

— Nici eu.

Nu, Lady Rosalind nu intenţiona să salveze moşia sau pe sora ei, în ciuda a ceea ce credea Griff. Era genul de femeie luptătoare, nu genul de femeie care se sacrifică, iar el bănuia că aceasta era noua ei armă.

Cu toate astea, Griff nu părea să-şi dea seama. În vreme ce Daniel îl privea, Griff şchiopătă până în locul în care haina lui zăcea pe jos, pe jumătate călcată în picioare, după care o ridică şi o scutură. Într-adevăr, nu ştia nimic despre femei. Experienţele lui cu femeile se limitaseră la a-i da ordine mamei lui cea supusă şi la a se culca din când în când cu câte o târfă sau cu vreo nevastă de negustor. În prezent, ambiţiile lui nu-i lăsau timp mai deloc nici măcar pentru aşa ceva.

Daniel, pe de altă parte, devenise ambiţios mai târziu, după ce îşi începuse construirea unui fond, cu câţiva ani în urmă, după ce trăise o viaţă întreagă ca un nesăbuit. Daniel avusese numai şaptesprezece ani când îl întâlnise pe Griff, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Chiar şi atunci, Griff avusese buna-creştere, inteligenţa şi voinţa necesare pentru a-şi îndeplini visele măreţe. Daniel însă pur şi simplu mulţumise soartei că găsise un angajator generos care aprecia talentele lui deosebite. De îndată ce-şi primea leafa, o şi cheltuia, cel mai adesea curvăsărind prin East End.

Cu toate acestea, după multe nopţi petrecute alături de femei uşoare, învăţase câte puţin despre cum gândea sexul frumos. Acela era secretul care-l făcea atrăgător pentru femei. O, poate că Griff le făcea complimente şi-l cita pe Shakespeare, dar Daniel ştia ceea ce-şi doreau

femeile. Sau ceea ce-şi doreau *cele mai multe* dintre ele, în orice caz. O femeie rece precum Lady Helena – a cărei frumuseţe îl stârnea chiar şi când comportamentul ei îl enerva – rămânea însă un mare mister. Însă o femeie directă precum Lady Rosalind era uşor de citit. Plănuia o răscoală – îşi dădea bine seama. Tot aşa cum îşi dădea seama că îl dorea pe Griff. Exista o atracţie uriaşă între cei doi.

Oare ar trebui să-i spună lui Griff bănuielile lui? Îşi încrucişă mâinile pe abdomen şi-l evaluă pe prostovan, care aşeza scaunele la loc şi cărţile pe rafturi în vreme ce înjura cu glas scăzut.

Nu, Daniel nu credea că ar trebui să-i spună. Lucrurile fuseseră uşoare pentru Griff în ultimii câţiva ani – succes, bani, chiar şi respect. Nu era acceptat în cercurile înalte ale societăţii, dar cui îi păsa? Griff obţinuse mai mult în zece ani decât obţinuseră alţii într-o viaţă întreagă, dar oare îşi dădea seama de norocul lui? Nu. Nu se putea gândi decât la cum să obţină ceea ce i se părea că i se cuvine, fără să-i pese de persoanele pe care le rănea sau de ce anume trebuia să facă pentru a le obţine.

Însă propunerea lui Lady Rosalind îi încurcase destul de mult planurile, iar Daniel avea să-l facă pe dobitoc să o ia în serios, în afară de asta, Daniel avea şi el de gând să-i strice planurile.

— În orice caz, observă Daniel, putem transforma această situaţie cu Lady Rosalind într-un avantaj pentru tine.

— Şi cum o să faci asta? Înainte ca Daniel să poată răspunde, Griff adăugă: Dacă te gândeşti să te foloseşti de această logodnă pentru a obţine certificatul de la tatăl ei, uită de asta. Scrisoarea lui a fost cât de poate de clară în această privinţă. Îmi voi primi dovada în ziua nunţii şi nu mai devreme.

— Nu la dovada ta blestemată mă gândeam, se răsti

el, după care îşi dădu seama de reacţie când Griff îi aruncă o privire curioasă. Nu mă gândeam să o obţinem de la Swanlea, în orice caz. Însă acum că Lady Rosalind este logodnica mea, am toate motivele să o ţin ocupată în vreme ce tu o cauţi.

Griff ezită, ţinând într-o mână o vază, iar în cealaltă o carte.

— Cum adică să o ţii ocupată?

— Să o curtez, omule. Plimbări prin grădină noaptea, picnicuri la iarbă verde, chestii de felul ăsta. Nu prea poate să refuze din moment ce intenţionează să se mărite cu mine. Şi dacă există ceva care să o ţină departe de tine, cam asta ar fi.

Griff nu păru nici pe-aproape atât de mulţumit pe cât ar trebui, se gândi Daniel infatuat.

— Nu ştiu cât de înţeleaptă este chestia asta, răspunse Griff, aşezând fără prea multă delicateţe vaza pe o masă de alături. N-ar trebui să o faci să-şi facă prea multe speranţe în privinţa acestei căsătorii. Nu vreau să… sufere când se va afla adevărul.

— Nu poţi evita asta, spuse Daniel rece. Intenţionezi să-l distrugi pe tatăl ei, ai uitat? Şi-apoi, poate că pe tine nu te interesează să te căsătoreşti, dar pe mine, da. Observând privirea fioroasă a lui Griff, adăugă: Nu cu Lady Rosalind, desigur. Nu sunt eu de nasul ei. Dar faptul că i-aş face curte m-ar ajuta să exersez pentru când voi face curte altei fete drăguţe. Nu de-asta ai spus că ar trebui să fac asta întâi şi întâi? Ca să învăţ să fiu mai civilizat? Ce poate fi mai civilizat decât să curtez o doamnă?

Griff arăta de parcă doi demoni dădeau o luptă pentru putere în sufletul lui – monstrul gelos care pusese stăpânire pe Daniel şi comerciantul mândru care încă nu putea accepta latura egoistă a intenţiilor lui în ceea ce le privea pe surorile Swanlea.

Mândria câştigă această luptă.

— Fă cum doreşti, mormăi el, deşi muşchii maxilarului îi rămaseră perfect rigizi când rostise aceste vorbe. Doar să ai grijă să nu... faci nimic care să-i determine să ne dea afară.

Daniel se ridică pentru a-l ajuta pe Griff să aranjeze camera.

— Desigur că nu.

Urma să facă numai ceea ce părea să aibă sens pentru Griff. Şi poate că nici nu era nevoie de mai mult, până la urmă.

Capitolul 14

În dragoste şi în război, totul e permis.

Susannah Centlivre, dramaturg englez, *Dragoste nechibzuită*

Griff se ţinu deoparte de toţi ceilalţi întreaga seară în vreme ce fapta se petrecea. Nu merse la cină şi cu siguranţă nu avea niciun rol de jucat în discuţia dintre Daniel şi conte, deşi se întrebase ce scuză putea oferi Daniel pentru starea în care se afla faţa lui.

O chestiune mai importantă solicita atenţia lui Griff. Nu ştia de ce îl chinuia atât de mult, nici de ce îl purtase până în dormitorul lui Rosalind după ce se convinsese că ea se retrăsese. Ştia numai că nu putea să nu ţină seama de acea dorinţă nestăpânită.

Bătu uşor la uşa ei.

— O clipă, răspunse o voce îndepărtată.

Câteva momente mai târziu, uşa se deschise puţin, iar chipul lui Rosalind apăru. În clipa în care îl văzu, încercă să închidă uşa, însă el vârî piciorul înăuntru ca să o oprească.

— Pleacă! Privi neliniştită împrejur în hol, către uşile camerelor surorilor ei.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Nu avem despre ce să vorbim.

— Durează doar o clipă, după care am să plec, promit. Te rog, lasă-mă să intru.

— Nu intri în dormitorul meu, spuse ea cu hotărâre.

— De ce nu? Tu ai intrat într-al meu. După ce ea se uită urât la el, adăugă: Mă voi purta ca un gentleman, promit. Nu vreau decât să vorbim, atâta tot. Dacă preferi să ieşi tu…

— Nu, răspunse pe dată. Nu, nu – nu vreau să te mai văd aici.

— Atunci lasă-mă să intru.

— Dacă eşti atât de nerăbdător să vorbeşti cu mine, poţi s-o faci şi la micul dejun.

— Judecând după felul în care arăt, nu intenţionez să fiu prezent la micul dejun. Duse lumânarea mai aproape de faţă. După cum observi, le-aş speria pe surorile tale.

Ochii ei licăriră din cauza îngrijorării, iar uşa se deschise puţin, lăsându-l să vadă rapid părul ei dezlegat şi halatul galben cu roşu. Se întrebă brusc dacă acest lucru era înţelept sau nu.

— Ce-ai păţit? şopti ea.

— Acelaşi lucru care i s-a întâmplat şi lui Knighton.

Una din sprâncenele ei frumoase se arcui.

— Ai căzut pe scări?

El chicoti.

— Asta v-a spus tuturor?

— Da. Ne-a povestit într-un mod cât se poate de convingător. Deşi m-am întrebat într-adevăr dacă ai fi fost în stare să-l împingi – păreai destul de mânios din cauza lui astăzi după-amiază.

— Chiar eram. Făcu o pauză. Şi cum a explicat dezordinea din birou?

— Dezordine? întrebă ea, zbârlindu-se.

— Nu-ţi face griji, voi… va plăti pentru orice daune.

— Normal că va plăti! Sunteţi amândoi atât de necivilizaţi că v-aţi încăierat chiar aici în biroul tatei?

Griff ridică din umeri.

— L-a supărat ce i-am zis, iar pe mine m-a supărat *ce* mi-a zis el. Am rezolvat problema în stilul tradiţional. Îşi rezemă umărul de uşă. Dacă mă laşi să intru, amazoana mea însetată de sânge, îţi voi povesti despre asta. Dacă nu, am să stau aici cu piciorul în uşă până ce-mi vei da voie. Ce-ar spune surorile tale despre asta dimineaţă?

Ea pufni.

— Ţi-a mai zis cineva vreodată că eşti un tiran?

— Aproape în fiecare zi, glumi el, amintindu-şi de observaţia similară pe care o făcuse ea în parcul de căprioare.

Păru că şi ea îşi aminteşte, căci un surâs scurt i se citi pe buze. Insă tot nu deschise uşa. Răbdarea lui era pe sfârşite.

— La naiba, femeie, vezi şi tu că nu-s acum în stare să te seduc. După bătaia pe care a îndurat-o astăzi trupul meu, n-ar face faţă nici unei activităţi atât de energice. Aşa că lasă-mă să intru!

— Vorbeşte mai încet, pentru Dumnezeu! Un sunet de tuse venind dintr-una dintre camerele surorilor ei o făcu să se hotărască. Prea bine, poţi să intri pentru o clipă, dar trebuie să te ţii de promisiune că te vei purta ca un gentleman. Se dădu la o parte ca să-i facă loc şi adăugă: Deşi mă îndoiesc profund că ştii ce este acela.

Suprimându-şi un zâmbet, Griff intră în sanctuar şi ţinu lumânarea ridicată pentru a privi în jur în vreme ce ea închidea uşa. Singura lumânare lumina foarte puţin, suficient însă cât să vadă un pat mare între ferestre înalte verzi acoperite cu perdele de catifea care păreau să aibă şi ele aceeaşi culoare verde. Deşi nu-şi dădea seama de

nuanţă, putea să jure că era intensă.

Îi făcea plăcere să se gândească la ea îmbrăcată în mătase chinezească portocalie, stând întinsă pe un verde crud, precum o bucată de jasp în jad – învăluită de mister şi senzualitate orientală. Se stăpâni când simţi o pulsaţie bruscă în mădularul neascultător.

Minţise grav în privinţa incapacităţii lui de a o seduce. Cu siguranţă putea să o facă acum fără nicio problemă. Pe de altă parte, ar fi fost nevoie de o bătaie zdravănă de la cincizeci de oameni ca să-l împiedice să se culce cu Rosalind. Chiar şi atunci, ar dori să o sărute şi să simtă din nou gustul sânilor ei şi…

„Nu!” îşi spuse cu severitate. Îi promisese, deşi regretă promisiunea făcută când o privi în halatul ei, moale şi ispititoare, cu „atuurile” ei generoase, evidenţiate cât se poate de bine de mătase.

Ea trase agitată de cordon.

— De ce eşti aici, Griff? Ce vrei?

Ce voia el nu putea fi obţinut astă-seară.

— Vreau… să mă asigur că eşti în regulă.

— Sunt bine. Dacă asta este tot…

— Cum au primit surorile tale vestea despre logodnă? N-ar trebui să te întreb despre tatăl tău. Presupun că a fost încântat la culme.

Încruntându-se uşor, ea îşi mută privirea în altă parte.

— Da, bineînţeles că a fost. Este încântat că scapă în sfârşit de o fiică fată bătrână. Făcu o pauză. Iar surorile mele au primit vestea cât se poate de bine.

Orice ar fi însemnat asta.

Îl privi din nou.

— Însă cu siguranţă că nu ai venit ca să întrebi de familia mea.

— Nu. Am venit să-mi cer scuze.

Chiar şi în lumina slabă a lumânării putu să observe un amestec de emoţii pe chipul ei. Uşurare, confuzie şi,

într-un final, furie.

— Va trebui să fii mai precis, se răsti ea. Pentru ce anume vrei să-ţi ceri scuze? Că ai încercat să mă seduci? Că m-ai numit târfă în faţa şefului tău? Că te-ai purtat ca o brută…

— Destul, mârâi el. Văd că ai o listă întreagă de păcate pe care să mi le atribui. Nu-mi voi cere scuze pentru că am încercat să te seduc, din moment ce singurul lucru pe care-l regret în această privinţă este că nu am apucat să termin.

— Griff, îl preveni ea.

— Însă îmi cer scuze pentru toate celelalte. De aceea am venit şi ca să mă asigur că eşti bine. Nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni azi după-amiază.

Mai avea şi alte motive pentru care venise, deşi nu era deloc prudent să le pomenească.

Ea nu spuse nimic, însă se strecură în afara cercului de lumină creat de lumânare ca să păstreze distanţa. Adăpostită de întuneric, păru neobişnuită, misterioasă… o zeiţă orientală revenită la viaţă ca să le protejeze de răufăcători pe surorile ei.

De răufăcătorii precum Knighton. De el. Îşi frecă obosit ceafa, întrebându-se cum altfel ar putea să o îmbuneze.

— Ştiu că nu te căsătoreşti cu Knighton pentru bani şi ştiu sigur că nu eşti o târfă. Numai că atunci când ai început să spui că eşti atât de înţelegătoare…

Se întrerupse în timp ce o ceaţă familiară îi întunecă mintea, întreaga seară încercase să-şi dea seama de ce propunerea ei îl enervase atât de mult. În cele din urmă, îşi dăduse seama că motivul era că îi oferise „domnului Knighton” libertăţi nebuneşti pentru a-l momi să se căsătorească, după ce respinsese nepăsătoare orice intenţie de a-l lua de soţ pe „domnul Brennan”. Şi pentru ce? Pentru Swan Park, pe care susţinea că-l detestă? Pentru

sora ei, care părea destul de încântată să se mărite cu oricine avea să salveze moşia? Nu avea niciun sens.

— Dacă eu… Se opri şi scrâşni din dinţi, ştiind că mai târziu avea să regrete că punea acea întrebare. Însă nu se putu opri. Se chinuise toată noaptea gândindu-se la comportamentul lui de mai devreme. Dacă ţi-aş fi cerut să te căsătoreşti cu mine în după-amiaza asta în dormitorul meu, ce-ai fi răspuns?

În cameră era atât de multă linişte, că-i putea auzi respiraţia intensificându-se, un sunet dureros pe fundalul trosnetului focului.

— Nu mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Vocea ei răsună în întuneric, adăugând note de violoncel sunetului.

— Ştiu, răspunse el. Dar ce răspuns mi-ai fi dat dacă te-aş fi întrebat?

— Nu mai contează, nu? Intenţionez să mă mărit cu şeful tău.

Griff îşi înăbuşi replica furioasă care îi veni instantaneu în minte. Capacitatea ei de a-l face să-şi piardă controlul cuvintelor era de-a dreptul uimitoare. Niciodată în viaţa lui nu mai vorbise atât de inconştient aşa cum păţise în preajma ei.

— Dar răspunde-mi la întrebare, Rosalind, spuse el, cu tot calmul de care era în stare.

— De ce? Amărăciunea i se simţea în glas. Să te încredinţezi că m-ai putea avea dacă ai vrea? Să-ţi salvez mândria înfrântă? De asta?

— Nu, desigur că nu.

Dar era şi acesta un motiv. Chiar ştiind toate motivele practice pentru care ea dorea să se mărite cu bărbatul pe care îl credea Knighton, îi rănea mândria să o vadă îndreptându-se cu paşi repezi în acea direcţie.

Celelalte motive pentru care voia să afle răspunsul erau însă mai nobile. Îşi dăduse seama că nu era nevoie să renunţe la ideea de a o avea pe ea drept soţie – nu era

nevoie să-şi schimbe prea mult planurile legate de tatăl ei pentru a o avea. Încă voia titlul, desigur, însă poate că problema putea fi rezolvată fără să fie făcută publică.

Pentru că voia ambele lucruri. Voia titlul care să-i ofere locul în delegaţia pentru China şi astfel să propulseze Knighton Trading într-o poziţie de mare forţă şi putere. Şi o voia pe Rosalind. În patul lui, în viaţa lui, pentru totdeauna.

De ce să nu o aibă, la naiba? Nu era sigur că ea avea să se opună planurilor lui. Cauza lui era dreaptă, în fond, iar Rosalind era cea mai cinstită femeie pe care o cunoscuse vreodată. Cu siguranţă că avea să admită că tatăl ei greşise faţă de el şi că el merita titlul. Din ce-şi putea da seama, ea nici măcar nu se înţelegea cu tatăl ei.

Le iubea însă pe surorile ei. Indiferent de cât de mulţi bani oferea el pentru siguranţa lor financiară, nu voia ca numele lor să fie asociat cu un scandal.

Însă ar putea înfrunta asta dacă i-ar păsa de el. În fond, aceasta era femeie care plănuise să apară pe scenă. Cu siguranţă că acest lucru ar păta reputaţia surorilor ei mai mult decât îşi dorise el.

Venise aici sperând să afle ce simţea de fapt pentru el înainte să facă o mişcare atât de drastică… însă era clar că ea nu avea să-i spună atâta vreme cât el era evaziv. Foarte bine.

— Atunci nu-mi răspunde la întrebare. Răspunde-mi la următoarea: Vrei să fii soţia mea? Să uiţi pur şi simplu de Knighton şi să te măriţi cu mine?

Îşi ţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului ei. Dacă spunea da, i-ar fi spus adevărul – tot adevărul. Însă mai întâi, trebuia să afle ce simţea cu adevărat pentru el. Dincolo de dorinţa ei pentru el – după această după-amiază ştia că îl dorea. Chiar şi acum, privea agitată către pat. Iar el îşi dădea seama mult prea limpede de acest lucru.

— Nu, răspunse scurt în cele din urmă.

Nu-i venea să creadă urechilor. Îl refuza? Cum putea

să-l refuze, după ce-şi petrecuse întreaga seară încercând să se hotărască dacă să o ceară?

— De ce dracu' nu? întrebă el, după care pricepu. Crezi că nu te pot susţine financiar, nu? Un om de afaceri n-ar avea venitul necesar ca să întreţină o soţie.

Acesta era un răspuns pe care-l putea înţelege, unul care avea să dispară odată ce avea să-i spună totul.

— N-are nimic de-a face cu venitul, te asigur.

O senzaţie sumbră îl străbătu.

— Atunci ai reticenţe faţă de… trecutul meu.

— Nu! Am faţă de faptul că nu *vrei* să te căsătoreşti cu mine. Tu vrei numai să-l înfrângi pe domnul Knighton, să-ţi salvezi mândria. Nu poţi suporta gândul că i-aş oferi mâna mea – chiar şi din motive practice – cuiva pe care-l dispreţuieşti atât de mult.

Răspunsul îl ului.

— Ce? Nu-l dispreţuiesc pe Knighton!

— Nu? Am auzit cum îi vorbeşti, de parcă ai fi mai bun ca el. Extrem de prefăcut cum eşti, ai învăţat cum să te porţi ca un gentleman, însă el nu e la fel de talentat ca tine. Nu este la fel de cizelat ca tine, în ciuda presupusei lui educaţii la Eton. Aşa că-l dispreţuieşti pentru manierele lui grosolane. Iar propunerea ta de căsătorie este numai o prelungire a dispreţului tău, un efort în plus de a-l demasca pe el.

— Aiureli!

Din cauza mascaradei, interpretase greşit totul! Ceea ce i se păruse ei dispreţ era numai autoritate – anii în care preluase conducerea făceau ca el să-şi schimbe cu mare greutate comportamentul.

— Spune-mi ceva, Griff, zise ea blând. Dacă nu m-aş fi dus la el astăzi cu propunerea, ai mai fi aici acum?

Durerea se simţi cât se poate de clar în vorbele ei, ceea ce-l făcu să se calmeze. Nu era singura persoană a cărei mândrie fusese rănită. Deşi ura din răsputeri să o

recunoască, propunerea ei îl făcuse într-adevăr să se gândească la căsătorie, iar ea era prea inteligentă ca să nu-şi dea seama. Dar asta nu însemna că el o dorea din cauza vreunei competiţii dintre el şi Daniel, pentru numele lui Dumnezeu! O dorea pentru ea însăşi.

— Nu este ceea ce crezi, spuse el, hotărât să-i înlăture temerile. Eu şi Knighton avem o prietenie neobişnuită. Ne cunoaştem de zece ani şi avem discuţii mai sincere unul cu celălalt decât mulţi în situaţia noastră. Cu toate acestea, te asigur că nu am nicio dorinţă de a-l „înfrânge" la nimic. Îşi înghiţi mândria şi recunoscu: Vreau să-mi fii soţie – e simplu.

— Chiar e? Vocea ei se frânse. În regulă. Răspunde-mi la o întrebare care mă tot chinuie şi mă voi gândi la… propunerea ta.

— Ce anume?

— Ce anume cauţi pe ascuns la Swan Park?

La naiba, altă întrebare nu putea să pună. Iar cel mai simplu răspuns era adevărul. Cu siguranţă că i-ar schimba părerile preconcepute privind „dispreţul" lui pentru „Knighton", iar ea ar înţelege de ce durase atât de mult până să-i facă propunerea.

Oftă. Da, ar înţelege foarte bine. Ar înţelege că voise să-l ruineze pe tatăl ei. Poate că ei nu îi păsa, dar dacă îi păsa, atunci risca să-l refuze. După care avea să se asigure că el nu şi-ar fi primit nicicând dovada. De ce să rişte când femeia nu voia să recunoască nici măcar că dorea să se mărite cu el?

— N-am căutat nimic, ţi-am zis, spuse el evaziv. Pur şi simplu evaluez proprietatea…

— Prostii, numai prostii. Se apropie, iar lumânarea o învălui brusc într-o lumină care sclipea roşiatic în părul ei şi care-i reflecta focul iadului în ochi. Nu te purta cu mine ca şi cum aş fi proastă. Nici nu ai vorbit cu administratorul nostru încă, nici n-ai cerut să-l cunoşti pe omul de afaceri al

lui *papa.* Ai fi făcut ambele lucruri de îndată dacă grija ta chiar s-ar fi îndreptat către viitorul moşiei. Ca să nu mai spun că n-ai mirosit niciodată a tutun. Pentru un bărbat care este disperat după trabucuri, ai fost cumplit de neglijent şi nu te-ai atins de ele.

Pentru numele lui Dumnezeu, femeia cu siguranţă că fusese atentă la activităţile lui şi trăsese nişte concluzii isteţe. Dar nici nu se aştepta la mai puţin de la Atena lui.

Încercă o altă eschivare.

— Dacă eşti atât de convinsă că sunt în căutarea a ceva, atunci de ce nu-mi spui ce anume crezi că aş căuta?

Rosalind auzi întrebarea lui Griff ca pe un semnal de alarmă. Fusese nevoie de toată voinţa ei ca să nu se uite la piciorul patului, unde se afla cufărul care conţinea cutia tatei. Deja se uitase de prea multe ori la ea de când intrase el în cameră.

— N-am idee. De aceea vreau să-mi spui tu.

— Nu ai idee ce caut, dar ştii sigur că sunt în căutarea a ceva. Dacă bănuielile tale sunt atât de întemeiate, de ce nu i-ai spus nimic tatălui tău? M-ar fi dat afară?

Tonul lui nesincer era supărător. Ridică bărbia şi se uită furioasă către el.

— Plănuisem să fac asta chiar în această după-amiază, când am descoperit uşa deschisă către scările care duc în camera ta. Însă apoi tu… m-ai distras, şi după aceea…

— După aceea, te-ai dus la şeful meu, se răsti el. Dacă stau să mă gândesc mai bine, de ce nu i-ai spus despre aceste bănuieli lui Knighton când i te ofereai? Sau ai uitat că el este cel pentru care lucrez? Pari să consideri că numai motivele *mele* sunt suspecte, deşi eu fac ceea ce porunceşte el.

Avea dreptate, se gândi Rosalind. Dacă Griff făcea vreun joc, domnul Knighton trebuie că avea ceva de-a face cu asta. Însă dacă erau amândoi implicaţi, de ce acceptase

domnul Knighton propunerea ei când Griff fusese atât de categoric împotrivă? Ceva nu se potrivea.

— Prea bine, spuse ea, poate că o să-l întreb despre asta mai târziu. Dar mai întâi vreau să ştiu ce ai de spus în această privinţă, din moment ce tu eşti cel care caută ceva.

El îşi feri privirea, iar profilul lui îi dădu ocazia să-i surprindă urmele bătăii, care se potriveau cu uşurinţă cu cele ale şefului. Partea superioară a obrazului avea o vânătaie urâtă, iar colţul buzei era acoperit cu o coajă în locul în care fusese crăpată.

Îşi înăbuşi un val brusc de grijă tandră. Şi ce dacă se bătuse pentru ea? Nu însemna nimic. De fapt, nici măcar nu ştia cât de mult avusese de-a face lupta cu ea. Domnului Knighton în mod limpede nu-i păsa de ea cât să se bată cu cineva pentru ea. Cât despre Griff… ei bine, era condus de mândrie, atâta tot. Părea să aibă o resursă neobişnuită în această privinţă pentru un simplu om de afaceri.

— Crezi ce vrei despre activităţile mele, răspunse el într-un final, dar nu am avut alt scop decât cel pe care l-am declarat de la bun început. O privi cu toată seriozitatea. Şi-apoi, n-are nimic de-a face cu noi, cu motivul pentru care ar trebui să ne căsătorim. Vreau să mă însor cu tine. Nu este suficient pentru tine?

Durerea îi săgetă gâtul, nu numai când el refuză să-i spună adevărul, dar din cauza tonului sec, lipsit de emoţie cu care îi făcuse propunerea. Se purta de parcă însăşi propunerea făcută unei fete bătrâne ca ea ar fi trebuit să o facă să-i cadă la picioare de recunoştinţă.

Ei bine, n-avea decât să aştepte o veşnicie pentru asta.

— Deşi sunt extrem de flatată că binevoieşti să te însori cu mine… începu ea cu răceală.

— Ce dracu’ vrei să spui cu „binevoiesc” să mă însor cu tine? o întrerupse el.

Lacrimile îi înţepau ochii; se chinui să şi le oprească.

Nu voia să-l lase să o vadă plângând din nou!

— Cu siguranţă că-ţi lipseşte entuziasmul în această privinţă, Griff.

— La dracu', Rosalind, răcni el, ce vrei de la mine?

Rosalind păli.

— Adevărul. Şi un semn că-ţi pasă de mine. În clipa în care privirea lui se întunecă într-un mod pe care îl cunoştea atât de bine, adăugă în grabă: Şi că nu faci asta doar pentru calităţile mele fizice. Ai fost destul de clar că în sensul ăsta îţi „pasă".

— Nu te-am auzit să faci astfel de presiuni asupra lui Knighton, se răsti el. *Lui* nu i-ai cerut să-ţi spună adevărul, nici nu vrei ca *lui* să-i pese de tine.

O străfulgerare de regret îi străbătu inima. „Asta pentru că nu vreau ca el să se însoare cu mine. Ci tu."

Doamne Dumnezeule, era adevărat. Ea *chiar* voia ca ticălosul să o ia de soţie. Spre ruşinea ei, îşi dădu seama că ar renunţa la aproape orice – la speranţele ei privind viitorul lui Juliet, la familia ei, chiar şi la visul ei de a deveni actriţă – pentru a se căsători cu Griff. Dar numai dacă el o voia într-adevăr.

Problema era că el nu voia. Un alt bărbat îi luase jucăria pe care o dăduse la o parte, iar asta îl făcuse să o vrea înapoi. Dar nu suficient cât să-i spună adevărul sau să-i arate că îi pasă de ea. Nu valora nici măcar atât pentru el.

Cu inima frântă, se îndreptă către uşă şi o deschise.

— Nu i-am cerut asta domnului Knighton pentru că deja îmi oferise ceva ce îmi lipsea – dorinţa şi capacitatea lui de a-mi ajuta familia. Îşi înghiţi lacrimile. Nu mi-ai oferit nimic din câte văd, nici măcar vreun motiv bun pentru care să te însori cu mine. Dacă aş avea de ales între doi bărbaţi cărora nu le pasă de mine – un gentleman a cărui propunere s-ar potrivi cu nevoile mele practice, dar care se poartă cu mine politicos şi atent şi un egoist intrigant care mă jigneşte şi care mă cere de nevastă într-un acces de

duşmănie – aş fi o proastă să-l aleg pe intrigant.

Griff miji ochii.

— Un acces de duşmănie? Singura care suferă de aşa ceva eşti tu, Rosalind. Nu ţi-am făcut propunerea în după-amiaza asta când ar fi trebuit, aşa că acum vrei să mă pedepseşti cu un refuz. Aşa-i?

Rosalind simţi cum inima i se răsuceşte în piept. Ce rost avea să se certe cu el? Pur şi simplu refuza să se gândească la altceva decât la propriile sentimente.

— Domnul Knighton avea dreptate: *eşti* un bastard şi nu mă refer la sensul propriu al cuvântului. Ei bine, am deja de-a face cu *papa* destul – nu-mi mai trebuie şi alt bastard secretos şi egoist.

Ochii lui ardeau în întuneric.

— În regulă. Iar eu nu am nevoie de o harpie băgăcioasă şi suspicioasă în viaţa mea. Bucură-te de „logodna" ta cu „gentlemanul" tău. Cred că ţi se va părea extrem de *nesatisfăcător* în cele din urmă.

Merse cu paşi mari până la uşă, după care se întoarse către ea. Prinzând-o de talie, o trase către el ca să o sărute cu forţă şi îndelung. La început se împotrivi, ţinându-şi buzele strâns lipite în vreme ce el încerca să o sărute şi mai profund. După care îşi lipi coapsele de ale ei, forţând-o să-i simtă mădularul prin halatul de mătase, iar spre ruşinea ei totală ea cedă, lipsită de voinţă, aşa cum devenea întotdeauna când el o ispitea. Gura i se deschise fără voie, şi cu un geamăt de triumf, el o cuceri, strecurându-şi în gura ei limba diabolică.

În pragul dormitorului ei, unde puteau fi văzuţi de oricine, o sărută precum un amant, profund şi fierbinte, iar mâinile îi alunecară în *jos* pentru a-i apuca fundul, lipind-o de pantalonii prin care i se simţea erecţia. Nu se domoli până ce nu o transformă într-o masă tremurândă de gelatină, fără oase.

În clipa aceea întrerupse sărutul şi o privi, cu ochii

sclipind.

— Se pare că ai dreptate – *nu ştiu ce* înseamnă să fii gentleman. Însă data viitoare când te vei întâlni cu „logodnicul” tău, milady, aminteşte-ţi că nu după sărutările unui gentleman tânjeşti, că nu-ţi doreşti să fii mângâiată de un gentleman. Ci de un bastard. Fie că recunoşti, fie că nu, tot pe bastard îl vrei în patul tău.

După aceea, ticălosul obraznic plecă.

Multă vreme după aceea ea rămase locului fremătând de dorinţă. Ştia prea bine că el spusese adevărul. Îl dorea într-adevăr pe *ticălos* în patul ei.

Dar dacă acest lucru însemna să se mărite cu el, când lui nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea, ’ în afară de dorinţa pe care o simţea pentru ea, asta era cu totul altceva. Mai avea şi ea ceva de spus în privinţa celui pe care avea să-l ia de soţ, slavă Domnului. Şi deşi probabil nu-l va lua pe domnul Knighton, cu siguranţă că nu-l va lua pe Griff.

Capitolul 15

Buna dispoziţie, ca şi invidia, are propria înfăţişare.

Elizabeth Inchbald, dramaturg englez,
O simplă poveste

În următoarele două zile, Rosalind descoperi că existau dezavantaje în privinţa logodnei cu un bărbat pe care nu voia să-l ia de soţ. Spre iritarea ei, în ciuda bucuriei lui *papa* când aflase de logodnă, surorile ei nu fuseseră deloc entuziasmate. Rosalind îi spusese Helenei în privat ceea ce avea de gând de fapt, şi, spre surprinderea ei, Helena nu fusese de acord. Spusese că este foarte urât din

partea lui Rosalind să-l amăgească pe Knighton în acel mod.

Însă Rosalind putea face faţă atitudinii reci a Helenei. Comportamentul lui Juliet era cel care o nedumerea. În clipa în care *papa* îi dăduse lui Juliet vestea despre logodnă, fata izbucnise în lacrimi şi fugise. Rosalind abia dacă o mai văzuse de atunci.

Abia în acea zi îşi dădu Rosalind seama de pricina nemulţumirii lui Juliet. Fata luase hotărârea de a salva familia, răscumpărându-şi păcatele pentru lovitura pe care o primiseră prin naşterea ei. Rosalind îi refuza această şansă.

Însă Rosalind nu putea regreta acest lucru. Juliet era prea tânără ca să reprezinte un sacrificiu pur.

Nu că Rosalind s-ar fi priceput mai bine. Sperase ca propunerea ei să o scape de domnul Knighton; în schimb, îl atrăsese şi mai mult. Deşi protesta în mod repetat că nu avea nevoie de el pentru a plănui nunta, blestematul nici nu voia să audă. Insista să petreacă timp în compania ei, conducând-o în oraş pentru a comanda o rochie născocită, sfătuindu-se cu ea şi cu bucătăreasa în privinţa unui ospăţ de nuntă imaginar. Rosalind începuse să se teamă că în curând urma să se pomenească înaintea unui preot care nu avea să fie deloc imaginar.

Astăzi propusese un picnic pentru ei doi. Era atât de îngrozită de ideea unei ieşiri intime, şi cu toate astea nu putea refuza fără să trezească suspiciuni. Îl aştepta acum în camera de zi din Swan Park, încercând să nu se frământe şi nereuşind deloc.

Ea era total neobişnuită să-i facă cineva curte şi mai ales când totul nu era decât o prefăcătorie. Experienţele ei cu bărbaţii se terminaseră când comportamentul ei evident irascibil îi pusese pe fugă. Niciun bărbat nu reuşise să-i distrugă apărarea şi fusese fericită aşa, din moment ce niciunul nu i se păruse atrăgător.

Până ce îl întâlnise pe Griff. Un fior o străbătu. Doamne Sfinte, ultima oară când o sărutase…

Dorinţa îi alerga prin vene, în ciuda faptul că-şi amintea de remarcile lui arogante. Absenţa lui în ultimele două zile – căci o evitase complet – îi demonstrase în chip vădit cât de mult îl dorea pe ticălos. Poate că era un nemernic obraznic şi nepăsător, dar o făcuse să se simtă ca o idioată fericită de fiecare dată când o săruta.

Din fericire, nu mai făcuse asta. Nici măcar nu îl mai întâlnise. Uşurarea ei că nu trebuia să-i mai suporte prezenţa tulburătoare o făcuse să ignore bănuielile privind locurile prin care-şi petrecea timpul. Fără îndoială că era încă ocupat căutând… orice s-ar fi aflat în cutia lui *papa.*

Asta era bine, foarte bine. N-avea decât să scormonească, nefericitul. Încercase să-l întrebe pe domnul Knighton de căutările secrete ale lui Griff, însă pretinsese că omul lui de afaceri doar îşi făcea treaba temeinic. Ce vorbărie goală! îi spusese până şi lui *papa* despre bănuielile ei, dar lui nu îi păsase, asigurându-se doar că ea ascunsese bine cutia. Cu toate astea, refuzase să-i spună ce anume se afla înăuntru, mai ales acum că domnul Knighton fusese de acord să se însoare cu ea. Doar dacă ar jefui casa, *papa* i-ar da afară pe el şi pe omul de afaceri care-l. Însoţea.

Aşa că ea fusese suficient de precaută cât să mute cutia în şifonierul ei, dedesubtul lenjeriei intime. Nu că Griff nu s-ar fi jenat să-i umble prin lenjerie, se gândi ea mânioasă. În mod clar, ideea de ruşine îi era complet străină.

Foarte bine – n-avea decât să păstreze ceea ce se afla în blestemata aceea de cutie, dacă avea să-l găsească. Faptul că încercase s-o protejeze deja îi crease prea multe probleme. Grif n-avea decât să scotocească întreaga casă nestingherit. Atâta vreme cât nu-i pipăia trupul nestingherit, se simţea în siguranţă.

Dacă ar fi încetat să-i ocupe gândurile la venirea

nopţii…

— Eşti gata de plecare, draga mea? se auzi o voce prietenoasă dinspre uşă.

Speriată, ridică privirea şi îl văzu pe afurisitul de văr stând în prag. Păşi către el cu un zâmbet şters.

— Sigur că da.

Deşi chipul lui lovit se recupera uimitor de bine, se potrivea cu înfăţişarea de obicei nearmonioasă.

Uneori o făcea să se gândească la un urs gătit în îmbrăcăminte elegantă pentru un spectacol la circ, îndurând cu stoicism umilinţa produsă de veşmintele sale necorespunzătoare, cu toate că ar fi preferat să revină la starea lui naturală. Astăzi, însă, era un urs cu un coş de picnic, şi asta chiar i se potrivea.

— Unde doreşti să mergem, Lady Rosalind? Va trebui să ne găseşti un loc, din moment ce nu cunosc încă foarte bine moşia.

Ea zâmbi şi întinse mâna pentru a lua braţul pe care el i-l oferise.

— Mă tem că avem prea puţine privelişti drăguţe. Nu am mai avut un grădinar permanent de ceva vreme, aşa că vegetaţia a crescut destul de sălbatic.

— Nu mă deranjează.

— Da, dar fără îndoială că ţi-e dor de Londra şi de parcurile şi grădinile îngrijite de-acolo.

Ochii îi licăriră amuzaţi.

— Cum ar putea să-mi fie dor de Londra când am o companie aşa încântătoare aici?

Pentru că nu era obişnuită cu complimentele în ultimii doi ani, se pomeni roşind precum o domnişoară timidă. Poate că domnul Knighton era necioplit, dar avea talentul de a fi galant, talent care lui Griff îi lipsea. Era o schimbare bine-venită în comparaţie cu vârtejul pe care Griff îl stârnea în ea neîncetat. Însă nu era atât de binevoitoare cât să-l dorească în permanenţă în preajma ei. În vreme ce pe

Griff…

Alungă repede acel gând.

— Şi-apoi, continuă cu voioşie domnul Knighton, n-am timp de picnicuri în Londra, aşa că pentru mine este un răsfăţ, oricât de sălbatică ar fi vegetaţia. O privi ironic în vreme ce intrau în foaier. Deşi după căsătorie, am să-mi fac timp pentru picnicuri cu soţia mea.

— Într-adevăr, este un bun stimulent pentru căsătorie, spuse ea încet, simţind cum o cuprinde brusc vinovăţia. Chiar era un bărbat încântător. Păcat că nu voia să-l ia de soţ.

O conduse afară cu o politeţe necizelată, iar la sugestia ei, o luară pe o potecă prin grădini şi se îndreptară către pădurea aflată la vreo patru sute de metri de casă. Curând se pomeniră pe o potecă de pământ printre stejari, sălcii şi ulmi bătrâni.

— Iată, spuse ea când o poiană însorită se ivi printre copaci. Aici ne jucam noi trei când eram mici. *Papa* a agăţat leagănul acela pentru noi. Este chiar şi o căsuţă în copac, dar presupun că nu este tocmai sigură după toţi aceşti ani. Poiana este locul meu preferat în Swan Park.

— Arată aproape perfect.

Fuseseră necesare câteva minute pentru a ajunge pe potecă în poiană, iar în acel timp ea deveni tot mai stânjenită. Uitase cât de izolată era. Copacii formau un scut de nepătruns care oferea zonei o intimitate tulburătoare. Poate că ar fi trebuit să-şi aducă şi camerista, dar nu considerase că este nevoie. Până acum, el nu arătase nicio înclinaţie cum că ar vrea să aibă o relaţie mai apropiată.

Când ajunseră în poiană, însă, comportamentul lui plin de solicitudine o făcu să se întrebe dacă voia ca astăzi să schimbe lucrurile. Mai întâi, când aşternu o pătură, îşi ceru scuze pentru că nu se gândise să aducă şi o perniţă pe care ea să se aşeze. Apoi, după ce se aşezară să mănânce, el insistă să o servească mai întâi pe ea, oferindu-i cele mai

bune bucăţi de pui, cel mai frumos măr. Gesturile acestea semănau extrem de mult cu o curte făcută unei femei. Ce-avea să facă dacă el încerca ceva mai... intim? Deşi se concentra pe mâncare, îl privi pe furiş în tot acest timp, atent la orice semn că i-ar face avansuri.

— Arăţi minunat astăzi, milady, spuse el după ce devoră cea de-a treia bucată de pui. Când începu să-şi lângă degetele, ea întinse un şervet, iar el îl luă rânjind. Boneta asta îţi vine tare bine.

O, Doamne, trebuia să pună capăt acestei conversaţii.

— Mulţumesc, dar sunt convinsă că nu se compară cu ceea ce se poartă în Londra.

Colţul gurii lui zvâcni.

— Ştii, probabil ai impresia că totul este mai bun în Londra, din moment ce ai pomenit de minunăţiile de-acolo de vreo cincizeci de ori în ultimele două zile.

La naiba! Chiar trebuie să înveţe să fie mai subtilă.

— Pur şi simplu sunt curioasă, atâta tot. „Curioasă să ştiu când te vei întoarce.” Însă sigur că majoritatea lucrurilor sunt mai bune – moda, distracţiile, oamenii. Probabil că Swan Park ţi se pare extrem de plictisitor după desfătările din oraş.

Chipul lui avea o ciudată expresie de încordare, ca şi cum ar fi încercat din răsputeri să se abţină să nu râdă.

— Nu mi se pare deloc plictisitor.

Rosalind muşcă din măr şi mestecă gânditoare.

— Însă la Londra poţi să mergi la operă sau la teatru în fiecare noapte.

— Nu-mi place opera, nici teatrul.

— Dar British Museum? Sau Turnul Londrei? Tare mult mi-ar plăcea să văd menajeria de la Turnul Londrei.

— Nici n-aş şti ce să fac într-un muzeu. Iar cu reputaţia mea, nu mă aventurez în apropiere de Turnul Londrei.

Rânjea acum. Ea îi aruncă o privire.

— Ce ţi se pare atât de amuzant, domnule Knighton?

— Dumneata, milady.

— Da? Se şterse la gură cu un şervet neştiind dacă îi rămăsese suc de mere sau ceva pe buza de sus.

— De ce nu o zici pur şi simplu, pentru numele lui Dumnezeu, şi cu asta-basta?

— Ce să zic?

— Că vrei să plec la Londra ca să nu te mai prefaci că eşti logodită.

Şervetul îi căzu fluturând în poală.

— Să mă p-prefac?

— Haide, Lady Rosalind, ştim amândoi că nu intenţionezi să te căsătoreşti cu mine.

Pădurea păru să o înghită. Doamne, cum se dăduse de gol? Oare Helena îi spusese despre planurile ei?

— Nu fi ridicol, se bâlbâi ea. De ce ţi-ar trece aşa ceva prin cap?

— Pentru că ai tot încercat să mă izgoneşti la Londra încă din ziua în care am stabilit că ne căsătorim. Ca să nu mai spun de acele „condiţii” pe care le-ai pus pe care niciun câine nu le-ar oferi. Nu eşti genul care să încheie o căsătorie aranjată, mai ales în nişte condiţii atât de nefavorabile.

Ridicându-se în genunchi, Rosalind începu să strângă resturile picnicului în vreme ce se întreba agitată cum să iasă din acea situaţie. De ce trebuia să se dea mereu de gol?

— E în regulă, continuă el. Nici eu nu intenţionez să te iau de nevastă.

Rosalind îl ţintui cu privirea.

— Ce?!

— Am ştiut că nu vrei să te căsătoreşti cu mine chiar din ziua în care ai făcut propunerea aceea nebunească.

Vorbea serios! Se lăsă din nou jos.

— Atunci de ce ai acceptat-o?

— În primul rând, ai prezentat-o atât de frumos, că m-aş fi simţit ca un bădăran dacă te-aş fi dezamăgit. Rânji. Însă cel mai mult mi-a plăcut să-l fac pe Griff gelos.

Căldura se ridică în obrajii ei în ciuda încercării de a-şi ascunde orice reacţie. Cu siguranţă că Griff nu-i spusese despre sărutări şi despre... toate celelalte lucruri. Oh, dar dacă îi spusese? încercă să pară cât mai indignată:

— Doar nu sugerezi că domnul Brennan şi cu mine...

— Nu sugerez. O spun direct. Ar trebui să fiu complet tâmpit să nu observ ce se întâmplă între dumneata şi omul meu de afaceri.

— Nu se *întâmplă* nimic între mine şi Griff... a-adică, domnul Brennan...

Glasul îi pieri, iar faţa parcă îi lua foc. Doamne, cât de uşor se dăduse de gol!

— Uite, spuse el, nu mă deranjează dacă te interesează.

— Nu mă interesează!

— Asta e o minciună gogonată.

Rosalind îl privi furioasă.

— Nu e! N-ai niciun motiv să crezi că mint!

— Niciun motiv? la să vedem. Acum două zile, ai venit fugind de la etaj, unde se află dormitorul lui Griff, cu părul desfăcut şi cu hainele mototolite. Am intrat în birou, iar Griff a intrat şi el cu părul răvăşit şi cu hainele *lui* mototolite, urlând din pricină că voiai să te măriţi cu mine. După ce ai plecat, aproape că mă snopeşte în bătaie pentru că am acceptat propunerea dumitale. Dacă ai fi fost în locul meu, ce ai înţelege din toată chestia asta?

Crispându-se la auzul descrierii în detaliu, Rosalind se aşează din nou pe pătură.

— Aşa că să fim sinceri unul cu celălalt. Recunoaşte – te interesează.

— O, fie, mormăi ea. Da, presupun că mă interesează.

Cu un zâmbet triumfător, el se întinse pe pătură şi se

sprijini în coate.

— Nu pari prea fericită când spui asta.

Ea râse cu amărăciune.

— De ce-aş fi fericită? Ultima oară când l-am văzut, m-a făcut „harpie băgăcioasă şi suspicioasă”.

— Când s-a întâmplat asta?

Oftă. Era atât de umilitor. Slavă Domnului că nu avea nicio intenţie să-l ia de soţ pe domnul Knighton. Altfel, povestea asta avea să-i distrugă această speranţă. Totuşi, se simţea uşurată că avea pe cineva cu care să discute despre Griff, mai ales pe cineva care-l cunoştea atât de bine.

— Milady? o îndemnă el să continue.

— După ce te-ai bătut cu el. Îşi feri chipul ca să-şi ascundă roşeaţa.

Domnul Knighton chicoti.

— Nu putea sta departe de dumneata, nu?

— Să nu presupui că asta înseamnă ceva. A venit numai să-şi ceară scuze, dar ca întotdeauna a sfârşit prin a mă insulta.

Şi prin a-i cere mâna şi prin a o săruta în neştire, dar nu se putea gândi la asta, mai ales să-i şi spună lui.

— O, asta înseamnă ceva. Îl ştiu pe Griff de multă vreme şi nu l-am văzut niciodată să se poarte aşa în preajma unei femei.

— Aşa, cum? se răsti ea. Nesuferit? Arogant? Necioplit?

— Gelos. Domnul Knighton îşi încrucişă gleznele picioarelor întinse. De obicei nu-i pasă suficient de mult de vreo femeie cât să devină gelos sau nesuferit sau oricum altcumva. Din moment ce nu are timp să încerce să vrăjească femeile, de obicei obţine ceea ce are nevoie de la prostituate şi-şi vede mai departe de treabă.

Nu-i plăcu deloc cum sunase „obţine ceea ce are nevoie”. Gândul că Griff se ducea la prostituate o irita

extrem de tare.

— Înţelegi, Griff este genul de om care se gândeşte numai la munca lui, continuă domnul Knighton. Knighton Trading este totul pentru el.

— M-am întrebat… pare să ştie într-adevăr atât de multe despre asta, în timp ce dumneata… ei bine…

— N-am nici cea mai vagă idee?

— Nu, nu asta am vrut să spun, protestă ea, dojenindu-se că o luase gura pe dinainte.

El făcu un gest cu *mâna* pentru a-i arăta că nu-i nicio problemă.

— E în regulă. Griff este cel care se pricepe bine la afaceri. Pentru că a fost contrabandist, adăugă el repede. Are cunoştinţe şi se descurcă.

Creierul operaţiunii, se gândi ea. Iar domnul Knighton ce avantaj aducea în această afacere? Nu că şi-ar fi permis să întrebe; ar fi fost nepoliticos.

Îi aruncă o privire rapidă şi plină de curiozitate pe sub marginea bonetei.

— Aşadar, nu este tocmai omul dumitale de afaceri.

— E… ba da. Este. Dar activitatea lui în calitate de om de afaceri are… de-a face cu firma. Agitat, domnul Knighton îşi drese glasul. În orice caz, asta nu… *nu* asta este important. Iată ce voiam să spun, de ce-am vrut să discutăm între patru ochi. Domnul Knighton se ridică şi se aplecă spre ea, vocea devenindu-i din ce în ce mai serioasă. Griff a pus ochii pe dumneata, dar nu s-a gândit niciodată la căsătorie până acum şi nu ştie cum să procedeze în acest sens. O femeie deosebită ca dumneata – ei bine, ştie că eşti la cu totul alt nivel faţă de el şi nu s-ar simţi bine dacă ţi-ar cere să te cobori. Este singurul motiv pentru care nu te-a cerut încă. Trebuie să-l încurajezi un pic, să-i demonstrezi că-l placi şi…

— Este prea târziu pentru asta, îl întrerupse ea sec. Se pare că i-am demonstrat destul de mult că-l plac. Deja

m-a cerut în căsătorie.

— Ce? Rămase cu gura căscată. Când?

— În momentul despre care ţi-am vorbit. Când m-a numit „o harpie băgăcioasă şi suspicioasa”.

Domnul Knighton se lăsă brusc pe spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ştiam că omul nu e vreun cuceritor, dar ai crede că ştie măcar cum să flateze o femeie înainte să o ceară de soţie.

— Nu, mi-a zis aşa după ce l-am refuzat.

— L-ai refuzat? Clătinând din cap, bolborosi o înjurătură în barbă. De ce l-ai refuzat? Mi-ai zis că eşti interesată de el. O privi cu suspiciune. Doar n-ai făcut-o pentru că nu este de nasul dumitale?

— Nu fi absurd. Mama a fost actriţă, şi plănuiam să devin şi eu actriţă. De ce mi-ar păsa că Griff nu este de nasul meu?

— Lui Lady Helena i-ar păsa, spuse el.

Rosalind oftă.

— Ai putea fi surprins de sora mea. Nu te lăsa păcălit de răceala ei. Face pe fecioara de gheaţă ca să nu fie rănită. Îl privi cu viclenie. De ce? Vrei cumva să o iei de soţie?

O privi de parcă fusese lovit cu vătraiul.

— Nici vorbă. Lady Helena este un pic prea arogantă pentru gusturile mele. Miji ochii. Oricum, nu despre mine discutam. Discutam despre motivul pentru care l-ai refuzat pe Griff. Amândoi ştim că nu a fost din cauza acestei logodne imaginare.

— Adevărat. Dar din moment ce nu m-ar fi cerut niciodată dacă nu ar fi fost existat această „logodnă imaginară”, nu mi s-a părut c-ar avea vreun rost să accepte propunerea. Nu mă vrea cu adevărat. Doar este furios pentru că dumneata ai ceva ce el nu are. Asta-i tot.

— Asta crezi? spuse cu o voce atât de blândă că ei i se puse un nod în gât.

— Asta ştiu.

Rămase tăcut multă vreme. Vântul foşnea printre copaci, ca un ecou trist al sufletului ei părăsit. Încercă să se scuture de melancolie, însă în ciuda zilei însorite şi a împrejurimilor încântătoare, nu reuşi, la fel cum nu reuşise în ultimele două zile.

— Spune-mi ceva, Rosalind, zise el într-un sfârşit. Ţi-a zis Griff ceva despre… de… ţi-a spus cumva de Knighton Trading? Sau despre munca lui? Ţi-a spus vreodată de ce anume vrea să se însoare cu tine?

Ea clătină din cap.

— Nu mi-a zis nimic, în afară de: Căsătoreşte-te cu mine. Uită de Knighton şi căsătoreşte-te cu mine. O, şi a zis: Vreau să-mi fii soţie. Nu este suficient?

— Nemernic dobitoc! mormăi domnul Knighton. După care o privi şi se încruntă. Iartă-mi vorbele de bâlci, milady, dar asta e.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Sunt complet de acord cu tine. Privi pe lângă el spre leagănul vechi care râdea de agitaţia din sufletul ei cu dansul lui declanşat de vânt. Nu mă… aşteptam să fiu flatată, înţelegi? Dar mi-ar fi plăcut să spună un motiv, altul decât „Vreau să-mi fii soţie”. Simţi în piept o apăsare grea. Mi-ar fi plăcut să ştiu… că-i pasă de mine puţin.

„Şi nu doar de trupul meu.”

— Poate că-i pasă. La fel ca majoritatea englezilor, Griff nu ştie prea bine ce vrea.

— Dar este pe jumătate irlandez. Credeam că irlandezii sunt cunoscuţi pentru că ştiu ce vor.

Domnul Knighton deveni deodată foarte interesat să continue cu strânsul resturilor picnicului.

— Da… păi… vezi, el nu a crescut printre irlandezi. Mama lui era englezoaică; a fost crescut în Anglia. Lăsă coşul deoparte, după care o privi cu tristeţe. Iar noi, englezii, suntem o naţie de comercianţi. Ştim cum să facem

bani. Nu ştim însă la fel de bine să facem dragoste. Îşi ridică genunchiul şi-şi sprijini cotul pe el. Înţelegi, asta e problema cu Griff. Şi-a petrecut toată viaţa făcând bani – pentru mine, adică – aşa că n-a învăţat niciodată nimic altceva. Acum vede o femeie pe care o doreşte şi nu ştie de ce sau cum se face. Nici măcar nu poate să exprime asta pentru sine, cum ar putea să o exprime pentru tine?

Rosalind se gândi retrospectiv la felul în care se comportase Griff – la felul în care spusese în mod repetat că o dorea, dar nu voia să spună de ce. Vorbele domnului Knighton păreau să aibă noimă. Pe de altă parte, Griff putea pur şi simplu să nu simtă nimic faţă de ea.

— Şi-apoi, i-ai spus ce simţi? întrebă domnul Knighton. I-ai spus că eşti îndrăgostită de el?

Îndrăgostită de el? Începu să se revolte împotriva acestei idei, însă nu putu scoate niciun cuvânt. Pentru că avea dreptate. Era îndrăgostită de Griff. Închise ochii şi gemu. La naiba, nu putea fi îndrăgostită de acel bărbat! Destinul i-ar fi jucat o festă mult prea urâtă! Nu putea, nu trebuia să fie îndrăgostită de el! Dar era. Ştia acest lucru la fel de bine cum ştia că el nu răspundea sentimentelor ei în acelaşi fel. Clătină din cap nefericită.

— Nu i-am putut spune aşa ceva. Nu mi-a propus să-i devin soţie decât după ce eu ţi-am făcut ţie aceeaşi propunere. Nu puteam şti sigur că simte ceva pentru mine, altceva decât… Ruşinea o făcu să se oprească. Decât…

— Dorinţă?

Bărbatul acesta cu siguranţă spunea lucrurile pe şleau. Încuviinţă din cap, roşind şi mai mult.

— Trebuie să înţelegi nişte lucruri despre bărbaţi. Un bărbat are trei părţi: creierul, ăă… paloşul şi sufletul. Fiecare parte are propriile nevoi, înţelegi? Aruncând rapid o privire către pădure, oftă. Griff a răspuns întotdeauna nevoilor creierului şi ale paloşului său. Dar a nesocotit nevoile sufletului, cel mai probabil pentru că nu l-a auzit

strigând, nici măcar nu ştia că este acolo. O privi cu seriozitate. După care te întâlneşte, şi iadul *se* dezlănţuie. Creierul lui încearcă să te cunoască, paloşul cerşeşte atenţie şi cel mai rău dintre toate, inima lui urlă să se facă auzită pentru prima oară în viaţa bietului nătărău. Toate aceste strigăte îl fac să fie complet derutat. Nu ştie că inima lui vrea ceva, pentru că nu l-a mai deranjat niciodată până acum. Aşa că ascultă numai de paloş. Îşi închipuie că dacă-l satisface pe el, celelalte părţi se vor calma şi-l vor lăsa să revină la normal. Dar asta nu o să funcţioneze. Doar că nu ştie încă.

Rosalind îşi aminti cum spunea Griff în timpul conversaţiei lor din parcul cu căprioare că nu s-ar căsători din dragoste, că nu credea că dragostea există. „Oamenii confundă dorinţa cu dragostea”, spusese el.

Conform domnului Knighton, Griff făcea exact invers – confunda dragostea cu dorinţa.

— Şi dacă te înşeli? Dacă este vorba numai despre… ăă… paloş?

— Un bărbat copleşit de aceste nevoi nu-şi petrece vremea alături de o fecioară ca tine, milady. Să te foloseşti de o virgină este o chestie nesigură, mai ales de o virgină de familie bună. Însă este dificil pentru un bărbat îndrăgostit să stea departe de ceea ce iubeşte.

Un fior o străbătu. „Nu, nu-ţi face speranţe”, se dojeni singură. „Griff are să le spulbere ca de obicei.”

— Mă tem că ai pretenţii prea mari în privinţa sentimentelor lui.

— Aşa să fie? Aproape că m-a omorât în bătaie pentru că ţi-am acceptat propunerea. Nu aşa se comportă un bărbat indiferent.

Ea clătină din cap, deloc convinsă.

— Pur şi simplu nu suporta ideea că ai obţinut ceea ce dorea el, asta este tot. În noaptea în care m-a cerut, nu a vorbit deloc despre sentimentele lui faţă de mine. S-a plâns

întruna de tine şi de motivul pentru care m-aş căsători cu tine şi nu cu el.

— De ce nu i-ai spus că nu intenţionezi să te căsătoreşti cu mine?

— Pentru că am crezut că va veni la tine şi că va strica tot, desigur.

Domnul Knighton râse din toată inima.

— Voi doi vă potriviţi. Dacă aţi fi sinceri cu voi înşivă şi v-aţi acorda o şansă unul altuia în loc să plănuiţi atât, v-aţi da seama poate că simţiţi aceleaşi lucruri.

— Plănuim? Strâmbă din nas. Nu suntem singurii care plănuiesc. Tu nu faci la fel? De ce nu i-ai spus tu despre suspiciunile tale în privinţa mea?

— A fost mai distractiv să nu-i spun. Ochii îi sclipiră în soarele după-amiezii.

— Cel puţin planul meu a avut un scop, mormăi ea. Al tău a fost doar pentru amuzament.

— Ce scop? Te-ai oferit să te căsătoreşti cu mine, ştiind că nu ai s-o faci.

— Încercam să împiedic o căsătorie, orice căsătorie cu tine, cât mai mult posibil.

Orice urmă de bună dispoziţie se şterse de pe chipul lui.

— Presupun că nu m-ai vrut de soţ pentru vreuna din surorile tale. Maxilarul i se încordă în vreme ce privea în depărtare către pădure, în spatele ei.

— Nu, nu te-am vrut. Pentru că n-o iubeşti pe niciuna din ele.

Trăsăturile lui rigide se relaxară.

— Pui mare preţ pe căsătoria din dragoste, nu-i aşa?

— Da. Deşi Juliet cu siguranţă s-ar căsători cu tine pentru avantaje practice. Însă este mult prea tânără pentru căsătorie, mai ales că nu te iubeşte.

— Iar lui Lady Helena chiar şi regele George i s-ar părea nedemn de bunăvoinţa ei, spuse el rece, ca să nu

mai spun de un pungaş ca mine.

Cât de ciudat. Domnul Knighton amintise de două ori de Helena ca o posibilă soţie. Oare chiar era serios interesat de ea?

— În orice caz, este o treabă complicată, continuă el. Tatăl tău pare obsedat de ideea căsătoriei.

— Da. Rosalind se învioră. Dar dacă tu nu eşti, spune-i pur şi simplu şi du-te acasă. Mi-era teamă că te vei căsători cu Juliet dacă eu nu fac niciun pas, dar acum nu este nevoie să-mi mai fac griji. Aşa că nu este nevoie să mai rămâi aici. Tu şi domnul Brennan vă puteţi întoarce în Londra.

— Încerci să scapi de el, nu?

Rosalind privi în jos către mărul pe jumătate mâncat din poala ei. Răsucindu-l în mână, murmură:

— Poate.

— Dar nu s-a mai apropiat de tine de vreo două zile, nu-i aşa? Aşa că nu ne izgoni încă. Nu sunt pregătit să fug înapoi în Londra, îmi place aici.

Ea îl privi bănuitor.

— Dacă te gândeşti să rămâi ca să pregăteşti o posibilă căsătorie între Griff şi mine, poţi să renunţi la idee. Nu o să se întâmple.

— Nu de asta rămân, protestă el. Am dreptul să supraveghez moşia pe care o voi moşteni, nu crezi? Sunt planuri de făcut, îmbunătăţiri pe care să le iau în considerare.

— Este singurul motiv? Se gândi la căutările lui Griff, despre care spusese că fuseseră aprobate de domnul Knighton. N-ai niciun alt scop?

— Ce scop aş putea avea?

Se gândi să amintească de cutia care mai că o ardea în garderob, dar se decise să nu spună nimic. El nu i-ar fi spus oricum adevărul, iar întrebările ei neîncetate ar fi putut trezi suspiciunile lor suficient cât să-l facă pe Griff să-i percheziţioneze camera.

— Cât timp vrei să rămâi? întrebă ea. Cât timp va dura să „iei în considerare îmbunătăţirile”?

— Câteva zile, nu mai mult. Aşa cum ai spus înainte, am o afacere de care trebuie să mă ocup în Londra.

Rosalind zâmbi. Îi mai putea suporta câteva zile, mai ales dacă Griff continua să o ignore.

— Între timp, continuă el, cu ochii licărind, tu şi cum mine ar trebui să ne prefacem că suntem logodiţi, nu crezi? Are să-l facă pe tatăl tău fericit, iar sora ta Juliet nu va mai fugi după mine. Şi-l va înnebuni pe Griff.

Mărturisi că-i plăcea acea idee în mod deosebit.

— Sună distractiv.

El ridică de jos sticla pe jumătate goală de vin roşu. Turnând câte un pahar pentru fiecare, îi înmână ei unul, după care îl ridică pe al său pentru a toasta:

— Pentru logodnele scurte, milady!

— Pentru logodnele scurte, încuviinţă ea. Dar n-ar trebui să-mi spui „milady”; sună extrem de protocolar. Ai permisiunea de a-mi spune pe numele mic. Şi-apoi, de fiecare dată când spui „milady”, mă face să mă simt ca o ducesă bogată, văduvă, cu tâmplele încărunţite şi cu lornietă.

Ca să nu mai spună că numai servitorii strecoară „milady” la fiecare două propoziţii, dar nu voia să-l facă să se simtă prost subliniind asta.

— Cum doreşti, m… Rosalind. Îşi sorbi vinul, privind pe deasupra paharului ca şi cum ar tachina-o. Dar am văzut câteva ducese bogate, văduve şi nu semeni deloc cu ele, crede-mă. Eşti mult prea drăguţă.

Acum că nu mai avea niciun motiv să se teamă de complimentele lui, putea să se bucure de ele, indiferent cât de nesincere erau.

— Flirtezi cu mine, domnule Knighton?

— Poate că da. Te deranjează?

Râsul i se auzi în glas:

— Nu, nu cred că mă deranjează.

Restul după-amiezii se scurse destul de plăcut. Vorbiră despre moşie, despre recolta care urma şi despre lăptăria Swan Park. El păru interesat de detaliile financiare – câtă brânză şi cât lapte erau duse la piaţă, ce cotă-parte din profit revenea lăptăriei, cu cât erau plătite lăptăresele. Acest lucru nu trebuia să o surprindă – lucra totuşi în comerţ. Însă presupusese că proprietarul unei firme de comerţ atât de mari n-ar trebui să-şi bată capul cu astfel de detalii. Cu siguranţă că nu erau punctul ei forte şi de mai multe ori se poticni de preţurile efective.

După o vreme, o întrebă dacă leagănul era funcţional, iar ea îl asigură că era. La scurt timp după, o împingea cu leagănul, până sus de tot. De ani de zile nu se mai dăduse în leagăn. O făcea să se simtă uşoară, liberă, fericită. Aproape că putea uita de Griff. Aproape.

Soarele deja se ascunsese în spatele copacilor, când ea încetini leagănul.

— Probabil ar trebui să ne întoarcem, spuse ea cu o uşoară urmă de regret. Vor începe să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi.

— Da, sigur o să se întrebe, spuse el cu blândeţe, ocolind către partea din faţă a leagănului pentru a o ajuta să coboare.

După aceea rămase nemişcat înaintea ei şi ridică privirea către copaci. Un rânjet uşor îi apăru pe chip. Fără vreo avertizare, se aplecă şi o sărută pe buze.

Rosalind fu atât de şocată că nici nu reacţionă. Sărutul nu fusese deosebit de intim, însă fu delicat şi tandru, şi cu siguranţă era dovada priceperii lui la sărutat. Deşi nu-i făcu inima să sară din piept aşa cum se întâmpla în cazul lui Griff, bănuia că un astfel de sărut ar impresiona orice altă femeie.

Când se dădu înapoi, ea rămase cu gura căscată la el.

— De ce Dumnezeu ai făcut asta?

— Suntem priviţi de un anumit domn, mormăi el, cu privirea dansând veselă. Nemernicul cel gelos.

Rosalind îşi înclină capul suficient cât să-l vadă pe Griff apropiindu-se prin pădure, cu o expresie sumbră. Revolta îi făcu inima să bată cu putere. Îndrăznea să o spioneze în timp ce altul îi „făcea curte”? Ei bine, dacă insista să aibă în continuare un astfel de comportament jignitor, cu siguranţă că avea să-i ofere ceva ce merita privit.

Ridicându-se din leagăn, îşi aruncă braţele în jurul gâtului domnului Knighton, după care se ridică pe vârfuri şi-şi lipi buzele de ale lui.

Cu toate acestea, descoperi de îndată că era dificil să sărute convingător un bărbat când el chicotea. Mai ales că şi ea chicotea, într-adevăr, cei doi erau atât de copleşiţi de râs, că se străduiau de fapt să-şi ţină buzele lipite ca să pară că se sărută.

Când se dădu înapoi, era destul de sigură că cel care îi privea nu observase că ei râdeau. Aşa că nu-şi dădu seama ce o apucase să facă gestul pe care îl făcu apoi.

Capitolul 16

O inimă doritoare face ca lucrurile să fie mai uşoare.

Joanna Baillie, dramaturg scoţian, *De Montfort*

Griff se opri şi o privi uluit pe Rosalind. Scosese limba la el? Vrăjitoarea îl sărutase pe Daniel, după care se întorsese, îl privise direct şi scosese limba la el!

Dintre toate…

Poate că i se păruse: sărutul, tachinarea, toată întâmplarea. Ea şi Daniel nu mai erau acum unul lângă

altul, arătând perfect civilizaţi şi cordiali.

Nu, la dracu', nu-şi imaginase. Îi privise de la distanţă de ceva vreme, cum Daniel se folosea de diverse tertipuri pentru a o amuza şi pentru a flirta. După ce Daniel o sărută, Griff simţise cum sângele ba îi îngheţa, ba îi fierbea în vene. Faptul că ea îi răspunsese la sărut îi tăie complet răsuflarea.

După care scosese limba la el. Acum nu ştia dacă să se simtă uşurat sau jignit.

Venise hotărât să-şi ţină nervii în frâu, să-şi controleze gelozia, să o curteze aşa cum s-ar fi cuvenit. După ce-l refuzase pentru că fusese atât de nepriceput, jurase să facă tot posibilul să-i iasă mai bine de astă-dată. Ea avusese dreptate în noaptea aceea – nu-i oferise niciun motiv de a se căsători cu el, altul decât pura dorinţă. Iar dorinţa nu avusese niciodată acelaşi efect asupra femeilor ca asupra bărbaţilor.

Nu, de data asta avea să-i spună tot, indiferent de răspunsul ei. Jumătate din refuzul ei se baza pe percepţia ei greşită privind comportamentul lui faţă de Daniel, şi nu exista decât o modalitate de a îndrepta lucrurile.

Nu că s-ar fi răzgândit în privinţa certificatului – nu era atât de amorezat. Dar avea să o ia de soţie în ciuda acestui fapt. Dacă ea voia să-l ia de soţ pe falsul Knighton pentru a le proteja pe surorile ei, atunci l-ar fi luat la fel de bine de soţ şi pe Knighton cel adevărat din acelaşi motiv, nu?

Într-un fel sau altul, trebuia să o cucerească pe amazoană. Avea nevoie de ea, de fiecare fărâmă excentrică din ea. Nu avea niciun sens – nu era genul de soţie pe care crezuse că o va avea. Fiică de conte sau nu, ea şi stilul ei direct cu siguranţă nu aveau să ajute scopului avut în vedere pentru Knighton Trading. Şi-apoi, ea nu avea să mai fie fiică de conte după ce el proceda conform certificatului.

Cu toate astea… cu toate astea, două zile în care încercase să o ignore îl aduseseră în pragul nebuniei. Nu

obţinuse nimic. Nu găsise documentele blestemate pentru că-şi irosise timpul umblând prin cameră şi întrebându-se ce aveau de gând să facă ea şi Daniel.

Ei bine, acum aflase, nu? Griff înjură printre dinţi, după care se îndreptă către ei precum o ghiulea direcţionată cu precizie către ţintă. În urmă cu o săptămână, Griff ar fi jurat că Daniel n-ar încerca niciodată să-i fure iubita. Dar asta fusese numai pentru că Daniel nu încercase niciodată să facă asta. Nu însemna că ticălosul nu o să încerce de data asta.

Dar dacă Daniel îi spusese totul, punându-l pe Griff în cea mai proastă lumină? în noaptea aceea, în dormitorul ei, ea spusese că lipsa de venituri a lui Griff nu ar deranja-o. Aşa că nu ar deranja-o nici în cazul lui Daniel, nu?

„Dacă aş putea avea o femeie atât de deosebită doar lăsând mândria la o parte”, spusese Daniel, „aş înghiţi-o atât de rapid că n-aş avea timp nici să o gust.”

Pentru numele lui Dumnezeu, ar înghiţi pumnul lui Griff dacă avea de gând să încerce aşa ceva! Cum îndrăznea să o sărute! Cum îndrăznea ea să-l sărute înapoi!

Însă scosese limba la el după aceea, nu? Se agăţă de acel gând cu hotărâre. N-avea să mai reziste în următoarea oră dacă se dezlănţuia aşa cum credea idiotul de Daniel că avea să o facă.

Era însă dificil să-şi respecte hotărârea, când se apropie şi-l văzu pe Daniel afişând un rânjet de mulţumire de sine. Cât i-ar mai fi plăcut lui Griff să-i şteargă rânjetul acela de pe faţa lui de irlandez, mai ales după ce Daniel puse mâna ca un stăpân pe talia lui Rosalind. Iar ea părea să se simtă mult prea confortabil în compania lui, ceea ce-l nemulţumea pe Griff. Griff nu detestase niciodată manierele degajate ale omului său în preajma femeilor, aşa cum o făcea acum.

Deşi o privire rapidă îl reasigură pe Griff că boneta ei era neatinsă, rochia nu îi era şifonată, iar faţa ei nu avea

strălucirea pe care o avea de obicei, tot voia să-l strângă de gât pe Daniel din cauza acelui sărut. Chiar dacă intenţiile lui Daniel erau inocente, tot i se păreau intolerabile. Iar Griff nu era deloc convins de intenţiile inocente ale lui Daniel.

— Salutare, Griff, spuse diavolul însuşi. Ce te aduce pe-aici? Ni te alături la picnic? Schimbă un zâmbet cu Rosalind. Mă tem că ai ratat partea cea mai bună, nu-i aşa, draga mea?

Termenul de alint îl înfurie atât de tare pe Griff că aproape uită pretextul pe care-l inventase ca justificare că îi urmărise. Fu nevoie de încă o secundă pentru a-şi controla mânia şi pentru a putea vorbi pe un ton rezonabil.

— Aţi stat atât de mult aici, că Lady Helena şi-a făcut griji. M-a trimis după voi.

— Ea te-a trimis? zâmbi Daniel afectat. Ei bine, atunci ar fi mai bine să ne întoarcem, nu?

Îi oferi braţul lui Rosalind, dar când ea i-l luă, Griff păşi înainte şi-i apucă celălalt braţ

— Nu. Noi doi avem ceva de discutat. Aşa că ea rămâne aici cu mine.

— Şi ce să-i spun lui Lady Helena? întrebă Daniel.

— Orice vrei, doar să nu vină aici.

— Stai puţin! Rosalind îşi smulse braţul din prinsoarea lui Griff şi merse mai aproape de Daniel. Cred că am şi eu ceva de spus în această privinţă şi nu rămân aici doar cu tine, Griff Brennan.

Brennan? Ei bine, asta da consolare – Daniel nu-i spusese despre mascaradă. Ar fi stricat grav planurile lui Griff de a fi sincer cu ea.

— Vreau doar să-ţi vorbesc, Rosalind.

Daniel îşi aţinti privirea pătrunzătoare asupra lui Griff.

— Să vorbiţi ai zis, da? Atunci ai de gând să-i spui?

Griff ştiu la ce se referă. Încuviinţă scurt din cap.

— Nu vrei ca eu să…

— Nu, spuse el tăios.

— Foarte bine. Daniel îi privi chipul lui Rosalind cu ochi atât de blânzi că îi sfâşie inima lui Griff. Rămâi puţin, milady, doamnă, şi ascultă ce are de spus. E important.

— Nu vreau să-l ascult.

— Ba da, vrei. O bătu pe Rosalind pe mână, după care adăugă: Va fi bine, promit. Ca şi bărbatul, şi femeia are trei părţi, deşi ale ei sunt altfel alcătuite. Asigură-te doar că le foloseşti pe ale tale când vei asculta ce are de spus Griff.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Toate? Cred că pe una dintre ele ar fi mai bine să o ţin pentru mine.

— Ei bine… Se aplecă, şoptindu-i ceva la ureche, care o făcu să roşească din cale afară, după care îşi duse mâna la pălărie în chip de salut şi se îndepărtă râzând.

Roşeaţa ei îl deranja cel mai mult.

— Ce-a spus? întrebă Griff de îndată ce Daniel fu suficient de departe cât să nu mai audă discuţia.

Clătinând sfios din capul ei drăgălaş, se duse la leagăn şi se aşeză din nou în el.

— *Este ceva* personal. Cu siguranţă că nu ai pretenţia să ştii tot ce se întâmplă între mine şi logodnicul meu doar pentru că lucrezi pentru el.

Între mine şi logodnicul meu. Oare chiar trebuia să încerce atât de mult să-l aducă în pragul nebuniei? Încă puţin şi avea să se poarte exact aşa cum îl criticase că făcuse în urmă cu două nopţi.

Cum putea să nu-l aducă în pragul nebuniei când arăta atât de bine în rochia aceea? Culoarea pe care o alesese astăzi era un galben-portocaliu aprins, care îl făcea să se gândească la bomboanele împachetate în hârtie strălucitoare, care se găseau numai în magazinele de dulciuri. Voia să o despacheteze şi să sugă până ce i se topea… în gură, în mâini, în…

Îşi stăpâni încă o înjurătură. Trebuia să nu mai gândească doar cu mădularul, altfel nu avea să termine

niciodată această discuţie fără să o seducă.

Ca şi cum ar fi ştiut în ce direcţie o luaseră gândurile lui, ea se dădu înapoi cu leagănul pregătindu-se să-şi facă vânt. Însă înainte de a face asta, el păşi înainte şi apucă frânghiile de ambele părţi, ca să o oprească.

— Dă-te din faţa mea, Griff, porunci ea ridicând bărbia cu mândrie, gest care pe el îl încânta nespus.

— Mai întâi, spune-mi ce ţi-a şoptit Dan… Knighton. Şi fiindcă tot vorbim de asta, ce era aiureala aia cu părţile?

Rosalind roşi din nou. În orice alte condiţii, lui i s-ar fi părut excitant, însă acum nu făcea decât să-i alimenteze mânia de necontrolat.

— Deci?

— Credeam că *tu* eşti cel care trebuie să-mi explice *mie* nişte lucruri.

— Aşa e. Îţi voi explica.

Dădu drumul frânghiilor, după care o apucă de talie şi o ridică în leagăn. Mişcarea îi desfăcu picioarele suficient cât să-i dea lui voie să se strecoare între ele, împingând-o pe ea împreună cu leagănul înapoi şi în sus. Acum era ţintuită în leagăn cu picioarele încălecând talia lui şi cu faţa în dreptul ochilor lui.

— Mai întâi vreau să ştiu ce ţi-a spus Knighton. Spune-mi ce ţi-a şoptit de te-a făcut să roşeşti.

Rosalind dădu drumul frânghiilor pentru a-l împinge, însă le apucă rapid din nou când începu să se dezechilibreze.

— La naiba, Griff, lasă-mă jos!

— Nu te las până ce nu-mi spui ce-a zis.

— De ce-ar trebui să-ţi zic?

Îl privi furioasă, după care replica din *Mult zgomot despre nimic,* „Dispreţul străluceşte-n ochii ei”, îi veni în minte. Pentru numele lui Dumnezeu, Shakespeare ar fi scris încă vreo zece piese dacă ar fi cunoscut-o vreodată pe Rosalind.

Scutură puţin leagănul.

— N-ai aflat că nu e politicos să vorbeşti despre cineva care nu este de faţă?

— Este nepoliticos şi să spionezi pe cineva, dar asta nu te-a oprit. Un zâmbet maliţios apăru pe buzele vulpiţei. Deşi cred că ai văzut mai multe decât ai fi dorit.

— Mă tachinezi, deci? O împinse mai sus. Crezi că e bine să faci asta, având în vedere poziţia ta de-acum? Uiţi că logodnicul tău cel aristocrat te-a lăsat singură cu mine. Iar tachinarea ta mi-a aţâţat mai mult decât furia.

Privea în sus către ea, dar întrucât sânii ei ajungeau la nivelul privirii lui, nu se putea abţine să nu privească locul în care cele două jumătăţi ale rochiei ei se întâlneau într-un punct suficient de jos cât să dezvăluie o parte generoasă a sânilor, dedesubtul fişiului dantelat.

— Ştiu la ce te gândeşti, ticălosule, şi n-am să te las să…

El îşi cufundă faţa în acea adâncitură dulce, apăsându-şi de pielea ei gura deschisă, prin dantelă.

— Încetează… protestă ea, după care gemu când el se întinse spre panglica elegantă care ţinea rochia închisă în faţă.

Voise numai să demonstreze că avea un avantaj asupra ei, cum s-ar spune. Nu venise aici pentru a o seduce; venise pentru a-i prezenta adevărul în mod logic şi pentru a o convinge să se mărite cu el.

Însă confruntat cu tentaţii prea mari pentru a putea fi ignorate – locul retras în care se aflau, crepusculul care îi învăluia şi, mai ales, trupul ei atrăgător prins în braţele lui – nu mai gândea deloc raţional sau prudent. Rămăsese doar dorinţa, pe care o simţea zvâcnind în cap, în sânge, în mădular.

Dezlegă funda, după care desfăcu fişiul şi-l aruncă pe jos.

— Griff, nu… *să te ia naiba…* bălmăji în vreme ce el îi

desfăcea corsajul.

El desfăcu rapid şi fundele cămăşuţei ei şi apoi şi cămăşuţa, şi în numai câteva secunde sânii rămaseră dezgoliţi înaintea privirii lui flămânde. Rosalind îşi luă mâinile de pe frânghii pentru a-l opri, însă el îi prinse mâinile şi le puse la loc, imobilizându-i-le.

Respiraţia ei se acceleră, aproape la fel de tare ca a lui. Îşi frecă nasul de un sân, sorbind mirosul de apă de trandafir, bucurându-se de pielea moale, fină, care îl implora să o mângâie. După aceea îi sărută pielea feminină delicioasă.

— Ticălo… Rosalind se întrerupse cu un geamăt când el luă sfârcul rotund în gură. O… nu… Doamne… o, Griff…

El îl supse cu râvnă, lingând vârful întărit, tachinându-l cu dinţii până ce ea scoase un suspin profund, de excitare. Griff îi eliberă una din mâini pentru a-i mângâia celălalt sân, dar Rosalind nu putu să dea drumul leagănului. Nu putu decât să-şi lipească şi mai mult sânii de gura şi de degetele lui lacome.

— Da, scumpa mea, da, murmură el în timp ce-i săruta sfârcul.

Voia ca ea să devină dornică, fierbinte şi nerăbdătoare, aşa cum ştia bine că putea să fie, şi era în stare să rămână acolo să o iubească întreaga seară, dacă de asta era nevoie.

Deşi nu credea că el va putea rezista prea mult. Să-i producă ei plăcere deja îl înnebunea. Trebuia să se simtă în ea, să o aibă. Astfel, nu ar mai fi putut să-l refuze niciodată, *nu?*

Da, acesta era noul lui plan, se gândi în vreme ce-i sugea pe rând sfârcurile. Să o facă a lui, pentru totdeauna.

Fusta i se ridicase deja din pricina faptului că îl încălecase, însă el o ridică şi mai sus, după care îşi strecură mâinile sub fustă, şi în sus pe ciorapi, trecu de jartiere şi ajunse la partea fină, de sus a coapsei. Nu purta lenjerie.

Pentru numele lui Dumnezeu, femeia asta nu purta niciodată chiloţi şi ca întotdeauna, asta îl înnebunea. Se ruga ca ea să nu înceapă să adopte noua modă, deşi acest lucru ar fi însemnat ca el să meargă tot timpul într-o permanentă stare de excitare, la gândul că ea era mereu goală şi disponibilă dedesubtul fustei.

— Griff… să… să-ţi spun… îngăimă ea. Să-ţi spun ce… a zis… domnul Knighton…

— Nu-mi mai pasă ce a spus.

Îi găsi locul special şi o mângâie cu degetul mare. Ea scoase un sunet dureros de plăcere care lui îi aţâţă şi mai mult dorinţa, simţind-o cum îi aleargă prin vene. Îi frecă încet pielea alunecoasă, după care strecură un deget înăuntru. Doamne, se umezise deja, era umedă şi fierbinte şi atât de strâmtă. Tot ce avea de făcut era să o lase puţin mai jos ca să o aşeze aşa încât să fie pregătită pentru mădularul lui.

Însă în învălmăşeala gândurilor care urlau că trebuia să… pătrundă înăuntru… acum, îşi aminti că era virgină. Trebuia să fie pregătită.

— Aşteaptă, draga mea, mormăi el.

Împinse înainte, ridicând leagănul şi mai sus, până ce-i putu aşeza picioarele peste umeri. Ridicându-i fusta peste coapse, respiraţia i se tăie când o văzu în acea poziţie. Trebuia să-i simtă gustul. O, Doamne, trebuia să-i simtă gustul.

Rosalind nu ştia dacă să fie şocată sau emoţionată când îşi aşeză capul între coapsele ei. Deşi fundul îi era încă lipit de leagănul ţinut în sus, iar picioarele pe umerii lui o fixau şi mai bine, se simţi cât se poate de clar dezechilibrată, plutind la un metru şi jumătate deasupra solului.

După care gura lui o sărută acolo, şi ea simţi aceeaşi tulburare şi pe interior.

Nu-şi imaginase niciodată un asemenea desfrâu.

Însăşi neruşinarea o excita, o stârnea… o încânta. Mai ales în momentul în care el îşi folosi limba. Doamne, era atât de bine că era imposibil să nu fie cel mai mare păcat de pe pământ.

— Griff, tu… n-ar trebui…

Drept răspuns, el îşi vârî limba înăuntrul ei, aşa cum făcuse mai înainte cu degetul. *Doamne, ce însemna asta… cum putea… o, da… da…*

Devenise indiferentă la orice mai puţin felul în care el îşi împingea limba înăuntrul ei. Simţea că arde pe dinăuntru, că mai are puţin şi ia foc. Lăsându-şi capul pe spate, închise ochii şi lăsă furia oarbă să crească, aşa cum se întâmplase mai înainte în dormitorul ei, în vreme ce simţurile îi erau extrem de atente la orice mişcare a lui, coapsele îi ţineau strâns capul şi îşi simţea trupul de parcă ar fi plutit în jurul lui, în timp ce o tachina şi o necăjea cu limba, înnebunind-o.

O, Doamne – de aceea le avertizau oamenii pe virgine că aceste lucruri indecente erau imorale, păcătoase şi rele. Dacă nu le-ar fi avertizat, abia dacă s-ar mai fi găsit o virgină de peste şaisprezece ani în toată Anglia.

Dorea să dea drumul leagănului şi să-l apuce pe Griff şi mai strâns, însă se temu că se vor dezechilibra amândoi. Iar ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era ca el să se oprească. *Nu, nu trebuie să se oprească… Păcat sau nu, voia să primească… această…*

Griff se opri brusc, şi numai după ce ea deschise ochii îşi dădu seama că dăduse drumul leagănului pentru a-i prinde capul, iar scândura pe care stătea îi aluneca de sub fund. El o prinse chiar când picioarele ei îi alunecau pe umeri. Întâlnindu-i privirea înfierbântată, el îi lăsă trupul să alunece în jos dureros de încet.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

— Cred că ar fi cel mai bine să mergem pe pătură. Cred că niciunul din noi nu este suficient de flexibil pentru a

face dragoste în leagăn. Şi-apoi, vreau să te ating şi să te sărut centimetru cu centimetru. Vreau să te dezbrac.

Rosalind începu să-şi revină în simţiri.

— O, dar nu putem…

— Te rog, Rosalind. Zâmbetul îi dispăru şi fu înlocuit de o dorinţă atât de puternică, încât ea începu să tremure. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, draga mea. Am nevoie să fac dragoste cu tine. Am nevoie de tine, la dracu', eu…

Glasul îi pieri, iar ea îşi aminti ceea ce spusese domnul Knighton despre faptul că Griff nu este capabil să-şi exprime sentimentele. Însă dacă Griff spunea că are nevoie de ea, că voia să facă dragoste, cu siguranţă că asta presupunea un sentiment destul de puternic. Până la urmă, prima oară când încercase să o seducă, amintise că vrea să se culce cu ea.

Privi în jurul poienii, care era încă bine luminată, deşi soarele nu se mai vedea de copaci.

— Dar unde? Unde am putea…

— Dacă aş putea să te strecor în dormitorul meu fără să fiu prins, aş face-o, dar nu vreau să risc. Este mai puţin probabil să fim descoperiţi aici decât acolo. Iar dacă cineva chiar dă peste noi, consecinţa va fi că te vei căsători cu mine mai devreme mai degrabă decât mai târziu. Pentru că te vei căsători cu mine, să ştii.

Zâmbetul lui încrezător o făcu să vrea să-l pocnească.

— Tu eşti mult prea convins de…

O opri cu primul sărut pe care i-l dădu pe buze în cele două zile, şi Doamne, ce mai sărut! Dulce, dureros, posesiv… aşa cum ar trebui să fie orice sărut decent. În scurt timp însă, deveni mai mult. Mâinile îi pipăiau corpul cu încrederea unui stăpân, smulgându-i boneta, scoţându-i agrafele din păr, alunecând în jos pentru a-i scoate rochia de pe umeri.

După aceea, mâinile îi ajunseră pe sub cămăşuţa ei deschisă, frământându-i sânii şi mângâindu-i sfârcurile cu

degetele mari, până ce se întăriră şi începură să o doară. Nu putu să scoată niciun sunet de protest. Orice intenţie de a-l sfida se risipi în amurg, cu fiecare mângâiere a lui. Timp de două zile îşi dorise să se întâmple asta şi da, avea nevoie, avea nevoie de el. Nu ştia de ce dintre toţi bărbaţii, acest bărbat blestemat era singurul care o făcea să se simtă completă, dar aşa simţea. Avea ceva care-i stârnea latura primitivă, care se revolta din cauza atâtor reţineri. O înţelegea aşa cum nu o mai înţelesese nimeni niciodată. Şi îi păsa de ea. Poate că nu o spunea, dar îi păsa de ea. Era convinsă de asta.

Dacă nu i-ar fi cerut deja să se mărite cu el, ar fi putut să reziste încercărilor lui de a o seduce din teamă faţă de viitor, dar o ceruse de soţie şi chiar o dorea. În acea clipă, nu mai avu nevoie de altă asigurare.

Continuând să o copleşească cu săruturi, o ridică în braţe şi o purtă cei câţiva paşi până în locul unde se afla pătura. O lăsă jos fără să întrerupă sărutul, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu se răzgândească.

Însă nu avea cum să se mai răzgândească. Iar când el începu să-i dea jos rochia, imediat ea se apucă să-i desfacă nasturii vestei. El se opri din sărut, dar asta numai ca să o dezbrace mai repede. Când ea trase de reverele hainei, el şi-o scoase, apoi şi vesta pe care ea i-o descheiase. Urmară imediat restul hainelor şi ghetele, lăsându-l dezbrăcat, cu excepţia indispensabililor care plesneau din cauza erecţiei.

Cu toate astea, ea abia dacă avu timp să observe, căci mâinile lui îi alunecară în jos pe corset şi rosti cu voce groasă:

— Întoarce-te, scumpa mea.

Se supuse, uşor îngrijorată – însă nu din cauza gândului că el îi va da jos toate hainele. *Asta* îi dădu un fior perfid. Însă nu o mai văzuse niciodată fără corset şi nu era tocmai… zveltă. Era posibil să nu o mai dorească la fel de mult dacă i-ar fi văzut silueta generoasă complet goală.

Inima începu să-i bată mai tare în vreme ce el îi desfăcea şnururile corsetului. În mijlocul naturii, se simţi extrem de expusă, deşi copacii formau o protecţie bine-venită, iar momentul zilei – aproape de cină – practic însemna că nimeni nu avea să fie afară pe moşie. Îşi dorea însă ca soarele să fi apus deja, pentru că atunci el nu ar mai fi putut să o vadă atât de bine.

Până să-i dea jos corsetul şi să-l arunce deoparte, ea era deja pregătită pentru dezamăgirea pe care el avea să o manifeste. El îi trase cămăşuţa peste cap şi o lăsă să plutească spre pământ. Ciorapii şi ghetele ei fură ultimele la rând, lăsând-o complet goală, stând cu spatele la el încă.

Tăcerea lui prelungită îi eroda încrederea, până în momentul în care îl auzi gemând foarte sugestiv. Îi mângâie şoldurile pline şi talia, trimiţându-i fiori de încântare către inimă. Pe la spate, îi apucă sânii cu ambele mâini. Îşi frecă nasul de părul ei, apoi de ureche.

— O, Rosalind! spuse el răguşit. N-ar trebui să porţi corset, draga mea. N-ar trebui să ascunzi această frumuseţe nemaipomenită într-o invenţie aşa nesuferită.

Rosalind se răsuci cu faţa către el, nevenindu-i să creadă ce îi spusese, însă nu se putu înşela în privinţa flăcării din privirea lui sau a felului reverenţios în care îi mângâia trupul. Apoi o sărută… pe umeri, pe partea de sus a sânilor, pe sfârcuri.

Îngenunche într-un picior şi o sărută sub sân, deasupra unei adâncituri lungi formate de balene în piele. Fu primul dintr-un şir de săruturi care se îndreptau către buric.

— Să strici aşa ceva… O sărută din nou. O piele atât de dulce… încă un sărut fierbinte, delicios… Este un păcat… Urmă un şir de săruturi calde… dureros.

În clipa în care ajunse jos şi îi sărută părul des, ea abia îşi putu stăpâni lacrimile care i se opriseră în gât. Nu crezuse niciodată că un bărbat ar putea să-i adore corpul

atât de mult. Mai ales bărbatul pe care îl iubea cu atâta disperare…

Cu un geamăt iscat pe jumătate din plăcere, pe jumătate din dragoste, îşi lipi capul de trupul ei. „Te iubesc. Indiferent de ce simţi pentru mine, te iubesc.”

Pentru un moment rămaseră aşa, ea mângâindu-i părul negru şi des, în vreme ce el îşi freca nasul de coapsa ei. Apoi el ridică spre ea privirea în care se citea dorinţa grifonului asupra prăzii lui.

— Te vreau, draga mea. O trase în jos pe pătură. Te vreau acum.

Înainte să-şi dea măcar seama, era deja întinsă pe spate, iar el îngenunchease între coapsele ei desfăcute şi căuta nasturii indispensabililor.

— Aşteaptă! strigă ea.

El se opri, cu ochii arzând de dorinţă şi pasiune.

— Nu, Rosalind, nu mă opri… nu pot suporta…

— Nu te voi opri. În ciuda faptului că obrajii ei se îmbujorau, se ridică şi întinse mâna către nasturii lui. Vreau numai să… Ultima oară nu m-ai lăsat să… o scot şi să o ating. Lasă-mă să fac asta acum.

El trase tare aer în piept în vreme ce degetele ei îi atingeau indispensabilii.

— Eşti curioasă, nu? o întrebă.

— Cum aş putea să nu fiu? Neputând să-l privească în ochi, preferă să îngenuncheze înaintea lui, după care începu să-i desfacă nasturii. M-ai tachinat destul în privinţa asta.

Însă acum înţelese de ce el vorbise despre asta ca şi cum ar fi fost o creatură separată de el. În clipa în care nasturii fură desfăcuţi, mădularul lui ţâşni afară, ca o bestie sălbatică scăpată din cuşcă.

Griff îşi scoase indispensabilii, după care îngenunche din nou înaintea ei.

— Gata, şopti el cu glas răguşit. Acum ştii ce se află

prin buzunarele mele.

Rosalind îi privi mădularul cu o fascinaţie neascunsă. Cât de ciudat era să-l vadă atât de mândru şi de neruşinat, ţâşnind dintre picioarele lui precum un flăcău infatuat.

Infatuat. Doamne, Dumnezeule. Obrajii i se încălziră din nou când îşi aminti acea zi petrecută în dormitorul lui şi cum vorbise despre mădularul lui.

— Aşadar, de acolo vine.

— Ce?

— Cuvântul *infatuat*[4]*.* Nu mi-am dat seama până acum…

El chicoti, după care îi luă mâna şi o puse în jurul pielii întărite, rigide.

— Da, fecioara mea cea curioasă. De-acolo vine. Bărbaţii au şi-o sută de nume pentru mădularul lor. Chiar şi Shakespeare, care ţie atât de drag, foloseşte câteva.

— Da? Îşi trecu degetele peste mădularului lui Griff, încântată de felul în care pulsa în mâna ei.

El închise ochii, iar obrajii îi deveniră îmbujoraţi.

— Îţi vei da seama… că piesele lui de teatru au un cu totul alt… înţeles, odată ce ştii lucrurile astea.

Rosalind îi mângâie penisul fascinant până ce el gemu.

— Da? De exemplu?

El se încruntă, neputând să se concentreze prea mult.

— Îţi aminteşti de Petruchio şi de Catarina? El vorbeşte despre cum îşi ţine limba de coada ei? Şi despre cum ar fi un… „cocoş fără de creastă” dacă ea… ar fi găina lui?

Rosalind îi dădu brusc drumul.

— Ce? Asta înseamnă? Nici nu mi-aş fi închipuit…

Mârâind, el îi luă mâna şi o duse înapoi. Ea îşi încolăci strâns degetele în jurul lui, făcându-l să se înfioare.

---

4 Joc de cuvinte în limba engleză, între cocky („infatuat") şi cock („penis") (n.tr.)

— Shakespeare nu este… deloc… respectabil, scumpa mea. Ţi-ai ales autorul… preferat foarte bine.

Ea pufni:

— Domnule, încerci să spui că nu sunt respectabilă?

Griff privi în jos către degetele ei şi ridică o sprânceană.

— N-aş îndrăzni. Nu când ţii… cocoşelul meu în mână.

Privind gânditoare lungimea caldă, Rosalind trase de ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rosalind, o să mă omori, protestă el împingându-se în pumnul ei.

— Nu-mi place cuvântul „cocoşel”. Îmi place mai mult „paloş”.

El o străfulgeră cu privirea.

— La dracu’, unde ai auzit numele ăsta?

— La domnul Knighton, spuse ea fără să se gândească prea mult.

— Ce? Griff îi dădu mâna la o parte şi o întinse pe spate, pe pătură, rămânând deasupra ei în vreme ce-i ţintui mâinile de fiecare parte a capului. De ce Dumnezeu ţi-a vorbit ţie despre vreun paloş?

Era, într-adevăr, o poziţie ciudată, ciudată şi excitantă. Fiecare simţ al ei era copleşit, conştientă că el îngenunchease între picioarele ei, iar vârful „paloşului” lui se freca de triunghiul ei de păr. Trupul lui stătea deasupra ei atât de aproape, încât putea să-i vadă culoarea albastră a ochilor strălucind, în timp ce o privea cu un amestec de gelozie şi dorinţă.

Înghiţi în sec.

— Vorbeam despre tine – despre anumite părţi ale tale. Şi despre cum… ăăă… paloşul tău mă vrea.

El se relaxă doar pentru o clipă.

— Nu este singura parte a mea care te vrea, dar recunosc că este cea mai insistentă în acest moment. La asta se referea toată discuţia aceea fără sens, despre cele

trei părţi?

Trecându-şi rapid limba peste buzele uscate, Rosalind încuviinţă.

El se încruntă, de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceea ce spuseseră. Un zâmbet neaşteptat apăru pe chipul lui.

— Pe care dintre părţile tale spuneai că ar trebui să „le ţii sub control” în preajma mea?

— Mai e nevoie să întrebi? răspunse ea ironică.

Simţi că se înfierbântă din cauza privirii lui.

— Nu, presupun că nu. Deşi se pare că ai dat greş în această privinţă.

— Aşa se pare, nu?

Era extrem de veselă. Ştiuse că va fi pierdută dacă avea să o mai prindă vreodată singură, căci nu avea niciun pic de autocontrol în preajma lui Griff. Şi-apoi, acum că era convinsă că-l iubeşte, părea inutil să nu-i împărtăşească asta. Mai ales din moment ce el voia să-i spună toate secretele şi să se însoare oricum cu ea.

Schimbându-şi poziţia ca să se poată sprijini într-un cot, Griff se aplecă şi o mângâie într-un mod foarte obraznic, înfigând degetul atât de adânc, încât ea scoase un icnet.

— Când a plecat Knighton, ce ţi-a şoptit la ureche?

— Este secret, îl tachină ea.

Griff nu-i spusese tot, aşa că şi ea trebuia să mai păstreze câteva secrete, până când i le dezvăluia şi el pe ale lui.

— Da?

O atinse cu degetul mare pe clitoris, cât să o excite, nu mai mult. Conştientă numai pe jumătate, îşi frecă şoldurile de mâna lui, după care gemu în clipa în care el retrase degetele.

— Spune-mi, Rosalind, şopti el ca un diavol, mângâindu-i foarte uşor pielea umedă. Dacă nu-mi spui, te

voi tachina până vei ceda.

— Eşti o fiinţă îngrozitoare, spuse ea, îmbufnându-se.

— Mi s-a zis de multe ori. Vârî din nou degetul înăuntru, făcând-o să-şi dorească mai mult, şi mai mult. Rosalind?

— Oh, bine! A zis că ar trebui să te fac să-ţi ţii paloşul în frâu până când îmi vei spune adevărul.

Pentru o clipă, Griff rămase nemişcat şi văzu negru înaintea ochilor, dar senzaţia dispăru şi fu înlocuită de dorinţă pură.

— Prea târziu pentru asta, şopti el cu o voce aspră. Pentru că mai am puţin şi voi băga paloşul înăuntru, scumpa mea. Şi-ai să mă laşi, nu-i aşa?

Rosalind abia dacă avu ocazia să înţeleagă ce spusese sau să încuviinţeze drept răspuns înainte ca el să înceapă din nou să o sărute, puternic, pasional, ca să o distragă de la ceea ce făcea între picioarele ei. De parcă asta ar funcţiona, se gândi ea. N-avea cum să ignore mădularul rigid care aluneca înăuntrul ei, creând o presiune delicioasă.

După toate tachinările, era aproape prea mult. Se simţi prinsă de el, unită cu el atât de intim încât deveniră un întreg. Îi plăcea senzaţia… până ce el continuă să pătrundă şi mai mult, şi ea începu să se întrebe cum de încăpea întreg înăuntru.

Îşi dezlipi buzele de ale lui.

— Griff, clar că n-o să… încapă.

În mod limpede, el ajunsese la aceeaşi concluzie, căci părea încordat şi deloc confortabil. După aceea o şocă spunând:

— Ba da, o să încapă, scumpa mea. Acordă-i o şansă. Mârâind, se împinse şi mai mult înăuntrul ei. Doamne, eşti atât de strâmtă şi… de caldă. E atât de bine să fiu… înăuntrul tău, în sfârşit.

— Pentru mine nu e la fel de bine, mormăi ea, pentru

că o forţa mult prea mult.

— Ştiu, draga mea, ştiu. Se mai împinse un pic, după care gemu de parcă ajunsese la capătul puterilor. Iar acum am să-ţi fac rău, mă tem.

— S-Să-mi faci rău? strigă ea. Cât de rău?

Maxilarul lui se încleştă.

— Nu prea mult, sper. Dar trebuie să-ţi străpung membrana.

Asta suna ameninţător.

— Dar o să fie mai bine după aceea, promit, adăugă el. Aplecându-şi capul, îi supse un sfârc, făcând-o să explodeze de plăcere. Când ochii i se închiseră şi îşi lăsă capul pe spate, el îngăimă: Iartă-mă, şi se împinse cu putere.

Ceva se rupse înăuntrul ei şi gemu din cauza durerii care o săgetă. Însă se sfârşi rapid, fără să doară nici pe departe atât de tare cum o făcuseră să creadă cuvintele „să-ţi străpung membrana”. Cu toate astea, el era acum atât de adânc, încât ea nici nu se mai putea mişca fără să fie perfect conştientă de faptul că mădularul lui o umplea.

Deschise ochii pentru a-i privi trăsăturile încordate.

— Nu putem să ne sărutăm… din nou? Asta nu este… la fel de plăcut.

Îşi mişcă puţin şoldurile, iar el trase o înjurătură.

— Va fi şi mai puţin plăcut dacă vei continua aşa, o avertiză el. Când ea îi aruncă o privire rănită, el îşi înmuie tonul. Trebuie să te obişnuieşti cu mine înăuntrul tău. Iar eu trebuie să mă obişnuiesc să fiu înăuntrul tău. Altfel, nu putem face asta cum se cuvine.

Îi mângâie un sân cu gura, după care trecu spre celălalt cu mici săruturi. Relaxează-te, draga mea. Încearcă să te relaxezi.

Era nebun? Cum se putea „relaxa” când el era înfipt atât de mult înăuntrul ei?

Apoi, el începu să o sărute tandru pe bărbie şi pe

obraji, tachinându-i buzele cu limba, muşcându-i-le uşor cu dinţii. Continuând să o sărute pasional, îşi eliberă una din mâini şi o mângâie în zona în care trupurile lor se uneau. O senzaţie delicioasă goni prin membrele ei. Cu cât o mângâia şi o săruta mai mult, cu atât se simţea mai deschisă, mai moale, mai… relaxată.

Apoi el se mişcă din nou înăuntrul ei, retrăgându-se puţin, apăsând din nou, asemenea mângâierilor catifelate ale limbii lui în gura ei. Respiraţia i se tăie. Doamne Dumnezeule… era atât de… senzual. O, da, cu siguranţă că era senzual.

Îşi mişcă din nou şoldurile. Cât de interesant. Putea face asta şi mai bine numai unduindu-se puţin dedesubtul lui.

— La naiba, Rosalind. Îşi dezlipi gura de a ei şi mârâi. Da… da, aşa… da… o, Doamne, eşti… nemaipomenită…

Şi el era la fel. Soarele asfinţea în spatele lui, iar ea privea cu nesaţ expresia lui lacomă, ca un grifon de aur care se năpusteşte asupra prăzii. Grifonul ei.

Faptul că ea era prada avea ceva atât de… intens. Era de neoprit. Mirosul lui de mosc amestecat cu cel de iarbă şi de vin, respiraţia febrilă şi săruturile, şi corpul lui transpirat; era înăuntrul ei, aprinzând parcă un foc mistuitor, făcând-o să tânjească după necunoscut, după el, după ei doi împreună.

În cele din urmă înţelese – de ce se întâlneau amanţii. De ce femeile riscau totul pentru bărbaţii lor. De ce oamenii vorbeau despre cum să devină o singură fiinţă. Era datorită acestui dans captivant, acestei legături pătimaşe.

Legătura însemna să fie între un bărbat şi o femeie care se iubeau. Lacrimile îi curgeau şi nu le putea opri.

După aceea îi simţi buzele dezlipindu-se de ale ei.

— Nu plânge, scumpa mea, spuse el cu voce blândă. Nu vreau să-ţi fac rău. Pot să… mă retrag…

— Nu! îi prinse capul în mâini. Nu. Doar sărută-mă,

Griff. Deşi trupul îi zvâcnea pe dinăuntru, el o sărută cu o gingăşie care o făcu să se topească.

„Te iubesc”, se gândi în vreme ce el împingea în ea. „Te iubesc, Griff.”

— Eşti a mea acum, Rosalind, mârâi el cu înverşunarea unui grifon care-şi păstrează comoara. Eşti a mea pentru totdeauna.

La aceste cuvinte, Rosalind se simţi invadată de valuri de plăcere care o făcură să ţipe şi să se contorsioneze sub el, înfigându-şi unghiile în umerii lui, încordându-se lângă trupul lui zvelt. Era copleşită încă de extaz când el împinse o dată şi se eliberă şi el, strigându-i numele.

Apoi se prăbuşi deasupra ei. Îl îmbrăţişă strâns în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. „Al meu”, se gândi, lacomă cum fusese şi el, revendicându-şi iubitul cu păr de abanos. Voia ca ea să-i aparţină. Nu vorbise despre dragoste, însă o voia pentru el şi cu siguranţă că asta însemna ceva.

Stăteau întinşi, perfect nemişcaţi, în vreme ce respiraţia lor se potolea, iar sângele îşi relua ritmul firesc. Deasupra, cerul căpătase o nuanţă de mov, roz şi auriu ca de mătase, însuşi extazul soarelui înainte de a reveni la orizont. Totul era nemişcat în pădurea din jurul lor, ca şi cum până şi păsările tăcuseră la vederea celor două miracole… miracolul din cer şi miracolul de pe pământ.

Cu un oftat, Griff îşi frecă nasul de gâtul ei, după care se desprinse de ea şi se lăsă pe pătură. Apoi o trase în braţele lui, iar ea rămase întinsă jumătate peste el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui. Devenind mai timidă acum şi fiind atât de expusă în mijlocul naturii, nu mai avu curajul de a-l privi în ochi. Cu toate astea, îşi dorea să ştie dacă el avusese aceleaşi sentimente puternice când făcuseră dragoste.

— Griff?

— Da?

O, cum să facă să întrebe aşa ceva?

— Nimic.

El îi ridică bărbia pentru a-i putea vedea faţa, după care se încruntă. Uşor, cu degetul mare, şterse urmele lacrimilor ei.

— De ce ai plâns, draga mea? Ţi-am făcut rău?

Dezmierdarea avu un efect profund asupra ei.

— Nu, şopti ea.

— Am încercat să nu-ţi fac rău. Însă te-am dorit cu atâta disperare…

— Şi eu, îl asigură ea. Nu m-am putut gândi la nimic altceva timp de două zile.

El ridică din sprâncene.

— Păreai să te gândeşti la un alt bărbat mai devreme.

Ea râse.

— Eşti atât de gelos. N-am făcut decât să vorbim despre tine. Şeful tău era hotărât să mă convingă că-ţi pasă de mine. Nu m-a convins.

— Ai vorbit cu el despre mine? spuse el neîncrezător. Dar… plănuiai să te măriţi cu el. Nu te-ai gândit c-ar putea înţelege greşit?

— Îmi pare rău să-ţi spun asta, căci o să te enerveze, dar nu plănuiam să mă mărit cu el.

— Ce? Doamne, practic i te-ai oferit pe tavă.

Tonul lui gelos o făcu să zâmbească. Se ridică într-o mână ca să-l poată privi în ochi. Fu cuprinsă de o bucurie ameţitoare la gândul că se va căsători cu el.

— Vreau să ştii că domnul Knighton este mult mai receptiv decât tine. Şi-a dat seama imediat că nu aveam nicio intenţie să mă căsătoresc cu el. Nu voiam decât să-l amân cumva şi m-am gândit că dacă voi fi de acord să mă mărit cu el, aş putea prelungi logodna la nesfârşit.

— Spui că era o logodnă simulată.

— Exact.

— Atunci de ce l-ai lăsat să te sărute? mârâi el, enervat.

— Pentru că ştiam că ne spionezi, nătăfleaţă, iar el voia să te impulsioneze cumva. Şi-apoi, m-a luat pe nepregătite.

El o prinse de gât, o trase în jos şi o săruta îndelung, după care şopti:

— Să nu mai văd astfel de surprize, ne-am înţeles? Pentru că acum eşti a mea, scumpa mea. Şi dacă-l mai prind pe Daniel că te sărută vreodată…

— Daniel? întrebă ea nedumerită.

Griff fu uluit, rămânând palid.

— La naiba!

— Daniel? Cine e Daniel? Stai, numele tău adevărat nu e…

— Ba da. Cred că e vremea să-ţi spun ceea ce voiam să-ţi spun când am venit aici, oftă el. Dând-o puţin la o parte, se ridică. Dacă ne vom căsători, probabil că ar trebui să ştii care este numele meu adevărat.

Rosalind simţi cum o cuprinde frica. De ce presimţea că n-o să-i placă?

Îşi trecu degetele prin păr, cu un aer absent, după care o privi.

— Bărbatul pe care-l ştii drept domnul Knighton se numeşte de fapt Daniel Brennan. Iar pe mine nu mă cheamă Griff de la grifon. Griff vine de la celălalt prenume al meu, Griffith.

Respiraţia lui lungă o făcu să se îngrozească.

— Numele meu complet este Marsden Griffith Knighton. *Eu* sunt vărul tău, domnul Knighton.

Capitolul 17

Cel ce ştia tot ce vreodată a fost de învăţat
Ştia doar atât – că încă nu ştia nimic.

Aphra Behn, dramaturg englez,
Împăratul lunii

Griff se pregăti să înfrunte furia ei. Măcar acum ieşise întreg adevărul la iveală. Crezuse întotdeauna în francheţe, iar aceasta era o chestiune pe care nu o mai putea evita, mai ales dacă urmau să se căsătorească.

Avea să se însoare cu ea, indiferent de reacţia ei. Faptul că făcuse dragoste cu ea îi întări hotărârea. Nu mai avusese niciodată o asemenea experienţă cu o femeie – niciodată. Încă era uluit, şocat de uimire.

Şi cuprins de o dorinţă sălbatică de a se asigura că nu va pierde această legătură desăvârşită pe care o avea cu ea.

Se ridică şi-şi trase pantalonii, privind-o cu prudenţă. Deja se ridicase şi ea, şi, părând năucită, trase pătura, înfăşurându-se în ea. Cu o urmă de vinovăţie, el observă că pătura era pătată de sângele ei de virgină.

— Rosalind, spune ceva, mormăi în vreme ce ea privea absentă în depărtare. Spune-mi că sunt un bastard, urlă la mine, orice.

— Cum aş putea să-ţi spun că eşti bastard? întrebă ea încet. Dacă… îmi… spui adevărul, înseamnă că nu eşti, nu?

Dacă avusese vreodată nevoie de vreo dovadă că ea nu avea nici cea mai vagă idee despre planurile tatălui ei, aceasta era dovada. Şi-i oferise ocazia perfectă pentru a mărturisi întreaga poveste. Cu toate astea, nu putea să-i spună încă. Cum putea să-i spună când ea stătea acolo nemişcată şi tăcută, iar tăcerea ei era ca dangătul morţii pentru toate planurile lui?

— O, dar sunt un bastard, spuse el cu glas răguşit. N-ar fi trebuit să te mint în privinţa identităţii mele.

Rosalind clătină din cap ca şi cum ar fi respins vorbele lui.

— Chiar eşti Marsden Knighton? Vărul meu?

— Suntem veri îndepărtaţi, îi aminti el.

Rosalind scoase un geamăt puternic.

— Am fost o proastă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început, din felul în care te purtai, din felul în care vorbeai. M-am întrebat dintotdeauna cum se face că domnul Kni… cum de omul tău putea să-ţi suporte impertinenţa. Nu era impertinenţă, nu-i aşa? Dintotdeauna i-ai dat ordine. Pur şi simplu te prefăceai că eşti angajatul lui.

Mulţumit că într-un final ea înţelesese asta, el încuviinţă.

Rosalind se ridică de parcă ar fi fost în transă, înfăşurând mai bine pătura în jurul ei.

— Iar manierele lui necizelate… Privirea ei se opri asupra lui. El este fiul tâlharului, nu tu. El este cel care a trăit într-o casă de corecţie pentru o vreme. O privire de groază apăru pe chipul ei. Sau şi atunci ai minţit?

— Singurul lucru în privinţa căruia am minţit a fost identitatea mea.

„Deşi mai am să-ţi spun multe alte lucruri.”

— Am făcut schimb de trecut cu Daniel, însă detaliile trecutului nostru sunt adevărate pentru amândoi. Numai că ceea ce am spus despre mine este valabil pentru Daniel, iar ceea ce am spus despre el îmi aparţine.

O vedea cum filtra totul în minte, ceea ce îl îngrijoră. Rosalind acţiona prin prisma emoţiilor. Ataca cu săbii şi se oferea năvalnic spre căsătorie pentru a o salva pe sora ei… se abandona în actul sexual cu pasiune. Văzând cum reflecta asupra problemei în loc să azvârle coşul de picnic către el începu să se îngrijoreze.

— Deci tu eşti cel care s-a dus la Eton? întrebă ea.

El încuviinţă scurt.

— Eşti vărul nostru. Îi observă trăsăturile. Da, normal că eşti. N-am văzut decât o miniatură a tatălui tău mai de mult, însă din ceea ce-mi amintesc, semeni destul de mult

cu el. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama până acum.

— Pentru că oamenii văd ceea ce li se spune să vadă. Nu ştiai că noi… nu aveai de ce să bănuieşti că nu eram domnul Brennan.

La auzul acestui nume, ochii ei se măriră.

— Asta înseamnă că nici măcar nu eşti pe jumătate irlandez. De aceea a spus el că… O…

Gemu şi închise ochii, ca semn că-şi amintise ceva.

— Ce a spus?

Ea clătină din cap.

— Nimic. Doar am vorbit despre irlandezi şi… nimic important. Se gândi pentru un moment. Prin urmare, desigur că tu eşti cei care a transformat Knighton Trading într-un mare succes. Cum am putut fi atât de proastă? Am tot crezut că tu erai creierul din spatele acestei societăţi, dar n-am putut înţelege cum ai putut ascunde acest lucru de investitori atâta vreme sau de ce l-ai lăsat să-şi asume meritele pentru eforturile tale.

El râse cu amărăciune.

— Mă cunoşti prea bine ca să crezi că aş lăsa pe cineva să-şi asume merite pentru eforturile mele. Cât despre Daniel – nu lăsa duritatea lui aparentă să te înşele. Este priceput la ceea ce face, atât de priceput încât perspicacitatea lui în privinţa investiţiilor mi-a permis să-mi dublez venitul personal în ultimii ani. Mai consiliază şi pe alţii în afară de mine. Într-adevăr, intenţionează să-şi deschidă în curând propria afacere.

Ştia că divaga, că ea nu avea niciun motiv să o intereseze persoana lui Daniel, însă se străduia cu disperare să o facă să uite că a fost trădată.

Rosalind îşi feri faţa. Era suficient de întuneric acum, încât abia o mai putea vedea, însă ura că ea nu se uita la el.

— Mi-ai cerut să mă mărit cu tine, şopti ea, ştiind că eu aveam impresia că eşti altcineva. Nu te-ai gândit că este

suficient de important cât să-mi mărturiseşti?

— La naiba, Rosalind, doar îţi spun acum!

— Da? Explică-mi cum de-ai început această farsă mai întâi! Şi de ce, după ce se presupune că te-ai decis să te însori cu mine, ai vrea să continui cu ea.

— Se presupune? La dracu', femeie, nu *se presupune* nimic. Te-am vrut din clipa în care te-am văzut în biroul tatălui tău. Şi după ziua aceea în dormitorul meu, am ştiut că trebuie să te am.

— În pat să mă ai… vrei să spui.

— Nu! Ca soţie. N-am minţit niciodată în privinţa asta.

— Da, dar în ziua aceea, la tine în dormitor, nu m-ai cerut. De ce nu? Ai fi putut să-mi spui adevărul atunci, să-mi spui că nu trebuia să-mi fie teamă de nimic, că te vei însura cu mine. De ce ai aşteptat până ce m-am dus la domnul… la…

— Daniel. Numele lui este Daniel. Ţi-ar fi mult mai uşor dacă i-ai spune pe nume.

— Nimic nu este uşor în toată chestiunea asta! strigă ea.

Umerii ei tremurară violent, iar el se rugă să nu plângă. N-ar fi putut suporta să o vadă plângând.

— Credeam că te… credeam că ţin la tine, şopti ea, pe chipul ei citindu-se cât era de rănită, dar la cine ţin de fapt? Nu la Griff

Knighton, în mod limpede. Cu siguranţă nu la Daniel Brennan. Era un soi de… închipuire, un amestec între mine şi omul tău.

— Nu este adevărat!

De ce vorbea despre faptul că ţinea la el la timpul trecut? Nu o putea pierde acum, nu din acest motiv. Trebuia să o facă să înţeleagă.

— Nu pe Daniel l-ai însoţit pe moşie. Nu cu Daniel ai jucat biliard, nici n-ai discutat despre Shakespeare cu el. Apropiindu-se de ea, înfăşurată în pătură şi părând

pierdută, întinse mâna ca să-i mângâie linia dulce a obrazului.

— Nu Daniel a făcut dragoste cu tine.

Măcar nu se dăduse înapoi când o mângâie.

— Tot nu mi-ai spus de ce a început toată minciuna asta. Sau de ce ai lăsat-o să continue atât de multă vreme.

Mâna lui se opri şi fu cuprins deodată de groază. La naiba, nu putea să-i spună restul poveştii. Sau putea? Deja se simţea trădată şi umilită. Cât avea să mai sufere dacă îi spunea că venise aici ca să caute ceva ce urma să-l distrugă pe tatăl ei şi să le implice pe surorile ei într-un scandal? Cum putea să-i spună că încă avea de gând să recâştige ceea ce-i aparţinea de drept?

Nu putea, cel puţin nu acum. Odată căsătoriţi, putea să-i spună. Până atunci însă, nu ştia exact ceea ce voia să facă. Aşa cum stăteau acum lucrurile, nu ştia nici măcar dacă ea mai voia să se mărite cu el. Aşa că mai întâi trebuia să o liniştească într-un fel, după care putea rezolva restul după ce se căsătoreau.

Avu nevoie de numai un moment pentru a se gândi la un motiv plauzibil.

— Când tatăl tău m-a invitat aici, a menţionat posibilitatea de a mă căsători cu tine. Ca să fiu sincer, nu m-a interesat. Nu aveam niciun motiv să mă însor, sau cel puţin aşa credeam.

— Şi nu era nevoie să te căsătoreşti ca să obţii moşia, spuse ea ironică.

Încuviinţă, neputând să o mintă atât de făţiş.

— Cu toate astea, am vrut să văd Swan Park. Tatăl meu vorbea des despre moşie, ştiam că o voi moşteni şi am fost curios. Aşa că m-am gândit la o posibilitate de a o obţine fără ca un grup de femei să se dea la mine. Schiţă un zâmbet vag. Crede-mă, dacă mi-aş fi putut imagina că toate vă veţi opune atât de vehement căsătoriei cu mine, nu m-aş fi gândit niciodată la această minciună. Însă mi se

spusese că eraţi… ei bine…

— Neprihănitele Swanlea, spuse ea, ridicându-şi bărbia cu o demnitate surprinzătoare pentru o femeie îmbrăcată cu o pătură, stând desculţă în mijlocul unei poieni.

— Exact. Credeam că Daniel te va putea ţine ocupată în vreme ce eu… cercetam moşia în voie. Desigur, cu cât ar fi durat mai mult minciuna, cu atât mai greu ar fi fost să o recunosc.

Rosalind îşi dădu părul la o parte de pe faţă. Doamne, niciodată nu arătase atât de uluitor cum arăta înfăşurată în pătura aceea. Era imaginea perfectă pentru Atena, zeiţa războiului, cu excepţia faptului că trebuia să o coboare un pic mai jos, ca să-i dezvăluie sânii minunaţi în toată splendoarea lor.

Îşi ţinu în frâu mădularul şi continuă:

— Când mi-am dat seama că te vreau, n-am ştiut cum să pun capăt. Nici măcar nu eram sigur că te interesam ca Griff Brennan, cu atât mai puţin ca Griff Knighton. Tot îndrugai prostiile alea despre căsătoria cu „domnul Knighton” pentru a o salva pe sora ta şi nu am vrut să te căsătoreşti cu mine doar pentru acest motiv.

— Aşa că ai continuat să minţi, ca să te asiguri că mă mărit cu tine pentru că era vorba de tine şi nu de proprietatea ta? De-asta ai minţit? M-ai manipulat şi…

— Aici e problema, o întrerupse el, iritat de insulta ei, că nu eram singurul care îi manipula pe ceilalţi. Nici tu nu plănuiai în realitate să te căsătoreşti cu Daniel… cu mine, adică. Knighton. Cum te-am minţit eu, la fel m-ai minţit şi tu, la naiba!

Bărbia ei tremura.

— Luptam pentru familia mea. Tu pentru ce luptai?

„Pentru compania şi viitorul meu”, aproape că-i venea să spună, dar nu îndrăzni.

— Rosalind, spuse el, pe un ton moderat, ştiu că n-ar

fi trebuit să concep o asemenea minciună, dar faptul e consumat şi ţi-am spus, ide vărul. Nu mă poţi ierta? Nu putem uita de povestea asta?

Rosalind se holbă la el, neştiind cum să interpreteze dezvăluirea lui. Îşi dorea să-l poată uri din cauza faptului că minţise şi continuase să o facă atâta vreme, că făcuse dragoste cu ea pretinzând că este altcineva.

Însă cum putea face asta? Faptul că el era adevăratul Knighton făcea ca lucrurile să fie mult mai uşoare. Nu voise să-i spună familiei ei că era cât pe ce să se mărite cu bărbatul nepotrivit, cel care nu putea salva Swan Park. Detestase faptul că trebuia să aibă din nou de-a face cu atenţiile lui Juliet către bărbatul pe care ea îl credea a fi vărul lor.

Cu toate acestea, Griff o minţise. De mai multe ori. De prea multe ori.

În sufletul ei, ştia că putea să-l ierte pentru asta… dacă ar fi ştiut cu siguranţă că doar în această privinţă minţise. Deşi explicaţia lui părea suficient de plauzibilă, parcă nu-i venea să creadă. Toate acestea fuseseră doar ca surorile Swanlea să nu-l deranjeze cât timp cerceta moşia? Să fi fost doar atât?

Se gândi la cutia lui *papa* şi încremeni.

— Şi de ce trebuie să te strecori şi să cercetezi moşia? Care-i problema?

El îşi feri privirea, încordându-şi maxilarul.

— Ţi-am zis. Am vrut să evaluez locul. Nu-mi place să lucrez cu cineva care se agită în preajmă, atâta tot. O privi din nou, cu îndrăzneală, făcând-o să roşească. Mai ales când acel cineva este o femeie atrăgătoare care mă incită. Care mă incită chiar acum, ca să fiu sincer.

O dorinţă irezistibilă îi atrase privirea către pantalonii lui. Înghiţi în sec văzând că nu o minţise în privinţa asta, pentru că prin material se vedea clar că era excitat şi părea să devină tot mai mare pe măsura ce ea îl privea.

— Aşa păţesc aproape de fiecare dată când mă aflu în preajma ta, draga mea, spuse el cu voce răguşită. Până acum, n-am crezut că voi cunoaşte o femeie pe care să o doresc atât de mult. Nu are nicio logică, ştiu, însă în clipa în care te-am cunoscut… ei bine… ceva s-a schimbat în mine. Ca şi cum îmi lipsea o parte din mine, pe care am regăsit-o când te-am cunoscut.

„Inima”, se gândi ea, amintindu-şi ceea ce îi spusese Daniel. „Nu ştie ce vrea inima lui.”

îi veniră în minte şi alte lucruri pe care le spusese Daniel: „Creierul lui încearcă să te cunoască, paloşul cerşeşte atenţie, iar cel mai rău dintre toate, inima lui strigă să se facă auzită pentru prima oară în viaţa bietului nătărău. Toate aceste strigăte îl derutează”.

Gândul acesta o linişti. Cu siguranţă că o iubea măcar puţin dacă vorbea atât de greoi, atât de tandru despre dorinţa lui faţă de ea. Poate că nu ştia că inima îl făcea să vorbească aşa, dar asta nu înseamnă că nu era adevărat.

— Vreau să mă însor cu tine, acum mai mult ca oricând, spuse el, cu voce joasă, pe un ton imperios. Întrebarea este – mă poţi ierta, mă poţi ierta suficient de mult cât să te căsătoreşti cu mine?

Să-l ia dracu’, se pricepea să facă lucrurile să pară foarte simple. Ştia deja şi ce să-i răspundă. Cum să nu-l poată ierta când îl iubea atât de mult?

În fond, existau şanse ca situaţia să fi fost exact aşa cum pretinsese el. Şi-l putea imagina cu uşurinţă pe Griff că voia să nu fie bătut la cap de cele trei fete nemăritate. Şi cum mândria lui nu îl lăsase să o ceară în căsătorie mai devreme.

Atunci de ce simţea această nesiguranţă, de ce avea impresia că nu era complet sincer cu ea? Unele lucruri erau ciudate în privinţa lui. De ce se chinuise Griff atât de mult să se asigure că nu era deranjat în ultimele zile? Povestea nu părea să acopere şi această latură. Şi care era treaba cu

cutia lui *papa? Papa* susţinuse cu insistenţă că acolo se aflau numai documente, dar atunci de ce trebuia să le ascundă? Nu avea niciun sens.

Se gândise să-l întrebe pe Griff despre cutie, însă instinctul o făcu să se abţină. Dacă minţea în legătură cu cutia, întrebarea n-avea decât să înrăutăţească lucrurile, pentru că atunci ar fi ştiut. Dacă spunea adevărul, atunci nu avea nicio importanţă.

— Rosalind, draga mea, spuse el, dacă încerci să mă pedepseşti prin tăcerea asta, îţi iese de minune.

Fu înduioşată de îngrijorarea lui.

— Nu încerc să te pedepsesc. Doar că… nu m-am aşteptat deloc la asta. Încă încerc să înţeleg ce se întâmplă. „încă încerc să-mi dau seama cine eşti în realitate. Şi dacă pot avea încredere în tine.”

— Ce anume e de înţeles? Sunt acelaşi bărbat de care ţi-a păsat, doar că am un alt nume şi un trecut cu o reputaţie mai bună. Asta nu ar trebui să afecteze faptul că îţi pasă de mine suficient cât să te măriţi cu mine. Pentru că rămase tăcută, necăjită, el adăugă pe un ton mai ferm: Iar dacă gafele mele au distrus sentimentele pe care le aveai pentru mine, poţi să te măriţi cu mine din motive practice. Aş accepta chiar şi asta, fiind vorba de tine.

— Din motive practice? Presupun că te referi la avantajele pe care le-ar căpăta familia mea.

El încremeni pentru o clipă.

— Da. Dar mai ales la avantajele pentru tine. Sunt bogat, ai uitat?

— Ar trebui, replică ea rece. Mi-ai amintit asta de mai multe ori în ziua aceea, în parcul cu căprioare. Din câte îmi amintesc, m-a influenţat atunci la fel de puţin precum mă influenţează acum.

— Eşti o femeie încăpăţânată, Lady Rosalind.

— De fapt, cred că ţi-am spus că nu mă interesează banii şi că aveam de gând să renunţ la tot ca fiu actriţă.

El oftă.

— În acest caz, va trebui să găsesc alte lucruri care să te ispitească să uiţi de teatru, nu?

Luând-o prin surprindere, o cuprinse cu braţul de mijloc, trăgând-o spre el. Pătura alunecă puţin, însă ea nu se opuse îmbrăţişării. Nu putea să se opună. Atingându-i obrazul cu buzele, rosti cu o voce joasă şi seducătoare:

— Noi doi ne potrivim foarte bine. Trebuie s-o recunoşti.

— Ne potrivim la pat, vrei să spui, replică ea. Ce se mai pricepea să o ameţească!

— Din orice punct de vedere. Apucându-i bărbia, o ridică aşa încât să-l privească în ochii lui frumoşi şi tulburători. Ce şanse crezi că ai să găseşti un soţ care să corespundă standardelor tale în privinţa cunoştinţelor despre Shakespeare?

Încă o bucată din puzzle care se potrivea de minune. Bineînţeles că-l studiase pe Shakespeare. Fusese educat la Eton. Cu toate astea, dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune pentru a o convinge, nu la acesta se aştepta. Fusese viclean că se folosise de asta, iar Griff putea fi foarte viclean.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Nu m-ai convins că ştii toate citatele pe care le ştiu eu, domnule.

El zâmbi la auzul răspunsului.

— Atunci poate ar trebui să te conving. Gândeşte-te la plăcerea pe care am simţi-o făcând asta. O sărută cu foc pe obraz. Gândeşte-te la orele pe care le putem petrece – o sărută până la ureche şi o muşcă uşor de lob – discutând toate eufemismele pe care le-a folosit Shakespeare pentru penis.

Fără voia ei, un val de plăcere o străbătu. Cu siguranţă că se pricepea să folosească termeni obraznici în avantajul lui.

Alintându-i cu limba urechea mult prea sensibilă, o lipi de trupul lui. De trupul lui extrem de excitat.

— Vor mai fi şi alte avantaje. Poţi redecora casa de la oraş şi fiecare colţ al ei. Vei avea două case pline de servitori cărora le poţi porunci orice.

— De ce mi-aş dori aşa ceva? Nu mai putea să respire, nici să gândească. Îşi întoarse capul, luptând să ţină sub control valul de emoţii care o năpădeau întotdeauna când el încerca să o seducă. Nu-mi place să fiu cea care conduce această moşie, ai uitat?

— Ai spus că-ţi displac doar detaliile plictisitoare. Ei bine, draga mea, am destui angajaţi care să se ocupe de detalii plictisitoare, ceea ce înseamnă că tu vei fi liberă să porunceşti oricui. O sărută pe gât. Şi să-mi ţii patul cald.

Rosalind înghiţi în sec. Din greu.

— Presupun că printre acele „avantaje” de a mă căsători cu tine se numără şi faptul că-ţi voi ţine patul cald.

— Femeie cârcotaşă ce eşti, mormăi el. Să-ţi demonstrez din nou că amândoi am considera asta un avantaj?

O sărută pe buze, şi Rosalind simţi că întreg sufletul îi este răpit din trup. Fiecare simţ deveni mai acut, însăşi pielea ei se simţi mai fierbinte. Pentru o clipă, se bucură de senzaţie, răspunzând sărutului cu toată dragostea pe care i-o purta.

Însă când el trase de pătură, îşi reveni. Cu un gest îndârjit, se desprinse din braţele lui şi se îndepărtă, ţinând pătura lipită de ea precum un scut.

— Rosalind? întrebă el îngrijorat.

— În regulă.

— În regulă, ce?

— Mă voi căsători cu tine.

Oftatul lui de uşurare se auzi desluşit în poiană.

— Bine. Acum vino lângă mine să sărbătorim.

Numai Griff putea rosti cuvântul *sărbătorim* cu o

voluptate pură. Ea se înfioră simţind ispita cea mare, însă se opuse. Nu se putea culca din nou cu el până ce nu afla dacă temerile ei erau sau nu întemeiate. Aproape că recunoscuse mai înainte că-l iubea; dacă se culca din nou cu ea, cu siguranţă că nu putea să se abţină să nu o spună cu glas tare. Iar mândria ei nu o lăsa să-şi dezvăluie sentimentele până ce nu devenea mai sigură în ceea ce-l privea.

— Nu, protestă ea, ceilalţi vor observa că nu suntem acolo dacă nu ne întoarcem curând.

Păşi către ea.

— Daniel va avea grijă să nu fim deranjaţi.

— Nu, spuse ea cu hotărâre. Sunt… puţin…

Puţin obosită? Somnoroasă? Abia se înserase. Ce justificare putea să aibă? Spre surprinderea ei, chiar el îi oferi scuza potrivită.

— Te doare, desigur. O privi rapid pentru a se scuza. Nu m-am gândit. Erai virgină şi am fost cam… prea energici când am făcut dragoste. Ai nevoie de timp să te refaci.

Se folosi numaidecât de raţionamentul lui, deşi n-o durea nici pe departe atât de rău cum credea el.

— Da, aşa e. Î-îmi pare rău…

— N-ai niciun motiv să-ţi cer scuze. Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară scuze. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu vei putea fi pregătită din nou atât de curând. Păşi mai aproape de ea să-i mângâie obrazul. Merg pe teren neexplorat, scumpa mea, din moment ce eşti prima virgină pentru mine.

— Ar fi bine să fiu şi ultima, îl avertiză ea. Indiferent de ce i-am promis lui Daniel, nu voi juca rolul de soţie tolerantă pentru *tine.* Dacă îţi găseşti vreo amantă după ce ne căsătorim, jur că îţi tai paloşul sau cum i-oi fi zicând tu.

— Ai grăit ca o adevărată amazoană. Dar nu-ţi face griji, draga mea. Nu-mi doresc o soţie tolerantă. Nici nu-mi doresc o amantă. Te vreau pe tine şi nu am nevoie de

nimeni altcineva, pentru restul vieţii.

Suna atât de bine, chiar perfect. Suna prea bine, se gândi ea în vreme ce el se apleca să o sărute.

Nu exista decât o modalitate pentru a se asigura în privinţa intenţiilor lui şi pentru a-i înlătura orice temeri. Astă-seară trebuia să se ducă la papa cu blestemata aceea de cutie şi să-l oblige s-o deschidă, să-l oblige să-i spună ce anume conţinea. Probabil că nimic – era aproape convinsă că în cutie nu se afla nimic important.

Se ruga să nu conţină nimic important.

Pentru că dacă se dovedea că Griff minţea în privinţa motivelor pentru care se căsătorea cu ea, acest lucru ar fi ucis-o.

Capitolul 18

Nicio altă emoţie nu este sădită atât de adânc în inima omului precum invidia.

Richard Sheridan, director britanic de teatru
şi dramaturg, *Criticul*

O jumătate de oră mai târziu, după ce se îmbrăcară şi porniră către casă, Griff nu putea să scape de senzaţia de nelinişte care îl supăra. Nu înţelegea de ce se simţea aşa. Ar fi trebuit să fie extaziat, acum că avea ceea ce-şi dorea. Tot ceea ce-şi dorea.

Obţinuse acceptul lui Rosalind în ciuda faptului că mărturisise că minţise. Ea fusese de acord să se mărite cu el. Spusese că ţine la el. Chiar îl ameninţase că-l va castra dacă-şi va găsi vreodată o amantă, ceea ce lui i se păru extrem de promiţător. Cu siguranţă gelozia ei însemna că

simţea mai mult decât dorinţă faţă de el.

Şi obţinuse certificatul, sau avea să-l obţină în ziua nunţii în condiţiile în care contele se ţinea de promisiunea făcută. Făcuse acest lucru fără să o determine să renunţe la sentimentele faţă de el, datorită hotărârii lui prudente de a nu-i împărtăşi toată povestea.

Cu toate astea nu era foarte sigur de ea. Îi aruncă o privire în timp ce treceau pe lângă conac, pe sub o fereastră care aruncă o lumină slabă pe chipul ei. Părea… gânditoare, distantă. Oare ştia…

Nu, de unde să ştie? Nu era decât o reacţie a faptului că-şi pierduse virginitatea şi o reacţie a schimbărilor pe care acest lucru le produsese. Pentru că dacă ar fi ştiut adevărul, n-ar fi fost de acord să se mărite cu el. Era aproape convins de asta.

Totuşi, va trebui să-i spună în cele din urmă. În ce situaţie dificilă era! Pentru a-şi câştiga locul în Camera Lorzilor şi deci în acea delegaţie, trebuia să-şi facă publice pretenţiile la titlu. Însă dacă ar fi făcut public acest lucru, fie înainte, fie după ce se căsătorea cu Rosalind, ea l-ar fi ucis.

Scoase un geamăt. Nu exista nicio cale să facă asta fără să o înfurie?

Desigur că exista, nu era nevoie să ştie cum obţinuse el certificatul. Asta putea să rămână între el şi conte. Iar să se folosească de asta ar fi schimbat prea puţin situaţia familiei, pentru că odată ce el se căsătorea cu Rosalind, s-ar muta la Swan Park şi totul ar fi ca înainte. Putea chiar să-i permită tatălui ei să rămână în dormitorul principal. Până la urmă, nu era un bărbat răzbunător.

*

Ar mai fi rămas mica problemă privind transferul public al titlului de la tatăl ei către Griff. Asta n-ar fi durat

mai mult de-o lună în Camera Lorzilor. Înaintea tuturor colegilor tatălui ei şi a numeroşi ziarişti, fără îndoială. Tatăl ei stigmatizat drept infractor, surorile ei, compătimite, iar minciuna lui pentru a o cuceri fluturată în faţa ochilor ei.

Scoase din nou un geamăt. La naiba, nu era corect! Merita titlul acela; era al lui! Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că voia să se însoare cu ea după tot ceea ce-i făcuse tatăl ei, la dracu'!

— Dacă mai gemi o singură dată la modul ăsta, Griff, spuse ea cu voce joasă, voi crede că regreţi că m-ai cerut în căsătorie.

Privirea i se aţinti asupra ei.

— N-am regrete în această privinţă, crede-mă.

Era adevărat, Dumnezeu era martor. Indiferent de ce dificultăţi putea aduce căsătoria, voia să se însoare cu ea mai mult decât orice altceva în viaţă. Cu excepţia acelui loc în cadrul delegaţiei, însă avea să găsească o modalitate de a le obţine pe ambele. Poate că tatăl ei urma să fie atât de generos încât să-şi dea obştescul sfârşit din cauza bolii la momentul potrivit.

Îl cuprinse un sentiment de vinovăţie fiindcă-şi dorise ca acest lucru dureros pentru ea să se întâmple. Gemu din nou. Observând privirea ei neliniştită, spuse repede:

— Încerc să mă gândesc cum să ne facem intrarea. Nu vreau să te fac de ruşine în faţa familiei. Mai există vreo modalitate de a intra în casă fără să fim văzuţi?

— Nu-mi spune că n-ai reuşit să afli toate intrările secrete din Swan Park în timpul peregrinărilor tale.

— Constat că faptul că am făcut dragoste nu ţi-a amorţit limba aia ascuţită, milady. Foarte bine. Se opri, o luă în braţe şi intră pe uşa principală. Putem intra oricând astfel. Să scăpăm de toate întrebările deodată.

— Lasă-mă jos, afurisitule! şuieră ea, privind rapid către ferestrele pe lângă care treceau. Lasă-mă jos!

— Cum doreşti. O lăsă jos, deşi continuă să o

îmbrăţişeze până ce-i fură un sărut. Un sărut foarte pasional şi delicat care îl făcu să-şi dorească mai mult.

Ea se desprinse de el, respirând rapid, cu buzele înroşite.

— Există o altă intrare acolo, în spate. Arătă cu degetul către un şir de garduri vii. Duce către una dintre scările servitorilor.

Când ajunseră la uşa mică, ea o deschise, însă el o prinse de braţ şi o opri.

— Te las să urci singură. Voi intra prin faţă şi le voi distrage atenţia, spuse el.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

El ridică din umeri.

— Presupun că a sosit vremea să le spunem despre mascaradă, dacă Daniel nu le-a spus deja. Asta ar trebui să le distragă atenţia. *Se* ruga ca Daniel să nu fi spus tot, însă. Cobori la cină după ce intri?

Ea îşi feri privirea, probabil stânjenită.

— Eu… ăă… cred că voi mânca în camera mea astă-seară. Trebuie să fac o baie.

— Vrei să mă alătur mai târziu când faci baie?

— Normal că nu! se opuse cu o îmbujorare evidentă.

El chicoti.

— Presupun că va trebui să aştept până ne căsătorim.

Îl privi precaută.

— Cu siguranţă că nu ai fi atât de depravat încât să faci baie cu mine.

— Draga mea, mă tem că voi fi un soţ tare depravat. Rânji fără jenă. Ştii foarte bine că acesta este motivul pentru care ai acceptat să te măriţi cu mine.

Ea pufni, însă nu se obosi să-l contrazică.

— Presupun că nici nu intră în discuţie să mă strecor în dormitorul tău la miezul nopţii, nu?

— Normal că nu intră în discuţie!

El oftă zgomotos. Dar era în regulă. Probabil că ar fi

trebuit să se vadă cu tatăl ei între patru ochi ca să-i explice minciuna. Cu puţin noroc, faptul că Griff era dornic să se însoare cu Rosalind îi va potoli mânia provocată de înşelăciune.

Nu că bătrânul ar fi avut vreun motiv să se mânieze, având în vedere că nici el nu era fără pată. Însă. Dacă se înfuria, contele ar fi putut să-i spună lui Rosalind despre certificat şi ar fi fost mai bine dacă Griff reuşea să preîntâmpine acest lucru. Într-adevăr, s-ar putea să fie mai bine dacă Griff se ţinea cât mai departe posibil de tatăl ei până la căsătorie.

— Rosalind, spuse el, luându-i mâna într-ale lui. Va trebui să merg curând la Londra, măcar ca să verific dacă lucrurile decurg cum trebuie la Knighton Trading. Şi vreau să mergi cu mine.

— Dar Griff, asta nu s-ar cuveni deloc – ştii doar! Una e să… ştii tu… în secret… dar nu putem lăsa pe toată lumea să creadă că…

— Poţi să o iei pe una dintre surorile tale ca însoţitoare în scurta călătorie – cu siguranţă că Helena ar fi de acord.

— Şi *papa?* Şi moşia?

— Juliet poate să rămână să se îngrijească de tatăl tău, cum face şi acum. Nu se va întâmpla nimic cu moşia câteva zile. Îi mângâie degetele. Odată ce ajungem în Londra, mama mea te poate însoţi, iar acest lucru ar trebui să mulţumească pe toată lumea.

Pentru o clipă, ea păru uimită, după care îşi reveni.

— O, da, am uitat că ai o mamă. Sunt atât de obişnuită să mă gândesc la tine ca la domnul Brennan, care era orfan… Se întrerupse, în glas citindu-i-se o uşoară urmă de învinuire. Mă tem că va mai dura o vreme până să reuşesc să îmi dau seama de adevăratul tău caracter.

Cuvintele ei îl loviră în plin. Cu hotărâre, o strânse în braţe şi o sărută atât de profund că era aproape indecent,

după care se retrase cât să se uite la ea.

— Asta este tot ce-ai nevoie să ştii în privinţa caracterului meu, draga mea.

El îi simţi respiraţia tremurătoare; părea zăpăcită. Slavă Domnului pentru pasiunea pe care dulcea lui Atena o resimţea firesc, căci era cea mai bună armă care o ţinea legată de el. Şi trebuia să o folosească des în acest scop.

Pe buze îi apăru un zâmbet uşor. Cu siguranţă asta nu reprezenta o încercare prea grea.

Mulţumirea lui deveni şi mai mare în clipa în care ea nu se opuse îmbrăţişării lui.

— Când vrei să plecăm? şopti ea în timp ce el îi mângâia părul frumos şi ciufulit.

— Poimâine, dacă este posibil. Va trebui să rezolv nişte probleme cu tatăl tău în privinţa căsătoriei, desigur, iar tu şi Helena va trebui să vă faceţi bagajele. Dar nu văd niciun motiv de amânare.

Sunt multe de făcut la Londra, şi vreau să vezi şi tu Knighton Trading, locul de unde izvorăsc toate păcatele, adăugă răutăcios.

Ea pufni.

— Bănuiesc că nu locul în sine, ci proprietarul este cel vinovat de păcate.

— Da, şi vom continua aşa chiar şi după căsătorie. Îi prinse sânul în palmă şi se aplecă să-i şoptească: Tot soiul de păcate.

Ea îi împinse mâna la o parte.

— Destul cu astea acum, Griff. Dacă ne prinde cineva aşa, voi muri de ruşine. Trebuie să intru înainte ca să vină cineva să mă caute.

— Foarte bine. Prinzându-i mâna într-a ei, o sărută. Noapte bună, draga mea. Ne vedem la micul dejun. Mergi şi fă baie acum şi să visezi la mine în timp ce-ţi speli mica şi dulcea…

— Suficient, Griff! Deşi îi aruncă o privire dojenitoare,

în vreme ce se grăbea să intre pe uşă, o auzi râzând după ce o închise în urma ei.

Oftă. Cum naiba avea să reziste până la nuntă? Fără îndoială că va deveni un pasionat al băilor reci înainte să se poată întoarce în patul ei, căci a doua zi aveau multe de făcut. Cu Helena în calitate de însoţitoare pe drumul către Londra şi cu mama ei ca însoţitoare odată ce ajungeau acolo, nu aveau să fie prea multe ocazii după plecarea lor.

Ei bine, abstinenţa n-avea decât să facă noaptea nunţii să fie şi mai plăcută. Un rânjet îi apăru pe chip. Intenţiona să obţină cea mai scurtă perioadă de logodnă din istorie. Cunoscând-o pe Rosalind, nu avea să se opună.

Când intră în casă, majordomul îl anunţă că toată lumea era la cină. Sosise momentul să înfrunte mânia celorlalte fete Swanlea. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ce credeau ele; singura de care îi păsa era Rosalind, iar ea deja fusese de acord să se mărite cu el.

Intră în salon şi se aşeză.

— Bună seara tuturor. V-a povestit Daniel despre micul nostru subterfugiu?

— Daniel? întrebă Lady Helena.

— Subterfugiu? întrebă Lady Juliet.

Oftă, după care începu să explice. Daniel nu spuse nimic, ci continuă să mănânce, iar Griff îşi dădu curând seama care era motivul. Acel irlandez afurisit voia să-l vadă pe Griff stânjenit.

Iar Griff se simţi exact aşa pe durata orei ce urmă. Le servi lui Lady Helena şi lui Lady Juliet aceeaşi justificare pentru mascaradă pe care i-o oferise şi lui Rosalind, fără să ia în seamă privirea iscoditoare a lui Daniel. Înainte ca masa să se termine şi după ce răspunsese la sute de întrebări eschivându-se cât de mult posibil, se pomeni condamnat fără sfială de cele două surori.

— Aşadar, ne-ai minţit? întrebă Lady Juliet pentru a cincisprezecea oară. Te-ai prefăcut în tot acest timp?

— Da, da, spuse Griff nervos.

Rosalind a fost mai înţelegătoare, la naiba. Dacă ea îl putea ierta, de ce naiba nu l-ar putea ierta şi ceilalţi?

— Nimic nu s-a schimbat cu adevărat, cu excepţia faptului că eu voi fi cel care se va căsători cu sora voastră, şi nu Daniel...

— Care ne-a minţit, ca şi tine, îl întrerupse Lady Helena, privindu-l cu furie pe omul lui Griff. Fără îndoială că v-aţi distrat pe seama noastră, râzând de prostia noastră şi...

— Ascultă, răspunse Daniel, nu a fost chiar aşa. Totul a fost ideea lui Griff. Eu n-am fost de acord de la bun început, dar lucrez pentru el, aşa că am făcut ce mi s-a spus. Credeţi-mă, nu mi-a făcut plăcere să vă mint pe toţi.

Juliet îl bătu pe mână cu înţelegere.

— Desigur că nu ţi-a făcut plăcere.

Din câte se părea, acum că nu trebuia să se mărite cu uriaşul acela neîndemânatic sau să vadă cum sora ei se sacrifică pentru a se mărita cu el, putea să stea prin preajma lui fără grijă.

— Ştim cu toţii că eşti un om bun, domnule Knight... vreau să zic, domnule Brennan. Îl privi ironic pe Griff. Şeful tău a fost cel care s-a purtat urât, foarte urât, într-adevăr.

Griff se uită furios la Juliet.

— Înainte să începi să-l scuzi pe Daniel de orice vină, ar trebui să ştii că el a ales să facă asta. Nu eu l-am forţat. A fost de acord cu tot pentru că primeşte o compensaţie foarte mare. Două sute cincizeci de lire, mai exact.

— Două sute cincizeci de lire! Lady Helena păru uluită când auzi despre ce sumă era vorba şi îi aruncă lui Daniel o privire plină de dispreţ. Presupun că n-ar trebui să mă aştept la mai mult din partea unui bărbat care a fost contrabandist şi *Dumnezeu mai* ştie ce. Cum ai putea rezista unei sume atât de mari, până la urmă? Din tonul ei, părea ofensată. Şi-apoi, probabil că a fost nevoie de o sumă

mare ca să fii de acord să suporţi o vizită la noi, fetele bătrâne cele plictisitoare.

Îşi aruncă şervetul şi începu să se ridice, însă Daniel o prinse de braţ.

— Ascultă, Lady Helena…

— Dă-mi drumul, şopti ea, cu privirea licărind din pricina lacrimilor. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti plătit pentru amabilitatea ta – pentru biliard şi că ai curtat-o pe Rosalind şi… Erai plătit să le distrezi pe fetele bătrâne. Ei bine, cu siguranţă ţi-ai câştigat banii. Ne-ai păcălit pe toţi.

Când Daniel începu să protesteze, iar Lady Juliet interveni pentru a-l apăra, Griff clătină din cap şi plecă. Îi lăsă să rezolve problema între ei. Nu avea niciun chef să-şi bată capul cu două femei arţăgoase în acea seară. Până la urmă, tot mai trebuia să se confrunte şi cu un conte arţăgos şi se temea că-şi va irosi astfel toată răbdarea.

Deşi Griff nu fusese încă în apartamentul personal al contelui, ştia unde se afla aceasta. Biroul în care o întâlnise pentru prima oară pe Rosalind şi unde se luptase cu Daniel era situat în acea aripă, pe acelaşi etaj. Aşa că avu nevoie de numai câteva minute să-şi dea seama pe unde se găsea dormitorul contelui.

Se aşteptase întru câtva să găsească un servitor aşteptând ordinele lordului în faţa încăperii, însă nu văzu pe nimeni. Poate că omul dormea. Oare trebuia să se întoarcă? Nu, cu cât avea mai curând o discuţie cu contele, cu atât mai bine. Deschizând uşor uşa, privi înăuntru. Îi luă un moment să se adapteze la lumina slabă ce venea de la singura lumânare aflată pe noptiera contelui.

Însă dintr-o privire scurtă, observă că bărbatul se ridicase în fund, deşi părea să aibă ochii închişi. După ce Griff intră şi se apropie de pat, se gândi ce să facă. Oare pur şi simplu dormea? Sau poate dormea întotdeauna aşezat în fund, cu o lumânare aprinsă?

Un lucru era clar – era în mod evident mai bolnav

decât crezuse Griff. Contele avea numai cincizeci şi ceva de ani, deşi arăta de şaptezeci. Un şuierat îngrijorător se auzea când respira, iar pielea de pe faţă atârna ca un giulgiu. Întreaga încăpere duhnea a vin şi urină şi moarte, dându-i fiori lui Griff, căci îi amintea în mod dureros de camera în care zăcuse tatăl lui în urmă cu mulţi ani.

Aproape că se hotărâse să revină devreme în dimineaţa următoare, în clipa în care contele deschise ochii şi-l văzu. Înainte să apuce să spună vreun cuvânt, expresia pe jumătate adormită a contelui se preschimbă în groază. Înşfăcând cearşaful la piept, se cufundă în pernă.

— Aşadar, ai venit după mine, nu-i aşa? rosti el gâfâind. Aşa începe judecata de apoi? Sunt purtat către mormânt de bărbatul căruia i-am greşit cel mai mult?

Griff îngheţă în umbră. Ce naiba? Niciuna dintre fiice nu spusese nimic despre demenţa tatălui lor. Nenorocitul visa cu ochii deschişi?

— Ar fi trebuit să ştiu că te vor trimite. Contele tuşi, fără să-şi mute privirea de la Griff. Cine altcineva să mă conducă în iad, dacă nu tu, Leonard?

Atunci îşi dădu seama. Mama lui spusese întotdeauna că semăna leit cu tatăl lui, însă până atunci crezuse că exagerase, în mod evident, nu o făcuse.

Începu să păşească în lumina lumânării de lângă pat, pentru ca bărbatul să-l vadă mai bine, după care avu o ezitare. Un impuls misterios îl făcu să întrebe cu asprime:

— Şi ce-ai făcut de ar trebui să te conduc în iad?

Ochii contelui ardeau.

— Nu mă chinui, fantomă. Ştii ce-am făcut. Dar încerc să îndrept lucrurile. Te rog… dacă îmi mai dai numai câteva săptămâni să repar ce-am făcut, îmi voi îmbrăţişa de bunăvoie soarta.

— Să repari ce-ai făcut? Sângele îi fierbea în vene. Şi cum ai de gând să faci asta?

— Fiul tău se va căsători în curând cu Rosalind a mea.

Asta va îndrepta lucrurile.

Îi luă o secundă lui Griff să-şi amintească de faptul că, în realitate, contele credea că Rosalind se mărita cu Daniel. Iar Daniel era domnul Knighton.

— Când se vor căsători, continuă contele cu respiraţia grea, îi voi da certificatul de căsătorie, dovada faptului că este legitim.

— De ce nu i-l dai acum? De ce să aştepţi până după nuntă? Deşi Griff intenţiona să se însoare cu Rosalind oricum, voia să audă cum se justifică bătrânul şi cum încearcă să-şi motiveze acţiunile condamnabile în faţa unei instanţe mai puternice.

— Nu-ţi pot spune dacă fiul tău este furios pentru ceea ce s-a întâmplat. Pare binevoitor, dar ştiu că are tot dreptul să mă urască. Dacă îi dau certificatul, ar putea să ne distrugă.

Griff îşi încleştă pumnii.

— Dar eşti de acord că are tot dreptul să te urască, să vrea să te distrugă.

— Pe mine, da. Dar nu pe familia mea.

— Aşadar, i-ai nega legitimitatea naşterii dacă nu se însoară cu fiica ta.

— Nu! Jur că nu! Rămase fără aer, ţinându-şi mâna pe pieptul scofâlcit. I-aş da documentele chiar şi fără. Nu vreau să mor având pe conştiinţă faptul că este considerat bastard pe nedrept.

Griff fu uluit. Oare vorbea serios? Oare un om pe moarte ar minţi o fantomă? Griff scrâşni din dinţi. Poate. Un om care nu vrea să moară ar spune orice.

Vocea contelui deveni stăruitoare.

— Nu înţelegi, Leonard? îmi iubesc fiicele la fel de mult cum îl iubeşti tu pe fiul tău. Trebuia să încerc asta mai întâi, să mă asigur că viitorul fetelor mele e asigurat. Tuşi. Altfel ce se va alege de ele după moartea mea?

Contele era cât se poate de sincer, asta era sigur.

Griff fu cuprins de un sentiment copleşitor de vinovăţie. Cum puteau motivele contelui, care păruseră înainte atât de condamnabile, să pară acum atât de uşor de înţeles?

— Cred că-ţi va plăcea de Rosalind a mea ca soţie pentru fiul tău, continuă contele cu voce scăzută. Trase adânc aer în piept, tuşi puţin, după care reuşi să se controleze. Are un temperament afurisit şi deşi nu este la fel de drăguţă precum cea mică, este…

— Rosalind este un înger! spuse Griff. Nu meriţi o fiică atât de bună ca ea!

Bărbatul clipi către el.

— Aşadar o cunoşti? Da, presupun că fantomele cunosc pe toată lumea. Ar trebui să-ţi placă de ea – seamănă cu Georgina la vârsta ei.

— Georgina? şopti Griff, amintindu-şi de ceea ce spusese Daniel, că pe mama lui o cunoştea contele.

Aşezându-se mai bine, contele se chinuia să respire. Când putu vorbi din nou, spuse:

— Nu te mai urăsc pentru că ai câştigat-o. După ce am găsit-o pe Solange a mea, m-am mulţumit fără Georgina. În fond, Solange mi-a dat cele trei fete.

Cuvintele pluteau în mintea lui Griff. Ce voia să spună ticălosul – fără Georgina?

Faţa bătrânului se întunecă.

— Însă când mi-ai furat-o prima oară, n-am putut suporta. Altfel, n-aş fi reacţionat niciodată atât de imprudent. Cu siguranţă că înţelegi ce am simţit în acea zi… Se chinuia să respire. Când am fost să-ţi văd copilul, cel care mi-a distrus viitorul. Ai fi deţinut în curând titlul şi Swan Park. După ce le primea moştenitorul tău. Şi o aveai şi pe femeia pe care o iubeam.

Contele fusese îndrăgostit de mama lui? Iar Griff nu ştiuse asta? Mama lui nu vorbise niciodată despre aşa ceva. Dar poate că nici ea nu ştiuse. Griff îşi ţinea respiraţia, temându-se să nu-l întrerupă pe celălalt din vorbit. Şi în

acelaşi timp se temea şi să-l lase să continue.

Contele privea pe lângă Griff de parcă ar fi privit înapoi către trecut.

— Şi eu? Eu nu aveam nimic. Tu o aveai pe Georgina, iar eu nu aveam nimic.

Cuvintele îl făcură pe Griff să se înfioare. Ştia cum este să rămâi fără nimic.

După care se blestemă că simţise milă pentru el. Bărbatul care-i luase totul era chiar blestematul de conte, pentru numele lui Dumnezeu!

— N-ar fi trebuit să mă inviţi în vizită, spuse contele cu glas sugrumat. Griff îşi aminti că bărbatul credea că vorbeşte cu tatăl lui Griff. Era prea tenant, prea uşor să fur certificatul de căsătorie când ai plecat să aduci copilul.

— Şi trebuie să fi aflat că oficiul de căsătorii din Gretna Green arsese, îl îmboldi Griff, fascinat de ideea de a-şi auzi bănuielile confirmate.

Swanlea încuviinţă.

— Bătrânul conte însuşi mi-a spus. Şi ştiam că nimeni nu va găsi niciodată vreun martor la nuntă.

Nu, se gândi Griff fioros, nu în Gretna Green, unde singurii martori erau străini de cele mai multe ori.

Vocea contelui era ca un murmur subţire.

— Nu a fost bine ce-am făcut, ştiu. De câte ori nu mi-am spus asta în ultimii treizeci de ani? Şuieră pentru un moment. Însă am crezut că vei trăi, blestemat să fii. Nu trebuia să mori atât de tânăr. M-am gândit că, după ce va muri contele, vei rămâne conte pentru tot restul vieţii, dar că după moartea ta, oricare dintre fiii mei va deveni conte. Aşa era corect.

Swanlea începu să încuviinţeze ca şi cum ar fi fost singur de acord cu ceea ce spunea şi cu gândurile lui greşite.

— Mi-am zis că mi-a furat-o pe Georgina, aşa că familiile noastre ar trebui să împartă titlul. Înainte ca

Leonard să moară, fiul lui va fi destul de înstărit. De ce să aibă nevoie de un titlu?

— Dar *nu* era înstărit! şuieră Griff. A rămas fără bani, cu o mulţime de datorii şi cu o mamă pe care să o sprijine financiar!

— Ştiu! Contele aproape că se sufocă din nou, după care continuă: Am încercat să-i trimit Georginei bani, însă nu a vrut să-i ia.

— Mincinosule!

— E adevărat! Ştii că este adevărat! Şi nu era prea mult de trimis. Ce-aş fi putut face mai mult, Leonard? Deja aveam soţie şi le aveam şi pe fiicele mele. Să recunosc că am furat titlul ar fi însemnat să-mi ruinez familia. Iar tu aveai un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! Şuieră din nou, iar trupul îi tremura. Putea să-şi facă avere şi aşa a şi făcut! Te-a făcut mândru de el. Eu nu aveam decât fete şi nu puteam fi sigur de viitorul lor.

— Nu aveai nevoie de un fiu, să te ia naiba! Erai sănătos. Ar fi putut să-ţi fad şi tu avere. Dar ai fost prea laş pentru asta. Ai preferat în schimb să laşi un biet băieţel de doisprezece ani să sufere. Amărăciunea durerii din trecut se simţi în cuvintele pe care tocmai le rostise. Ai stat şi-ai privit cum alţi băieţi îl numeau „bastard” pe nedrept. N-ai făcut nimic când a fost silit să se asocieze cu contrabandişti şi cu hoţi ca să scape de datorii. Şi ai rămas la moşia ta cea comodă fără să ţii cont de el, în vreme ce el înfrunta dispreţul celor care îi erau egali de drept, pentru că de asta era nevoie ca să-şi obţină succesul!

— Însă l-a obţinut! Băiatul este mai bogat decât am fost eu vreodată!

Protestul aprig îl făcu pe conte să tuşească, lucru pe care Griff îl privea cu un amestec ciudat de furie şi îngrijorare. Voia să şteargă cuvintele contelui, să nu ţină seama de ele, să le micşoreze efectul. Însă nu reuşi. Pentru că, în ciuda a ceea ce îndurase, avusese într-adevăr succes,

atât de mult încât de fapt contele fusese nevoit să-i ceară ajutorul. Era greu să urăşti un om al cărui ghinion fusese atât de mare încât trebuia să-i ceară ajutorul chiar persoanei faţă de care greşise. Unui om care se stingea lent şi în dureri.

Însă omul acela nu merita mai mult. În fond, Griff nu era singura persoană faţă de care greşise contele.

— Şi Georgina? întrebă Griff tăios odată ce tusea contelui se opri. Dacă ţi-a păsat de ea, cum ai putut să o laşi să sufere? Cum ai putut să mă laşi... să-l laşi pe fiul meu să fie numit bastard când o făcea să sufere atât de mult pe ea?

O durere prea mare ca să fie numai de ordin fizic schimonosi chipul contelui.

— Eram tânăr şi prost. Cred că mi-am dorit să sufere şi ea, cum sufeream eu. Te-a ales pe tine în locul meu pentru că urma să fii conte. Aveam şi eu ceva perspective, dar până să vii tu, ea intenţiona să se mărite cu mine. Ştii că aşa era. Încă mă iubea în ziua în care v-aţi căsătorit. Mi-a spus.

Griff explodă de furie.

— Minţi, boşorogule! Ieşi la lumină cu pumnii încleştaţi. Minţi! Mama nu te-a iubit niciodată! Niciodată!

Contele rămase cu gura *căscată,* după care deveni alb ca varul, încet, privi prin cameră parcă pentru a-şi da seama de locul în care se află, gâfâind. După aceea ridică un deget tremurând pentru a arăta către Griff.

— T-Tu nu eşti Leonard! Eşti cât se poate de viu! Cine eşti? Spune-mi cine eşti, la naiba!

O voce obosită de femeie răspunse de undeva din spatele lui Griff.

— Este fiul lui Leonard, *papa* – şi este cât se poate de viu.

„Nu!” se gândi Griff, pălind. „Nu, nu se poate să fi auzit!”

Se întoarse încet şi o văzu pe Rosalind stând în prag, însă ea refuză să-l privească. Se uită pe lângă el către tatăl ei, iar chipul îi tremura de durere.

„O, Doamne, cât auzise din discuţie? Cât de mult?” I se făcu rău la stomac.

Intră ţinând la piept o cutie de fier. În mod evident, de-abia făcuse baie, căci purta o rochie mai puţin formală, iar părul ei strâns strălucea. Era ca şi cum privea spre rai de pe luntrea care o ducea spre iad.

Apoi îşi încrucişă privirea cu a lui, iar trădarea evidentă din ochii ei sugera că auzise mult prea mult. Griff simţi că privirea îi pătrunse până-n inimă.

— El, *papa,* este vărul tău, continuă ea. Marsden Griffith Knighton. Mă tem că el este adevăratul domn Knighton.

Capitolul 19

Tot astfel, proştii ce-i cred pe-nvăţătorii mincinoşi
îndură greu, dar nici amăgitorul
Nu scapă de pedeapsă!

William Shakespeare, dramaturg englez,
Cymbeline

„De ce trebuia să am dreptate?” se gândi Rosalind.

De ce nu putea fi totul aşa cum spusese Griff – o minciună simplă, prostească, pe care o regreta acum că voia să se însoare cu ea?

Desigur, el nu voia într-adevăr să se însoare cu ea, nu? Voia altceva. Şi pentru că auzise cea mai mare parte a conversaţiei cu *papa,* ştia că are tot dreptul.

Îşi dorea tare mult să nu fi venit în dormitorul lui sau

să nu se fi oprit când auzise vocea lui Griff. Ar fi fost mult mai fericită dacă nu ar fi ştiut. Însă, odată ce prinsese firul conversaţiei, nu mai putuse pleca nici dacă ar fi picurat-o cineva cu ceară.

Deşi picioarele i se înmuiaseră, păşi către patul tatălui ei.

— De cât timp… eşti aici? întrebă Griff cu glas răguşit.

Îi aruncă o privire, suficient cât să vadă cât era de palid, aproape la fel cum era tatăl ei.

— De când *papa* vorbea despre cum „să îndrepte lucrurile”.

Apoi se întoarse către tatăl ei, care cerceta uluit trăsăturile lui

Griff. Greu de crezut că tatăl ei cel bolnav fusese cândva atât de lipsit de inimă. Dintotdeauna fusese ţâfnos şi certăreţ, însă nu crezuse că poate fi atât de crud. Cu toate astea, ştia că povestea lui era adevărată, pentru că avea sens dacă punea la cap toate amănuntele acestei piese de teatru nereuşite.

Acum înţelesese de ce Griff răspunsese atât de furios când îl numise bastard. Acum înţelesese de ce îi făcuse pe plac tatălui ei, de ce minţise şi ceea ce urmărise de fapt.

Inima îi fu zdrobită, ca străpunsă de ace de gheaţă. Şi da, acum ştia de ce voia să se însoare cu o fată bătrână, dizgraţioasă, ca ea.

Se apropie de pat, înainte să o podidească lacrimile şi să se dea de gol.

— Tată, dă-mi cheia de la cutie.

Privirea i se aţinti asupra ei.

— Knighton a spus că se va căsători cu tine. Tuşi convulsiv, după care clătină din cap. Dar… era celălalt Knighton – cel blond.

— Rosalind se va căsători cu *mine,* spuse Griff. Nu cu „cel blond”. Eu *sunt* Knighton, cum a spus şi fiica ta.

— Nu e nevoie să mai vorbeşti despre căsătorie, Griff,

şopti ea, neîndrăznind să-l privească. Îţi voi da ceea ce doreşti. Sunt sigură că este în cutie. Se uită furioasă către tatăl ei. Este înăuntru, nu-i aşa? Dă-mi cheia. Acum!

— Rosalind, draga mea… începu Griff.

— Te rog, nu, îl imploră ea, termenul lui de alint torturând-o. Şi-aşa este destul de dificil. Nu înrăutăţi lucrurile prefăcându-te.

Încercând să nu plângă, strânse cutia şi mai tare în braţe, fără să-i pese că îşi rupea rochia din cauza colţurilor ascuţite, întorcându-se, îşi şterse pe furiş lacrimile. Nu voia să se piardă în prezenţa lui. La naiba, nu voia!

— Să mă prefac? repetă Griff. Că vreau să mă însor cu tine? La dracu', nu mă prefac deloc!

Ea clătină din cap.

— Nu înţelegi? Poţi *obţine* acum certificatul! Nu este nevoie să te însori cu mine pentru asta. Ţi-l voi da, îţi aparţine. Dacă aş fi ştiut că *papa* îl va oferi ca să te convingă să te însori cu vreuna dintre noi… dacă mi-ar fi spus ce conţine cutia când m-a rugat s-o păstrez în siguranţă…

Lacrimile o sugrumară, oprindu-i-se în gât. Încercă să-şi revină cum putu mai bine, după care se apropie de pat şi se uită urât la tatăl ei.

— Dă-mi nenorocita aia de cheie, *papa!*

Tatăl ei clipi, însă întinse mâna sfios pe sub cămaşa de noapte şi scoase un lanţ subţire de care atârna o cheie. Rosalind nici măcar nu mai încercă să descâlcească lanţul. Îl înhăţă dintr-o smucitură, după care luă cheia şi o înfipse în încuietoarea cutiei. Degetele îi tremurau atât de rău că nu reuşi din prima s-o deschidă.

În acea secundă, Griff veni lângă ea şi îşi aşeză mâna pe braţul ei.

— Te rog, draga mea, să o lăsăm aşa. Nu-mi pasă de asta acum.

— Nu-ţi pasă? Se răsuci de lângă el, strângând cutia

încuiată la piept de parcă era singurul lucru care o putea ţine la suprafaţă într-o mare a amăgirii. Îi înfruntă privirea îndurerată. Nu spune că nu-ţi pasă de asta, Griff Knighton, pentru că minţi! Ţi-a păsat suficient cât să vii aici şi să faci schimb de identitate cu omul tău. Să petreci fiecare clipă liberă cotrobăind prin casă. Şi când am început să te bănuiesc, ţi-a păsat suficient cât să foloseşti fiecare şiretlic ca să scapi de mine.

„Chiar şi seducţia”, se gândi ea, deşi nu îndrăzni să menţioneze asta de faţă cu tatăl ei.

Coborî vocea atât de mult, încât păru că şopteşte îndurerată.

— Iar când ţi-ai dat seama că nu-l vei putea găsi singur, ţi-a păsat suficient de asta cât să accepţi condiţiile tatălui meu şi să-i ceri uneia dintre fetele bătrâne Swanlea să se mărite cu tine. Aşa că nu-mi spune că nu-ţi pasă de asta, pentru că minţi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu crezi…

— Iată-l! strigă ea, deschizând brusc cutia. Scoase un teanc de hârtii şi le frunzări până ce dădu peste cea care arăta mai ciudat, de la Gretna Green. Aruncându-le deoparte pe celelalte – cutia, hârtiile şi tot – merse până la Griff cu certificatul în mână. Iată-l! repetă ea, fluturându-l ca o nebună. Este al tău. Ia-l! Şi-apoi cară-te, să te ia naiba!

— Nu plec! Nici nu se uită la hârtie. Nu fără tine!

— Nu trebuie să plece, draga mea, îi întrerupse tatăl ei, mai ales dacă ia hârtia aia. Odată ce are hârtia, nu va mai fi moşia noastră, înţelegi? El este contele de drept. Va merge cu certificatul înaintea Colegiului Heralzilor şi a Camerei Lorzilor, iar titlul şi tot locul acesta îi vor aparţine.

— Înţeleg foarte bine asta, *papa.* Îl lovi pe Griff cu certificatul peste piept. Dar spre deosebire de tine, nu-mi pasă. Pentru că a fost a lui de la bun început. Pur şi simplu pentru o vreme i l-ai furat tu.

Deşi obrajii tatălui se îmbujorară din cauza ruşinii, nu

renunţă.

— În acelaşi timp, trebuie să mă gândesc la voi, dragile mele. Dacă se însoară cu una dintre voi, nu va trebui decât să aştepte să mor eu. Dacă nu se însoară cu una dintre voi şi rămâne şi cu certificatul, o să mă târască prin tribunale. Cu toţii vom îndura ruşinea publică şi s-a zis cu viitorul vostru.

Rosalind simţi că i se face rău de la stomac atunci când îşi dădu seama de acest lucru neplăcut. Îl privi pe Griff neîncrezătoare:

— Asta intenţionai să faci cu el dacă l-ai fi găsit în timpul căutărilor tale? Aşa e?

Griff ezită să dea un răspuns suficient cât ea să citească răspunsul de pe chipul său.

— Nenorocit lipsit de inimă, spuse ea. Lăsând certificatul să cadă pe podea, la picioarele lui, se roti către uşă.

Griff o prinse de braţ şi-o trase înapoi.

— La dracu', n-aş lăsa niciodată pe niciuna dintre voi în sărăcie. Deja luasem hotărârea de a mă îngriji de voi. Nu am nimic cu voi, doar cu el. Întreabă-l pe Daniel dacă nu mă crezi. Însă am nevoie de dovada aceea că sunt legitim, şi da, aveam de gând să o găsesc singur. Este exact cum am spus după-amiază – când am venit aici, nu intenţionam să mă însor.

— Până când te-ai văzut nevoit pentru că nu puteai găsi blestemăţia aia de certificat!

— Nu! Poate că am venit aici cu alte intenţii, dar asta s-a schimbat. Te-am cerut de soţie pentru că vreau să fii soţia mea! O răsuci ca să-l privească, prinzându-i braţele foarte strâns. Doar nu te răzgândeşti şi nu te mai măriţi cu mine din cauza asta, naiba să te ia!

— Ascultă-l pe Knighton, spuse din pat tatăl ei cu voce tremurată. Ştii care este datoria ta faţă de familie, fetiţo.

Când ea se încordă, Griff îl privi cu mânie pe tatăl ei.

— Gura, bătrâne! Nu vezi că mai rău faci? Chiar nu-ţi cunoşti *deloc* fiica?

Înjurând încet, se întoarse din nou către ea. Lumina răspândită de lumânare nu lăsa să i se vadă mai deloc chipul, însă acest lucru părea potrivit din moment ce ticălosul nu-şi arătase deloc adevărata faţă până acum.

— Ascultă-mă, draga mea. Dacă ai auzit întreaga discuţie, atunci probabil că m-ai auzit cum te-am descris ca un înger în faţa tatălui tău. Ai auzit, nu?

Mici frânturi din conversaţie i se strecurară în minte. Da, auzise, însă printre toate celelalte dezvăluiri, nu acordase prea multă atenţie acestui lucru. Pentru că ea nu spuse nimic, el continuă:

— Un bărbat care este silit să se însoare cu o femeie vorbeşte astfel despre ea? Nu crezi că dacă aş fi vrut să mă însor cu tine doar pentru a obţine certificatul, aş fi ales-o pe cea care ar fi fost cea mai dornică de căsătorie şi cel mai uşor de convins? Nu crezi că aş fi ales-o pe Juliet dacă m-ar fi interesat doar să mă însor, nu şi cu cine?

— Ştiai că n-aş lăsa-o niciodată pe Juliet să se mărite cu tine, răspunse ea cu înfocare. Iar Helena nu s-ar mărita nici cu tine, nici cu altcineva, aşa că am rămas doar eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, chiar trebuie să fii întotdeauna atât de încăpăţânată?

— Da, aşa sunt eu! Credeam că ştii asta când m-ai cerut de soţie. Am crezut chiar că… îţi plăcea asta puţin.

— Îmi plăcea. Îmi place. Îmi place asta şi multe alte lucruri la tine. Privindu-l pe furiş pe tatăl ei, o trase mai aproape şi rosti mai încet: Credeam că am fost foarte clar după-amiază în privinţa sentimentelor mele faţă de tine. Privirea lui furioasă se opri asupra buzelor ei. Crezi că faptul că am făcut dragoste a fost doar teatru? Că m-aş putea preface că doresc o femeie, că m-aş preface că sunt gelos când de fapt nu simt nimic pentru ea?

— De ce nu? Ai pretins că eşti fiul unui tâlhar, că eşti

om de afaceri şi fost contrabandist. Te-ai prefăcut a fi pe jumătate irlandez. Dacă nu l-ai fi citat atât de mult pe Shakespeare, aş fi crezut că te-ai prefăcut şi că l-ai citit pe Shakespeare. Adineauri te-ai prefăcut că eşti fantomă. Când îşi aminti iar de toate minciunile lui, se chinui să tragă aer în piept, ca să continue. Şi... şi prima oară când ne-am sărutat, a fost doar prefăcătorie. Ai recunoscut chiar şi asta.

— Am recunoscut că a început prin a fi prefăcătorie. Cu siguranţă că nu aşa a fost până la final. Iar faptul că am făcut dragoste cu tine după-amiază a fost cea mai frumoasă experienţă a vieţii mele, adăugă în şoaptă.

Rosalind simţi că se înmoaie. Nu, nu-l putea lăsa să-i facă asta!

— Griff, nu ştiu de ce te încăpăţânezi să continui cu minciuna asta! Ai certificatul – ţi-l dau fără să cer nimic în schimb. Înţeleg de ce ai făcut-o, chiar înţeleg. Am auzit ce ţi-a făcut *papa.* Lacrimile o podidiră. „Doamne, cât suferise Griff din cauza lui *papa.”* A fost un lucru îngrozitor, oribil să-i facă aşa ceva unui copil, continuă ea. Cum i-ai spus şi tu, ai tot dreptul să-l urăşti, să-ţi doreşti să-l distrugi. Nu te învinovăţesc pentru asta. Aşa că nu este nevoie să te însori cu mine din vinovăţie sau alte motive. Ia certificatul şi lasă-mă în pace!

— N-am să te las niciodată în pace, mă auzi? Cât priveşte vinovăţia, dă-mi voie să te lămuresc că nu vinovăţia, care nu e un lucru egoist, mă face să vreau să mă însor cu tine. Sunt complet egoist. Te vreau. Am de gând să te fac a mea. N-ai cum să mă convingi să nu mă însor cu tine.

Fu uluită să vadă pe chipul lui cu câtă hotărâre spunea asta. Doamne, oare chiar îşi dorea să se însoare cu ea? Dar de ce? Tot nu-i dăduse niciun alt motiv decât simpla dorinţă. Cu toate acestea, părea sincer. Din păcate, nu era acelaşi bărbat cu care crezuse că se va căsători.

— Şi dacă nu mai vreau să mă mărit cu tine?

Păru atât de şocat de parcă cineva îl pocnise în moalele capului cu un baros.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

— Văd că ţi se pare surprinzător că o fată bătrână fără viitor ar refuza o ofertă de căsătorie venită din partea unui tânăr moştenitor de titlu bogat şi chipeş. Cei mai mulţi oameni ar crede că-s proastă. Smulgându-se din strânsoare, îl privi cu furie. Dar sunt cam proastă, după cum ştii deja şi nu-mi pasă prea mult de ceea ce cred ei. Ignoră geamătul scos de tatăl ei. N-am nicio intenţie să mă însor cu un bărbat pe care-l înţeleg atât de puţin, ale cărui scopuri în viaţă sunt atât de diferite de ale mele.

Furia schimonosi trăsăturile lui Griff într-un mod dizgraţios.

— De ce sunt diferit acum de persoana care eram după-amiază? Păreai extrem de dornică să te măriţi cu mine atunci.

— Asta era înainte să aflu că minciuna ta cea elaborată era menită să te ajute să te răzbuni pe *papa* făcându-l de ocară în mod public şi, totodată, pe mine şi pe surorile mele.

— Răzbunare! Se răsuci şi plecă de lângă ea. Tu şi Daniel cu minţile voastre înguste! Nu este vorba despre răzbunare.

— O, nu? Atunci despre ce e? De ce altceva ai fi vrut să furi acel certificat şi să-l foloseşti pentru a-i lua titlul tatei? Ai o avere, o companie care prosperă. De ce ai nevoie de un titlu?

Pentru un moment, Rosalind crezu că n-are să primească niciun răspuns, pentru că el privea în gol, cu gâtul încordat atât de tare că lui Rosalind i se păru că-i vede pulsul.

— Am o companie prosperă, da. O privi sfidător. Dar cât timp va mai fi prosperă dacă nu voi încerca să o îmbunătăţesc şi să găsesc noi pieţe de desfacere? Anul

viitor, o delegaţie va merge în China pentru a reglementa comerţul în afara Companiei Britanice a Indiilor de Est. Fiecare firmă comercială din Anglia urmăreşte să obţină un loc în acea delegaţie, inclusiv eu. Fiind un bastard cu un trecut scandalos, nu am prea multe şanse să fiu luat în seamă, în calitate de conte în Camera Lorzilor însă…

Rosalind simţi că i se frânge inima.

— Desigur. Din punct de vedere politic, ai fi candidatul ideal. De aceea trebuie să-ţi demonstrezi legitimitatea cât mai curând posibil, nu-i aşa? Trebuie să acţionezi înainte ca deciziile să fie luate. Înţeleg.

Clipi ca să-şi înlături lacrimile. Da, înţelegea prea bine. Daniel spusese că Knighton Trading însemna totul pentru Griff, iar acum îşi dădea seama cât de adevărat era acest lucru.

— Este pur şi simplu o chestiune practică, de afaceri, explică el cu acel ton extrem de pedant pe care-l folosea întotdeauna când vorbea despre metodele lui lipsite de scrupule utilizate în folosul companiei. Dacă aş fi putut găsi o altă modalitate de a face asta, aş fi făcut-o, dar nu am găsit. Cu toate astea, îmi voi recăpăta titlul în modul cel mai discret posibil, din respect pentru familia ta.

— Aşadar, când m-ai cerut în căsătorie după-amiază, tot mai voiai să foloseşti certificatul de îndată ce puneai mâna pe el? Pentru că el nu răspunse, ea înţelese că da, ar fi făcut-o. Ce intenţionai să faci – să te căsătoreşti cu mine şi apoi să-l târăşti apoi pe tatăl meu bolnav prin Camera Lorzilor ca pe urmă să poţi face public că este cel mai odios dintre uneltitori? O merită, recunosc, dar este tatăl meu, până la urmă. Credeai că te voi susţine?

Ferindu-şi privirea, Griff începu să tragă fără încetare de lavalieră. Ea spera să se sugrume cu afurisita de lavalieră.

— Speram… adică, intenţionam… la dracu’, nu m-am gândit până acolo. Privirea i se mută înapoi la ea. Dar am

presupus că atunci când vei cunoaşte circumstanţele îţi vei da seama că aveam dreptul la titlu.

Lucrul cel mai trist era că ea îşi dădea seama de acest lucru. Pur şi simplu sperase că el va fi suficient de generos cât să nu-ţi exercite acest drept. Însă era destul de clar că nu-l cunoştea deloc. Printre calităţile lui Griff nu se număra generozitatea. Daniel se înşelase în această privinţă – Griff nu numai că nu ţinea cont de sufletul lui; el pur şi simplu nu avea suflet.

— Ascultă aici, omule, protestă tatăl ei din pat. N-ai spus că voiai să foloseşti acel certificat înainte de moartea mea, făcându-le de ruşine pe fiicele mele!

O tristeţe jalnică o copleşi.

— Ba da, *papa.* Mă tem că exact asta avea de gând să facă domnul Knighton. Presupun că încă are de gând.

— De ce nu? spuse Griff în apărarea lui. Am dreptul la asta, la dracu'!

Rosalind oftă. În tot acest timp, *papa* crezuse că planul lui genial îl va salva de mânia lui Griff şi le va aduce un viitor ei şi surorilor ei. În schimb, deschisese uşa grifonului, iar acum că grifonul sosise nu mai voia să plece fără comoara lui.

Ei bine, exista cu siguranţă o comoară pe care nu o putea obţine.

— Da, titlul acela îţi aparţine de drept. Dar eu, nu.

Pe chipul lui Griff se citi o expresie de panică.

— Ce importanţă are certificatul? Nu schimbă nimic! Vom trăi aici după ce ne căsătorim, iar familia ta va locui şi ea tot aici. Da, poate că va fi o perioadă scurtă de scandal, dar oamenii vor uita de asta. Niciuna dintre voi nu s-a sinchisit de părerea lor până acum. Nu văd de ce-ar conta acum.

Rosalind se gândi la încercarea disperată a lui Juliet de a nu rămâne fată bătrână şi la sensibilitatea Helenei în privinţa şchiopătatului ei.

— Nu, de ce-ar conta? spuse ea ironică. Surorile mele sunt deja fete bătrâne, în fond. Nu-şi pot găsi soţi chiar şi având titlu, aşa că dacă-l pierd, cui îi pasă? Cui îi pasă dacă vor fi bârfite pe la spate? Nu ai de ce să te preocupi de surorile mele, nu-i aşa? Sunt fiicele unui bărbat care s-a purtat urât cu tine, aşa că nu ai niciun motiv să le aperi reputaţia.

Un val de roşeaţă năvăli pe chipul şi gâtul lui Griff.

— Desigur, ceilalţi mă vor bârfi şi pe mine, dar nu pe faţă dacă mă voi căsători cu tine. Nimeni nu ar îndrăzni să râdă în mod public de soţia noului conte de Swanlea, cu toată averea şi influenţa lui. Însă în particular mă vor dispreţui. Voi fi singura dintre surori care a fost suficient de isteaţă cât să se mărite cu contele pentru a-şi salva familia de la ruină. Îşi înăbuşi lacrimile din nou. Voi fi sora desfrânată.

— Să nu mai vorbeşti niciodată despre tine aşa! izbucni Griff. Şi de când îţi pasă ţie ce cred ei despre tine, la dracu'? Nu tocmai ai spus că nu-ţi pasă?

— Ideea este că ţie nu-ţi pasă de ce se va întâmpla cu mine sau cu familia mea atâta vreme cât îşi vei atinge scopul. Ai face orice pentru Knighton Trading – chiar să te asociezi cu contrabandişti sau să-i calomniezi pe cei nevinovaţi – aşa că nu văd ce loc ar putea avea o simplă femeie ca mine în viaţa ta? Ei bine, nu mă pot mărita cu un bărbat căruia îi pasă atât de puţin de mine.

Se răsuci şi ieşi, fiindu-i teamă să mai rămână. Odată ajunsă în cameră, departe de el, putea să se simtă distrusă.

Când îl auzi că o strigă, mări pasul. Nu voia să-l lase să o influenţeze cu vorbele lui seducătoare, pentru că acum ar fi fost mult prea uşor de impresionat.

Dacă l-ar uri, ar fi uşor. Dacă l-ar putea vedea ca pe cel mai mare ticălos, ar putea pune ordine în universul ei din nou şi l-ar putea alunga de-acolo.

Însă nu-l putea uri, ştiind cât de urât se purtaseră alţii

cu el. Caracterul lui Griff se datora tatălui ei, aşa că ea nu-i putea reproşa nimic lui Griff. În timp ce el şi tatăl ei vorbeau, ea rămăsese uimită pe loc, dându-şi seama de toate ramificaţiile îngrozitoare, imaginându-şi cum trebuie să fi fost viaţa lui Griff ca bastard. Sărăcia lui bruscă şi nejustificată îl împinsese să facă lucruri îngrozitoare. Ruşinată, îşi amintise morala ei ridicolă din parcul cu căprioare. El făcuse ceea ce putuse în urma unei trădări mizerabile, iar ea îl condamnase pentru asta.

Lacrimile îi şiroiau pe obraz. El îşi petrecuse întreaga viaţă încercând să recupereze ceva ce-i aparţinuse dintotdeauna şi totul numai pentru că tatăl ei cel necugetat şi nemilos, printr-un act meschin rupsese în două viaţa lui Griff şi pe a mamei lui.

Îşi şterse lacrimile. Deşi îl înţelegea într-adevăr, nu putea lua parte la aşa ceva. Poate că tatăl ei îi smulsese lui Griff inima din piept, dar asta nu însemna că ea trebuia să se mărite cu învelişul gol.

Auzind sunete în spatele ei, privi înapoi, apoi se panică atunci când îl văzu pe Griff apropiindu-se cu paşi mari. Dacă o prindea singură, n-ar fi putut niciodată să se menţină pe poziţii. Din păcate pentru ea, putea să o facă să uite de orice bine intenţii…

Alerga după ea, iar ea se răsuci alarmată, întrebându-se cum să scape de el. N-avea să reuşească să ajungă în dormitor. Se afla aproape de biroul tatălui ei, dar nu avea cheile ca să se încuie înăuntru.

După aceea zări o sabie antică, fixată pe perete. Apucând-o, o flutură înaintea ei tocmai când Griff o ajunse din urmă.

— Stai deoparte, m-auzi? Am terminat-o cu tine! Nu mă voi mărita cu tine, aşa că lasă-mă în pace!

Lumina lumânării intensifica expresia hotărâtă de pe chipul lui Griff.

— Dacă ai impresia că te voi lăsa să pleci de lângă

mine acum, eşti nebună. Nu voi lăsa ca lucrurile să se schimbe între noi, Rosalind.

Păşi către ea, plin de curaj, iar ea se dădu înapoi, apropiindu-se de uşa deschisă a biroului, din spatele ei. Poate că porecla lui era o născocire, însă i se potrivea de minune. Asemenea unui grifon, avea instincte de prădător şi era obsedat de ceea ce era al lui şi, exact ca un grifon, ar fi făcut orice ca să-şi păstreze comoara.

Sabia se clătina în mâna ei.

— Voi… voi folosi asta! ţipă ea, să se convingă atât pe ea, cât şi pe el. Te voi castra cu ea, jur!

El se opri, ridicând dintr-o sprânceană.

— Din câte-mi amintesc, ai ameninţat că vei face asta doar dacă-mi voi găsi vreo amantă. Şi nu s-a întâmplat.

Fu cuprinsă de disperare. Cum putea fi atât de orb?

— O, dar ţi-ai găsit. Ţi-ai găsit amantă cu mult înainte să mă cunoşti pe mine, una la care nu vei renunţa nicicând.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— Knighton Trading – o amantă mai pretenţioasă decât ar fi orice altă femeie. Este o amantă cu care nu pot concura.

Asemenea leului care reprezenta jumătate din grifon, o urmări.

— Ce vrei de la mine? Să renunţ la interesele Knighton Trading? Asta vrei?

Ea se dădu înapoi, intrând în birou, căci nu avea unde altundeva să meargă. Cum putea folosi sabia să-l rănească?

— Nu vreau nimic de la tine.

Nimic din ceea ce avea dreptul să pretindă, în orice caz. Voia ca el să renunţe la acea parte din planurile lui care însemna să-i facă familia de ruşine. Voia ca lui să-i pese de ea atât de mult. Voia ca el să o iubească.

— Nimic din ceea ce-ai putea să-mi dai nu mă atrage cât să mă mărit cu tine. Ai distrus ceea ce simţeam pentru

tine.

Teama se ivi pe chipul lui pentru o clipă, după care dispăru.

— Nu te cred. Înşfăcă o lumânare din sfeşnic şi păşi pe urmele ei către camera întunecată. Refuz să cred că femeia care a împărtăşit fiecare amănunt intim cu mine după-amiaza asta ar putea să nu mai simtă brusc nimic doar pentru că urmăresc ceea ce îmi aparţine de drept. Închise uşa în urma lui, după care aşează lumânarea în sfeşnicul de lângă uşă. Încă îţi pasă – ştiu că-ţi pasă.

Dorul din glasul lui o chinuia. Cum îndrăznea să facă apel la sentimentele ei după ce le călcase în picioare mai adineauri?

— Nu ştii nimic despre mine, nici despre ceea ce simt eu, ticălosule, şopti ea cu durere în glas.

El păru şocat.

— Acum că ştii că nu sunt, nu mai poţi să-mi spui că sunt un bastard?

— O, dar eşti! Pe dinăuntru, eşti un bastard autentic! Nu cumva asta te-a transformat într-unul? Faptul că ţi s-a spus tot timpul că eşti?

Clătină din cap obosit.

— Tatăl tău e cel care m-a transformat într-unul, scumpa mea. Dar este dispus să repare asta, aşa că nu înţeleg de ce te opui tu.

— Nu mă opun faptului că s-a oferit să facă asta. Mă opun numai faptului că ai acceptat oferta lui când ştii ce consecinţe vor exista pentru familia mea…

— Familia ta nu contează, nu pricepi? ţipă el. Singurii care contează suntem noi!

— Nu şi pentru mâne!

— La naiba, Rosalind, eu… îşi feri privirea uitându-se în camera întunecată, cu ochii trişti şi pustii. Înţeleg de ce eşti furioasă. N-ar fi trebuit să te mint în privinţa intenţiilor mele. Privirea lui se aţinti din nou asupra ei. Însă nu ţi-am

spus pentru că nu voiam să se întâmple exact asta! Nu voiam să faci greşeala de a crede că problema dintre mine şi tatăl tău influenţează ceea ce simţim noi unul pentru celălalt!

Păşi înainte ca pentru a o atinge, iar ea ridică sabia în dreptul pieptului său.

— N-Nu te a-apropia, se bâlbâi ea.

— Sau ce? Ai să mă înjunghii? Maxilarul lui se încleştă. Poate că nu ţii cont de convenienţe, dar nu cred că-ţi omori iubiţii. Şi ştim amândoi că n-ai putea să mă castrezi vreodată.

— Nu mă provoca! strigă ea cu glas răguşit şi-i apăsă cu vârful săbiei pe pantaloni.

Cu o expresie care trăda o hotărâre sumbră, Griff apucă lama săbiei, înşfăcând-o atât de strâns că dacă ea s-ar fi mişcat chiar şi foarte puţin, i-ar fi despicat mâna. Rămase nemişcată, cu privirea fixată pe mâna lui care ţinea oţelul săbiei.

— Dă drumul săbiei, draga mea, îi porunci el. Ştii că nu vrei să mă răneşti.

Blestemat să fie, căci avea dreptate!

— Şi dacă vreau? Dacă vreau să te rănesc la fel de mult cum mă răneşti tu pe mine?

Vina se citi clar pe chipul lui.

— N-am vrut să te rănesc, jur. Iar dacă pentru un moment aş crede că într-adevăr nu-ţi mai pasă de mine, că vrei să-mi faci rău, aş pleca astă-seară şi nu m-aş mai întoarce. Dar nu cred asta cu adevărat, şi n-o crezi nici tu.

— Pentru că nu se potriveşte planurilor tale, şopti ea.

— Pentru că nu este adevărat. Dădu drumul lamei săbiei, dar numai pentru a-şi aşeza palma pe mâinile ei, de unde ţinea sabia. Te rog, draga mea… nu mă izgoni.

În voce i se simţea o nevoie reală, că Rosalind nu se opuse când el înclină sabia pentru a o îndepărta dintre ei, nici când o desprinse dintre degetele ei amorţite. Însă în

clipa în care o luă în braţe, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— O, Doamne, nu plânge, scumpa mea, rosti încet el, ştergându-i lacrimile. Sufăr şi eu când plângi.

— Atunci să rupem logodna asta blestemată, stărui ea.

— Nu pot. Îi atinse cu buzele părul, fruntea, tâmpla. Am nevoie de tine mult prea mult.

— Să-ţi încălzesc patul, vrei să spui…

— Nu, pentru mai mult de-atât, şopti el, sărutând-o uşor pe linia părului. Şi tu ai nevoie de mine. Ştii că ai.

Chiar avea nevoie de el – asta era problema. Că avea nevoie de el mult mai mult decât avea el nevoie de ea. Poate că nu avea suflet, însă cu siguranţă că avea toate celelalte „părţi” la locul lor şi părea să considere că dacă avea două părţi din trei, era perfect acceptabil. Ea nu era de aceeaşi părere.

Cu toate acestea… *Nu mă izgoni,* cuvintele lui, îi răsunară în minte în timp ce el îi acoperea chipul cu sărutări, cu sărutările lui ispititoare care întotdeauna o făceau să simtă că se topeşte. Cu el, trupul ei avea o voinţă proprie. Când îi săruta urechea, trăgând apoi uşor de pielea moale a lobului cu dinţii, ea tremura de dorinţă şi da, şi de nevoie.

Oh, *de ce* trebuia să o influenţeze mereu în acest fel? O înfăşurase deja în aripile lui de grifon lacom, iar ea nu ştia cum să se elibereze. Cum putea să reziste când bărbatul pe care îl iubea o ţinea lipită de trupul pe care-l dorea atât de mult?

— Vreau să-mi fii soţie, draga mea. Îşi petrecu degetele prin părul ei ud, scoţându-i agrafele până ce părul îi căzu pe umeri. Vreau să-mi fii parteneră pe timp de zi şi iubită pe timp de noapte. Vreau să-mi porţi copiii…

Rosalind se dădu înapoi şi îl privi cu ochii mari. *Copii?*

— Nici măcar nu te-ai gândit la asta, nu? Ei bine, eu

m-am gândit. Punându-şi mâna pe stomacul ei, o roti într-un cerc mic. Poate că exact în acest moment copilul nostru creşte în pântecul tău – nu este nevoie decât să fi făcut dragoste o dată. Poţi să spui că nu vrei niciun copil cu mine?

Lumânarea de deasupra lor îi lumina chipul într-un fel aproape ireal. Îşi strecură mâna în rochia ei legată cu cordon pentru a-i atinge sânul, şi din moment ce nu purta cămăşuţă, ţinea în mână pielea ei goală.

— Poţi să-mi spui că gândul de a-l alăpta pe fiul nostru sau pe fiica noastră la sânul tău nu te încântă aşa cum mă încântă pe mine? Durerea surdă pe care o transmitea glasul lui ea o resimţea în suflet. Nu poţi să spui că nu te încântă, nu?

Voi să protesteze, să spună că se înşelase, dar nici măcar nu putu să mintă în această privinţă. Se ura pentru asta, dar nu putea.

Când tăcerea se prelungi prea mult, privirea lui sclipi sălbatică şi aprigă.

— Mă gândeam eu.

— O, dar GrifF…

Îi înăbuşi protestul cu un sărut fierbinte, pasional. Cu atingeri lente, intense, îi exploră gura, în vreme ce limba lui se unea cu a ei într-un fel atât de delicios că o făcu să geamă. Mâna lui în interiorul rochiei ei îi mângâia sânul, şi ea se aplecă spre el, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului său.

Îl blestema pentru că se pricepea atât de bine să o ispitească. Trupul ei deja se înmuia, pregătindu-se pentru el. În vreme ce-i mângâia sânii, ei se treziră la viaţă, iar sfârcurile se întăreau în mici noduri la atingerile lui pătimaşe. Numai în clipa în care el începu să pipăie după şnurul rochiei Rosalind prinse curajul de a-şi desprinde buzele.

— Va fi bine, Rosalind, jur, şopti el. Respiraţia lui sufla

în obrazul ei, mirosind a vin şi îmbibată de căldura lui. Dă-mi doar şansa să ţi-o dovedesc. Dă-mi voie să-ţi amintesc cât de bine ne înţelegem, cât de bine ne simţim.

Îl privi drept în ochi şi simţi cum este cuprinsă de disperare. N-avea nevoie să-i amintească acum cât de bine se simţiseră când făcuseră dragoste. Fiecare moment de plăcere şi de fericire era întipărit în memoria ei.

Însă nu era de ajuns că făcuseră dragoste şi că se simţiseră astfel. Oricât de mult ar fi trezit pasiunea din ea, avea să se trezească întotdeauna dimineaţa dându-şi seama că n-ar putea să o iubească vreodată, că singura lui dragoste adevărată era afacerea lui. Nu se putea mărita cu el ştiind adevărul.

De parcă i-ar fi citit gândurile, îi prinse faţa în mâini, privind-o cu disperare neascunsă.

— Rămâi cu mine acum, şopti el. Lasă-mă să fac dragoste cu tine, scumpa mea Rosalind. Am nevoie de tine. Te vreau.

Ea ezită. Avea nevoie de el şi îl dorea şi ea, dar nu se putea căsători cu el. Şi cu cât stătea mai mult cu el, cu atât mai greu ar fi fost să-l refuze.

Simţi un nod în gât pe măsură ce îşi dădea seama ce avea de făcut. Mai târziu în această seară, avea să fugă din Swan Park, ca el să nu o înfrângă complet cu toate ispitele lui. Avea să-şi ia micile ei economii şi să plece la Londra.

Însă înainte să-l părăsească pentru totdeauna, avea să mai facă o dată dragoste cu el, să se mai bucure de încă o oră de fericire supremă. Încă o şansă de a-i demonstra ceea ce însemna de fapt să iubească, aşa încât el să-şi amintească de asta după ce îl părăsea.

— Da, şopti ea.

Apoi se abandonă în îmbrăţişarea lui.

Capitolul 20

O, cu toţii ne recunoaştem neajunsurile, acum;
aşa se obişnuieşte:
însă recunoaşterea e considerată răsplată;
de aceea nicicând nu le îndreptăm.

Fanny Burney, romancieră engleză, autoare de cronici şi ocazional de piese de teatru, *Camilla*

Lui Griff nu-i venea să creadă – o convinsese într-un sfârşit. Deşi fusese mai greu de data aceasta, o câştigase pentru totdeauna.

Însă chiar şi în timp ce amândoi încercau cu disperare să desfacă nasturii hainelor, să dezlege şnururi şi să lărgească noduri, o teamă ce nu-i dădea pace pusese stăpânire pe gândurile lui. Era cu adevărat a lui dacă numai pasiunea o ţinea lângă el?

De ce nu? Pasiunea era o forţă cât se poate de puternică, era adevărat, iar trupul lui deja stătea mărturie în acest sens, strigând nevoia de a o poseda, de a-i înăbuşi toată teama în locul cald dintre coapsele ei. Ce conta cum ajunseseră împreună? Cu timpul, avea să-l ierte pentru tot. Avea să o ţină în pat până ce îl ierta.

Îşi ignoră conştiinţa care urla, refuzând măcar să se gândească la faptul că ar putea să o piardă. Nu voia să o piardă, la naiba, nu din cauza asta. Avea să o împace în timp, iar astă-seară începea prin a o face să simtă că ia foc cu fiecare părticică a trupului. Din fericire, această după-amiază consumase destul din dorinţa lui, aşa încât acum putea face dragoste mai puţin nebuneşte. Avea de gând să folosească fiecare minut pentru a-i aţâţa şi a-i satisface

dorinţa. Voia să o facă să nu-şi regrete decizia şi să se asigure de acest lucru.

Îşi scoase haina şi vesta, apoi cămaşa, dar în vreme ce încerca să-şi desfacă nasturii de la pantaloni, rămase ca trăsnit văzând cum ea îşi dădea jos rochia de pe umeri. Cu un zâmbet la fel de seducător precum al Evei, o lăsă să-i alunece pe trupul delicios şi să cadă pe podea într-un morman de mătase.

Inima i se opri. Dedesubt avea jartiere din dantelă deschisă la culoare, ciorapi albi şi nimic altceva – nici cămăşuţă, nici jupon, nici chiloţi. Rosalind în toată splendoarea, sărutată de lumina lumânării, parfumată cu apă de trandafir şi toate îi aparţineau lui, fiecare centimetru din ea. Aproape că-i veni să se lase în genunchi. Cum Dumnezeu putea să se abţină să nu o posede pe loc?

*

În vreme ce stătea în picioare privind-o fără să scoată un cuvânt, pielea ei se înroşi uşor şi făcu un semn din cap către degetele lui rămase nemişcate în dreptul nasturilor pantalonilor.

— Ei bine?

— Nu încă. Dacă îi desfăcea acum, cu siguranţă că s-ar fi năpustit asupra ei ca un dement disperat, ori nu asta avea de gând. Vino cu mine, draga mea.

Supusă, îl lăsă să o îndrume către canapea.

— Stai jos, îi porunci el, iar ea făcu întocmai.

— Ce fa… începu ea când el îngenunche pe podea şi-i desfăcu picioarele. Ah!

O privi în ochi.

— Ţi-a plăcut când am făcut asta data trecută, în leagăn, nu?

Obrajii i se îmbujorară, coborî sfioasă privirea, însă încuviinţă.

Aplecându-se, rosti încet:

— De data aceasta va fi şi mai bine, promit. Apoi îi acoperi petalele moi cu buzele.

Doamne, cât îi mai plăcea să guste din locul acela atât de dulce. Parfumul ei de femeie îl înnebunea. Voia ca ea să-l implore, să vină la el şi numai la el pentru a o satisface. Simţea că nu deţinea stăpânirea absolută asupra ei, iar asta nu era suficient pentru el.

Cu toate acestea, nu ştia cât de mult avea să reziste. O putea devora complet acum şi tot nu s-ar sătura. Nimic nu i-ar putea satisface foamea pentru Rosalind decât o parte şi mai mare din Rosalind.

Mai mult, se gândi el, folosindu-şi degetele şi buzele şi limba pentru a o excita. Mai mult, mai mult, dicta nevoia lui. În curând, ispititoarea lui cea obraznică îi strângea capul, trăgându-l către ea, mişcându-şi şoldurile înainte. Îi mângâie pielea catifelată până ce simţi cum agitaţia ei se intensifică, iar ea începu să tremure sub buzele lui. Când într-un final ea ţipă şi se împinse în el, el crezu că va exploda în pantaloni.

Nu crezuse niciodată că satisfacerea unei femei putea avea un impact atât de puternic asupra bărbatului. Însă nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie precum Rosalind, care se dăruia complet, care se bucura de plăcerea produsă cu neruşinare. Fusese impresionat şi extrem de excitat.

Când ea îşi reveni cât să se poată uita la el cu privirea încă plină de satisfacţie, el spuse nerăbdător:

— Rândul meu.

În vreme ce ea privea cu pleoapele grele, el se ridică în picioare şi-şi scoase pantalonii, după care indispensabilii, rupând nasturii în grabă. Punând-o să se ridice, o îmbrăţişă pentru o clipă, sărutând-o, mângâindu-i sânii în vreme ce ea se legăna către el, năucită fiind încă de plăcere.

Apoi el se aşeză pe canapea şi o trase către el.

— Dar, Griff, spuse ea, privindu-l cu o inocenţă

aproape desăvârşită în vreme ce el o aşeza cu picioarele desfăcute în poala lui, femeile nu…

— Ba da, uneori, spuse el cu glas răguşit. Poţi ghici ce trebuie să faci sau să-ţi arăt eu?

Un zâmbet viclean apăru pe chipul ei.

— Cred că pot ghici.

Cu un instinct nefiresc, se ridică şi-l strecură înăuntru atât de lent, că avu impresia că murise şi a ajuns în rai.

— Doamne, Rosalind… da, o, draga mea… O prinse de şolduri şi o mişcă până ce se potrivi perfect, atât cât le permitea poziţia aleasă.

Îl prinse de umeri şi-l privi în ochi.

— Şi-acum?

— Acum faci dragoste cu mine… aşa cum am făcut eu dragoste cu tine la amiază, reuşi el să explice, deşi plăcerea intensă pe care o simţea fiind înăuntrul trupului ei dulce ca mierea îi tulburase toate gândurile.

— Adică aşa? întrebă ea, ridicându-se şi aşezându-se din nou, strâmtă ca o mănuşă, şi pasională şi superbă.

Era mult prea distras ca să poată face mai mult decât să încuviinţeze şi să-şi mişte şoldurile în sus, pentru a o îndemna să continue mişcarea.

Însă ea prindea repede, Atena lui, care-l călărea la luptă cu părul ei arămiu în loc de steag şi cu sânul ei generos în loc de platoşă. Acum că îi dăduse ocazia de a prelua controlul, ea fu întocmai ca o zeiţă a luptei, etalându-şi puterea de seducţie, cu trupul strâns în jurul mădularului lui, cu o insistenţă similară cu a lui. Doamne, avea să-l ucidă. Iar el nu putea decât să spere să facă asta des.

Privi în jos către el, cu părul prins într-o încâlceală minunat de bucle umede, care-i atârnau pe faţă şi pe umeri.

— Se poate spune că asta este… foarte obraznic?

— Foarte, spuse el. Însă noi, bastarzii… suntem

deseori obraznici... şi ne place ca şi femeile să fie la fel. Îi trase capul în jos pentru a o săruta, încolăcindu-i părul în mâna lui.

Cu cealaltă mână îi mângâie sânii. Îi adora sânii nemaipomeniţi. Simpla atingere a lor îl făcea nerăbdător să-i sărute, aşa că întrerupse sărutul pentru a-şi lipi gura de un sfârc mare, de culoarea prunelor. În clipa în care ea icni, el trase tare cu dinţii de vârful dulce şi fu răsplătit de data aceasta cu un geamăt îndelung de plăcere.

Împingea şi mai tare în ea, iar Rosalind înteţi ritmul, ca răspuns prompt la ritmul lui. Îl călărea puternic, Amazoana lui, învelindu-l în mătase fierbinte, absorbindu-l înăuntrul ei de parcă ar fi vrut să-l sleiască de puteri. Ar fi renunţat de bunăvoie la ele, cu condiţia ca ea să le folosească mereu în acest scop, numai în acest scop.

În curând, se apropiau tot mai mult de punctul culminant. Sfârşiră apoi lupta împreună, ritmul bătăii de tobe al împreunării lor izbucnind într-un apogeu atât de impresionant că amândoi scoaseră un ţipăt în clipa în care cedară, iar el îşi dădu drumul înăuntrul ei.

Rosalind se prăbuşi peste el, iar el o prinse strâns, cuprins de o bucurie intensă, care nu semăna cu nimic din ceea ce mai simţise vreodată. Era a lui, *a lui,* la naiba. Nu avea să o lase să plece vreodată.

Îi mângâie părul răvăşit şi o sărută pe tâmplă. Nu crezuse că va găsi vreodată o femeie ca ea în Warwickshire. Îşi dorea numai ca Swanlea să-l fi invitat mai devreme, căci ura fiecare zi pe care o trăise fără ea.

Sătul şi obosit într-un mod plăcut, Griff se aşeză pe canapea şi o trase peste el. Cu un oftat, îşi aşeză trupul peste al lui. Deşi nu era tocmai uşoară, îi plăcea să o simtă deasupra, ca şi cum sânii ei grei s-ar fi zdrobit de pieptul lui, iar capul ei stătea aşezat pe umărul lui.

Cu toate acestea, Rosalind abia suporta ca el să o ţină la modul acesta atât de intim, ştiind că-l va părăsi curând.

Însă când încercă să se ridice, el rosti încet:

— Mai stai puţin, draga mea. Vreau să te ţin în braţe. În voce i se simţea amuzamentul: Şi-apoi, dacă te mişti, îl vei trezi din nou pe cel mic.

Îşi sprijini bărbia de pieptul lui şi-l privi ca pe un ştrengar ce era.

— Ai un paloş tare încăpăţânat, domnule Knighton. Nu-l poţi ţine sub control?

— Se pare că nu. Şi-apoi, nu am niciun motiv să-l controlez când borcanul tău cu miere este atât de la îndemână.

— Borcanul cu miere? rosti ea. Să nu-mi spui că există nume şi pentru părţile intime ale femeilor.

— Probabil la fel de multe ca şi pentru un bărbat.

— Şi printre ele se numără şi nume folosite de Shakespeare? întrebă ea tăios. Serios, bărbaţii se comportă uneori ca nişte copii.

El chicoti.

— Cam aşa. Există o denumire care probabil ţi-ar plăcea – mănuşa lui Venus. De regulă poţi să-ţi dai seama din context. Mai ales acum că ştii exact cum funcţionează toate părţile tale intime.

De acest lucru avea să-i fie cel mai dor la Griff. Niciodată nu i se păruse ca este imorală sau dezgustătoare. Ei bine, aproape niciodată. Chiar şi atunci când i se păruse că este aşa, părea să-l excite mai mult decât să-l dezguste. Coborându-şi privirea, trasă un desen pe pieptul lui cu un deget, melancolică la gândul că avea să-l părăsească în curând.

El o prinse de mână şi o sărută în palmă.

— Pot să ghicesc ce-o să facem tu şi cu mine în timpul nopţii – în afară de a face dragoste, desigur. Tu o să găseşti o cale să descifrezi toţi termenii lui Shakespeare despre părţile intime, nu-i aşa, iubirea mea?

— Nu! protestă ea, după care rămase nemişcată.

Iubirea mea. Niciodată nu-i mai spusese aşa. Se agăţă de el, într-o confuzie oribilă. Poate că se grăbise prea mult cu hotărârea ei de a pleca în Londra. Poate…

Îl blestemă, căci ştiuse că asta se va întâmpla dacă-l lăsa să o seducă. Ştia că-i va întoarce sufletul pe dos. Simţindu-se pierdută, se desprinse de el şi merse către locul în care-şi lăsase rochia.

— Unde te duci? întrebă el cu voce răguşită.

— M-am gândit că ar trebui să mă îmbrac. Este târziu. „Prea târziu.”

— Speram să rămâi mai mult.

Dacă ar putea… Dar nu, nu ar merge.

— Nu putem, Griff. Cineva ne-ar putea găsi.

Avea nevoie de timp pentru a lua o hotărâre. Pentru că dacă pleca, trebuia să plece cât mai curând posibil, altfel el avea să o prindă din urmă pe drum. Trebuia să-i vorbească şi Helenei. Helena avea să o ajute oricum.

El se sprijini într-un cot.

— Foarte bine. Mergem în camera ta.

Rosalind îşi înăbuşi un geamăt.

— Nu, nu mergem. Dacă mergem acolo, riscăm să adormim, iar menajera ne va găsi împreună dimineaţă.

— Cui îi pasă? Oricum ne vom căsători.

Se gândi rapid la ceva.

— Ştiu… dar… ar fi jenant. Îşi trase rochia pe ea, încercând să nu ţină cont de dezamăgirea de pe chipul lui.

— În regulă. Presupun că mai pot aştepta până ne vom căsători. Se ridică şi-şi întinse picioarele, fiind în mod evident cât se poate de mulţumit de sine şi deloc stânjenit de goliciunea lui.

— N-ai de gând să te îmbraci? întrebă ea când văzu că el stătea acolo fără să facă nimic. Îşi încheie rochia.

— De ce te grăbeşti? Mă îmbrac într-un minut. Rânji la ea ca un desfrânat. Prefer să mă uit la tine cum te îmbraci.

Oftând, Rosalind se duse către locul unde hainele lui

stăteau făcute morman şi începu să le arunce către el.

— Ei bine, nu poţi face asta. Aş muri de ruşine dacă vreun servitor ar intra şi ne-ar găsi aici singuri.

Începu să-i arunce haina spre el, după care se opri, când ceva căzu din ea. Un pergament împăturit. Îl privi cu atenţie, simţind cum inima îi cade în stomac. Uluită, se aplecă să îl ridice. Deşi îl desfăcu, nu era totuşi nevoie. Ştia ce este. Nici măcar nu trebuia să o surprindă, însă cu toate acestea fusese surprinsă. Aproape că începuse să creadă că lui îi pasă de ea.

Fu cuprinsă de o mare tristeţe. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Pentru el, ea nu era decât o achiziţie – soţia iubitoare care se întâmpla să fie şi o destrăbălată. Însă cu siguranţă nu era o persoană pentru care să-şi schimbe planurile doar din pricina a ceea ce simţea ea.

Înlemnită, vârî hârtia înapoi în buzunarul hainei şi păşi către el. În vreme ce-i întindea haina, lacrimile i se strângeau în ochi. Probabil că el le văzuse, căci o prinse de mână înainte ca ea să scape.

— Rosalind…

— Bag de seamă că graba ta de a alerga după mine nu te-a împiedicat să iei mai întâi certificatul. Doamne fereşte să-l laşi să mai aştepte.

Numai după aceea o urmărise pentru a-i face declaraţii mincinoase.

— Măcar ştiu cum stau lucrurile între noi.

Încercă să se elibereze din strânsoarea lui, însă el nu voia să-i dea drumul.

— Asta nu are nimic de-a face cu tine sau cu ceea ce simt pentru tine. Este doar o afacere, atâta tot. Când ea refuză să-l privească, vocea îi deveni mai blândă. Dacă nu mă ocup de afaceri, draga mea, nu vom avea ce mânca, nu-i aşa?

Era tonul pe care *papa* îl folosea când sugera că „eu sunt bărbatul şi eu ştiu cel mai bine ce trebuie făcut”,

vocea care o scotea mereu din minţi. Faptul că-l auzea pe Griff folosind-o nu făcea decât să-i demonstreze că cele mai mari temeri în privinţa lui erau întemeiate.

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi vreo neghioabă. N-ai mai făcut asta niciodată, aşa că să nu îndrăzneşti să începi acum. Ştim amândoi că nu este vorba de afaceri aici şi cu siguranţă că nu influenţează ceea ce mănânc nici eu, nici tu.

Bălmăjind o înjurătură, îi dădu drumul mâinii şi începu să tragă de indispensabili cu mişcări smucite.

— Atunci despre ce crezi că este vorba? Te asigur că dacă aş vrea să mă răzbun pe tatăl tău, aş alege ceva mult mai devastator decât simpla pierdere a titlului. M-aş fi putut culca cu tine şi apoi aş fi putut să refuz să te iau de soţie, sigur că-ţi dai şi tu seama de asta. L-aş fi putut distruge financiar de cincisprezece ori până acum. Pentru numele lui Dumnezeu, l-aş fi putut chiar otrăvi! însă toate acestea ar fi fost în zadar, nişte prostii, şi da, greşite din punct de vedere moral. În ciuda a ceea ce crezi despre mine, sunt un individ moral. Credeam că mă cunoşti suficient de bine cât să-ţi dai seama că nu aş face asta pentru ceva atât de meschin precum răzbunarea.

— Nu, ai face-o pentru ceva atât de meschin precum ambiţia.

Sărind în picioare, Griff începu să se plimbe prin faţa canapelei.

— Ambiţia nu este deloc meschină. Fără ambiţie, n-ar exista Knighton Trading. Nu văd niciun motiv pentru care aş distruge şansele companiei de a obţine un segment comercial mai mare din comerţul cu China doar pentru că tu nu vrei ca nişte oameni să vorbească urât despre surorile tale.

Rosalind îşi ridică bărbia.

— Mă cunoşti, Griff – nu sunt la fel de „practică” aşa cum eşti tu. Se întâmplă să-mi pese mai mult de oameni

decât de proprietatea familiei sau de succesul afurisitei tale de companii.

— Îţi pasă de familia ta, poate, dar nu de mine. Mai degrabă le-ai scuti pe surorile tale de bârfa altora decât să vezi că am eu succes. Slavă Domnului că sunt o persoană practică. Nu dau ascultare bârfelor când iau hotărâri în folosul companiei mele şi a angajaţilor mei.

Oh, o făcea să sune atât de nobil. O făcea să sune de parcă ea era singura care-şi urmărea interesul în mod egoist. Însă ea nu se lăsa păcălită. Simţise emoţia din glasul lui mai devreme când îl înfruntase pe tatăl ei, când vorbise despre durerea pe care o simţise fiindcă era bastard. Asta era mai presus de orice motiv de ordin „practic”.

Îşi dădu seama de adevăr într-o clipă de inspiraţie, un adevăr simplu care-i sfâşia sufletul.

— Continuă să-ţi spui că toate astea sunt în folosul angajaţilor tăi, dar ştii cum stau lucrurile de fapt. Adevărul este că îţi pasă de bârfe. Îţi pasă chiar prea mult. Vocea îi fu sugrumată de suferinţă, atât pentru el, cât şi pentru ea. Urăşti faptul că nu ţi se recunoaşte legitimitatea. Îi deteşti pe toţi cei care te numesc bastard, pe toţi cei care te resping în societate pentru că te asociezi cu criminali, pe toţi lorzii care-ţi refuză accesul în cercul lor restrâns pentru că nu eşti legitim. Îţi doreşti acel titlu şi vrei să-l faci public, ca să li-l poţi arunca în faţă şi să-i faci să înţeleagă că ţi-au greşit cu toţii, că eşti mai bun decât au crezut ei întotdeauna.

Expresia lui îndurerată stătea mărturie că-i spusese exact adevărul.

— Ai încercat să-ţi arăţi valoarea prin succesul tău, continuă ea, însă acest lucru nu te-a mulţumit, aşa că vrei să găseşti o modalitate mai bună, mai impresionantă de a o face. Acesta este motivul real pentru care eşti dispus să sacrifici orice şi pe oricine ca să-ţi obţii titlul, nu-i aşa?

— Pe dracu’! replică el, însă chipul lui sugera altceva.

Era stăpânit de jignirea, de umilinţa şi de furia pe care le îndurase de-a lungul vieţii. Trebuia să le demonstreze celorlalţi cine era, deşi nu avea să reuşească niciodată. Nu putea fi niciodată mulţumit, indiferent de ce apogeu ar fi atins, pentru că întotdeauna se putea găsi cineva care să-l dispreţuiască. Şi-apoi, ceea ce-şi dorea cu adevărat era să umple spaţiul gol în care trebuia să se afle inima lui, iar bărbaţii aceia ridicoli din Camera Lorzilor nu puteau face acest lucru pentru el.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ţi-a făcut tata, Griff. Dacă aş putea schimba cele întâmplate, aş face-o numaidecât. Ţi-aş îndepărta durerea dacă aş putea. Dar nu pot. Trebuie să o faci tu singur. Şi procedezi complet greşit.

— Ai dreptul la propria părere, mârâi el, dar asta nu schimbă nimic.

— Da, ştiu.

De aceea nu se putea căsători cu el, de aceea trebuia să plece astă-seară. Pentru că opinia ei nu va schimba niciodată nimic pentru el, atâta vreme cât trecutul lui îi stătea în cale.

Se grăbi să ajungă la uşă, însă el i-o luă înainte şi o ţinu cu mâna, ca ea să nu poată ieşi.

— Nu schimbă nimic, repetă el. Ne vom căsători, indiferent de ce părere ai tu despre asta. Ai recunoscut că ţii la mine indiferent de presupusele mele defecte şi nu-ţi dau voie să-ţi retragi spusele, la naiba!

Ea ridică privirea şi-i văzu chipul, simţind noduri dureroase în stomac. Probabil că nu avea să-l mai vadă o bună bucată de vreme. Într-o izbucnire de tandreţe, îşi puse mâna pe obrazul lui dur. Bietul ei grifon chinuit. Ştia acum de ce ţinea la averea lui şi de ce-şi distrugea adversarii. Cineva îi furase comoara cu multă vreme în urmă, iar acum se simţea în siguranţă numai când strângea şi mai mult. Din păcate, nu rămânea loc pentru dragoste în mijlocul

acestei acumulări de averi. Nu rămânea loc pentru ea, fie că el voia sau nu să recunoască.

— Ţin la tine, şopti ea. Te iubesc, şi ăsta este blestemul meu. Dar tu nu ştii să iubeşti – iar ăsta este blestemul tău.

Când într-un final ea îşi retrase mâna şi ieşi din cameră, nici nu privi înapoi.

Capitolul 21

Aveţi credinţă, domnule, astăzi suntem aici, iar mâine nu mai suntem.

Aphra Behn, dramaturg englez,
Ocazia potrivită

Te iubesc, şi ăsta este blestemul meu. Dar tu nu ştii să iubeşti – iar ăsta este blestemul tău.

La multă vreme după ce ea plecase, Griff stătea pe canapea în indispensabili, învârtind între degete certificatul de căsătorie împăturit al părinţilor lui şi uitându-se prosteşte la blazonul familiei Swanlea de pe peretele din faţa lui.

Rosalind îl iubea. Amazoana lui spusese că-l iubeşte, iar el ştia că vorbeşte serios. Poate că folosise un truc înşelător sau mai multe în încercarea ei de a-şi salva familia, însă el ştia cum este ea. Când venea vorba de sentimente, ea nu minţea.

Aruncă certificatul deoparte şi-şi îngropă faţa în mâini. La naiba, îl iubea? Ce putea el să facă? Nu crezuse niciodată în iubirea romantică. În dragostea pentru cei din familie, da. Însă iubirea romantică era un termen» ciudat, folosit de femei pentru dorinţa fizică, nimic mai mult. Sau

cel puţin aşa îşi spusese el întotdeauna.

Acum nu mai era atât de convins. Spre deosebire de cele mai multe femei, Rosalind părea să nu simtă nevoia de a-şi numi dorinţele fizice într-un fel sau altul. Le accepta şi se bucura de ele. Pentru numele lui Dumnezeu, câte femei bine-crescute s-ar angaja într-o discuţie sinceră privind eufemismele pentru părţile intime? Rosalind poate critica dorinţele ei pentru că erau împotriva moralităţii ei şi poate-l critica şi pe el pentru că-i stârnea acele dorinţe, însă nu pretindea că acestea ar fi ceea ce nu erau – de exemplu, dragoste.

Nu, dacă ea spunea că-l iubeşte, atunci îl iubea. Gândul acesta îl îngrozea.

Putea să facă faţă afecţiunii. Şi el simţea multă afecţiune pentru ea. Însă Rosalind îndrăgostită… Doamne, femeia aceasta nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Dacă îi dăruise dragostea ei, atunci îi încredinţase complet inima ei.

Şi ce era el să facă? Nu o putea mulţumi niciodată, dacă ea voia dragostea lui în schimb. Avea dreptate – nu ştia să iubească. Nu avea nici cea mai vagă idee.

Simţindu-se de parcă cineva l-ar fi lovit tare cu pumnul în piept, se ridică şi începu să se îmbrace mecanic. Cât despre cealaltă acuzaţie a ei privind motivele lui de a dori să obţină certificatul?

Se încruntă. Se înşela în această privinţă, se înşela amarnic. Rosalind nu era decât la fel de bănuitoare ca de obicei şi căuta înţelesuri acolo unde nu erau. El pur şi simplu nu voia ca alţii „să-şi vâre nasul în asta”, după cum se exprimase ea. Nu era deloc vorba despre asta.

Sau era?

Înjurând cu voce tare, smulse certificatul şi-l îndesă în buzunar. Nu, nu era vorba despre asta, iar ea avea să-şi dea seama odată ce problema se va rezolva. El voia să se asigure că-şi obţinea recunoaşterea cu atât de multă

discreţie, că ea abia dacă va fi atinsă de scandalul de după. Odată ce recunoştea şi ea cât succes şi ce avere va aduce asta pentru Knighton Trading…

Gemu. Lui Rosalind nu-i păsa câtuşi de puţin de averi. Probabil că ea avea să-i cheltuie toţi banii pentru susţinerea teatrelor şi Dumnezeu mai ştie ce. Trebuia ca el să supravegheze îndeaproape cheltuielile ei, căci în mod clar aveau să fie remarcabile şi deloc practice.

Dădu ochii peste cap. De parcă ar fi putut să o ţină vreodată departe de ceea ce-şi dorea ea. Datorită „paloşului încăpăţânat”, ea putea să-i ceară Tamisa, iar el era în stare să adune fluviul într-o sticlă şi să i-l ofere.

Însă într-o privinţă avea să rămână ferm. Nu-l putea împiedica să-ţi obţină titlul la timp pentru a deveni membru al acelei delegaţii. Nu, asta nu se putea.

Şi procedezi complet greşit.

La dracu’! Chiar trebuia ca opiniile ei absurde să-l chinuie când nu era de faţă?

Încercând să nu ţină seama de ele, făcu înconjurul camerei, asigurându-se că nu lăsase nicio urmă care să le dea de bănuit servitorilor, după care se îndreptă spre patul lui. În casă era neobişnuit de linişte, ca şi cum casa încetase să mai respire pentru o clipă. Poate că aşa era – poate că aştepta ca bătrânul conte să moară, ca el să o moştenească. Nu, îşi aminti cu asprime, asta avea să se întâmple înainte de moartea contelui.

Odată ajuns în pat însă, nu reuşea să adoarmă. Vorbele lui Rosalind îl chinuiau, indiferent cât de mult se străduia să le ignore.

În regulă, poate că voia într-adevăr să le demonstreze celorlalţi de ce era în stare. Dar ce era greşit în asta? Cei mai mulţi bărbaţi încercau să facă la fel. De ce ar fi el diferit?

Şi procedezi complet greşit.

Scoţând din nou un geamăt, întoarse faţa pe pernă şi

încercă să alunge vocea ei din minte. După o vreme, căzu într-adevăr într-un somn uşor, dar deloc liniştit. Se răsuci în pat jumătate din noapte, neputând să-şi găsească locul, neputând să alunge cuvintele ei. Cu puţin înaintea zorilor, începu să viseze.

Stătea în Camera Lorzilor, fluturând certificatul de căsătorie al părinţilor lui, în vreme ce o voce puternică, sonoră, îl numea adevăratul conte de Swanlea. Sigur de succesul lui, privi în jur, însă spre surprinderea lui, lorzii în robe deveniseră cu toţii copii. Când se privi pe sine, descoperi că şi el era copil. Avea din nou doisprezece ani, era orfan de tată, lipsit de prieteni, iar băieţii făceau glume răutăcioase pe seama lui. Încercă să explice că era legitim acum, însă vociferările lor îl acoperiră.

Apoi o zări. Rosalind stătea în picioare deasupra lui, în galeria de oaspeţi, urmărind dezbaterile. O strigă, însă nu reuşi să o facă să-l audă. Cu o privire tristă, ea se întoarse şi plecă. Fu cuprins de panică. Încercă să ajungă la ea, însă se pomeni înconjurat de ceilalţi băieţi, care-i blocau calea, iar el nu mai reuşi să o urmărească. *Rosalind!* strigă el. *Rosalind!*

Se trezi zvârcolindu-se în pat, strigându-i încă numele. Fu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama unde se afla şi pentru a-şi linişti pulsul. După ce reuşi, se rostogoli pe o parte şi lovi perna, blestemând şi suspinând.

Oh, Doamne, avea dreptate. Femeia parcă-i citise în suflet, când el însuşi refuzase să o facă. Căutarea lui era mai mult decât ambiţie sănătoasă, nu?

Se răsuci pe spate şi privi tavanul. Nu, dacă-şi cerceta cu atenţie motivele, ştia că nu era deloc vorba despre aşa ceva. Nu avea nicio garanţie că obţinerea titlului anul acesta i-ar câştiga un loc în delegaţie. Iar dacă nu era membru în delegaţie, asta nu-l împiedica neapărat să obţină un loc sigur în comerţul cu China, în fond, nu avusese un titlu când îşi obţinuse locul în comerţul cu India.

Era vorba despre altceva, iar Rosalind observase asta. Închise ochii scoţând un geamăt. Într-adevăr, fusesem mai blândă cu el decât merita. Pentru că ceea ce-şi dorea el era chiar mai mic, mai meschin decât ceea ce spusese ea. Dându-şi seama de acest lucru, simţi că stomacul i se întoarce pe dos.

Nu căuta să le demonstreze celor din cercul lui de ce era în stare. Nu, voia să se întoarcă în timp, să le demonstreze ce poate tuturor colegilor lui de clasă de la Eton, să-şi reclame copilăria pângărită. Aceasta era semnificaţia visului lui.

Iar acest lucru era ridicol – după cum Rosalind bine îşi dăduse seama. Încercarea de a schimba trecutul era un joc de copii, un joc de copii ridicol şi lipsit de sens, pe care nimeni nu-l câştigase vreodată.

Toate titlurile din lume nu-l puteau face să uite umilinţa pe care o simţise în copilărie. Chiar dacă toţi cei care-l dispreţuiseră vreodată şi-ar fi schimbat părerea peste noapte, trecutul lui tot nu putea fi şters. Avea să rămână pentru toată viaţa, indiferent de ceea ce ar fi făcut.

Ţi-aş îndepărta durerea dacă aş putea. Dar nu pot. Trebuie să o faci tu singur. Şi procedezi complet greşit.

Deschise ochii mari. Da, procedase greşit de la bun început. Însă acum avea să facă altfel. Se purtase ca un copil care voia să se facă doar cum vrea el; era vremea să crească. Ce conta dacă-şi obţinea locul în delegaţie, dar pierdea dragostea lui Rosalind în acelaşi timp? Nu-şi putea permite asta. Însemna prea mult pentru el. Poate că avea dreptate, iar el nu ştia să iubească, dar putea să înveţe. Pentru ea, avea să înveţe.

Se ridică, rugându-se să nu fie prea târziu. În ciuda scepticismului lui în privinţa premoniţiilor, ultima parte a visului îl îngrijorase. Îi lăsase un gust amar, un semn prevestitor care-l deranja chiar şi după ce coborâse din pat şi se îmbrăcase.

Nici faptul că se duse la parter pentru a lua micul dejun şi văzu că Rosalind nu este acolo nu ajută. Toţi ceilalţi erau prezenţi, chiar mai puţin prietenoşi decât ieri-dimineaţă. Lui Lady Juliet îi revenise timiditatea iniţială. Lady Helena era mai distantă decât de obicei. Nici măcar Daniel nu voia să-l privească, ci pur şi simplu îşi mânca în linişte deplină micul dejun.

— Unde este Rosalind în dimineaţa asta? întrebă Griff în vreme ce se aşeză.

Lady Helena îl privi cu neplăcere evidentă, însă spuse cu voce mult prea blândă:

— Mi-a spus că vrea să mai doarmă puţin. Se pare că cineva a ţinut-o trează până târziu azi-noapte.

Griff ridică dintr-o sprânceană. Nu fusese atât de târziu. Dar ziua de ieri fusese obositoare. Poate că avea nevoie să se odihnească.

Când văzu că nu apare deloc pe durata dimineţii, îşi repetă singur explicaţia. Încercă să nu se îngrijoreze, în vreme ce-şi pregătea cuferele şi făcea aranjamentele pentru călătorie. Însă când observă că ea nu coborâse la prânzul pe care Lady Helena îl amânase în mod inexplicabil până pe la ora două după-amiază, începu să-şi facă griji.

După ce auzi răspunsul lui Lady Helena cum că Rosalind încă se „odihnea”, plecă din sufragerie şi se îndreptă către dormitorul ei. Trebuia să-i vorbească şi să-i împărtăşească descoperirea pe care o făcuse despre sine, despre ceea ce-l învăţase ea. Trebuia să se reasigure că ea îi aparţinea în continuare.

Lady Helena urcă pe scări în urma lui, insistând că ar trebui măcar să aibă câteva „noţiuni despre decenţă”.

Până aici. Se opri pe scări şi se uită urât la ea.

— În ceea ce o priveşte pe Rosalind, nu cunosc definiţia decenţei, doamnă. Sunt convins că va confirma şi ea dacă o întrebaţi.

În clipa în care Lady Helena se înroşi foarte tare, Griff

se întrebă dacă Rosalind îi spusese surorii ei anumite lucruri. Nu era sigur dacă trebuia să fie încântat sau ruşinat, în timp ce continua să urce scările.

Câteva clipe mai târziu, ajunse în dreptul dormitorului lui Rosalind şi bătu tare la uşă. Niciun răspuns.

— Ţi-am zis, doarme, spuse Lady Helena cu hotărâre. Rosalind doarme buştean.

Apăsă pe clanţă. Era încuiat.

— Deschide-o, îi porunci el.

— Nu vreau!

— Foarte bine, atunci am s-o dărâm.

Se dădu înapoi puţin, pregătit să spargă uşa.

— Aşteaptă! Scoţând un rând de chei, mormăi: Bine, o să deschid.

Nu se grăbi câtuşi de puţin însă, aşa că atunci când uşa fu în sfârşit deschisă, Griff nu fu prea surprins să vadă camera goală.

Înjurând ca pentru sine, se întoarse către Lady Helena.

— Unde e?

Lady Helena ridică din umeri.

— Habar n-am. Ştii cum e Rosalind. Ar putea fi oriunde – poate vorbeşte cu menajera sau a plecat la călărie, sau…

— Nu te juca cu mine, la dracu’! izbucni el. Unde e?

— Domnule Knighton, nu le răspund bărbaţilor care-mi vorbesc urât, spuse femeia cu aerul ei demn obişnuit.

Daniel veni în urma lui Lady Helena, părând îngrijorat. Griff abia dacă se uită la el.

— Spune-mi atunci – când se întoarce?

Văzând că tăcerea era singurul răspuns pe care-l obţinu, ieşi în hol, pe lângă ea.

— Poate Lady Juliet e în măsură să-mi spună.

Asta păru să o tulbure pe Lady Helena.

— Ia ascultă, ticălosule, să n-o terorizezi pe sora mea

mai mică! Nu ştie nimic despre intenţiile lui Rosalind!

Griff se opri şi o privi.

— Atunci spune-mi tu, Lady Helena, sau o terorizez pe Juliet şi după aceea pe taică-tău şi pe toţi servitorii din casa asta până-mi spune cineva adevărul!

— Rosalind avea dreptate – chiar *eşti* un monstru!

Cuvântul răsună în mintea lui.

— Chiar… m-a numit aşa?

Lady Helena îi cercetă chipul, după care oftă.

— Nu chiar. A zis că eşti un grifon. Dar grifonul e un monstru, ştii şi tu.

Da, aşa era. Îşi amintea foarte bine cum ea i-a spus în parcul cu căprioare cât de potrivită i se părea porecla lui. Grifonul, care stătea de pază pentru comori şi care-şi distrugea inamicii. Încă mai gândea aşa despre el?

Nu conta, îşi spuse el, neţinând seama de durerea care îi cuprinsese pieptul. Avea să se răzgândească odată ce el îi spunea despre certificatul de căsătorie. Ceea ce conta acum era să afle unde plecase.

— Lady Helena, spuse el încet, trebuie să ştiu unde este. Trebuie să ştiu, iar tu trebuie să-mi spui. Este logodnica mea – nu merit nici măcar atâta consideraţie?

Privirea plină de dispreţ a lui Lady Helena îi aminti de privirea mamei lui faţă de cei care îndrăzniseră să-l jignească, copil fiind, îl făcea să se simtă vizibil stânjenit.

— Nu mai este logodnica ta, te asigur, asta dacă a fost vreodată. Tocmai pentru că nu se va mărita cu tine, a plecat la Londra.

La început, crezu că nu a auzit bine.

— Unde a plecat?

— La Londra. Să devină actriţă. Asta şi-a dorit dintotdeauna şi…

— Să devină actriţă? urlă el. Pentru numele lui Dumnezeu, a înnebunit?

Lady Helena îşi îndreptă spatele cât putu de mult.

— Deloc. Nu te puteai aştepta să se mărite cu tine, când tu ai de gând să-i târăşti întreaga familie într-un scandal.

Cuvintele îi cuprinseră conştiinţa ca într-un pumn, adăugând noi vânătăi celor care se aflau deja acolo.

— Ţi-a spus despre certificat.

— Normal că mi-a spus. Sunt sora ei.

Şi în mod evident îl ura din această cauză. Nu o învinovăţea – ca să-l citeze pe Daniel, se purtase ca un „ticălos…”. Sau mai rău.

— Spui că Rosalind a plecat în Londra ca să devină actriţă, în loc să se mărite cu mine.

— Da. Din moment ce în curând vom rămâne pe drumuri, făcu ea o pauză ca el să înţeleagă mai bine cuvintele, a plecat în Londra ca să-şi găsească un mijloc de a-şi câştiga pâinea şi o locuinţă pentru noi ceilalţi. Dintotdeauna şi-a dorit să devină actriţă, aşa că va încerca să-şi câştige existenţa astfel.

Pentru o clipă, durerea îi distruse chiar şi capacitatea de a respira. Rosalind preferase să plece, decât să se mărite cu el. După toate lucrurile pe care le împărtăşiseră, după ce pretinsese că-l iubeşte, după ce făcuseră dragoste în acel mod, îl părăsise. Cum putuse să facă una ca asta?

Însă cunoştea deja răspunsul. Aseară nu-i oferise vreun motiv serios să creadă în viitorul lor. Trecuse peste voinţa ei, o sedusese, îi spusese că surorile ei nu contează. O făcuse să vrea să fugă de parcă i-ar fi pus sabia aia blestemată la gât. Ce altceva putea face o zeiţă a războiului care era încolţită? Se retrăsese, adunându-şi forţele pentru următoarea luptă.

Dar se retrăsese la Londra, pentru numele lui Dumnezeu. Nu putea să aibă prea mulţi bani la îndemână, era singură, iar pe drumuri şi la hanuri erau destui răufăcători care pândeau. Ca să nu mai spună de răufăcătorii din Londra…

Sângele îi îngheţă în vene. Femeia nu mai fusese niciodată în Londra. Nu avea nici cea mai vagă idee despre escrocii care vânau femeile care soseau neînsoţite în oraş. Chiar şi amazoana lui putea fi nevoită să se apere de unii dintre ei. Îi aruncă o privire lui Daniel, a cărui expresie cumplită sugera că se gândea la aceleaşi lucruri.

— Când a plecat? întrebă Griff cu glas răguşit.

— Puţin după miezul nopţii.

— După miezul nopţii? întrebă Daniel înainte ca Griff să poată răspunde măcar. Pentru Dumnezeu, a înnebunit să plece la drum noaptea, singură?

Privirea lui Lady Helena se plimbă de la unul la celălalt.

— Va fi în siguranţă. Călăreşte bine şi…

— A plecat călare? Inima lui Griff căzu în stomac. A plecat singură călare?

— Da.

Teama lui Griff trebuie să fi străpuns armura lui Lady Helena, căci îl privi puţin neliniştită.

— Va fi în siguranţă, nu? Adică, a luat pistolul lui *papa* cu ea.

— A tras vreodată cu pistolul măcar? Frica lui Griff se transforma rapid în groază.

— Ei bine, nu a tras, dar o cunoşti pe Rosalind. Poate să-şi poarte singură de grijă.

Griff înjură de-a dreptul vulgar. La dracu’, nimeni nu le spusese ăstora trei despre riscurile la care se expunea o femeie care călătorea singură?

— Să-şi poarte singură de grijă? Interveni şi Daniel. Să se apere de tâlhari şi de criminali? Nu-ţi dai seama ce s-ar întâmpla cu ea dacă ar da peste astfel de oameni?

Dispreţul de pe chipul lui Lady Helena ar fi intimidat chiar şi un rege.

— Nu pot fi mai răi decât cei doi nenorociţi pe care-i am acum în faţă.

Daniel se aplecă deasupra ei, încruntându-şi sprâncenele stufoase.

— Ascultă, milady. M-am săturat până-n gât de aroganţa ta şi de…

— Încetaţi, amândoi! Nu-mi pasă decât de Rosalind.

Şi-apoi, Lady Helena avea dreptate în privinţa lui, cel puţin. Felul în care se purtase cu Rosalind nu era cu nimic mai presus decât comportamentul unui tâlhar. Îşi făcu curaj şi o privi în ochi pe Lady Helena.

— Unde anume în Londra s-a dus Rosalind?

Îşi ridică bărbia cu încăpăţânare, exact ca sora ei. Spumegând de nervi, Griff se uită la ea foarte furios.

— Mi-ai spus că ai fost în Londra o dată, aşa că ar trebui să-ţi aminteşti cum este acolo. Nu mă refer la baluri şi petreceri, ci la străzile pe care ai mers, la hoţii de pe străzi, la tâlharii cu ochi agili şi la proxeneţii care probabil că au trecut pe lângă tine şi tatăl tău. Londra nu este un loc potrivit pentru o femeie lipsită de apărare, mai ales pentru una care nu cunoaşte pe nimeni.

— Dar sunt persoane pe care le cunoaşte acolo, spuse Lady Helena. O actriţă, prietenă a mamei o ajută să-şi găsească un loc de muncă şi un loc unde să trăiască.

O actriţă care îi era prietenă? Asta nu prea-l liniştea.

— Şi această „prietenă” o aşteaptă? Rosalind ştie sigur că este în oraş şi că nu a plecat cu trupa sau cu prieteni veniţi în vizită sau chiar în alte ţări prin Europa?

Părând extrem de îngrijorată, Lady Helena îşi feri privirea, în mod limpede, nu se gândise la aşa ceva.

— Spune-mi care este adresa acestei prietene din Londra, spuse Griff.

— N… nu o cunosc.

Îţi stăpâni o înjurătură.

— Spune-mi cum se numeşte femeia.

— Nici asta nu ştiu.

— Pe dracu’ nu ştii! Ştii foarte bine – pur şi simplu nu

vrei să-mi spui.

— De ce ţi-aş spune? ţipă ea. Ca să te duci să-i frângi iarăşi inima?

Răspunsul îi agită şi mai mult conştiinţa şi-aşa prea încărcată de vină.

— N-am vrut să fac asta.

— Poate că nu ai vrut, dar asta ai făcut.

— Îmi dau seama. Dar nu o să mai fac asta, jur. Dacă tot nu vrea să se mărite cu mine când o voi găsi, atunci o voi lăsa în pace. Îşi înghiţi teama care creştea tot mai mult. Dar trebuie să o văd, să mă conving că e în siguranţă, nu înţelegi?

Lady Helena îl privea nesigură.

— În curând va apărea pe scenă în Londra. Asta ar trebui să fie suficient cât să ştii că este în siguranţă.

Simţea panica sufocându-i pieptul.

— Şi dacă nu găseşte de lucru la niciunul dintre teatrele din Londra? Cele mai multe actriţe debutează în trupe care călătoresc de colo-colo. Sunt foarte prost plătite, tratate urât de către angajatorii lor şi fiecare beţiv care e *atras* de ele profită de ele. Asta nu este viaţă, înţelegi? Este prea bună pentru aşa ceva.

La naiba, dacă se alăturase deja vreunei trupe? Dacă n-o putea găsi? Dacă i se întâmplase ceva înainte ca el să o găsească?

— Îţi faci cu adevărat griji pentru ea, spuse ea uluită.

— Normal că-mi fac griji pentru ea! Ce credeai, blest… Se opri, încercând să-şi stăpânească furia turbată. Şi groaza care-l paraliza. Te rog, Lady Helena, te implor. Spune-mi cum o găsesc.

Ea înghiţi în sec.

— Ce motiv ai putea să-mi dai care ar putea să justifice faptul că-i trădez încrederea?

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte să se gândească la răspuns:

— O iubesc. O iubesc pe sora ta. Şi trebuie să ştiu că este în siguranţă.

Era adevărat ce spunea, îşi dădu seama şocat. Dacă faptul că o iubea însemna că avea nevoie de că mai mult decât de aer, că îi păsa de ea şi dacă este în siguranţă mai mult decât îi păsa să-i câştige încrederea, atunci Dumnezeu era martor că o iubea cu o intensitate care îl îngrozea şi cu toate acestea îl însufleţea. Îi citise în suflet şi-i ghicise ura meschină pe care o simţea. Fie şi numai pentru asta, trebuia să o găsească – să-i mulţumească, să-i spună că vorbele ei nu fuseseră rostite degeaba.

Şi dacă mai reuşea să-l iubească, atunci pentru numele lui Dumnezeu, avea să rămână lângă ea pentru tot restul vieţii lui. Dacă nu…

Îşi înăbuşi agonia care-i tăie respiraţia. Avea să se gândească la această posibilitate mai târziu. Mai întâi, trebuia să se asigure că era teafără. Însă judecând după privirea sceptică a lui Lady Helena, lucrurile ar fi putut sta altfel.

— O iubeşti? începu ea. Ai un mod foarte ciudat de a o arăta.

— Sunt perfect conştient de asta. Am de gând, însă, să-mi îmbunătăţesc talentul de a-i face curte. Dar am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-mi spui unde anume s-a dus în Londra.

Pentru o clipă, crezu că şovăie. Buza de jos îi tremura, iar el îi strânse cu putere pumnii. După aceea spuse foarte încet:

— N-Nu pot. I-am promis. Privirea ei sinceră o întâlni din nou pe a lui. Şi-apoi, ai spus atâtea minciuni în ultimele zile, că nu mai ştiu când spui adevărul şi când nu.

Inima lui fu zdrobită. Nu crezuse că toate minciunile lui se vor întoarce împotrivă-i în acest mod. Ceva se rupse în el la gândul că Rosalind călătorea singură, că stătea la han fără nicio apărare. Şi ce făcea când ajungea în Londra?

Se va plimba pe străzile Londrei încercând să-şi găsească de lucru, poate că fără vreun ban în buzunar şi fără de prieteni. Şi toate astea din cauza comportamentului lui de aseară şi a convingerii lui arogante că putea să obţină aprobarea ei în privinţa planurilor lui prosteşti legate de familia ei.

— Foarte bine, îi spuse el lui Lady Helena. Fă ce ştii că trebuie să faci, iar eu voi face ceea ce trebuie. Cuprins de furie şi de frustrare – îndreptate amândouă către sine mai degrabă – adăugă: O voi găsi însă, chiar de va trebui să cutreier fiecare teatru blestemat din ţară. Şi ţi-o jur, dacă nu e complet teafără, *pe tine* te voi face răspunzătoare de asta.

Începu să se îndepărteze, însă vocea ei îl opri.

— Îţi fac aceeaşi promisiune ţie, domnule Knighton. Deja i-ai zdrobit inima surorii mele. Aşa că, dacă i-o distrugi acum, ţi-o distrug şi eu pe-a ta şi le-o voi da acelor „rechini" din Londra, care te înspăimântă atât de mult.

Nu răspunse, nici măcar nu se uită la ea.

Însă în vreme ce pleca, îl auzi pe Daniel spunând:

— Măcar el are o inimă, doamnă. Nu pot spune acelaşi lucru despre tine.

După care plecă în grabă în urma lui Griff.

Cu lacrimi în ochi, Helena îi privi pe amândoi cum coborau scările. Cum îndrăznea Daniel Brennan să-i spună că nu are inimă? Dacă îi lipsea cuiva inima, acela era tontul de fiu al tâlharului care primise bani ca să-l ajute pe şeful lui să-i mintă şi să-i distrugă pe toţi. Cum îndrăznea să o critice după câte minciuni spusese?

Se forţă să-şi păstreze calmul. Nu avea importanţă ce spunea prăpăditul acela – refuza să lase acest lucru să o tulbure. Cu puţin noroc, nu va mai fi nevoită să-l vadă vreodată – pe el cu tot cu şarmul şi politeţurile lui, şi felul subtil în care ştia să facă o femeie să se simtă dorită şi întreagă…

Scoase un geamăt. „Să te ia naiba, Daniel Brennan! Pe tine şi pe şeful tău!”

Cu toate astea, se întreba dacă reacţionase corect. Nu se gândise deloc la riscurile la care se expunea Rosalind plecând neînsoţită în Londra. Rosalind fusese întotdeauna perfect capabilă să-şi poarte singură de grijă. Iar după ceea ce-i spusese despre planurile domnului Knighton, Helena fusese atât de scoasă din fire că abia aştepta să vadă cum Rosalind i le va zădărnici.

Dar dacă el o iubea într-adevăr pe Rosalind? Dacă vorbea serios?

Ei bine, nu avea să le stea în cale, chiar dacă domnul Knighton era un nemernic, iar omul lui un şarpe. Avea să-i scrie lui Rosalind să o avertizeze că a plecat după ea şi pentru a-i transmite ceea ce spusese el. Atunci, Rosalind s-ar putea decide singură dacă vrea sau nu să-l vadă.

Da, asta trebuia să facă. După aceea, Daniel Brennan putea cel puţin să nu mai creadă despre ea că-i lipsită de suflet.

Capitolul 22

Actori, domnule!
Îi văd asemenea unor creaturi aşezate pe mese şi pe scaune pentru a face grimase şi a-i face pe alţii să râdă, precum câini care dansează.

Samuel Johnson, patron şi critic
al teatrului, citat de James Boswell în
Viaţa lui Samuel Johnson

La trei zile după sosirea ei în Londra, Rosalind se rezema de un stâlp la intrarea în Teatrul Covent Garden,

molfăind un măr în timp ce privea cum trăsurile circulau pe Bow Street – landouri vopsite în culori splendide, palanchine şi faetoane conduse de tineri nesăbuiţi. Londra avea tot ce nu avea Stratford – teatre, magazine şi cafenele.

Şi oameni. Tot soiul de oameni. Cu numai o seară înainte, doamna Inchbald o dusese la o adunare la teatru, la care participa însuşi Richard Sheridan. Chiar avusese ocazia să-i vorbească, şi asta fără ajutorul lui Griff.

Blestemă ca pentru sine. Afurisitul de Griff. Din cauza lui nu se putea bucura de Londra aşa cum se cuvenea. Acel ticălos apărea în gândurile ei în fiecare oră din viaţă. Încercase să şi-l scoată din minte. Încercase să-l uite – însă, din câte se părea, nu era atât de uşor să-l uite pe Griff. De fiecare dată când mânca prune sau citea Shakespeare sau vedea bărbaţi care jucau biliard, se gândea la el. De fiecare dată când se dezbrăca, îşi amintea cum făcuseră dragoste. Nu întâlnise în Londra niciun bărbat care să se compare cu el şi mereu îi compara pe ceilalţi cu el. Unul nu era la fel de ager la minte precum Griff. Altuia îi lipsea vigoarea. Altul i se părea respingător pentru că nu avea părul negru şi ochii albaştri – să-l ia naiba! îl ura că îi făcuse asta, că o otrăvise şi nu-i mai putea plăcea nimeni altcineva. Pentru că nu o iubise cum îl iubise ea pe el. Îşi şterse lacrimile care îi umplură ochii, fără să observe măcar. Nu voia să plângă din cauza acelui ticălosul. Nu voia! Nu merita.

Probabil că se descotorosise de ea, oricum. În fond, obţinuse nenorocitul acela de certificat. Ce nevoie mai avea de ea?

În cele din urmă, era convinsă că se va întâlni cândva cu el în Londra. Se ruga ca acel moment să sosească săptămâni mai târziu. Până atunci, avea să fie gata, pregătită să pară distantă şi indiferentă.

*

De parcă şi-ar fi putut ascunde vreodată sentimentele în preajma lui Griff Knighton. Trase o înjurătură şi-şi îndesă jumătatea de măr în buzunarul şorţului.

— Mama ta s-ar răsuci în mormânt dacă te-ar auzi vorbind aşa, se auzi o voce lângă ea.

Se întoarse şi o văzu pe doamna Inchbald zâmbindu-i.

— Da, cred. Rosalind se ruga ca ochii ei înroşiţi să nu-i trădeze nefericirea. Criticile mamei privind limbajul meu obscen n-au avut niciun efect asupra mea, mă tem, deşi Helena le lua foarte în serios.

La vârsta de şaizeci şi doi de ani, doamna Inchbald era încă o femeie frumoasă, la fel de zveltă şi de graţioasă cum fusese în tinereţe, când jucase la Covent Garden. Cu o bonetă care-i acoperea buclele, părea la fel de modestă şi de rezervată ca orice văduvă, însă în realitate era plină de viaţă şi cunoştea foarte bine literatura dramatică. De asemenea, era mai generoasă decât se aşteptase Rosalind, căci o invitase să locuiască împreună cu ea până ce Rosalind îşi găsea un alt loc.

— Apropo de sora ta, spuse ea, am trecut pe la teatru să-ţi aduc o scrisoare de la ea, care tocmai a sosit. M-am gândit c-ar putea fi ceva important.

Rosalind luă scrisoarea cu inima îndoită. Probabil că Helena avea veşti despre reacţia familiei privind plecarea ei nebunească. Şi despre reacţia lui Griff. O vârî în celălalt buzunar al şorţului, căci nu voia ca doamna Inchbald să o vadă citind epistola.

Doamna Inchbald ridică din sprâncene.

— Ştii, aveam numai nouăsprezece ani când am fugit de-acasă pentru teatru, dar îmi amintesc foarte bine. Mă aşteptam să fie palpitant, în schimb mi s-a părut dificil şi obositor. Cel mai rău era că-mi era dor de casă. De aceea m-am mutat cu fratele meu, care era tot actor, după numai o săptămână în care fusesem „independentă”.

— Nu mi-e deloc dor de casă, te asigur. Poate doar puţin.

Îi era însă dor de Helena, cu care vorbea de obicei. Şi de plimbările prin livadă. Îi era dor de spaţiile deschise din Swan Park, ideale pentru a recita versuri fără să-şi facă griji că putea fi auzită.

Însă, în rest, nu-i era dor decât de Swan Park. De nimic altceva. Şi de tartele cu mere ale bucătăresei, desigur.

— Ai parte de un debut promiţător, spuse doamna Inchbald. Eu nu am fost la fel de norocoasă. A trebuit să încep cu o trupă care călătorea de colo-colo. Sper că apreciezi cât de dificil este să obţii un rol la Covent Garden din prima încercare – chiar şi unul mic, precum Iras în *Antoniu şi Cleopatra.*

— Apreciez, mai ales că ştiu că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta. Influenţa ta este singurul lucru care mi-a câştigat acest rol. Ca să fiu sinceră, mă simt prost că nu am ştiut că scrii piese şi că te înţelegi bine cu toţi directorii.

Într-adevăr, Rosalind îşi dăduse seama foarte repede că directorul Covent Garden – John Kemble – şi doamna Inchbald erau… ei bine… prieteni destul de buni.

— În scrisorile tale n-ai amintit despre noua ta profesie. Dacă mi-aş fi dat seama cât eşti de respectată, că piesele tale sunt publicate şi jucate, n-aş fi îndrăznit niciodată să-ţi cer…

— N-ai de ce să te simţi obligată. Doamna Inchbald îi mângâie bărbia. Sunt încântată că pot să o ajut pe fiica celei mai bune prietene ale meu. Şi-apoi, nu doar influenţa mea te-a ajutat să obţii acest rol. Cunoştinţele tale despre Shakespeare au avut şi ele meritul lor. Doamna Inchbald îi zâmbi. Ca să nu mai spun că actriţa care trebuia să joace rolul a fugit cu un căpitan de armată, lăsându-l pe John într-o mare încurcătură. Era disperat să găsească pe cineva

care putea învăţa replicile la timp pentru mâine-seară.

— Sunt recunoscătoare că s-a gândit la mine.

— Rolul acesta îţi va sublinia talentul şi ar trebui să-ţi aducă altele mai departe. Se opri, examină chipul lui Rosalind, după care adăugă: Dacă asta este ceea ce-ţi doreşti.

Rosalind îşi muşcă buza de jos şi îşi feri privirea.

— Desigur că este ceea ce-mi doresc. Şi dacă este nevoie, mă voi alătura unei trupe care călătoreşte.

— Nu este nevoie de asta, cred. Răsucind bastonul pe podeaua porticului de piatră, doamna Inchbald spuse pe un ton cât se poate de firesc: John mi-a spus că ai dicţie bună. Însă a spus şi că eşti puţin… încăpăţânată.

Rosalind oftă.

— Este adevărat, ştiu, dar nu mă pot abţine. Vor să scot unele dintre cele mai bune replici. Mă pun să joc rolul într-un mod complet greşit – făcând-o pe Iras să pară o molâie. Poate că nu este decât slujitorul Cleopatrei, însă Shakespeare cu siguranţă că a vrut să fie vioaie şi isteaţă. Adică, să ne gândim la scena cu ghicitoarele…

Doamna Inchbald râse.

— Îţi place tare mult Shakespeare, nu-i aşa? Uitasem că bardul era preferatul tatălui tău. Mă tem că vei învăţa în curând că actriţele din roluri secundare nu au prea multă putere de decizie în privinţa replicilor care sunt eliminate sau a modului în care se joacă rolul.

— Dar actriţele din roluri principale?

— Asta depinde de directorul teatrului.

— Înţeleg, deci trebuie să devin director de teatru, mormăi Rosalind ca pentru sine.

Ochii doamnei Inchbald licăriră:

— De ce? Nu-ţi place să joci pe scenă?

Rosalind se gândi la repetiţia de după-amiază şi despre cum i se spusese întruna unde să stea şi cum. Să vorbească şi ce să poarte, când ea ştia exact cum trebuia

să fie totul.

— Încă nu m-am decis. Îmi place să fiu în centrul atenţiei, cred, însă mi-ar plăcea şi mai mult dacă s-ar face cum trebuie.

Prietena ei o privi de parcă încerca să se abţină din râs.

— Consideri că restul colegilor tăi nu-şi joacă rolurile cum ar trebui?

— Sar din replici, ştii. Oftă. Dar presupun că este o chestie tolerabilă. Ei bine, mai puţin în ceea ce-l priveşte pe nesuferitul de domn Tate, care mă loveşte peste fund de fiecare dată când trece prin spatele meu.

— Te vei deprinde cu atenţia bărbaţilor. Un cuvânt tăios te va ajuta să-i ţii puţin la distanţă, deşi cel mai bine este să fii atentă la cum le refuzi unele propuneri. Unii actori au mai multă influenţă decât ceilalţi – nu cred că vrei să-i jigneşti.

Acest răspuns o puse pe Rosalind pe gânduri.

— Un… ăă… prieten a spus că unii bărbaţi sunt de părere că actriţele sunt doar puţin mai sus decât târfele. El – acest prieten – a spus că este degradant să fii actriţă. Nu este adevărat, nu?

Doamna Inchbald o privi în mod ciudat.

— Depinde de actriţă. Tu eşti talentată şi suficient de drăguţă, aşa că vei putea face ce-ţi doreşti fără să creadă cineva ceva rău despre tine odată ce-ţi faci un nume. Celor care le lipseşte talentul sau înzestrarea fizică, însă, trebuie să… câştige încrederea bărbaţilor potriviţi. Nu mă refer la faptul că trebuie să renunţe la virtutea lor, desigur. Insă în astfel de cazuri, să te măriţi cu un bărbat care te poate avansa în carieră nu este o idee rea. Mie mi-a prins foarte bine că m-am căsătorit cu un actor atât de priceput precum Joseph Inchbald.

Rosalind o privi siderată.

— Nu te-ai măritat din dragoste?

Doamna Inchbald chicoti.

— Din dragoste pentru teatru – de aceea m-am măritat. De ce? Tu asta îţi doreşti? Să te măriţi din dragoste?

— Cu siguranţă. Îşi îndreptă spatele. Dacă nu pot găsi un bărbat pe care-l iubesc, nu mă voi mărita deloc. Sunt destul de hotărâtă în această privinţă.

— Înţeleg. Doamna Inchbald răsuci din nou bastonul. Apropo de căsătorie… în timp ce vorbeam cu John azi-dimineaţă, a venit un bărbat să te caute.

Rosalind îşi ţinu respiraţia.

— Da?

— În mod straniu, era acelaşi bărbat despre care mi-ai scris în urmă cu ceva vreme. Acel domn Knighton, cel care nu e recunoscut legal.

— Griff este legitim! strigă ea, după care-şi muşcă limba când doamna Inchbald ridică din sprânceană. Adică… ei bine, unele bârfe care circulă despre el sunt false, atâta tot.

— Ei bine, indiferent dacă este sau nu legitim, se pare că a fost destul de generos cu Covent Garden în ultimii ani, judecând după cât de rapid s-a oferit John să-i sară în ajutor. Domnul Knighton pretindea că îşi caută logodnica – *pe tine.*

Obrajii lui Rosalind se îmbujorară înainte să-şi dea seama. Griff, aici? Venise să o caute? Nu crezuse că va merge atât de departe.

— Nu i-ai spus nimic, nu?

— Desigur că nu. M-am gândit că dacă ai fost suficient de disperată cât să fugi de-acasă şi să-ţi iei un nume de scenă nou, ai avut motivele tale de a-l evita pe acest bărbat. Îşi mută bastonul dintr-o mână în alta. Părea însă foarte nerăbdător să te găsească, iar dacă nu i-aş fi spus lui John povestea cum că tu eşti verişoara mea de la ţară, fără îndoială că i-ar fi spus lui Griff cine eşti, fără să stea pe

gânduri. Însă John nu a menţionat nimic despre tine cu excepţia faptului că a spus că o angajase pe verişoara mea.

Rosalind răsuflă uşurată. Griff o căuta. De ce? Pentru că mândria lui fusese rănită din cauză că o pierduse? îşi ridică bărbia. Ei bine, dacă acesta era motivul, avea să-i treacă destul de repede, ticălos arogant ce era.

— Mulţumesc, îi spuse ea prietenei ei. Apreciez discreţia ta. Tata a aranjat o căsătorie între mine şi domnul Knighton, dar mie mi s-a părut că nu ne potrivim.

— Atunci de ce roşeşti de fiecare dată când îi auzi numele, draga mea?

Înghiţi în sec.

— Pentru că la un moment dat credeam că ne-am putea potrivi. Din păcate, am aşteptări foarte mari de la bărbatul pe care-l voi lua de soţ şi am descoperit că aşteptările mele erau mult mai mult decât ceea ce era dispus domnul Knighton să ofere. Afişă un zâmbet fals. În orice caz, mulţumesc că mi-ai spus despre această vizită. Acum, dacă nu te deranjează, aş vrea să-mi citesc scrisoarea, mai ales că mă pot chema înapoi la repetiţii din clipă-n clipă.

— Sigur. Ne vedem mai târziu. Mâine este o zi importantă, aşa că diseară mâncăm acasă, să ai timp să te pregăteşti.

Pe negândite, Rosalind îi sărută obrazul parfumat.

— Ai fost atât de drăguţă cu mine. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nici vorbă. Nu sunt convinsă că faptul că te-am adus la teatru este un lucru bun. Dar vom vedea. Zâmbi pe ascuns. Da, vom vedea.

De îndată ce doamna Inchbald porni pe stradă către casa ei, Rosalind rupse sigiliul scrisorii, disperată fiind să vadă ce avea să-i spună Helena. Citi pe sărite povestirea Helenei privind toate felurile în care încercase să întârzie plecarea celor doi. Paragraful următor, însă, îi atrase

atenţia numaidecât.

Sunt în drum spre Londra, iar domnul Knighton şi-a pus în gând să te găsească. A fost furios când a aflat că ai plecat la Londra, deşi la scurt timp după aceea s-a îngrijorat. Tu îl cunoşti mai bine decât mine, aşa că tu ştii dacă grija lui pentru tine este disimulată sau reală.

Era extrem de neliniştit când vorbea despre siguranţa ta la drum lung şi prin Londra. A întrebat încotro te îndrepţi, însă nu am vrut să-i spun.

Însă trebuie să ştii un lucru. A spus că vrea cu atâta disperare să te găsească pentru că te iubeşte. Înţelegi de aici ce vrei. Părea sincer, dar nu pot să judec eu asta, nici sinceritatea prietenului lui, pentru că amândoi te-au mai înşelat şi altă dată. Este posibil să fi spus asta doar ca să obţină ceea ce voia de la mine.

Într-adevăr, prietenul lui, acel ticălos vulgar...

Rosalind nu acordă nicio atenţie peroraţiei surorii ei despre Daniel. Helena nu avea încredere în bărbaţi în general, aşa că în mod cert avea să-l critice pe Daniel, acum că se dovedise a fi fiul unui tâlhar şi fost contrabandist.

În schimb, reciti paragraful în care Griff spunea că o iubeşte. Strânse scrisoarea la piept şi privi fără să vadă strada. Oare era adevărat? Cu siguranţă că Griff n-ar spune minciuni atât de mari doar ca să obţină ceva în schimb.

Însă... Reciti scrisoarea de la început la sfârşit, iar inima îi fu zdrobită când îşi dădu seama că Helena nu amintise deloc de certificat. Chiar dacă Griff credea că spusese adevărul, nu erau decât vorbe goale. Atâta vreme cât continua cu planurile lui diabolice, ea nu putea să creadă că o iubeşte.

Sau era nedreaptă cu el? îşi petrecuse toată copilăria sub un nor negru, iar acum că el voia să-l împrăştie, ea nu

voia să-l lase. Era prea limitată în gândire? Cerea prea mult de la el?

Doamne, îşi dorea atât de mult să ştie cum stăteau lucrurile. Pentru că adevărul era că nu avusese nicio clipă de odihnă de când îl părăsise. În ciuda tuturor lucrurilor minunate din Londra şi a aspectelor uimitoare ale lumii teatrului, îi era extrem de dor de el. Gândul că putea fi actriţă pălea în comparaţie cu gândul că-l iubea pe Griff.

În fond, nu era precum doamna Inchbald – dispusă să facă orice pentru a-şi face un nume în teatru. Existau lucruri mai importante pentru ea decât asta, cel puţin aşa gândea acum. Şi se temea foarte mult că tot succesul şi teatrul din lume nu aveau să o facă fericită dacă ea şi Griff nu puteau fi împreună.

*

Griff păşea neliniştit prin birou în vreme ce Daniel îi dădea raportul.

— Nimeni n-a auzit de ea nici la Pantheon, nici la Ateneu, spuse Daniel, şi nu a apărut nicio actriţă nouă care să se fi angajat de curând. Am vorbit cu agenţii tuturor trupelor de teatru, dar nicio persoană angajată de ei nu semăna cu ea.

— Poate că se deghizează. Nu se ştie niciodată ce poate face Rosalind.

— Mă îndoiesc că ar merge atât de departe cât să muncească deghizată, Griff, spuse Daniel, cu o urmă de exasperare în voce.

— Dacă vrei, voi încerca să mă uit la fiecare femeie, dar asta va dura săptămâni, din moment ce toate au fost deja trimise să se alăture trupelor lor.

Simţind aceeaşi teroare neputincioasă care îl chinuise în ultimele zile, Griff se opri la fereastră pentru a privi străzile supraaglomerate pe care poate că se ascundea

Rosalind.

— Am încercat la Drury Lane ieri, dar actriţele recent angajate de ei sunt amândouă blonde şi scunde. Cunoşti gusturile lui Sheridan. Kemble de la Covent Garden a spus că nu au angajat pe nimeni nou în afară de verişoara autoarei aceleia de piese de teatru, doamna Inchbald. Nu cred că Rosalind ar lucra pentru burletta sau la pantomimă, dar vom încerca la Adelphi şi Olympic în după-amiaza asta.

— Şi când o să dai de ea?

— Ce vrei să spui?

— Păi, dacă a fugit ca să nu se mărite cu tine, ce te face să crezi că se va căsători cu tine acum?

Griff se prinse de pervaz.

— Nu ştiu dacă o va face. S-au mai schimbat unele lucruri de când am vorbit ultima oară cu ea, dar s-ar putea să fie prea târziu să se schimbe ceva. Tot ceea ce-mi doresc acum este să mă asigur că este teafără. Am nevoie să ştiu măcar asta, dacă nu şi altceva.

Zilele în şir în care-şi făcuse griji pentru ea, în care se gândise la lucrurile odioase care i s-ar fi putut întâmpla aproape că-l înnebuniseră.

— Ce s-a schimbat de când aţi vorbit? întrebă Daniel. Nu ţi-a dat certificatul? Nu va vrea să-ţi fie alături acum mai mult decât voia înainte dacă tu te foloseşti de certificat.

Griff tresări la auzul glasului rece al lui Daniel. Era greu să-şi amintească cum fusese cu câteva zile în urmă, înainte să-şi dea seama de cât de egoist era, fapt care o făcuse pe Rosalind să fugă de el.

— M-am decis să nu folosesc certificatul până când nu moare contele. După aceea, putem pretinde că certificatul a fost găsit printre alte hârtii vechi, uitate. Pentru ele este mai bine ca eu să moştenesc proprietatea, din moment ce altfel ar trece în mâinile altcuiva sau chiar în proprietatea regelui, dacă nu apare niciun moştenitor. Însă voi face tot posibilul să-i menţin buna reputaţie şi să fac să pară că acel

caz la tribunal a fost pur şi simplu o neglijenţă nefericită.

— Te-ai răzgândit, nu-i aşa? spuse Daniel încet.

— Da. Mai mult nu spuse, cu gândurile lui cuprinse de nelinişte din cauza lui Rosalind.

Desigur, asta nu-l opri deloc pe Daniel.

— Aşadar, nu-ţi mai faci griji în privinţa delegaţiei din China?

— Nu, la dracu'! Ai avut dreptate – m-am înşelat. Acum putem să nu mai vorbim despre asta? Am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Bătu darabana în pervaz. Pe cine am omis? Poate ar trebui să ne uităm din nou pe lista aceea de teatre. Daniel scoase lista, însă spuse:

— Fata asta te-a prins în mreje, nu-i aşa?

— Nu este singurul lucru de care m-a prins, spuse Griff încet. Daniel n-avea decât să-l tortureze cât poftea în privinţa lui

Rosalind, dar nu putea muşca momeala. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată.

— Va fi bine, ai să vezi. În glasul lui Daniel se simţea mila. Este rezistentă, Rosalind a ta. O s-o găsim, nu-ţi face griji.

— Cum să nu-mi fac griji? Tulburat, Griff îşi trecu degetele prin păr. Parcă a dispărut fără nicio urmă, de parcă a…

Se opri când auzi zgomotul puternic de agitaţie în faţa biroului, urmată de intrarea dramatică a unei femei pe care Griff nu avea niciun chef să o vadă tocmai atunci. Mama lui.

Funcţionarul alergă în urma ei, îmbujorat şi îngrijorat.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Knighton, am încercat să-i explic că sunteţi într-o întrunire, însă…

— Într-o întrunire, ha! izbucni mama lui, lângă funcţionar. Nu vezi că vorbeşte cu Daniel?

Griff îi făcu semn funcţionarului să plece.

— E în regulă. Întoarce-te la lucru.

De îndată ce uşa se închise, mama lui păşi către el, cu umerii zvelţi tremurând de furie.

— Unde naiba ai fost? Ai dispărut şi nimeni nu vrea să-mi spună unde te-ai dus sau când te întorci. Deşi mi-au zis că l-ai luat pe Daniel cu tine. Se opri din tiradă ca să se uite urât la Daniel.

— Bună ziua, doamnă Knighton, spuse Daniel voios. Mă bucur să vă văd din nou. Arătaţi tare bine astăzi.

— Scuteşte-mă de linguşirile tale, Danny. Ştiu ce încerci să faci şi nu pic în plasă, ca toate târfele tale. Trebuia să-mi fi dat seama că ai un amestec în toată treaba asta. Ar trebui să-şi fie ruşine. Se uită apoi urât la Griff. Credeam că ai zis că vei uita de toată chestiunea asta neplăcută. Că tu şi Daniel nu veţi mai pleca în călătorii secrete Dumnezeu ştie pe unde…

— Am fost în Warwickshire, mamă.

— În Warwickshire? Pentru ce? întrebă ea, confuză.

— Să-i fac o vizită prietenului nostru comun, contele de Swanlea. Am fost invitat.

Femeia deveni palidă.

— Te-a invitat? Dar… de ce?

Griff îi aruncă o privire rapidă lui Daniel, iar acesta se retrase numaidecât. Daniel poate că manifesta slăbiciune pentru singura femeie căreia îi permisese vreodată să-i spună „Danny”, însă ştia că trebuia să stea deoparte când acea femeie, de obicei blândă, se supăra.

Odată Daniel plecat, Griff se rezemă de pervaz şi-şi încrucişă braţele la piept. Sperase să amâne această zi până ce lucrurile se mai aşezau în privinţa lui Rosalind, însă acum că mama lui era aici…

Pe scurt, îi povesti despre scrisoarea pe care o primise şi cum se dusese la Warwickshire cu intenţia de a recupera certificatul de căsătorie fără să trebuiască să se însoare cu vreuna dintre fete. Era mai dificil să explice de ce voia acel act, căci acum că-şi dăduse seama de greşeala

pe care o făcuse, îi era ruşine de motivele lui. Ştia că mama lui nu va fi de acord, însă fu nevoit să-i povestească totul, în parte pentru că merita să ştie adevărul, în parte pentru că voia să audă adevărul de la ea.

Ea avu nevoie de un moment pentru a digera povestea lui, însă când isprăvi, se cufundă într-un scaun de alături. Bucle argintii tresăriră pe lângă marginea bonetei în vreme ce clătina din cap.

— Nu-mi vine să cred. Ai… ai reuşit să găseşti certificatul de căsătorie?

— Da. Căutând în buzunarul hainei, îl scoase şi i-l înmână.

Degetele ei fine mângâiară documentul cu uimire.

— Deci chiar l-a păstrat în tot acest timp. Chiar l-a… furat. N-am fost niciodată sigură.

— Da, confirmă el.

Privirea ei neliniştită o întâlni pe a lui.

— Ai discutat cu el despre asta?

Griff încuviinţă, după care oftă.

— Într-adevăr, mi-a spus… Făcu o pauză, întrebându-se cum putea cineva să-şi întrebe propria mamă aşa ceva. A spus… că… a pretins că tu erai îndrăgostită de el înainte să te măriţi cu tata. A spus chiar că l-ai asigurat că erai încă îndrăgostită de el în ziua nunţii. Acesta a fost motivul pentru care a furat certificatul – în parte pentru a te pedepsi că nu te-ai căsătorit cu el şi în parte pentru a obţine ceea ce i se părea lui a fi o împărţire justă a proprietăţii Swanlea.

Tăcerea mamei lui, corelată cu expresia îngrozită de pe chipul ei, îl făcu să simtă că i se răsuceşte ceva în piept, însă dorinţa de a afla adevărul îl făcu să continue. Plecând de lângă fereastră, se îndreptă către birou.

— Desigur, i-am spus în faţă că este un mincinos. Se opri, temându-se să întrebe până la capăt, temându-se însă şi că nu va afla niciun răspuns. A minţit, nu-i aşa?

Când văzu că ea nu răspunde, se întoarse şi o văzu pe mama lui plângând în tăcere, cu lacrimi mari prelingându-i-se pe obraji. Simţi că nu mai are aer.

— A fost o minciună. Spune-mi că au fost numai minciuni.

Îl privi neliniştită.

— Eram atât de tânără, Griff, şi îmi doream atenţie. Tata era prea ocupat cu conducerea teatrului din Stratford, însă Percival… ca şi mine, iubea piesele de teatru şi mă apăra când băieţii mă jigneau şi-mi făceau avansuri. Locuia la Swan Park, fiind tutorele fostului conte. Asta se întâmpla cu mult înainte să-l cunosc pe tatăl tău, care era plecat la şcoală. Nu era precum ceilalţi bărbaţi pe care-i ştiam. Era un gentleman şi mă flata întotdeauna. Când ai şaptesprezece ani, îţi place să fii flatată.

Griff îşi prinse mâinile la spate.

— Dar îl iubeai, mamă?

Trăsăturile ei încă frumoase fură învăluite de tristeţe.

— Da, l-am iubit. Foarte mult. Insă ştiam că nu are niciun viitor. Era cam pierde-vară, în vreme ce tatăl tău…

— Avea să devină, cel mai probabil, moştenitorul celui de-al patrulea conte de Swanlea, izbucni Griff, întrebându-se cum de putuse să înţeleagă totul greşit încă din copilărie, cum de putuse să lase toate aceste lucruri să-i contureze viaţa în aşa mare măsură.

Mama lui îşi îndreptă spatele aşa cum făcea de fiecare dată când se simţea încolţită.

— Da. Tatăl tău avea un viitor, unul foarte strălucit. Când a venit să stea la Swan Park şi veneau să mă viziteze şi el, şi Percival, mi-am dat seama că-mi place de el. Nu-l iubeam aşa cum îl iubeam pe Percival, dar îl plăceam. Ştiam că dacă mă voi căsători cu Percival, vom fi… săraci şi ne vom chinui întotdeauna să găsim o sursă de venit. Iar eu crescusem în sărăcie şi o dispreţuiam. Voiam ceva mai bun.

Deşi înţelegea foarte bine acest lucru, Griff nu se putu

abţine să nu compare răspunsul mamei lui cu răspunsul dat de Rosalind. Rosalind nu s-ar fi căsătorit niciodată ca să scape de sărăcie – Atena lui n-ar fi făcut asta.

— Păi, dacă voiai să eviţi sărăcia, cu siguranţă că destinul ţi-a jucat o festă urâtă, nu? spuse el, cam aspru.

Îl privi cu o tristeţe înduioşătoare.

— Nu, destinul doar m-a pedepsit corespunzător. Aşa văd eu lucrurile. M-am căsătorit cu tatăl tău mai mult din perspective financiare decât din dragoste şi am plătit pentru asta mai târziu. Un zâmbet şters îi apăru pe buze. Ştii, în timp am ajuns să ţin foarte mult la Leonard. Era un libertin. Când te-ai născut tu, eram atât de fericită că am crezut că voi muri. Soţul meu urma să fie un conte bogat, iar eu tocmai îi născusem moştenitorul la titlu. Nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie. Zâmbetul îi dispăru brusc şi privi în altă parte. Însă acea fericire nu era pentru bieţi muritori, mai ales când era obţinută pe seama altcuiva. M-am purtat foarte urât cu Percival. Nici măcar n-am avut decenţa să-l… mint în ziua nunţii, să-i spun că nu-mi pasă de el. Părea atât de pierdut, atât de amărât, iar eu am crezut ca o proastă că îl va ajuta dacă i-aş spune că încă mai ţin la el. Un fior îi străbătu trupul. N-am făcut decât să-l rănesc şi mai mult când şi-a dat seama că pur şi simplu nu-l iubeam îndeajuns.

— Şi a suferit aşa multe luni de zile, sfârşi tăios Griff. Aşa că atunci când tu şi tata v-aţi lăudat cu „fericirea” voastră în faţa lui, invitându-l să mă vadă, a izbucnit. Atunci a furat certificatul şi m-a făcut bastard.

Privirea ei, plină de remuşcări, o întâlni pe a lui.

— Îmi doresc atât de mult să te fi cruţat de acea suferinţă, fiule. Meritam să sufăr eu, însă tu nu. Sperasem ca eu şi tatăl tău să te putem proteja, să nu conteze prea mult. Clătină din cap. Însă când el a murit de variolă…

Gâtul lui Griff era umflat şi îl durea.

— De aceea de fiecare dată când mă revoltam

împotriva lui Swanlea, tu-mi ziceai să nu fac asta. Tu nu l-ai vorbit niciodată de rău. Nu l-ai învinovăţit niciodată, nici n-ai încercat să te răzbuni pe el.

— Cum puteam să-l învinovăţesc? Eu l-am împins să facă asta. Se opri, după care întrebă nesigură: Asta faci acum cu certificatul, încerci să te răzbuni pe el?

În urmă cu două săptămâni, o astfel de întrebare l-ar fi enervat, probabil pentru că în ciuda tuturor negaţiilor lui, fusese întru câtva adevărat.

— Nu. Nu mai încerc. Poate cândva am vrut asta, însă acum… îşi frecă faţa cu mâinile, obosit. Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că nu te-ai măritat cu el. Dacă te-ai fi măritat, eu n-aş fi existat. Nici Rosalind.

— Rosalind?

Fu cât pe-aproape să-i mărturisească despre cea pe care o iubea.

— Fiica lui Swanlea, cea mijlocie. Sperasem să mă însor cu ea. Dar ea… înghiţi nodul amar care i se pusese în gât şi se aşează obosit la birou. S-a opus planurilor mele în privinţa certificatului şi a fugit înainte să-i pot spune că mă hotărâsem să nu-l folosesc. Nu am reuşit să dau de ea încă. Cred… sper că este undeva în Londra. Privi fără să o vadă în direcţia mamei lui. Mă rog să fie la vreunul dintre teatre şi nu pe drumuri… Se opri, neputând să rostească ceea ce gândea.

— O iubeşti?

Încuviinţă.

— Ea te iubeşte?

— A spus că da.

Mama se ridică şi merse lângă el, aşezându-şi mâna pe umărul lui.

— Atunci, trebuie să faci tot posibilul să o găseşti şi să o câştigi înapoi, fiule. Pentru că nimeni nu ştie mai bine ca mine cât de important este să-ţi asculţi sufletul.

Copleşit de emoţii de tot soiul – invidie, durere şi

poate puţină trădare – ridică privirea şi o privi în ochii ei albaştri, frumoşi.

— De aceea nu te-ai recăsătorit niciodată? Pentru că erai încă îndrăgostită de tatăl lui Rosalind?

Oftă.

— Nu m-am recăsătorit pentru că am învăţat din experienţă că unii oameni nu iubesc decât o singură dată. Şi că nu are niciun rost să te căsătoreşti dacă nu există dragoste.

Griff clătină din cap, încercând să înţeleagă. Erau atâtea lucruri pe lume pe care el nu le cunoscuse, fiind mult prea preocupat de grijile lui ca să observe şi altceva.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai simţit asta. Acel certificat îţi aparţine mai mult decât îmi aparţine mie, deşi nu m-am gândit niciodată la asta. Nici măcar nu m-am gândit să-ţi spun despre el sau despre planurile mele sau…

— Îmi spui acum, răspunse ea, zâmbind. E tot ceea ce contează.

Îi strânse umărul, iar el îi strânse puternic mâna, simţind o legătură cu mama lui pe care nu o mai simţise de ani buni. Până acum nu-şi dăduse seama cât de mult o dăduse la o parte din viaţa lui, aşa cum făcuse cu toţi ceilalţi care nu erau importanţi pentru Knighton Trading.

Uşa se deschise brusc şi Daniel intră grăbit.

— Griff, a sosit o invitaţie pentru tine. Vei vrea să te uiţi peste ea. Este de la doamna Inchbald.

Griff îşi îndreptă spatele şi dădu drumul mâinii mamei lui.

— Autoarea de piese de teatru. Era în biroul lui Kemble în Covent Garden când am întrebat de Rosalind. A fost şi ea actriţă acolo şi cred că juca pe scenă în aceeaşi perioadă cu mama lui Rosalind. Daniel păşi către birou şi azvârli pe acesta o hârtie cu un bilet prins de ea: Ţi-a trimis acest afiş. Este pentru *Antoniu şi Cleopatra* la Covent Garden.

Shakespeare. La naiba, desigur! Unde altundeva se putea duce Rosalind dacă nu la un teatru unde nu numai că se găsea o statuie de marmură a lui Shakespeare, dar care avea scene din piese pictate în foaier?

Ce tont fusese. Probabil că Rosalind era „verişoara” doamnei Inchbald. Cu inima bătând să-i sară din piept, Griff citi biletul mai întâi. Scria numai: *S-ar putea să ţi se pară interesant.*

Privi partea de sus a afişului. Era pentru seara aceea, la premieră. Se uită rapid pe afiş, observând încercuit numele actriţei pentru rolul lui Iras, *Doamna Rose Laplace.* Nimic altceva.

— Femeia care s-a căsătorit cu Percival se numea Solange Laplace, spuse mama lui Griff, citind afişul peste umărul lui. Te ajută informaţia asta?

Griff încuviinţă, fiind extrem de uşurat.

— Ea este, slavă Domnului. Trebuie să fie ea. Iar dacă doamna Inchbald era „prietena” de care vorbea Lady Helena, atunci Rosalind este în siguranţă, căci femeia aceasta este respectată şi responsabilă. Deşi mă întreb de ce doamna Inchbald a hotărât să-mi trimită afişul astăzi, când ieri spusese că nu ştie nimic despre Rosalind. Continuă să privească afişul. Nu contează, zise el. Cu siguranţă că voi merge la spectacol.

Şi după aceea? Trebuia să o vadă pe Rosalind, măcar cât să se asigure că era teafără. Voia mult mai mult, dar se temea că nu merită, iar ea sigur era de aceeaşi părere. Poate că-şi dorea cu adevărat să rămână în lumea teatrului. Din punctul lui de vedere, putea să apară şi călare la amfiteatrul lui Astley în fiecare zi, numai să fie de acord să se mărite cu el.

Şi dacă ea nu voia nici măcar să-l vadă? Sau mai rău, presupunând că acceptă să se vadă cu el doar ca să-i refuze din nou cererea în căsătorie? Nu credea că va supravieţui acelui moment. Insă cum naiba era să o

convingă că o iubea, când ea îşi pierduse încrederea în el, când era convinsă că lui nu-i pasă de nimic în afară de el şi de compania lui?

„Ai face orice pentru Knighton Trading – chiar şi să te asociezi cu contrabandişti sau să calomniezi oameni nevinovaţi – aşa că unde mai rămâne loc în viaţa ta pentru o femeie ca mine? Ei bine, nu mă pot mărita cu un bărbat căruia îi pasă de mine atât de puţin."

Brusc îşi dădu seama ce ar trebui să facă. Rosalind nu avea să mai creadă vorbele lui, iar el nu o putea învinovăţi pentru asta. Însă îi putea oferi ceva în care să creadă.

Se uită la ora la care începea piesa, după care se uită la ceasul de pe perete. Avea la dispoziţie numai cinci ore pentru a organiza totul. Ar fi trebuit să fie suficient – pentru că nu mai putea aştepta încă o zi. Nu pentru asta.

— Mamă, spuse el în timp ce se ridică din scaun, mă tem că trebuie să plec. Am nişte lucruri urgente de rezolvat înainte să înceapă piesa.

Ea îşi arcui sprânceana cu fire albe.

— Sper să mă iei cu tine la spectacol diseară. Mi-ar plăcea să-mi întâlnesc viitoarea noră.

— Să ştii că nu este nicidecum sigur că va fi de acord să se mărite cu mine. O voi întreba, dar nu voi încerca să o fac să se răzgândească dacă refuză. Am făcut asta înainte, iar rezultatul a fost dezastruos.

— Se va mărita cu tine, ştiu eu, spuse ea privindu-l cu blândeţe. Cum l-ar putea refuza cineva pe fiul meu?

— Spre norocul meu, sper să ai dreptate şi că nu o spui doar din afecţiune maternă. Se chinui să zâmbească. Cred că acum ar fi momentul potrivit să-ţi cer binecuvântarea.

— De parcă ţi-ar păsa dacă nu ţi-aş da-o, îl tachină ea. Nu-ţi pasă câtuşi de puţin dacă îţi dau sau nu binecuvântarea. Niciodată nu ţi-a păsat, ticălosule.

O privi, dându-şi seama pentru prima dată cât de mult

o costase ambiţia lui, cât de des o lăsase să-şi facă griji, fără să se gândească la ea, în vreme ce-şi urma visurile. De ce nu-şi dăduse seama înainte de lucrul acesta?

Pentru că nu o avusese pe Rosalind să-i arate toate greşelile.

Din impuls, îi prinse mâna şi i-o sărută.

— Mărturisesc că dacă Rosalind mă va accepta, intenţionez să mă însor cu ea chiar dacă te opui. Însă nu cred că o vei face. Poate că te-am dezamăgit în trecut, mamă, dar de data aceasta cred că vei fi mulţumită. Şi da, pentru mine contează că primesc binecuvântarea ta.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi în vreme ce-l privea.

— Bineînţeles că-ţi dau binecuvântarea mea, băiete drag. Şi n-ai putea niciodată să mă dezamăgeşti.

Încruntându-se fiindcă plângea, iar în gât i se pusese un nod, scoase batista şi i-o înmână.

— Atunci nu mai plânge, bine? spuse el aspru. Îţi jur, tu şi cu Rosalind şi lacrimile voastre – o să mă înnebuniţi.

Ea se smiorcăi şi folosi batista, iar el se întoarse către Daniel.

— Bine, să mergem. Noi doi avem treabă la avocat.

— Treabă?

— Da. Voi face ceea ce fac bărbaţii normali atunci când au de gând să se însoare: mă descotorosesc de amanta mea. Altfel, femeia de care sunt îndrăgostit nu mă va accepta.

Şi fără a se deranja să-şi explice declaraţia misterioasă, ieşi din cameră.

Capitolul 23

În ceea ce mă priveşte, mărturisesc că rareori îi ascult pe

actori:

Am atâtea de făcut, uitându-mă în jur şi căutând cunoştinţe,

încât, zău, nu mai am timp să mă uit la scenă...

La teatru merg doar ca să-mi întâlnesc prietenii şi să arăt că încă trăiesc.

Fanny Burney, romancieră engleză, autoare de cronici şi ocazional de piese de teatru, *Evelina*

Rosalind se plimba încoace şi-ncolo prin culise, uimită că nu avea mai multe emoţii. Văzuse şi alteori teatrul plin – ar trebui să o îngrozească, însă nu se întâmplă. Nu ştia prea bine de ce. Poate că ar fi diferit dacă familia ei ar fi prezentă sau…

Alungă imediat gândul.

Doamna Inchbald se apropie pentru a-i examina costumul, cu o aprobare evidentă.

— Mă bucur tare mult să văd cât de bine l-au ajustat. N-ar trebui ca la prima ta apariţie să porţi un costum sărăcăcios.

— Din nou, îţi rămân datoare. Dacă mi-aş fi dat seama că ar fi mult mai bine dacă mi-aş face singură costumele, mi-aş fi adus nişte haine de-acasă pe care să le modific.

Privi în jos la rochia frumoasă pe care doamna Inchbald i-o împrumutase. Firele aurii şi materialul transparent o făceau să pară mai egipteană decât orice altceva din încăpere, deşi lăsa să se vadă o mare parte din trup. Însă o croitoreasă nu putea face mai mult când persoana care purtase iniţial costumul era la fel zveltă precum doamna Inchbald, iar persoana de-acum era Rosalind, cu trupul ei plin.

Trăgând mai sus de corsaj, zâmbi sfioasă.

— Poate că n-ar fi trebuit să încep să joc într-un rol de slujnică egipteană.

— Prostii. Arăţi minunat. Doamna Inchbald trase într-o parte cortina şi privi publicul, după care zâmbi. Mai ales acum că este şi domnul Knighton aici.

Inima lui Rosalind începu să bată şi simţi că nu mai are niciun pic de control asupra ei.

— Nu se poate!

Se grăbi să se uite pe lângă doamna Inchbald.

Doamna Inchbald făcu semn către o lojă de lângă scenă.

— Acolo. El e, nu?

Rosalind îl zări imediat pe bărbatul brunet care stătea cu faţa întoarsă într-o parte, în loja din primul rând. Doamne!

— Da, el este.

— Este foarte chipeş, nu-i aşa?

Rosalind încuviinţă în vreme ce îi cerceta fiecare părticică. Din păcate pentru ea, da, era chipeş. Ar fi trebuit să-şi închipuie că arăta delicios în ţinută de seară. Fracul şi pantalonii care se potriveau perfect îi şedeau tare bine. Era, totuşi, un om bogat. Probabil cheltuia mai mult la croitor într-o lună decât cheltuia ea pe rochii într-un an.

Era însoţit de Daniel şi de o femeie cu părul argintiu despre care Rosalind bănuia că ar putea fi numai mama lui. O privi pe „Georgina” cu o curiozitate dureroasă. Aşadar, aceea era femeia pe care tatăl ei o iubise odinioară atât de mult că-l distrusese pe fiul ei din acest motiv? Putea înţelege de ce. Georgina era încă frumoasă, iar zâmbetul ei era atât de luminos că putea cuceri orice bărbat.

Femeia se aşeză încet, iar Rosalind se concentră asupra lui Griff. I se părea că arăta palid în lumina ce venea de la mii de lumânări. Însă nu zâmbea, deşi Daniel părea să zâmbească suficient cât pentru amândoi. Faptul că-l vedea atât de aproape şi că era totuşi atât de inaccesibil îi făcu inima să i se răsucească în piept.

Orchestra începu să cânte, iar Rosalind se îndepărtă

de cortină. Avea să apară în scena a doua. Nu avea timp să stea acolo să se holbeze la Griff.

Când doamna Inchbald se retrase şi ea şi zâmbi, o bănuială bruscă se strecură în mintea lui Rosalind.

— De unde a ştiut Griff că sunt aici?.

Prietena ei ridică din umeri.

— Poate că-i place Shakespeare.

Rosalind scoase un geamăt.

— Normal.

Cât fusese de proastă să accepte un rol într-o piesă de Shakespeare, mai ales când era singura care se juca atunci în Londra. Ei bine, poate că el nu-şi dădea seama că era ea. Cum putea să facă o legătură între Rose Laplace şi ea? Nu avea de unde să ştie numele de scenă al mamei ei, şi-apoi, era şi costumată.

Dădu ochii peste cap. O, da, un costum care nu ascundea nimic. Nici măcar nu purta perucă, din moment ce îi spuseseră că părul ei era suficient de închis la culoare pentru rol. Iar loja pe care o avea el era practic pe scenă.

Piesa începu.

Acum era neliniştită.

Prima scenă se scurse înainte ca ea să poată fi pregătită, iar curând după aceea se pomeni intrând pe scenă cu alţi opt actori. Din fericire, replica ei sosi mai târziu. Până atunci, era suficient de prinsă de poveste cât să nu se mai gândească la Griff. Sau măcar să nu se mai gândească la el atât de mult.

Iras, împreună cu personajul lui Charmian erau slujitoarele Cleopatrei, cărora le fusese destinat să moară odată cu ea. În scena lor, lui Iras şi Charmian le ghicea viitorul o ghicitoare pricepută, ale cărei cuvinte aveau întotdeauna dublu înţeles, de obicei şi unul nefast. Pe cea mai mare durată a scenei, Rosalind îşi intră bine în rol.

Însă pentru o fracţiune nebunească de secundă, îşi uită rolul. Ghicitoarea tocmai îi spusese lui Charmian că va

avea aceeaşi soartă ca Iras, iar Iras întrebase dacă nu cumva a ei era măcar un pic mai bună.

Următoarea replică a lui Charmian era:

— Păi, dacă destinul tău ar fi un pic mai bun decât al meu, unde anume ai vrea să fii?

Sensul replicii lui Iras *Nu în nasul soţului meu* o făcu pe Rosalind să se gândească la Griff. Roşi şi aproape că se încurcă atunci când o rosti, dar din fericire îşi reveni la timp pentru a oferi nuanţa comică pe care o merita scena respectivă.

În restul timpului, însă, deveni mult prea conştientă de prezenţa lui Griff, deşi nu îndrăznea să se uite la el. Nu se putea gândi decât la discuţia lor despre umorul obscen al lui Shakespeare.

Doamne, cum ar putea să mai joace vreodată piese de-ale lui Shakespeare fără să se gândească la asta? Sau la Griff? Oare nici aici nu putea scăpa de el?

Deşi se temea de asta, spera totuşi că el o va căuta în timpul pauzelor dintre acte, însă când cel de-al treilea act începu şi se şi termină fără vreun semn din partea lui Griff, ea se gândi că poate de fapt nu o recunoscuse. Îşi spuse că trebuia să se simtă uşurată.

În schimb, era iritată. Era acolo pe scenă, făcându-şi marele debut, iar el nici măcar nu-şi dăduse seama. Era destul cât să o facă să se repeadă acolo şi să-i spună. Desigur, asta ar fi fost o mare prostie.

Însă se putea ca el s-o fi recunoscut şi să nu-i pese. Respinse acest gând, după care se dojeni că o făcuse. Ce importanţă avea ce făcea el sau ce simţea el?

Avea. Pur şi simplu avea importanţă.

Înainte de ultima scenă, cea în care ea trebuia să moară împreună cu Cleopatra, îşi făcu în sfârşit curaj să se uite la el în prima parte, în care nu avea nicio replică şi nu avea nimic de făcut decât să stea pe scenă.

Regretă imediat gestul. Cu siguranţă că o

recunoscuse. Privirea lui era aţintită asupra ei – serioasă şi gravă, reflectând propria ei nevoie disperată. Daniel şi mama lui conversau în şoaptă în spatele lui, însă el nu-i luă în seamă. Cleopatra vorbi, însă el o ignoră. Nu avea ochi decât pentru Rosalind.

Iar ea nu avea ochi decât pentru el. Îl sorbea din priviri cu lăcomie, dorindu-şi să-l poată vedea mai bine, dincolo de lumânările de la baza scenei.

În acea clipă – când toată atenţia ei fusese distrasă de la piesă şi concentrată asupra lui Griff – îşi dădu seama că nimic nu conta pentru ea, în afară de el. Aplauzele publicului nu însemnau nimic în comparaţie cu aplauzele lui; cerinţele piesei de teatru nu însemnau nimic pe lângă dorinţele lui. Dacă apărea la toate piesele în care juca ea şi o privea aşa, ar fi putut la fel de bine să o scoată de pe scenă şi să o împuşte, pentru că n-ar fi avut nicio valoare ca actriţă. Pentru că acum, pentru ea, singura persoană din uriaşul Covent Garden era el.

Jucă restul actului într-o stare de confuzie, fără să-i pese de felul în care rostea replicile. Tot ceea ce voia era să-l întâlnească, iar acum era convinsă că avea să se întâmple. Faptul că el nu voise să-i întrerupă piesa abordând-o între acte o înduioşă, însă cu siguranţă că urma s-o facă după sfârşitul piesei.

Avea dreptate. Când ea ieşi după ce cortina de final căzu, el o aştepta pe coridor. Actori şi actriţe se perindau în jur, discutând despre spectacol, evaluând mulţimea, însă ea nu putea vedea pe nimeni altcineva. Păşi către el, cuprinsă brusc de nelinişte. Dar dacă el nu o voia înapoi? Dacă el nu era acolo decât din politeţe?

Dar Griff nu făcea niciodată nimic doar ca să fie politicos. O privea ca şi cum ar fi aşteptat-o şi ţinea un săculeţ sub braţ. Ea simţi o mustrare de conştiinţă văzând urmele lăsate de oboseală asupra ochilor lui şi cearcănele negre. Arăta de parcă mâncase şi dormise la fel de puţin ca

ea. Cu siguranţă că asta demonstra că o iubea, nu? Poate nu aşa cum îl iubea ea, însă…

— Ai fost minunată, spuse el în vreme ce ea se apropie de el, vocea lui abia auzindu-se din cauza gălăgiei din culise. Un zâmbet şters apăru pe buzele lui. Dar ştiam că aşa o să fii.

— Mulţumesc.

„Te iubesc.”

Stăteau la distanţă unul de celălalt, având atâtea de spus şi neştiind niciunul de unde să înceapă. El îşi drese glasul:

— Văd că te-ai decis să începi cu acele pasaje obscene din Shakespeare fără mine.

Nu avea nicio şansă să răspundă, căci un tânăr îşi făcu loc printre ei pentru a-i oferi un buchet de flori pe jumătate ofilite.

— Domnişoară Laplace, i-aţi întrecut pe toţi!

Neştiind ce altceva să facă, luă florile şi mormăi încă un „mulţumesc”, deşi acesta fu extrem de sec.

Tânărul se holbă la sânii ei.

— Câţiva dintre noi merg să cineze la Crown & Anchor şi ne-ar face mare plăcere să veniţi cu noi.

— Nu, eu…

— Nu acceptăm un refuz, nu-i aşa, Darnley? interveni un alt tânăr, care se alătură prietenului său. Îi făcu cu ochiul. Încă două dintre fete vin cu noi. Trebuie să vii şi tu. Va fi foarte distractiv.

Îl privi pe Griff, dar el stătea fără să spună nimic, fiind extrem de rezervat, în mod neobişnuit pentru el. Deşi nu ştia ce să înţeleagă din asta, cu siguranţă nu avea niciun chef să plece cu cei doi filfizoni. Îi privi indiferentă.

— Mă tem că am promis altcuiva.

Începu să-şi facă loc printre ei pentru a ajunge la Griff, însă cel pe care-l chema Darnley îşi strecură braţul pe talia ei.

— Măcar dă-ne ocazia să te convingem, nu vrei?

— Cred că doamna v-a zis deja că nu este interesată, Darnley, interveni Griff în vreme ce păşi înainte şi-i luă braţul. Iar promisiunea ei de mai devreme este faţă de mine, aşa că de ce nu vă găsiţi voi o altă actriţă cu care să vă distraţi?

Darnley îl privi pe Griff:

— Knighton! Iertare. Nu te-am văzut, prietene.

Griff nu făcu decât să se uite urât la ei, până ce Darnley îşi retrase braţul şi-l luă deoparte pe prietenul lui, mormăind.

— Am putea vorbi între patru ochi? o întrebă el încet. Kemble mi-a spus că pot folosi biroul lui. Asta dacă eşti de acord să vii cu mine.

— Normal că vin cu tine.

Această reţinere ciudată a lui o făcu să se îngrijoreze. Îl lăsă să o tragă după el prin mulţime, înapoi pe scările din culise, însă tăcerea lui o făcea să-şi imagineze câte şi mai câte, până ce nu mai putu rezista.

— Mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor.

— Ştii cine sunt ei, nu? spuse el ferm.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Darnley este marchizul lui Darnley. Iar prietenul lui, căpitanul Jenkins, este vărul lui şi favoritul regelui, cel puţin deocamdată. Amândoi au mers la Eton cu mine. Îi aruncă o căutătură inexpresivă. Poate că acum regreţi că i-ai respins.

— Nu fi absurd. Aruncă deoparte buchetul. Nici măcar nu i-aş fi lăsat să vorbească atât dacă nu m-ar fi luat prin surprindere.

— Te-au luat prin surprindere? mormăi el. Îi cercetă cu privirea costumul, mijindu-şi ochii în vreme ce se concentra asupra corsajului ei decoltat. Nu reuşesc să pricep de ce. Rochia este gândită ca jumătate dintre bărbaţii din public să saliveze după tine.

Încântată de gelozia lui, încercă să zâmbească.

— Doamna Inchbald, prietena mamei, mi-a dat-o.

— Văd că voi fi nevoit să vorbesc cu ea dacă ai de gând să foloseşti în continuare costumele ei.

Se simţi dezamăgită. Nu părea să-şi înnoiască cererea în căsătorie. Pe de altă parte, de ce venise şi de ce ceruse să-i vorbească între patru ochi?

De îndată ce ajunseră la biroul domnului Kemble şi intrară, el îi eliberă braţul, neliniştind-o şi mai mult. Se îndepărtă de biroul domnului Kemble şi lăsă jos săculeţul. Pentru o clipă, rămase acolo, cu spatele la ea, făcând-o să se simtă cu atât mai stânjenită cu cât el era mai tăcut.

Era frig în încăpere, deşi focul era aprins. Agitată, îşi frecă braţele dezgolite şi încercă să-şi dea seama ce simţea Griff. Se aşteptase la învinuiri, la acuzaţii şi la mai multe încercări de a o seduce. Nu la această tăcere complet nefirească. Nu din partea lui Griff. Când se întoarse spre ea, durerea de pe chipul lui o făcu să simtă că nu mai poate respira.

— Vreau să ştii, spuse el, că mi-am petrecut ultimele zile încercând să-mi cunosc mai mult sufletul întunecat. Nu m-am mai gândit la asta până acum, însă după ce tatăl tău mi-a arătat atâtea lucruri, apoi tu, apoi mama, nu am mai putut ignora acest fapt. Mărturisesc că mi-am dat seama de cât de urât era. Erau resentimente pe care nu le-am scos la suprafaţă niciodată; vanităţi care, odată scoase la lumină, mi s-au părut insuportabile.

— O, Griff… începu ea.

Îi făcu semn rapid cu mâna.

— Dă-mi voie, te rog, să spun totul înainte ca tu să-mi spui ceva.

Ea încuviinţă, deşi ceea ce voia de fapt nu era să vorbească, ci să-l ia în braţe şi să-i alunge durerea cu sărutările ei. El îşi mută privirea către fereastra acoperită de draperii de la dreapta ei, ca şi cum nu mai putea îndura

să o privească.

— Unul dintre lucrurile care au devenit extrem de clare pentru mine a fost că ai avut dreptate. Despre tot – ambiţia mea, egoismul meu, totul. Cu siguranţă că ai avut dreptate în privinţa motivelor pentru care mi-am dorit ca Knighton Trading să aibă succes. Mi-am dat seama de asta în dimineaţa în care m-ai părăsit, când am visat... întrerupându-se, îşi frecă ceafa şi se strâmbă. Să spunem că am avut un vis care m-a făcut într-un sfârşit să mă înţeleg singur. Ai spus că voiam să mă răzbun pe toţi aceia care mă numiseră „bastard”, să le fac în ciudă. Asta era adevărat, dar era vorba de mult mai puţin de-atât. Am vrut să mă răzbun pe cei ce mă chinuiseră în copilărie, pe mulţi copii care încetaseră să mai conteze de multă vreme. Tot ceea ce-mi doream *se* rezumase la asta – nevoia de a-i pocni pe filfizonii proşti de la Eton, precum Darnley şi Jenkins, nevoia de a le demonstra că sunt mai bun. Pentru a obţine asta, eram chiar pregătit să mă port eu însumi ca un copil – răsfăţat şi să-mi pese numai de ceea ce-mi doream eu.

Nu crezuse că vorbele ei îl afectaseră într-atât. Păruse atât de furios din cauza lor în acea seară.

Un muşchi îi zvâcni când strânse din maxilar.

— Mi-am dat seama într-un final că toate speranţele mele pentru China se rezumau la acest lucru. De fapt, Knighton Trading evolua bine chiar fără ca eu să am un loc în acea delegaţie, iar eu ştiam asta. Nu voiam să o recunosc, dar ştiam. Îşi mută din nou privirea asupra ei. Ca proprietar – ca bărbat în toată firea, şi nu copil – ar fi trebuit să-mi dau seama cât de demne de dispreţ erau planurile mele. Tu ţi-ai dat seama de asta. Daniel şi-a dat şi el seama. Chiar şi blestematul de taică-tu şi-a dat seama. Partea din mine care încă mai păstra o fărâmă de conştiinţă şi-a dat seama, căci altfel n-aş mai fi încercat niciodată să te cer în căsătorie fără să-ţi spun despre certificat. Cu toate

astea, mi-am ignorat conştiinţa până când m-ai părăsit.

Îşi ţinu respiraţia, înduioşată dincolo de cuvinte de remuşcările lui evidente. Doamne, cât de mult îl iubea!

— Am venit să-ţi spun că acum îmi dau seama şi regret, că îmi pare rău pentru cât ai suferit de pe urma planurilor mele.

Şi am venit să-ţi dau ceva. Întorcându-se către birou, scoase nişte hârtii din săculeţ. Când se întoarse cu faţa spre ea, i le întinse.

Neştiind sigur la ce să se aştepte, luă hârtiile cu grijă.

— Vei recunoaşte documentul de deasupra, spuse el cu glas răguşit. Este certificatul. Am permisiunea mamei să ţi-l dau ţie. Când ea îşi ridică privirea, uluită, adăugă cu un zâmbet crispat: Vezi tu, unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat datorită ţie a fost să mă consult cu toate părţile implicate, în loc să ţin cont numai de planurile mele, ca şi cum aş fi singurul afectat. Din moment ce acest certificat a aparţinut mamei mele înainte ca tatăl tău să-l fi furat, m-am gândit că ar trebui să aibă şi ea ceva de spus în privinţa modului în care va fi folosit. A fost de acord să ţi-l dau.

Rosalind plângea de fericire în timp ce privea documentul care le adusese atâta nefericire tuturor.

— Vei avea nevoie de el după moartea tatălui tău, continuă el, pentru a aplica celălalt document pe care-l ai în mână.

Extrem de curioasă, întoarse cel de-al doilea document şi se uită la el. Era un soi de contract, scris în limbajul juridic tipic, de neînţeles.

— Acel document vă numeşte proprietar al Swan Park pe tine şi pe surorile tale, la moartea tatălui vostru şi când eu voi deveni moştenitor.

Când Rosalind ridică privirea spre el, el adăugă cu o urmă de remuşcare:

— Asta a fost singura modalitate legală de a face acest lucru, mă tem. Fiind fiicele lui, nu-l puteţi moşteni, şi

numai după ce eu voi demonstra că sunt moştenitorul legitim voi putea să vă cedez vouă moştenirea. Însă dacă puteţi folosi primul document ca să demonstraţi că eu pot fi moştenitor, atunci îl veţi putea aplica pe al doilea, care vă permite să-l primiţi în dar de la mine.

Rămase mută de uimire. Oare era acelaşi om care minţise cu premeditare pentru a-şi putea recâştiga titlul ce-i fusese furat? Oare putea să cedeze nu doar titlul, ci şi proprietatea şi tot ceea ce presupunea aceasta?

Simţind parcă lipsa ei de încredere, continuă:

— Totul este cât se poate de legal, te asigur. Îi zâmbi palid. A trebuit să-i presez pe avocatul meu şi pe funcţionarii lui ca să-l termine la timp pentru seara aceasta, dar este legal. Dacă nu mă crezi, mergi cu el la un alt avocat sau…

— Te cred. Deodată fu cuprinsă de teamă, ceea ce făcea ca inima să-i bată nebuneşte. Asta… asta înseamnă că nu mai vrei să te însori cu mine?

— Ajungem şi la asta. Pe chipul lui se putea citi durerea. Îmi doresc să mă însor cu tine mai mult ca niciodată. Dar vreau să mă alegi pentru că şi tu mă vrei. Nu poţi alege liber dacă eşti împovărată de responsabilităţile pe care le ai faţă de surorile tale. Dacă vei deţine Swan Park atunci vei putea alege. Dacă nu te măriţi cu mine, acest lucru poate să… Vocea i se frânse puţin… Te ajute ca actriţă, dacă asta îţi doreşti, sau să te ajute să administrezi moşia. Oricum ar fi, tu şi surorile tale nu veţi mai avea griji financiare. Măcar atât pot să vă ofer ca recompensă pentru… comportamentul meu josnic.

Abia dacă mai putea suporta să-l audă cum se învinuieşte.

— Te rog, Griff…

— Dă-mi voie să termin, scumpa mea. Închise ochii pentru o clipă, ca şi cum îşi aduna puterile. Când reîncepu, în voce i se simţea vinovăţia. Printre adevărurile dure pe

care a trebuit să le recunosc în ultimele zile, s-a numărat faptul că m-am purtat urât cu tine şi cu familia ta. Poate că tatăl tău o merita – nu ştiu –, însă voi ceilalţi, nu. V-am manipulat, v-am minţit şi te-am sedus, deşi tu m-ai iertat. Până când am ţinut cu dinţii de titlul meu stupid – un titlul de care nu am avut niciodată nevoie cu adevărat, de care doar credeam că am nevoie.

Se rezemă de birou, apucând marginile până ce încheieturile lui se albiră.

— Probabil nu vei fi surprinsă să afli că nu credeam realmente că făcusem ceva greşit, cel puţin nu până ce nu ai plecat de la Swan Park. După aceea, mi-am dat seama că orice femeie atât de rănită de acţiunile mele, care s-ar expune riscurilor şi nesiguranţei pentru a se elibera de mine trebuie să fie chiar disperată. Iar eu te-am adus la acea disperare. Eu te-am îndepărtat.

Privind în depărtare, continuă cu voce înnăbuşită:

— Atunci am ştiut adevărul. Ai spus că nu ştiu să iubesc. Ei bine, măcar într-o privinţă te-ai înşelat. Poate că nu ştiam înainte, dar acum ştiu. O privi în ochi. Te iubesc. Te voi iubi mereu. După ce-ai plecat, mi-am dat seama că cea mai mare teamă a mea era că te voi pierde. Pentru mine, acest lucru era mai important decât certificatul sau decât delegaţia din China. Era mai important chiar decât Knighton Trading.

Inima îi era plină de dragoste faţă de el, deşi era clar că nu terminase, iar acum îşi dorea cu disperare să audă tot ce avea de spus.

Se îndepărtă de lângă birou, apropiindu-se de ea cu hotărâre solemnă.

— M-ai acuzat mai demult că aveam o amantă căreia nu i-ai putea face niciodată concurenţă. Ei bine, iubirea mea, mă lepăd de ea. Pentru tine. Făcând un gest cu documentele pe care le ţinea în mână, adăugă: Ultimul document te numeşte proprietară a Knighton Trading.

— Ce?! exclamă ea, pe jumătate convinsă că glumeşte.

— Îţi ofer singurul lucru pe care-l deţin şi care valorează ceva. Este al tău acum. Mă poţi păstra ca manager sau funcţionar sau ce vrei tu. Sau mă poţi da afară. Tu alegi.

— O, iubirea mea…

— Dacă alegi să te căsătoreşti cu mine, desigur, Knighton Trading îmi va aparţine din nou, în calitate de soţ al tău, însă în ceea ce mă priveşte, nu contează… tot tu vei decide cum să fie condus. Aşadar, nu va trebui să-ţi faci griji că înseamnă mai mult pentru mine decât însemni tu. Iar dacă alegi să nu te măriţi cu mine… Privi în depărtare, ca şi cum acea posibilitate era extrem de dureroasă cât să se gândească la ea… atunci nimic nu mai contează. Pentru că mi-am dat seama în ultimele zile că fără tine, viaţa mea nu înseamnă nimic. Măcar aşa aş avea satisfacţia că ştiu că ţi-am oferit suficient cât să-ţi asigure o viaţă fericită.

— O viaţă fericită? Îl privi pe bărbatul chinuit pe care-l iubea, care se confruntase cu gândurile lui cele mai urâte, totul pentru ea. Păşind către şemineu, aruncă documentele pentru Swan Park în focul care ardea încet. Ţi-am mai spus că nu mă va face fericită faptul că aş conduce Swan Park.

În vreme ce documentele luau foc, îşi simţi inima uşoară, plutind. Aruncă şi documentele pentru Knighton Trading, iar fericirea ei deveni supremă, ca un nor de praf care se risipea ca urmare a faptului că toate temerile ei dispăruseră.

— Şi sunt destul de sigură că nici dacă aş conduce o afacere – chiar şi în calitate de partener al tău – nu m-ar face fericită.

Îndoi cu grijă certificatul şi-l vârî în panglica fustei sale.

— Pe acesta, însă, îl voi păstra. Cu inima plină de bucurie, se întoarse în locul în care el o privea, nesigur.

Vom avea nevoie de el pentru fiul nostru într-o zi, nu?

Cum revenirea speranţei făcu să-i reapară culoarea în obraji lui Griff, ea îi luă capul între mâini.

— Am nevoie de un singur lucru pentru a fi fericită şi nu este vorba despre averea ta. Însă doar tu mi-l poţi da. Într-adevăr, este singurul lucru pe care-l vreau de la tine.

— Care e acela? întrebă el, cu ochii lui albaştri, minunaţi, pironiţi asupra chipului ei.

— Tu. Inima ta. Dragostea ta. Şi…

Strângând-o în braţe, o sărută tandru, cu dor, un sărut care promitea mai multă dragoste decât aşteptase de la orice alt bărbat, dar cu siguranţă că aşteptase de la el. Când se dădu înapoi, aceeaşi dragoste se reflectă şi pe chipul lui.

— Ai deja, ai toată dragostea mea, spuse el cu sinceritate. Ai averea mea, inima mea, dragostea mea. Căsătoreşte-te cu mine şi poţi face orice vrei – poţi deveni actriţă, poţi conduce Swan Park sau să stai degeaba toată ziua, în vreme ce eu te hrănesc cu tarte cu mere. Dar să nu mă mai părăseşti vreodată, draga mea, căci nu pot suporta gândul să trăiesc fără tine.

— Nici eu fără tine.

Febril, îi sărută obrajii, bărbia, tâmplele. Era nespus de fericită, ceea ce îi înlătura toate temerile. O iubea atât de mult, încât voia să sacrifice totul pentru fericirea ei. Cum putea o femeie să reziste unui bărbat ca el?

Rosalind se dădu înapoi pentru a-i zâmbi larg.

— Nu era nevoie să faci toate astea, să ştii. În clipa în care te-am văzut la teatru, mi-am dat seama că nu te-aş putea părăsi niciodată. Am ştiut că nu vreau să trăiesc fără tine.

Acest lucru îl făcu să o sărute din nou, însă de data asta mai îndelungat, bucurându-se de moment, adulmecând… savurând. Şi ca întotdeauna, când sfârşi, ei i se înmuiaseră picioarele şi tremura.

— Sper că-ţi dai seama ce înseamnă să te măriţi cu mine, draga mea, o avertiză el. Din moment ce sunt hotărât să păstrez secretul tatălui tău, în public va trebui să pretind a fi ceea ce eram înainte. Aşa că te vei căsători cu un bărbat despre care toată lumea ştie că este nelegitim şi lipsit de inimă. Cu siguranţă că nu sunt demn de fiica unui conte, în ochii celorlalţi.

— Îţi pasă ce cred ceilalţi?

O privi cu sinceritate.

— Nu-mi pasă decât să devii soţia mea.

Îl privi, însă nu citi pe chipul lui decât îngrijorare, ceea ce o făcu să se simtă foarte bine.

— Atunci sunt perfect mulţumită. Zâmbi. Şi-apoi, amândoi ne pricepem la actorie, aşa că putem să jucăm un rol. Atâta vreme cât eşti soţul meu în privat, nu-mi pasă de ceea ce pretinzi a fi în public. Noi ştim adevărul. Punând mâna pe pieptul lui, adăugă: Cât despre faptul că eşti lipsit de inimă, voi înfrunta pe oricine te va numi astfel. Pentru că înţeleg acum că Daniel avea dreptate. Până acum ai nesocotit dorinţele inimii – dar ai totuşi o inimă. O, da, iubirea mea, ai avut-o mereu.

— Şi îţi aparţine ţie, îi spuse el apucându-i mâna şi ţinând-o strâns într-a lui. Îţi va aparţine întotdeauna.

Epilog

Cu glas de fier sunat-a miezul nopţii.
Voi, miri iubiţi, vă duceţi la culcare.
Acum e ceasul sprintenelor zâne.
Mă tem că mâine vom dormi prea împovăraţi de veghea acestei nopţi.
Că păcăleala aceasta grosolană
Ne-a rătăcit pe lungul drum al nopţii. Deci, la culcare!

William Shakespeare, *Visul unei nopţi de vară*

Griff stătea şi sorbea şampanie la marginea terasei Swan Park, în vreme ce-şi privea soţia care de o oră îşi onora regeşte oaspeţii cu poveşti despre cariera ei de actriţă. Cariera ei lungă de numai trei săptămâni într-un rol destul de mic. Rosalind încă ştia cum să atragă publicul, chiar dacă alesese să renunţe la teatru. Aparent, până şi ea îşi dădea seama că talentele ei erau altele. Pe durata scurtă în care rulase piesa, se plânsese adesea lui Griff de supărarea ei că fusese dată afară, şi nu doar o dată, după ce se certase cu Kemble în privinţa regiei. Griff zâmbi. În mod sigur, nimeni nu putea spune despre soţia lui că era ascultătoare. Sau leneşă, îşi făcea deja planuri mari pentru fiecare rol nou ca patroană a teatrului. Poate că Kemble ţopăia de bucurie la gândul tuturor banilor de la Knighton pe care Lady Rosalind intenţiona să-i acorde Teatrului Covent Garden, însă avea să afle în curând că banii aceia veneau cu un preţ – trebuia să înveţe să suporte limba ascuţită a doamnei.

Daniel se apropie, urmărind direcţia privirii lui Griff, după care râse.

— Deja te gândeşti la noaptea nunţii, nu-i aşa? Fata aceea te face să tânjeşti după ea.

Nici măcar Daniel nu putea să-i strice buna dispoziţie lui Griff astăzi.

— Amuză-te pe seama mea cât mai poţi, prietene, pentru că într-o zi intenţionez să te văd şi pe tine tânjind după vreo femeie. Mă rog numai ca ea, oricine se va pomeni în postura asta, să te facă să suferi înainte să te accepte. Aşa voi avea şi eu ocazia să te răsplătesc pentru toate ironiile tale.

— În acest caz, este posibil să aştepţi o eternitate.

Griff îl privi bănuitor.

— Nu mi-ai spus tu când ne-am bătut în birou că vrei să te însori într-o zi?

— Mi-ar plăcea. Orice bărbat are nevoie de o femeie să-l îngrijească odată ce se satură de târfe. Însă femeia potrivită nu este atât de uşor de găsit, iar faptul că originile mele nu sunt tocmai aristocratice s-ar putea să o ţină departe chiar dacă o voi găsi.

— Dar cele două surori ale lui Rosalind? Din câte îmi amintesc, ai spus că erau „femei plăcute”. Şi te plac amândouă.

Daniel pufni în râs.

— Lady Juliet mă place doar dacă nu am intenţii amoroase. Biata fată, este îngrozită de dimensiunile mele. Cât despre Lady Helena…

Daniel privi în încăpere, către locul în care Helena stătea izolată de ceilalţi, vorbind cu seninătate cu mama lui Griff. Pentru o clipă, ceva întunecat şi intens se observă în ochii lui. Dar după aceea, o privire de resemnare străbătu chipul bărbatului cel solid.

— Femeia aceea s-a gândit prea puţin la mine când m-am prefăcut a fi tu, dar acum ştie că sunt cu prea puţin mai bun decât un tâlhar la drumul mare, aşa că n-ar fi atât de proastă cât să ia în considerare dacă i-aş face curte. Râse cu asprime, după care clătină paharul cu şampanie. Şi-apoi, ce bărbat întreg la mine ar vrea o femeie atât de înţepată ca ea drept nevastă?

Ochii lui Griff se micşorară gândindu-se. Privirea i se mută dinspre Daniel asupra Helenei exact la timp să vadă că Helena îi aruncă o privire pe furiş lui Daniel, după care roşi şi îşi mută privirea când Daniel o privi şi el, fără ruşine, de parcă ar fi provocat-o să nu-şi ferească privirea. Un zâmbet uşor apăru pe chipul lui Griff. Aşa stăteau, deci, lucrurile. Poate că şansa lui de a râde de prietenul lui avea să vină mai devreme decât crezuse Daniel.

Griff îi dădu paharul lui de şampanie gol unui servitor

care trecu pe-acolo.

— Măcar Helena şi mama par să fie mai prietenoase una cu cealaltă. Asta e bine având în vedere vizita mamei mele aici. Swanlea a invitat-o să stea cu familia, în vreme ce eu şi Rosalind suntem în luna de miere pe Continent. În fond, au trecut ani de când mama n-a mai venit aici şi are şi ea familia în Stratford.

— Nu te deranjează că este şi ea aici? Cu el? întrebă Daniel, indicând din cap către locul în care contele se aşezase pe scaunul în care fusese adus.

Griff îl privi pe bărbat, însă simţi mult mai puţină furie comparativ cu ceea ce simţise mai înainte.

— Nu chiar. În orice caz, este timpul să uităm de trecut, cu toţii. Zâmbind, îşi mută privirea asupra soţiei lui, care era deosebit de frumoasă în rochia albastră pe care o alesese pentru nunta lor. Viitorul mă preocupă mult mai mult zilele acestea.

Mulţimea din jurul lui Rosalind se împrăştie, atrasă de ospăţul care se pregătea în corturi, pe gazon. Ca şi cum ar fi simţit privirea lui asupra ei, îl privi şi ea, cu chipul radiind de iubire. Păşi rapid către el, precum Atena care îşi urmărea săgeata trasă în direcţia inimii lui.

Când ajunse lângă el, îşi vârî mâna în îndoitura cotului lui, după care ridică privirea către el, cu ochii sclipind răutăcios.

— Sper că voi doi nu aţi venit să plănuiţi noi strategii pentru Knighton Trading. Îmi dau seama că Daniel îţi ţine locul pe durata săptămânilor în care noi vom fi plecaţi, dar am decis că nu-l las pe soţul meu să discute afaceri în ziua nunţii.

— N-aş îndrăzni, răspunse Griff chicotind. La cum te ştiu, sabia aceea enervantă mă aşteaptă prin spatele vreunui tufiş. Vorbi apoi mai încet, dar nu atât de încet încât Daniel să nu poată auzi. Tot aşa cum a mea te aşteaptă în teacă.

Rosalind roşi.

Daniel îşi dădu ochii peste cap.

— Îmi dau seama când nu sunt dorit undeva. Privi către mesele încărcat de mâncare. Un picior de miel aşteaptă să fie mâncat, iar eu nu vreau să-l las să aştepte.

În vreme ce uriaşul plecă spre corturi, Rosalind îl strânse tare de braţ pe Griff.

— N-ai niciun pic de ruşine, jur – şi mai ales în faţa lui Daniel! Bietul om, l-ai făcut să se simtă extrem de jenat.

— L-am făcut să se simtă jenat? Nu fi absurdă. Îşi trecu privirea peste formele ei languroase, seducătoare. Şi-apoi, credeam că a început să-ţi placă felul meu de-a fi. Nu ai vrea să mă schimb doar pentru că m-am însurat cu tine, nu?

— Cu siguranţă că nu!

Când el râse din toată inima, ea roşi din nou, însă el se trase puţin mai aproape. Îşi puse mâna peste a ei şi începu să-i mângâie cu degetul mare încheietura îmbrăcată în mănuşă. Deşi zâmbea şi dădea din cap către oaspeţi, toată atenţia lui era rezervată pentru soţia lui minunată: femeia pe care o adora, cea pe care o purta mereu în suflet.

Şi cea pe care o dorea cu nesaţ. Între munca necesară pentru mese şi toate pregătirile pentru nuntă, trecuseră săptămâni de când nu mai făcuseră dragoste, aşa că el era nerăbdător să vină noaptea nunţii, ca orice alt mire.

O privi pieziş.

— Nu trebuie să-şi faci griji că o să mă schimb, draga mea. Sunt încă suficient de pasional cât să aştept cu nerăbdare seara aceasta. O tachină subtil: Şi cât să încerc acea variaţie când facem dragoste, în privinţa căreia erai atât de curioasă în biroul tatălui tău în urmă cu câteva săptămâni.

Rosalind privi pe furiş în jur, însă nimeni nu era suficient de aproape cât să audă.

— Da, eşti nerăbdător, nu? spuse ea obraznică.

— Categoric. Să o încerc pe aceea şi încă vreo câteva variaţii. „Doamnă, pot să stau în poala ta?”

— Griff Knighton, îi reproşă ea cu voce scăzută, ironică, ar trebui să-ţi fie ruşine, să dai citate indecente din Shakespeare! N-ai niciun pic de decenţă?

— Cu tine, iubirea mea, n-am niciun pic. O strânse de mână. După cum ţi-am mai spus, noi, bastarzii, suntem adesea obraznici. Iar când vine vorba de tine, mă tem că în dormitor întotdeauna voi fi un obraznic.

Ea râse.

— Atunci, slavă Domnului că există obraznici.

Sfârşit